

BURMESE CLASSIC

ရစ်စလား
နာမိတ်
ပတ်မာဒိုစံသင်္ဇက

NICK CARTER

OPERATION
McMURDO SOUND

စာပေနှင့်မြန်မာ့အဖွဲ့ [၉၉/၉၀-၂]
မင်္ဂလာဒုံ၊ ဗဟိုမြန်မာ့အဖွဲ့ [၁၅၁/၉၀-၃]
မိမိအဖွဲ့

ပုဂ္ဂိုလ်

၁၉၉၀ ခု၊ ဇူလိုင်လ

မင်းသိန်းတင်စောင်နှင့်

ထပ်စာ

၅၀၀

စာအုပ်

မင်းသိန်းတင်

ပုံနှိပ်

ဦးမြတ်စိန် [၁၀၅၂၇] သိန်းမြိုင်စင်၊ အောင်ဆန်း
လမ်း၊ ၁၁ လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့။

ပုံနှိပ်

ဦးမြတ်စိန် [၉၅၅၅၅] စာအုပ်စင်၊ ပုံနှိပ်ထုတ်
အဖွဲ့ ၁၉၄၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့။

စာအုပ်

စောင်ညွှန်လှိုင် [၁၀၆၄၁]၊ စာအုပ်အဖွဲ့
အဖွဲ့ ၄၀၊ အမှတ်ကြီးလမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့။

စာရေးသူ၏ ထွက်ပြား စာအုပ်များ

မြကဗ္ဗလာ လူ့အကျိုးဆောင် သိဒ္ဓံများ

လူ့ပြည်ထောင်စုသော ဤကဏ္ဍ

ကျန်းမာရေးအဖွဲ့အစည်း

စေတနာ့အဖွဲ့အစည်း

သူ့အဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့

စေတနာ့အဖွဲ့အစည်း

ပုဂ္ဂိုလ်အဖွဲ့အစည်း

ဘေတီပွင့်

ဆောင်းရာသီ နီးကပ်လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ညနေ နှစ်နာရီ အချိန်လောက်တွင် အန္တာတိကာတိုက် တစ်ခုလုံး မောင်ရီပျိုး လာတော့မည်။ ရှည်လျားသည့် ညတာက ကမ္ဘာ ပေါ်တွင် အကြမ်းတမ်း အခက်ထန်ဆုံးသော ဤ ဒေသတစ်ခုလုံးကို မကြာမီ လွှမ်းခြုံလာ ရော့မည်။

မက္ကမာဒို ရေလက်ကြားနှင့် ရေခဲပင်လယ် တစ်ဝိုက်တွင် တည်ဆောက်ထားသော အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဘူမိဗေဒဗဟို အထိမ်းအမှတ် သုတေသန စခန်းများနှင့် မိုင် ၁၀၀ နေ့ ကွာဝေးသည့် ကမ်းရိုးတန်း တစ်ဝိုက်တွင် မိုးလေဝသ ဆိုးဝါးစပြုလာသည်။ မိုးသားများ အုံ့ဆိုင်နေသည့် ကောင်းကင်ပြင်အောက်တွင် အပူချိန်က သူ့အောက် ၄၀ ဒီဂရီ ခန့် အထိ ကျဆင်းနေသည့်။ ရေခဲတောင်ထိပ်ဖျားများမှ ဆီးနှင်းများကိုလည်း လေပြင်းများက တိုက်ခတ် ဖယ်ရှားစ ချေပြီ။

နေရာတကာတွင် ဆီးနှင်းများ ကိုသာ မြင်နေ ရသော သည် ရှုခင်းပေါ်တွင် တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မတွေ့ရပါ။ သစ်ပင်လည်း တစ်ပင်မျှ မရှိပါ။ လော လော ဆီလဲလဲတွင် လွင့်ပါ နေသော ဆီးနှင်းများမှ လွှဲ၍ တာမ

လှုပ်ရှားမှု မရှိ။ တတိုးတိုး တိုက်ခတ်နေသည့် လေတိုးသံမှလွဲ၍ ကာမျှ မကြားရ။

သို့သော်လည်း မောင်ရီပျို လာသည့် ဆည်းဆာရိပ်ထဲတွင် အမည်းစက်လေး တစ်ခုက အဖြူရောင်ကို နောက်ခံထားပြီး ပေါ်ထွက်လာသည်။ လေထဲတွင် လွင့်ပါနေသည့် ဆီးနှင်း များ ကြားတွင် ပျောက်ကွယ်လှမတတ် ဖြစ်သွားပြီးမှ တစ်ခါ ပြန်ပေါ်လာသည်။ သည်တစ်ခါ နည်းနည်း ပိုနီးလာသည်။ ထို အရာဝတ္ထုလေးသည် တစ်နာရီလျှင် အနည်းဆုံး မိုင် ၂၀ နှုန်းဖြင့် ရွေ့လျားနေ လေသည်။

လေတတိုးတိုး တိုက်ခတ်နေသည့် ကြားမှ နေ၍ တဝေးဝေး မြည်သံ တစ်ချက် ပေါ်လာသည်။ ခေါင်းခန်းကို အလုပ်ပိတ် ထားပြီး နောက်ပိုင်းတွင် စွပ်ဖားတစ်စီးကို ဆွဲလာ နေသည့် စနိုက်ကင်ခေါ် ရေခဲပြင်သုံး ယာဉ်တစ်စီးက ကုန်းတက်တွင် ပေါ်လာသည်။ ပြီးမှ စက်ကို အသာအယာ နှိုးထားရင်း ရပ်တန့်သွားသည်။

ခေါင်းခန်းထဲမှ လူက စတီယာရင်ပေါ်မှ နေ၍ ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်ပြီး လေကာမှန် အတွင်းဘက်တွင် ကပ်နေသော ရေခဲများကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ဖယ်ရှားသည်။ အပြင်ဘက်သို့ ချောင်းကြည့်ပြီး ခေါင်းခါသည်။ မိမိသွားလိုရာ နေရာကို ညွှန်ပြသည့် ကိရိယာ၏ ဒိုင်ခွက်ပေါ်သို့ မျက်လုံးရောက်သွား သည်။ ကျန်သည့် မိုင် ၁၀၀ ခရီးကို သည် ကိရိယာ အားကိုး ဖြင့် သွားရဦးမည်။

သူသည် ပင်ကိုအားဖြင့်ပင် ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည် တုတ် ခိုင်သူ ဖြစ်ရာ သူ ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစား ပွပွကြီးများ ကြောင့် ပိုပြီး ထွားကျင်းနေပုံ ရသည်။ သူသည် ညှာတက် လက်မှ လက်အိတ်ကို ချွတ်ပြီး နေရာ ရှာဖွေသည့် ကိရိယာ၏ မှန်သား မျက်နှာပြင်ကို လက်ညှိုးဖြင့် ခေါက်ကြည့်သည်။ ဒိုင်ခွက်ပေါ်မှ မြားကလေးမှာ ဘယ်ညာ အနည်းငယ် လှုပ်ခါ သွားပြီးမှ အလယ်တည့်တည့်တွင် ပြန်ရပ်သွားသည်။

သည် ကိရိယာမှာ အသုံးမကျ တော့ပါ။ ကျိုးပဲ့ ပျက်စီး သွားပြီး လွန်ခဲ့သည့် မိုင် ၅၀ လောက်ကစပြီး သည် ကိရိယာ အလုပ်ကောင်းကောင်း မလုပ်ခဲ့ပါ။ မာဗင် ရေခဲမြစ်ဖျားနား ရှိသည့် နေရာမှာ သံလိုက် တောင်ဝင်ရိုးစွန်းနှင့် အလွန်နီးကပ် နေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သံလိုက် အိမ်မြှောင်မှာ အသုံးမဝင် တော့ပါ။

သူသည် ကြံရာမရသည့် ပုံစံဖြင့် ခေါင်းကို ခါယမ်းကာ နှင်းကာမျက်မှန်ကို မျက်စိနှစ်လုံးအပေါ် ရောက်အောင် ဆွဲချ ထိုက်သည်။ စနိုက်ကင်၏ ခေါင်းခန်းမှ တံခါးကိုဖွင့်၍ အပြင်သို့ ဆင်းသည်။

တတိုးတိုးတိုက်နေသည့် လေက သူ၏ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး အား တစ်စစီ ဆုတ်ဖြုတ်နေသလို စူးစူးရှရှ ဝင်တိုး နေသည်။ သို့ဖြင့် နောက်ဘက်မှ စွပ်ဖားဆီသို့ ရောက်အောင် ဆီးနှင်းထဲမှ နေ၍ မနည်း ဖြတ်လျှောက်သွား ရသည်။ စွပ်ဖားဆီသို့ ရောက်သည့်အခါ သူနှင့် တစ်ပါတည်း သယ်သော လာသည့်

www.burmeseclassic.com

၄ ချစ်ခင်၊ ညွန့်

ခတ်ငွေ့ဘူးရည် ၂၅ လုံးအား တုပ်နှောင် ထားသည့် ကြိုးများ ခိုင်မြဲခြင်း ရှိသည် မှရှိသည်ကို စစ်ဆေးသည်။

ပစ္စည်းများကို စစ်ဆေးပြီးစီးသွားချိန်တွင် တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန် နေသည်။ အအေး ဒဏ်ကြောင့် မဟုတ်ပါ။ ကြောက်စိတ်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ စနိုက်က၏ ခေါင်းခန်းသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။ နိုက်ထရိုဂျင်ခတ်ငွေ့ ဖြည့်သွင်းထား သည့် အဝေးကြည့် မှန်ပြောင်း တစ်လက်ကို ဆွဲထုတ်သည်။ သူ မှတ်မိလောက်သည့် မြေပြင်အမှတ်အသား တစ်ခုတလေကို တွေ့ရသိမ့်နှိုးဖြင့် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတစ်ခွင်လုံးကို မှန်ပြောင်းဖြင့် ချိန်ကြည့်သည်။

ပထမတွင် လေတဝိုးဝိုး တိုက်နေသည့် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းမှ လွဲ၍ ဘာမျှ မမြင်ရပါ။ ထို့နောက် သူ၏ တောင်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မည်းမည်း အကွက်ကလေးတစ်ခု တွေ့ရ သည်။ ဆီးနှင်းများကြားမှ ထိုးထွက်နေသော အချွန်အတက် မည်းမည်းလေး တစ်ခု ဖြစ်သည်။ သူသည် စိတ် လှုပ် ရှား စွာဖြင့် ခေါင်းခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ပြီး မြေပုံ တစ်ပုံကို ဖြန့်ခင်း လိုက်သည်။ ရှေ့ လေကာမှန် အပြင်ဘက်သို့ တစ်ချက် လှမ်း ကြည့်ပြီးမှ မြေပုံကို ငုံ့ကြည့်သည်။ သူ မြင်နေရသည့်အချွန် အတက် မည်းမည်းမှာ လီလစ်တောင် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်လျှင် သူသည် အုတ်တီး ကမ်းခြေသို့ အရောက် သွားရမည့် ခရီး တစ်ဝက် ကျော်ကျော်အထိ ခရီးပေါက်လာပြီဟု အဓိပ္ပာယ် ရသည်။ အုတ်တီး ကမ်းခြေမှာ သူနှင့် အချိန်အချက်လုပ်ထား

သည့် နေရာဖြစ်သည်။ ခရီးလည်း တစ်ဝက်မက ပေါက်လာ ခဲ့ပြီ။ လမ်းပျောက်ခြင်းလည်း မရှိသေးပါ။

သို့သော် သူ စိုးရိမ်သွားမိပြန်သည်။ သူ ဦးတည်နေသည့် အရပ်ဘက်မှနေ၍ အန္တာတိကာ ဆောင်းမှန်တိုင်း ကျလာဖို့ ၅၀ ရာခိုင်နှုန်း သေချာသည်ဟု သူ ခရီး မထွက်ခင် မိုးလေ ဝသနှင့် ဇလဗေဒ ပညာရှင် များက သူ့ကို သတိပေးခဲ့ဖူး သည်။ ကမ်းခြေအနီးမှ လုံခြုံစိတ်ချရသည့် နေရာသို့ သူ မရောက်မီ မှန်တိုင်းကျလာခဲ့သော် သူ့ကို မည်သူမျှ လာ၍ ကယ်ဆယ်နိုင်မည့် အခွင့်အလမ်း မရှိပါ။ သူ့ အနေဖြင့် မှန်တိုင်းထဲမှ လွတ်မြောက်ဖို့လည်း မရှိပါ။ တစ်ခါတည်း ကိစ္စချောသွားဖို့က သေချာသည်။

သူသည် မြေပုံကို နံဘေးသို့အသာ တွန်းရွှေ့ကာ စနိုက်က ကို ဂီယာထိုး လိုက်သည်။ ကမ်းခြေဘက်သို့ မှန်းဆပြီး ဦးတည် မောင်းနှင် လာခဲ့သည်။ စနိုက်က၏ နောက်ဘက်တွင် ထင်ကျန် ရစ်ခဲ့သည့် စွပ်ကြောင်းကြီးကို ဆီးနှင်းများက လျင်မြန်စွာ ဖုံးလွှမ်းပစ် နေသည်။ သူ့ အနေဖြင့် နောက်ကြောင်း ပြန် လှည့်၍ မဖြစ်ပါ။ ရှေ့သို့သာ ဆက်သွား ရမည်။ သူသည် ရှေ့ကို ဆက်သွားရမည် ဟူသော စကားလုံးကို စိတ်ထဲမှ တဖွဖွ ရေရွတ်နေ မိသည်။ ရှေ့ ဆက်သွား ရမည်။ ရှေ့ ဆက် သွားရမည်။

တစ်နာရီ ကျော်ကျော်ခန့် သွားမိသည့် အခါ လမ်း ပျောက်နေမှန်း သူ သိလိုက်သည်။ အမှောင်ထုက လှမ်းခြုံ လာပြီး ဆီးနှင်းများ ထူထပ်စွာ ကူဆင်းနေသောကြောင့်

ရှေ့မီးလုံးကြီး များကို ဖွင့်၍ပဲ မောင်းမောင်း၊ မှိတ်၍ပဲ မောင်းမောင်း အကြောင်း မထူးပါ။ ဘာကိုမျှ ကြည့်၍ မမြင် ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ စနိုက်ကို ရပ်တန့် လိုက်သည်။ တံခါးဖွင့်ပြီး အပြင်သို့ ဆင်းရန် ကြိုးစားသည်။ လေဒက်က ပြင်းထန်လွန်းသောကြောင့် အပြင်ထွက်၍ မရပါ။ စနိုက်က ကိုယ်တိုင်မှာလည်း တသိမ့်သိမ့် ခါနေသည်။

‘တစ်နာရီကို ကီလိုမီတာ ၁၆၀ နှုန်းလောက် အထိ လေပြင်း တိုက်ခတ် နိုင်တယ်’ ဟု မိုး ဇလပညာရှင်က သူ့ကို ပြောခဲ့ ဖူးသည်။

အပြင်သို့ ထွက်လိုက်လျှင် အေးခဲပြီး သေရမှာ ကျိန်းသေ သည်။ စက်ကို နှိုးထားပြီး ခေါင်းခန်းထဲမှာ ဆက်ထိုင်နေလျှင် အပေါ်သို့ ထောင်ထားသည့် စက်ခိုးပိုက်မှာ ဆီးနှင်းများ ဆို လာမည်။ သို့ဆိုလျှင်လည်း ကာဗွန်မိုနော့ဆိုဒ် ဓာတ်ငွေ့ အဆိပ်သင့်ပြီး သေဖို့က ကျိန်းသေသည်။ မမြင်မကန်းနှင့် ဆက် မောင်းသွားမည်ဆိုလျှင် ၊ ရေခဲပြင်ထဲမှ ရောမ ပပ်ကြားအက် ကြီး တစ်ခုခုထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားနိုင်စရာ အကြောင်း ရှိသည်။

သေချာပေါက်က နှစ်ခု။ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတာက တစ်ခု။

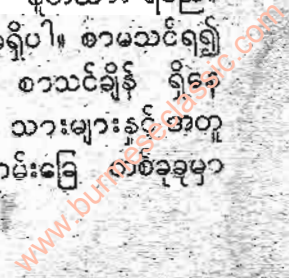
စနိုက်ကို ဂီယာ ပြန်ထိုးသည်။ ကမ်းခြေ ရှိသည်ဟု ဘင်ရသည့်ဘက်သို့ ဆက်မောင်းလာသည်။ သူသည် တကယ် ကမ်းတွင် တောင်ဝင်ရိုးစွန်းဘက်သို့ နည်းနည်း ပြန်ကွေ့ ပွားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ၏စိတ်မှာ သူ့သယ်ဆောင်လာ ဝည့် အသက် အန္တရာယ် ပြုနိုင်သော ပစ္စည်းများ ဘက်သို့

တစ်လှည့်၊ အိမ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဇနီးနှင့် ကလေးများ ဆီသို့ တစ်လှည့် ရောက်နေသည်။

ခြောက်လပဲ လိုတော့သည်။ နောက်ထပ် ခြောက်လ နေပြီးလျှင် အိမ် ပြန်ရောက် တော့မည်။ အိမ်နှင့် ခွဲနေခဲ့၍ သည်မှာ နောက် ခြောက်လဆိုလျှင် လေးနှစ် ပြည့်ပြီ။

သူ ကြောက်စိတ် ဝင်နေသည်။ ကြောက်လန့် နေမိသည် မှာ အစကတည်းက ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ တကယ် ကြောက်စိတ် ဝင်နေကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ ဝန်ခံမိခြင်းမှာ သည်တစ်ခါ ပထမဆုံး ဖြစ်သည်။ နေ့ကက်၏ အမြန်နှုန်းပြ ဇိုင်ခွက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ မြားတံကလေးမှာ ၃၀၀၀ ကနီး ကျော်ကျော်မှာ တုန်ခါနေသည်။ သည်နှုန်းမျိုးမှာ မိုးလေ ၀၃၀ အခြေအနေ ကောင်းမွန်သည့် အချိန်မျိုးမှာပင် မြန်ဆန် လွန်းနေပေရာ ယခုလို ရှေ့ နောက်ဝဲယာ မမြင်ရသည့် အခြေ အနေမျိုးတွင် စိတ်ရှူးပေါက်ပြီး မောင်း နေ သည် ဟု ပင် ဆိုလောက်သည်။

သူ အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်တွင် ဆောင်းဦးပေါက်လောက်ပြီ။ ကလေး များမှာ ကျောင်းတက်နေတုန်း ရှိဦးမည်။ ဒါက ပြဿနာ မဟုတ်ပါ။ သူ အနေဖြင့် ကလေးများကို ကျောင်းမှ အနည်းဆုံး လေး ပတ် လောက် တော့ နုတ်ထား ရမည်။ လေးပတ်ထက်ပင် ပိုချင် ပိုမည်။ ကိစ္စ မရှိပါ။ စာမသင်ရ၍ ဘာမျှ မဖြစ်။ သူတို့တွင် တစ်သက်လုံး စာသင်ချိန် ရှိနေ သေးသည်။ သူသည် ဇနီးမယား သမီး သားများနှင့် အတူ တောင်ပိုင်းသို့ သွားလည် ကြမည်။ ကမ်းခြေ တစ်ခုခုမှာ

အမန်း ပြေမည်။ နွေးထွေးသည့် ရာသီဥတုကို တဝကြီး ခံစားကြမည်။ ရေကူး ကြမည်။ လှေငယ် တစ်စင်းနှင့်ပင် ရွက်လွင့်၍ ရလောက် သေးသည်။ ကမ္ဘာတွင် အံ့ချီးဖွယ် အကောင်းဆုံး ကိစ္စနှစ်ရပ်ကို သူတို့ ပျော်ရွှင် ခံစားကြရမည်။ ရယ်မော ပျော်ရွှင်ခြင်းနှင့် နွေးထွေးခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။

မြန်နှန်းပြ မြားတီမှာ ၅၈ ဂဏန်း သို့ပင် ရောက်နေပြီ ဖြစ်ရာ ခေါင်းခန်း ထဲတွင် မတရား ခုန်လွန်း နေသည်။ လေပြင်းက အမြီးကြီးစွာဖြင့် တဝိုးဝိုး တိုတ်ခတ်နေသည်။ တစ်ခါတလေတွင် တစ်နာရီလျှင် ကိလိုမီတာ ၂၀၀ နှုန်း လောက် အထိ လေပြင်းသည်။ သည် မုန်တိုင်းမှာ အင်ပြည့် အားပြည့် တိုက်ခတ်နေသည့် အန္တာတိကာ မုန်တိုင်း တစ်ခု ဖြစ်သည်။

စနိုကက်၏ ရှေ့ဘက်မှ စင်္ကြာများ ပပ်ကြားအက်ကြီး၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ မရောက်ခင်မှာပင် ခရီး ရှေ့ဆက် နိုင်ဘော့မည်မဟုတ်မှန်း သူ့နားလည်လိုက်သည်။ စနိုကက်မှာ ရှေ့သို့ ဦးစိုက် ဆင်းသွားသည်။ နောက်မှာ တွဲထားသည့် စွမ်းဖားတွဲပါ ပပ်ကြားအက်ကြီးထဲသို့ ထိုးဆင်းနေခိုက်တွင် ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်မိသည်။ ပလတ်စတစ်လေက မုန်ကို ခေါင်းဖြင့် ဆောင့်မိ သောကြောင့် မုန် တစ်ခုလုံး ပင့်ကူအိမ် ယှက်သွားသည်။ ယာဉ်ကို ထိန်း သိမ်း သည့် မောင်းတံဖြင့် ရင်ဘတ်ကို ထိုးမိသောကြောင့် နံရိုးသုံးချောင်း ကျိုးသွားသည်။

စနိုကက်မှာ အောက်မှ ရေခဲပြင်နှင့် ဘေးတိုက် ဆောင့်မိ သွားပြီးမှ ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ထောင်သွားသည်။ ဘယ်ဘက် လက်မောင်း သွင်သွင်ကျိုးသွားကာ ညာဘက် တင်ပါးဆုံရိုး ပြုတ်ထွက် သွားသည်။

ပေ ၅၀ နက်သည့် ပပ်ကြားအက်ကြီး၏ အောက်ခြေနှင့် စနိုကက်၏အောက်ပိုင်း ဆောင့်မိ သွားစဉ် စူးစူး ဝှါးဝါး အော်ဟစ် မိသည်။ သူ၏ ကျောရိုးမှာ သုံးပိုင်း ကျိုးထွက် သွားသည်။ ခေါင်းခန်း ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ဓာတ်ငွေ့ ဘူးများ တင်ထားသည့် စွပ်ဖား ပြုတ်ကျလာသံက နားကွဲ မတတ် ကျယ်လောင် သည်။

ထို့နောက် နားထဲတွင် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ သတိတော့ မလစ် သေးပါ။

အားလုံး ကိစ္စပြတ်ပြီ။ ငါသည် သေလူဖြစ်နေပါကလားဟု သူ စိတ်ထဲမှ သိနေသည်။ သူသည် ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့မှန်း သိသော်လည်း မသေချင်သေးသည့် စိတ်ကြောင့် လွတ်လို့ လွတ်ငြား ကြိုးစား ကြည့်ချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။ ဖနီး သည်နှင့် ကလေးများကို ပြန်တွေ့လို မြင်လိုသေးသည်။ သူတို့၏ ပျော်ရွှင် ရယ်မောသံကို နားဆင်လို သေးသည်။ နွေးထွေးမှုကို ခံစားလို သေးသည်။

မုန်တိုင်းက သူနှင့် အလှမ်း ကွာနေသည်။ လေပြင်းက အဝေးကြီးမှာ တိုက်ခတ်နေသည်။ ထိုစဉ် နောက်ထပ် အသံ တစ်သံက သူ၏ သိစိတ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ အပြင်ဘက် သူ၏ ညာဘက်ခေါင်း အထက်နားဆီမှ ဖြစ်သည်။ ညာဘက်

သို့ ခေါင်းလှည့်ကြည့် မိသည်။ ပြီးမှ အပေါ်သို့ မော့ကြည့်သည်။ ရှေ့ မီးလုံးကြီးများ၏ မှန်ပျံပျံမီးရောင်အောက်မှနေ၍ စနိုက်ကန်၏ ပိန်ရှို နေသော စက်ဖုံးပေါ်တင်နေသည့် သံမဏိဘူးကလေး တစ်လုံးကို လှမ်းမြင်ရသည်။ တရှူးရှူး အသံမှာ ထိုဘူးထဲမှ ထွက်ပေါ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဓာတ်ငွေ့ဘူးမှာ လေ စိမ့်နေချေပြီ တကား။

ရိုးရိုးစားစား အချိန်တွင် လူသာမန်တို့ မစွမ်းသာသည့် အင်အား မျိုးဖြင့် သူ့လှုပ်ရှားမိသည်။ လေစိမ့် နေသည့် ဓာတ်ငွေ့ဘူးနှင့် လေးငါး လက်မ အကွာအထိ ရောက်လာသည်။ သေရတော့မည်မှန်း သိရပြီးသည့်နောက်တွင် မျက်လုံးများ ပြူးထွက်လာသည်။ လည်မျိုတစ်ခုလုံး ရောင်ကိုင်းတက်လာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှ အာရုံကြောများမှာ ဂစ်တာကြိုးတစ်ချောင်းကို တီးခတ်နေသလို တဆတ်ဆတ် တုန်တက်လာသည်။ ကျိုးသွားသည့် နံရိုးများကလည်း သူ၏ အဆုတ်ထဲသို့ ခြောက်နေရာတွင် စူးဝင်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည့် ပါးစပ်၏ အပြင်ဘက်သို့ လျှာတစ်လစ် ထွက်လာသည်။ လျှာပြတ်ထွက်သွားအောင် သွား များဖြင့် ကိုက်မိသည်။ ပန်းထွက်လာသည့် သွေးများမှာ ယုံနိုင်စရာမရှိသည့် အန္တရာတိကာ အအေးဓာတ်ကြောင့် ချက်ချင်း ခဲသွားကုန်ကြသည်။

သူ့ အထက်ဆီတွင်မူ လေပြင်း မှန်ထိုင်းမှာ အပြိုးကြီးစွာဖြင့် တိုက်ခတ်လျက်။

နေဦးကာလ ဖြစ်သည်။ ဝါရှင်တန် ဒီစီတွင်တော့ နေ၍ ထိုင်၍ အကောင်းဆုံး ကာလပင်။ ချယ်ရီပန်းများမှာ လှပဝေသာစွာ ဖူးပွင့်နေကြသည်။ တိုက်ခတ်နေသည့် လေပြည်လေညှင်းမှာ အနည်းငယ် အိုက်စပ်စပ် နိုင်သည်။

အန္တရာယ် များသည့် တာဝန် တစ်ရပ်ကို ဥရောပတွင် သွားရောက် ထမ်းဆောင်ပြီးနောက် ရက်ပေါင်း သုံးဆယ် အကြာတွင် ဌာနချုပ်သို့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက် လာသည်။ ပြီးမှ ခွင့်ရက်ရှည် ယူပြီး အပန်းဖြေခရီး ထွက်ခဲ့သည်။ ယခု အပန်းဖြေပြီး၍ နောက်ထပ် လှုပ်ရှားရန် အသင့်ဖြစ်နေသည်။

ယမန်နေ့ ညက ဖြစ်သည်။ ကယ်လီဖိုးနီးယားမှ နေ၍ ကျွန်တော်၏ တိုက်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်ခါစ အချိန်တွင် အေအိတ်စ်အီး လျှို့ဝှက် ထောက်လှမ်းရေး ဌာန၏ ညွှန်ကြားရေးမှူး ဖြစ်သူ ဒေးဗစ်ဟော့က နံနက် လင်းလင်းချင်း သူ့ထံသို့ အရင်ဆုံးလာရောက်ရန် ဖုန်းဆက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏ အယ်လ်ဖာရိုမီလို တံခါးနှစ်ပေါက် ကားကလေးကို ကျွန်တော်တို့၏ သတင်းနှင့် ကြေးနန်းဌာန၏ မြေအောက်ထပ် ကားရုံထဲတွင် ထိုးဆိတ်လိုက်ချိန်တွင် နံနက် ရှစ်နာရီ ထိုးရန် ဖိနပ်

ပိုင်းလောက် လိုသေးသည်။ ကျွန်တော် တို့၏ သတင်းနှင့် ကြေးနန်း ဌာနမှာ ကျွန်တော်တို့ ထောက်လှမ်းရေး ဌာန ရှိနေမှန်း မသိအောင် ဟန်ပြတည်ထောင်ထားသည့် လုပ်ငန်း တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ပဉ္စမထပ်သို့ ဓာတ်လှေကားဖြင့် ကျွန်တော် တက်လာသည်။

ဓာတ်လှေကား အပြင်သို့ ကျွန်တော် ထွက် လာ သည့် အခါ ဟော့၏ အတွင်းရေးမှူးမလေးက ကျွန်တော့်ကို နှုတ် ဆက်ပြီး ရုံးခန်းထဲ တစ်ခါတည်း ဝင်သွားဖို့ ပြောသည်။ ဒေးဗစ်ဟော့မှာ ယခင်ထက် ပိုပြီး အိုစာလာသည်။ သူ၏ အသက်အရွယ်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ တစ်ဌာနလုံး မည်သူမျှ အတိအကျ မသိကြပါ။ ဟော့ သည် အရပ် ပုသည်။ ကျန်းမာ ရေး ကောင်းသည်။ သူ၏ ဆံပင်ထူထူများမှာ ဖွေးဖွေးဖြူ နေပြီ။ သူ တွင် ဉာဏ် ထက်မြက်ပြီး လူ တစ် ဖက် သားကို ထွင်းဖောက် သိမြင်နိုင်သည့် ဗျက်လုံးမျိုး ရှိသည်။ ဟော့ ကို ဆေးပြင်းလိပ် မပါဘဲ တွေ့ရဖို့ ခဲယဉ်းသည်။ ယခုလည်း အတူတူပင်။ သူသည် ပါးစပ်မှ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ချွတ်ပြီး မတ်တတ်ရပ်သည်။ ကျွန်တော် သူ ဆီသို့ လျှောက်သွားနေစဉ် လက်ကို အဆင်သင့် ကမ်းပေးထားသည်။ နှစ်ဦးသား လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်သည်။

‘မင်း ပြန်လာတာကို ကြိုဆိုပါတယ် နစ်’
‘အိမ် ပြန်ရောက်လာတာပဲ ကောင်းပါတယ် ခင်ဗျာ’
ဟော့က ကျွန်တော့်ကို ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရန် အရိပ်အကဲ ပြသည်။ ဆိုင်ခုံတွင် ထိုင်ပြီးကြသောအခါ သူက

‘မင်း ကြည့်ရတာတော့ ကျန်းကျန်းမာမာ ပါပဲ’
‘ကျန်းမာပါတယ် ဆရာ’
‘အလုပ် ပြန်ဝင်ဖို့ရော အဆင်သင့်ပဲလား’
‘ကျွန်တော် ခေါင်း ညိတ်ပြု လိုက်သည်။ ‘တာမှ မလုပ်ဘဲ နေနေ ရတာဟာ နေရ ထိုင်ရ တော်တော် ခက် မါ တယ် ဆရာ’
‘နေပူစာရော လှုံ့ခဲရ ရဲ့လား။ နွေးနွေး ထွေးထွေးရော ရှိရဲ့ လား’
‘ရှိပါတယ် ဆရာ၊ ဒါနှင့် ကျွန်တော့်ကို တာဝန် ပေးစရာ ရှိလို့လား’
ဟော့ ခေါင်းညိတ် ပြသည်။ အတန်ကြာအောင် စဉ်းစား နေသည်။
‘ဒီ ကိုစွက ရိုးရိုးတန်းတန်း သွားကြည့်ပြီး ပြန်လာရမယ့် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် တာဝန် တစ်ခုလို့ ထင်ပါရဲ့ ကွာ၊ ဒါပေမယ့် နေရ ထိုင်ရတာတော့ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး’
‘ကျွန်တော် သိပါတယ် ဆရာ’ဟု ပြန်သာ ဖြေလိုက်ရ သည်။ သူ ဘာပြောမှန်း ကျွန်တော် မသိပါ။ သို့သော် သည်း ဟော့သည် ကိစ္စတစ်ခုကို မည်သည့်အခါမျှ အလော့ဆုံးဆယ် မလုပ်တတ်မှန်း အတွေ့အကြုံအရ ကျွန်တော် သိထားသည်။ ထို့ပြင် အရေး မကြီးသည့် တာဝန် မျိုးကိုလည်း ကျွန်တော်

တို့အား ပေးရိုးထုံးစံ မရှိပါ။ ကျွန်တော် သွားကြည့်ရမည့် ကိစ္စမှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးကြီးရမည်။

‘ငါ့ကို မင်းရဲ့ သေနတ် ပေးခမ်း’ ဟု ဟော့က ကျွန်တော့်ကို ပြောပြီး ရုံးတွင်း ဆက်သွယ်သည့် လှေကို နှိပ်သည်။

‘မစ္စတာ ကာချက် စကီ ရောက်လာပြီလား’
‘ရောက်ပါပြီ ဆရာ’ ဟု အတွင်းရေးမှူးက ပြန်ဖြေသည်။

‘သူ့ကို အထဲ လွှတ်လိုက် ကွာ’
ကျွန်တော်သည် ကိုးမီလီတာ လူဂါ သေနတ်ကို ပခုံး

စလွယ်အိတ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်ပြီး ကျည်ကပ်ကို ဖြုတ်သည်။ ပြီးမှ ကျည်ကပ်နှင့် သေနတ်ကို ဟော့ထံ လှမ်းပေး လိုက်သည်။

ခဏ အကြာတွင် တံခါး ပွင့်သွားပြီး ကာချက် စကီ ဝင်လာသည်။ သူသည် အေအိတ်စ်အီး အဖွဲ့၏ လက်နက် ပါရဂူ ဖြစ်သည်။ သူ့ အလုပ်တွင် ထူးချွန်သည်။

ကာချက် စကီ သည် ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ လျှောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းညိတ် နှုတ်ဆက်သည်။ ဟော့၏ လက်ထဲမှ သေနတ်နှင့် ကျည်ကပ်ကို လှမ်းယူသည်။ သေနတ်ကို နှာခေါင်းနား ကပ်ကြည့်ပြီးမှ ခေါင်းခါသည်။

‘ဒီ သေနတ်နှင့်တော့ ဘာမှ လုပ်လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး’
‘သူ့ကို လက်နက် တစ်မျိုး ပြောင်းပေးရဦး မှာလား’

ကျွန်တော် ထပြီး ကန်ကွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည့်အခါ ကာချက် စကီ တဟားဟား ရယ်မောသည်။ ကျွန်တော်၏ လူဂါ သေနတ်မှာ ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ပွား ဖြစ်သည်။

ကာချက် စကီက

‘ဒီ ပစ္စည်းဟာ လိုအပ်ချက်နှင့် မကိုက်ညီသေးဘူး၊ ပြုပြင်လို့ တော့ ရပါလိမ့်မယ်။ သေနတ်မှာ ဆီအစား ဂရက်ဖိုက်ကို သုံးရမယ်။ စပရိန်နှင့် မောင်းထိုး ဆလိုက်တံတွေကို လဲပေးရမယ်’

‘မွန်းတည့်ချိန်မှာ အဆင်သင့်ဖြစ်နေတာ လိုချင်လယ်နော်’
‘ရမှာပါ’ ဟု ကာချက် စကီ ပြန်ဖြေပြီး ကျွန်တော်၏ လူဂါ သေနတ်ကို ကိုင်ရင်း ပြန်ထွက် သွားသည်။

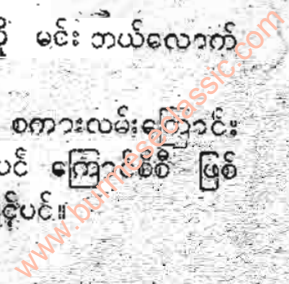
‘ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသော အခါ ဟော့က ကျွန်တော့်အား ရှားရှားပါးပါး စပ်ဖြိုးပြီး လုပ်ပြသည်။

‘အဲဒီလူက အခွင့်အရေး ပေါ်လာတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် မင်းရဲ့ လက်နက် ခဲယမ်းကို ခေတ်မီနေအောင် လုပ်နေဖို့ ငါ့ကို အမြဲတမ်း အယုံသွင်း နေတာပဲ ကွ’

သူ့ အပြုံးကို ကျွန်တော် တုံ့ပြန်ရင်း
‘ကျွန်တော့်မှာ လူဂါ သေနတ် မရှိရင်တော့ တစ်ပန်းရှုံးနေလိမ့်မယ်။ ဒီ သေနတ်က လေးတော့ လေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပစ်ရ ခတ်ရတဲ့ နေရာမှာ သွက်လက်တယ်၊ ချိန်သားလည်း ကိုက်တယ်’

‘အန္တာတိကာတိုက် အကြောင်းကို မင်း ဘယ်လောက် သိထား သလဲ’

ဟော့က ကျွန်တော့်ကို မေးသည်။ စကားလမ်းကြောင်း ချက်ချင်း ပြောင်းသွား၍ ကျွန်တော်ပင် ကြောင်စိစိ ဖြစ်သွားသည်။ ဆိုသော် ခါက သူ့ အကျင့်ပင်။

‘အန္တာတိကာ တိုက်ဟာ အေးမြတဲ့ ရာသီဥတု ရှိတယ်၊ ကမ္ဘာ့ တခြား ဒေသတွေနှင့် ရာသီဥတု ပြောင်းပြန် ဖြစ်နေ တတ်တယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံ အပါအဝင် နိုင်ငံ ၁၂ နိုင်ငံလောက်က လာပြီး သိပ္ပံပညာဆိုင်ရာ သုတေသန စခန်းတွေ ဖွင့်လှစ် ထားတယ်’

‘တို့ရဲ့ သုတေသန စခန်းတွေကို ရေတစ်က တစ်ဝက်၊ အရပ်ဘက် ဌာနတွေက တစ်ဝက်၊ ဦးစီးဆောင်ရွက် နေကြ တာ ဖြစ်တယ်။ ရုရှားတွေ ကလည်း တို့နှင့် အတူတူလိုပဲ လုပ်ကိုင် နေကြတယ်’

ဟော့သည် စင်တစ်ခုပေါ်မှ ဖိုင်တွဲတစ်တွဲကို ထယ့်ပြီး ဖိုင်တွဲကို ဖွင့်သည်။ စာရွက်များကို ဟိုလှန် သည့်လှန် လုပ် သည်။ ပြီးမှ ဖိုင်တွဲကို ပိတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေးသည်။

‘သွားရင်းနှင့် ဒီ ဖိုင်တွဲကို မင်း ဖတ်ကြည့်ပေါ့ ကွာ’

‘ဆရာ ဘာကို ပြောတာလဲ’

‘မင်းဟာ အန္တာတိကာတိုက်က မက္ကမာဒို ရေလက်ကြားကို သွားစရာ ရှိတယ်’

‘အဲဒီမှာ ဘယ်လို အန္တရာယ် တွေနေလို့လဲ ဆရာ’

အန္တာတိကာတိုက်မှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အငြိမ်းချမ်းဆုံး နေရာဟု ကျွန်တော် အမြဲတမ်း ယူဆခဲ့သည်။ အန္တာတိကာ တိုက်တွင် လက်နက် ယှဉ်ပြိုင်မှု မရှိပါ။ တိုက်ပွဲဝင် စစ်သည် များ မရှိပါ။ ထိုဒေသတွင် အားလုံးမှာ သုတေသနလုပ်ငန်း သက်သက်ကိုပဲ လုပ်ကိုင်နေ ကြသည်။

‘မင်း သွားကြည့်မှမယ် ကိစ္စဟာ အန္တရာယ် ရှိချင်မှလည်း ရှိမှာပေါ့ ကွာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို အဲဒီ နေရာ ရောက်အောင် သွားကြည့်စေချင်တာတော့ အမှန်ပဲ’

ဟော့က အဖြေပေးပြီး ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်သည်။ ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးပြန်ညှိရင်း စဉ်းစားသလို လုပ်နေသည်။

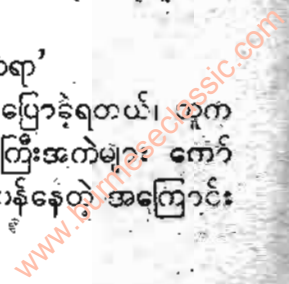
‘တို့ရဲ့ ရေတပ်မတော်ဟာ အန္တာတိကာတိုက်မှာ သုတေ သနစခန်း တော်တော်များများကို ဖွင့်လှစ် လုပ်ကိုင် နေကြ တယ်။ သုတေသန စခန်း အများစုဟာ မက္ကမာဒို ရေလက် ကြားနားမှာ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဝင်ရိုးစွန်းနှင့်နီးတဲ့ ကုန်း တွင်းပိုင်းမှာလည်း စခန်း တော်တော် များများ ဖွင့်လှစ် ထားသေးတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၇၂ နှစ်ခန့်ကတည်း အဲဒီ ကုန်းတွင်း စခန်းနှင့် ရေဒီယို အဆက်အသွယ် လုပ်လို့ လုံးဝ မရ တော့ဘူးကွ’

‘အဲဒီက မိုးလေဝသ အခြေအနေကို စဉ်းစားကြည့်ရင် ဒါဟာ သိပ်ပြီး ထူးဆန်းတဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ’

‘ပုံမှန်အခြေအနေမျိုးမှာ ဆိုရင်တော့ မင်းပြောတဲ့ စကား ကို ငါ လက်ခံမိမှာပါ။ အဲဒီအတိုင်း ဆိုရင် တာမှလည်း စိတ်ပူစရာ မလိုဘူး။ တို့နှင့်လည်း ပတ်သက်စရာ မလိုဘူးပေါ့ ကွာ’

‘အခုတော့ ဘယ်လို ဖြစ်နေလို့လဲ ဆရာ’

‘ငါ မနေ့က သမ္မတကြီးနှင့် စကား ပြောခဲ့ရတယ်။ သူက ငါနှင့် ပူးပေါင်း ထောက်လှမ်းရေး အကြီးအကဲများ ကော် ဘော် ဥက္ကဋ္ဌကို ခေါ်တွေ့ပြီး သူ စိုးရိမ်ပူပန်နေတဲ့ အကြောင်း

ထုတ်ဖော် ပြောကြားတယ်။ တို့ အနေနှင့် ဘာတွေ လုပ်နိုင် သလဲ၊ ဘာတွေ လုပ်သင့် သလဲ ဆိုတာ သိချင်နေတယ်။

သည်ကိစ္စမှာ 'လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်' ဆိုသော သဘောသဘာဝ နှင့် အများကြီး အလုပ်၊ ဝေးလာတော့မည်ကို ကျွန်တော် ကြိုသိ နေသည်။ သို့သော် ခပ်ဆိတ်တဲ နေလိုက်သည်။ ဟော့က ဆက်၍

'ဒီ ကိစ္စမှာ တို့ဟာ အင်မတန် သိမ်မွေ့ တဲ့ အနေအထား မှာ ရှိနေတယ် နစ်ရဲ့။ အဲဒီ စခန်းဟာ လီဗစ် ကောင်ကနေ ကျန်းတွင်း တက်ကို မိုင် ၁၀၀ လောက် ဝေးတဲ့ နေရာမှာ ရှိတယ်။ တသီးတခြား သိပ်နိုင်းပြီး လူပြော သူပြော သိပ် မများတဲ့ စခန်း တစ်ခုပဲ'

'အန္တာတိက' တိုက်မှာ ရှိတဲ့ လူတိုင်းဟာ အဲဒီ စခန်း အကြောင်း သိနေမှာပဲလို့ ကျွန်တော် ယူဆတယ်။ အဲဒီမှာက လူနည်းနည်းလေးပဲ ရှိတော့ လျှို့ဝှက် ထား လို့ ရ မှာ မဟုတ်ဘူး'

'အဲဒီ စခန်း အကြောင်းကို လူတိုင်းက သိနေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ စခန်းရဲ့ ရည်မှန်းချက် အ မှန် ကို တော့ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး ကွ'

'အဲဒီ စခန်းမှာ ဘာကို သုတေသန လုပ်နေကြတာလဲ'

'မျိုးရိုးဗီဇဆိုင်ရာ သုတေသန လုပ်ငန်း လုပ်နေကြတယ်'

'ကျွန်တော်တော့ နားမလည်ဘူး ဆရာ'

'မျိုးရိုးဗီဇ အင်ဂျင်နီယာ ပညာကို စစ်ရေးမှာ အသုံးချဖို့ စမ်းသပ်နေကြတဲ့ စခန်းပေါ့ကွာ၊ ဒီ လုပ်ငန်းမှာ ဆိုဗီယက်

တွေဟာ တို့ရဲ့ ရှေ့က အများကြီး ပြေးနေတယ်။ ရုရှား တွေဟာ အဲဒီ ကိစ္စကို အသည်းအသန် သုတေသန လုပ်မနေ ကြဘူး ဆိုရင် တို့က တို့ရဲ့ သုတေသန လုပ်ငန်းကို စွန့်လွှတ် လိုက်မှာ ဖြစ်တယ်။ ငါ ပြောတာကို ယုံ၊ သူတို့ဟာ ရောဂါ အသစ်အဆန်းတွေကို သုတေသန လုပ်နေကြတယ်။ တို့က ရေလဲနှင့် သုံးလို့ ရတဲ့ ဖြေဆေး တစ်ရပ်ကို ရှာဖွေနေတာ ဖြစ်တယ်'

'ဒီ ကိစ္စကို ဘာဖြစ်လို့ အန္တာတိကတိုက်မှာမှ သွားပြီး သုတေသန လုပ်နေရတာလဲ'

'ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မတော်တဆ ရောဂါ ပြန့်ပွားခဲ့မယ် ဆိုရင် အန္တာတိကတိုက်ဟာ ကမ္ဘာနှင့် အလွမ်းဝေးနေတာ ရယ်။ ရာသီဥတု အေးမြတာရယ်ကြောင့် ကူးစက် ပြန့်ပွားမှု အနည်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆကြလို့ ပဲပေါ့။ ဇီဝဗေဒပိုင်း ဆိုင်ရာ မတော်တဆ ထိခိုက်မှုတွေဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ် နေရာမှာပဲ ဖြစ်ပွားသည် ဖြစ်စေ လူသား အားလုံးရဲ့ အသက် အန္တရာယ်ကိုတော့ ဒုက္ခပေးနိုင် ကြတာချည်းပဲ။ ဒီအလုပ်ဟာ တို့တစ်တွေ ဂုဏ်ယူပြီး လုပ်ရတဲ့ အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ လိုအပ် လို့ လုပ်ရတဲ့ အလုပ်ပါ။ ဒါကိုတော့ အဲသလို ပြောကြ တာပဲ'

သည်ကိစ္စက တော်တော် ဘတ်လမ်းရှုပ်မည့် ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ သည်ကိစ္စကို အခုကသည်းက စပြီး ကျွန်တော် မကြိုက်ချင် တော့ပဲ။ ဟော့တွင် ကျွန်တော်ကို ပြောစရာတွေ ရှိနေဦး မည်တုထင်မိသည်။ ဟော့က

၂၀ ချစ်စင်းညွန့်

လွန်ခဲ့တဲ့ ၃၆ နာရီတုန်းက မိုးလေဝသ နည်းနည်းလေး ပြန်ကောင်းလာတုန်း မက္ကမာဒိုကနေ အဲဒီ စခန်းကို ရဟတ် ယာဉ် တစ်စင်း လွှတ်လိုက်တယ်။ ရဟတ်ယာဉ်မှာ ပါသွားတဲ့ လေယာဉ်မှူးနှင့် လေတပ်သား တစ်ယောက်ဟာ နိမ့်နိမ့်က ပျံသန်းပြီး အဲဒီ စခန်း အခြေအနေကို အကဲခတ်ဖို့ ညွှန်ကြား ထားတယ်။ ပထမတော့ သူတို့က ဘာမှ ထူးထူး ခြားခြား မတွေ့ရဘူး တဲ့။ ဘာမှ လှုပ်လှုပ် ရှားရှား မရှိပေမယ့် ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ပျက်နေပုံ မပေါ်ခဲ့ဘူး။

‘အဲဒီတော့ သူတို့က ရဟတ်ယာဉ်နှင့် ဆင်းကြည့်ကြတယ် ဆိုပါတော့’

‘သူတို့ ဆင်းကြည့်ကြတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် နှစ်မိနစ် အတွင်းမှာ လေတပ်သားဟာ ရေဒီယိုက နေပြီး ချောက် ချောက် ချားချား အကူအညီ အော်ဟစ်တောင်း လာတယ်။ အဲဒီ နောက်မှာ ဘာသံမှ မကြားရတော့ဘူး။’

‘အများသုံး ရေဒီယို လှိုင်းကနေ အကူအညီ တောင်းတာ လား ဆရာ’

ဟော့ ခေါင်းညိတ် ပြသည်။ ပြီးမှ

‘အဲဒီ နောက်မှာ နောက်ထပ် ရဟတ်ယာဉ် တစ်စင်း ထပ်လွှတ် လိုက်တယ်။ ဒီ တစ်ခါတော့ အောက်ကို ဆင်း မကြည့်ဖို့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် အမိန့်ပေး လိုက်တယ်။ ဓာတ်ပုံ တော့ ရိုက်ယူလာဖို့ မှာလိုက် ပါတယ်’

ဟော့က နောက်ထပ် ဖိုင်တွဲ တစ်ခုကို ဖွင့်ပြီး ဓာတ်ပုံ တစ်ထပ်ကြီး ဆွဲထုတ်သည်။ ဓာတ်ပုံများကို ကျွန်တော့်ဘက်သို့

တွန်းပို့သည်။ ဓာတ်ပုံများထဲတွင် အဖြူရောင် နောက်ခံထဲမှ ထိုးထွက်နေသော တဲအိမ် မည်းမည်းလေးများကို တွေ့ရ သည်။ ရေဒီယို အသံလွှင့် အသံဖမ်း တိုင် တစ်တိုင်၊ လျှပ်စစ် ဓာတ်အားပေးရုံ တစ်ရုံ၊ လောင်စာဆီ လောင်ကန် တစ်ကန်၊ ဓာတ်ခွဲခန်းများ၊ ညှိရိပ်သာနှင့် ဆက်သွယ် ထားသော ထောက်ပံ့ရေး တဲများ၊ တန်းလျား များကိုလည်း တွေ့ရ သည်။ အာတီတ် သို့မဟုတ် အန္တာတီတ်ဒေသတွင် တွေ့မြင် နေကျ သူတေသန စခန်းမျိုး တစ်ခုပင်။ ညှိရိပ်သာ တံခါး ဝ နားတွင် အလောင်း တစ်လောင်းကို တွေ့ရသည်။ နောက် တစ်ယောက်က ရဟတ်ယာဉ် နှစ်စင်းရှိသည့် အနက် တစ်စင်း နားတွင် လဲကျ နေသည်။

‘တံခါးနားက လူဟာ လေယာဉ်မှူးပဲ။ ရဟတ်ယာဉ် နားက လူကတော့ လေတပ်သား၊ နှစ်ယောက်စလုံး သေနေ ကြပြီ’

ဟော့ ပြောလာသည့်အခါ သူ့ကို ကျွန်တော် မော့ကြည့် မိသည်။

‘ရဟတ်ယာဉ်က ပို့လိုက်တဲ့ သတင်းကို လူတိုင်း ကြား လိုက်ရ သလား’

ဟော့က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ‘ကြားလိုက်ရတဲ့ လူတိုင်းက ဖြေရှင်းချက် တောင်းနေ ကြတယ်။ အဲဒီမှာ အားလုံး သိသင့် သိထိုက်တဲ့ အန္တရာယ် တစ်မျိုးမျိုး ဖြစ်ပွားနေသလား ဆိုတာ သိချင်တယ်လို့ လူတိုင်းက တောင်းဆိုနေ ကြတယ်’

‘အန္တရာယ်ရော ရှိနေ လို့လား’

‘အဲဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူး ဆိုတာ ရိုးရိုး သားသား ပြောရ မှာပဲ။ သမ္မတကြီးလည်း မသိဘူး၊ ဘယ်သူမှလည်း မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီပြဿနာဟာ ကုလသမဂ္ဂအထိ ရောက် သွားပြီ’

‘ကျွန်တော်တို့ သုတေသန လုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းသဘောကို လူတွေ သိသွားရင် ဒုက္ခပေးနိုင်တယ် မဟုတ်လား ဆရာ’

‘ဒုက္ခတော့ မပေးနိုင်ပါဘူး ကွာ၊ အဲဒီမှာ ရှိတဲ့ လူတိုင်း ဟာ တို့ လုပ်နေတဲ့ သုတေသန လုပ်ငန်းမျိုး လုပ်နေကြ တာပဲ။ တို့ဟာ ကိုယ့် ကိုယ် ကိုယ် ကာ ကွယ်ဖို့ အတွက်ပဲ သုတေသန လုပ်နေမှန်း ငါ သိထားတယ်။ ဂေါရာ ဖြေဆေး တွေကိုပဲ သုတေသန လုပ်နေ တာပါ’

‘ဒါဆိုရင် သူတို့ကို ဘယ်လို ပစ္စည်းမျိုးက သတ်ပစ်ခဲ့ တာလဲ’

‘တို့လည်း မသိဘူး ကွ၊ မတော်တဆ ကိစ္စ တစ်ခုခုပဲ ဖြစ်ခဲ့လို့လား၊ လုပ်ကြံ ဖျက်ဆီးတာပဲ ခံခဲ့ရသလား ဆိုတာ ကိုတော့ တွေးကြည့်ရုံပဲ တတ်နိုင်တယ်’

‘အဲဒါကို ကျွန်တော်က သွားကြည့်ရမယ် ဆိုပါတော့’

‘တစ်စိတ် တစ်ပိုင်း အနေနှင့် ဆိုပါတော့၊ ကုလသမဂ္ဂရဲ့ ဖိအားပေးမှုကြောင့် တို့ရဲ့ သမ္မတကြီးဟာ နိုင်ငံတကာ သိပ္ပံ ပညာရှင်အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ကို ဖွဲ့ စည်းပြီး သွားရောက် စုံစမ်းခိုင်းဖို့ သဘောတူ လိုက်တယ်။ ငါက မင်းကို အဲဒီ အဖွဲ့နှင့် လိုက် သွားစေချင်တယ် နစ်၊ အဲဒီမှာ ရှင်းလင်းစရာ ရှိရင် ဒါမှ မဟုတ် တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို လုံခြုံအောင် ထိန်းသိမ်းဖို့

လိုအပ်မယ်ဆိုရင် အဲဒီ အလုပ်ကို လုပ်ရမယ့် လူဟာ မင်းပဲ ဖြစ်တယ်’

ကျွန်တော့် အနေဖြင့် သည်တီစ္စကို များစွာ တဝင်မကျ မိခင်ကြောင်း တော့ကို ပြောမိသည်။ ဟော့က

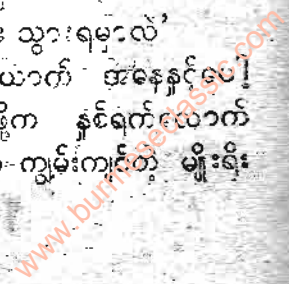
‘ငါလည်း မင်းလိုပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တို့ဟာ ကျွန်းထဲ ကျပ်ထဲ ရောက်နေကြတယ်။ အဲဒီမှာ ဘာတော့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သလဲ ဆိုတာ သေသေချာချာ သိရမှ ဖြစ်မယ်။ မင်းဟာ အဲဒီမှာ စခန်းလုံခြုံရေး ကိစ္စတစ်ခုတည်းကို လုပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မျက်စိ ဖွင့် နားစွင့်ထား ရမယ်။ ဒါမှ မင်းပြန်လာတဲ့ အခါ ကျရင် လုံးဝ ဘက်လိုက်မှုကင်းတဲ့ အစီရင်ခံစာ တစ်ဖောင်ကို တင်သွင်းနိုင်မှာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီမှာ ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ် ဆိုတာ တို့က သိမှ မသိသေးဘဲ’

ကျွန်တော် ဂုဏ်ကက် အင်္ကျီ အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက် ပြီး စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ထုတ်သည်။ စီးကရက်ကို မီးညှိပြီး ခပ်ပြင်းပြင်း ရှိုက်ဖွာသည်။ ပြီးမှ ‘ကျွန်တော် ဘယ်တော့ သွားရမှာ လဲ’ဟု မေးကြည့်သည်။

‘ဒီနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းလောက် သွားရ လိမ့်မယ်။ ဆန်ဖရန်စစ္စကို၊ ဩစတြေးလျ၊ နယူးဇီလန်နှင့် ဝီတိုရိယ ကုန်းမြေက တစ်ဆင့် မက္ကမာဒို အရောက် သွားရမှာပဲ’

‘ကျွန်တော်က ဘယ်လို ရုပ်ဖျက် ပြီး သွားရမှာလဲ’

‘မျိုးရိုး ဗီဇ သိပ္ပံပညာရှင် တစ်ယောက် အနေနှင့်ပေါ့ ကွာ၊ မင်း အဲဒီကို အရောက် သွားဖို့က နှင်ရက်လောက် ကြာလိမ့်မယ်။ မင်းနှင့်အတူ တဲကယ် ကျွမ်းကျင်တဲ့ မျိုးရိုး

ဗီဇ သိပ္ပံပညာရှင် တစ်ဦး လိုက်လာ လိမ့်မယ်။ သူက မင်း သိသင့် သိဆိုက်တာတွေကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရှင်းပြလိမ့် မယ်။ မင်းတို့ နှစ်ဦးဟာ နိုင်ငံတကာ စုံစမ်းရေး သိပ္ပံ ပညာ ရှင်များ အဖွဲ့ရဲ့ အဖွဲ့ဝင်တွေပဲ ပေါ့ကွာ'

'အဲဒီ သိပ္ပံ ပညာရှင်ကို ကျွန်တော့် အကြောင်း ဘာတွေ ပြောထား သေးသလဲ'

'မင်းဟာ ရေတပ် ဆိုင်ရာ အထူး စုံစမ်း စစ်ဆေးရေး အရာရှိ ဗိုလ်မှူးကြီး နှစ်ကာတာ ဖြစ်တယ်လို့ ပြောထားတယ်။ မက္ကမာဒို ကျရင် မင်း ဆက်သွယ်ရမယ့် လူဟာ အထူး စုံစမ်းရေး အဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်းဆောင် ရေတပ် ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျွန် တီဘတ်ပဲ။ သူဟာ လူကောင်း တစ်ယောက်ပါ'

'ကျွန်တော်ဟာ ရေတပ်က ဆိုတာ သူက ယုံကြည် ရဲ့လား'

ဟော့ ခေါင်းညိတ် ပြသည်။ နှစ်ဦးသား အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်က

'အဲဒီမှာ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ ဆရာ ထင်သလဲ'

'မတော်တဆ ထိခိုက်မှု တစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့တယ် ထင်တာပဲ။ ကံဆိုးလို့ပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် ဒီအလုပ်ဟာ အန္တရာယ် များမှန်း လူတိုင်း နားသည် ပါတယ်'

ကျွန်တော် မတ်တတ် ထသည်။ ဟော့က

'မင်း ဒီမှာ တစ်မနက်လုံး အချိန် ဖြုန်းလို့ ရတယ်။ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကို မင်းလိုက် သွား ရ မယ့် လေယာဉ်က နေ့လယ် နှစ်နာရီခွဲမှာ ထွက်လိမ့်မယ်'

'အဲဒီ သိပ္ပံ ပညာရှင်နှင့် တယ်ကျဲမှ တွေ့ရမှာလဲ'

'ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှာ မင်း လေယာဉ် မဆိုက်ခင် အဲဒီ အမျိုးသမီးက ကယ်လီဖိုးနီးယားမှာ မင်းကို လာစောင့်နေ မှာပါ'

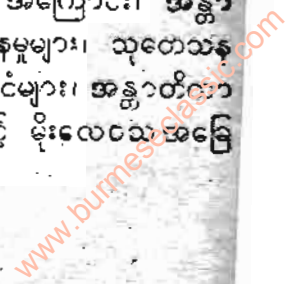
'ဒီ သိပ္ပံ ပညာရှင်က အမျိုးသမီး လား'

'မျိုးရိုး ဗီဇ ပညာရပ် နယ်ယ်မှာတော့ အတော်ဆုံးပဲလို့ ပြောတာပဲ။ ကံကောင်းမပါစေနဲ့။ မင်းကိုယ် မင်းလည်း ဂရုစိုက်ပါ'

'ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ'ဟု ကျွန်တော် အဖြေ ပေးပြီး ဟော့၏ ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ အမှုတွဲ ဖိုင်နှင့်အတူ အောက် ထပ်မှ ကျွန်တော့် ရုံးခန်းသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

တစ်မနက်ခင်းလုံး လိုလို ဖိုင်တွဲတွင် ပါသည့် ကိစ္စများကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်တစား မတ်ရှုသည်။ ဖိုင်တွဲထဲတွင် စခန်း၏ အကြောင်းသာမက စခန်းတွင် လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်နေ ကြသည့် သိပ္ပံ ပညာရှင် များ၏ အကြောင်းများ ကိုပါ ဖော်ပြထားသည်။ သူတို့သည် သေဆုံး သွားကြပြီဟု ယူဆ ရသည်။

ထို့နောက်တွင် အန္တာတိကာတိုက် အကြောင်း၊ အန္တာ တိကာတိုက်တွင် တိုးတက် ဖြစ်ထွန်း နေမှုများ၊ သုတေသန စခန်းများ ဖွင့်လှစ် လုပ်ကိုင်နေသော နိုင်ငံများ၊ အန္တာတိကာ တိုက်၏ ပထဝီဝင် အနေအထား များနှင့် မိုးလေဝသ အခြေ အနေ များကို ဖတ်ရှု မှတ်သားသည်။

အန္တာတိကာတိုက်မှာ အလည် သွားဖို့ ကောင်းသည့်
 ဒေသ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် ဖတ်ရှုခဲ့သည့် သတင်း အချက်
 အလက်များအရ အန္တာတိကာတိုက်သည် ကမ္ဘာ ပေါ်တွင်
 လူသူ ရောက်ပေါက်မှု အနည်းဆုံး၊ နေရ ထိုင်ရ အခက်ခဲဆုံး
 ဒေသ တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ထို ဒေသတွင် ဘေး
 အန္တရာယ် တစ်ခု ကျရောက် နေချေပြီ။ သုတေသန စခန်းတွင်
 တာပီ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည် ဖြစ်စေ၊ သာမန် ဇီဝဗေဒပိုင်း ညှိင်ရာ
 မတော်တဆ ထိခိုက်မှု တစ်ခုရပ်ထက် မကဖို့ကတော့ သေချာ
 သည်။ လောလောဆယ်တွင်မူ ကျွန်တော်၏ စိတ်ခံစားမှုကို
 အထောက်အကူပြုမည့် သက်သေခံ တစ်ခုမျှ မရှိသေးပါ။
 ကျွန်တော့် စိတ်တွင် အလိုလို ထင်နေမိခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

မွန်းတည့်ချိန် လောက်တွင် ကာချက် စက်သည် လူဂါ
 သေနတ်နှင့် အတူ ကျွန်တော့်ဆီသို့ ရောက်လာသည်။

‘သေနတ် ထဲမှာ ဆီအစား ဂရက်ဖိုက် ထည့်ပေးလိုက်
 တယ်၊ နူးညံ့တဲ့ ယန္တရားပိုင်း တချို့ကိုလည်း အား အပို
 ဖြည့်ပေး ထားတယ်၊ သူည အောက် ၅၀ ဒီဂရီ ၆၀ ဒီဂရီ
 လောက် အပူချိန် ရှိနေတဲ့ နေရာမှာ ဒီ သေနတ်ကို ရိုးရိုး
 တန်းတန်း သွားပြီး အသုံးချလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆီထည့်
 ထားရင် ချက်ချင်း ခဲသွားပြီး တချို့ အစိတ်အပိုင်းလေးတွေ
 ကျိုးပဲ ထွက်သွားလိမ့်မယ်’

‘ကျေးဇူး တင်ပါတယ်’

ကာချက် စက် ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထွက်သွား
 သည်။ ကျွန်တော်သည် နောက်ဆုံးပိတ် လုပ်စရာရှိသည်များကို

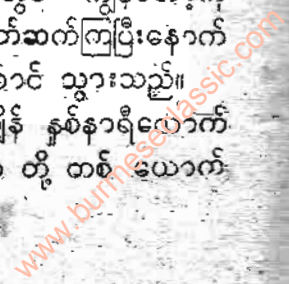
လုပ်ကိုင်ပြီးနောက် ကျွန်တော်၏ တိုက်ခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။
 ဝတ္ထည်း နည်းနည်းပါးပါး ထုပ်ပိုးသည်။ ကျွန်တော်၏ လက်နက်
 များကို အထူး တည်ဆောက်ထားသည့် ရေဒီယို ကက်ဆက်
 တဲတွင် လုံခြုံစွာ ထည့်သွင်းသည်။ လေဆိပ် လုံခြုံရေးများ
 သတိမထားမိဘဲ သယ်ဆောင် သွားနိုင်စေရန် ဖြစ်သည်။
 ထို့နောက် လေဆိပ်သို့ ကားတစ်စီးငှားပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

ဝါရှင်တန်တွင် နွေဦးပေါက်ခါစ ရှိသေး၍ နွေးထွေး
 သည်။ နှစ်သက်စရာကောင်းသည့် ရာသီဥတုမျိုးပင်။ မဏ္ဍမာဒို
 တွင်မူ ရှည်လျားသည့် ဆောင်းရာသီနှင့် နီးကပ် နေချေပြီ။
 တကယ်တော့ မဏ္ဍမာဒိုမှာ သွားဖို့မသင့်သည့် နေရာတစ်ခုပါ
 ကလား။

ဒေါက်တာ လာနာအက်ဒွပ်မှာ အသက် ၃၀ ကျော်ကျော်၊
 လှပချောမောသည့် ဒိန်းမယျိုတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ
 သည်။ ဆံပင်ကို တိုတိုညှပ်ထားသည်။ မျက်လုံး များမှာ
 ကြီးမား နက်မှောင်သည်။ မျက်နှာမှာ သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့်
 နူးညံ့ ပုံ ရသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် သေးသွယ်သည်။

သူမသည် ဆန်ဖရန်စစ္စကို လေဆိပ်တွင် ကျွန်တော့်ကို
 လာရောက် တွေ့ဆုံသည်။ အချင်းချင်း မိတ်ဆက်ကြပြီးနောက်
 ကျွန်တော့်ကို အရက်ခန်းမသို့ ခေါ်ဆောင် သွားသည်။

‘ကျွန်မတို့ လေယာဉ်ပျံ ထွက်ဖို့ အချိန် နှစ်နာရီယောက်
 ထိနေသေးတယ်၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ကျွန် မ တို့ တစ် ယောက်

၅၀ ချစ်ငေး၊ ညွန့်

အကြောင်း တစ်ယောက် ပိုပြီး နားလည် လာအောင် အဲဒီ အချိန်ကို အသုံးပြုကြ တာပေါ့'

'ကျွန်တော်တို့ဟာ တော်တော်များများ နီးနီးကပ်ကပ် လက်တွဲပြီး အလုပ် လုပ်ကြရမှာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို နစ်လို့ပဲ ခေါ်ဝါ'

ကျွန်တော်တို့သည် အရက်ဘား အတွင်း ဝင်ရောက်ပြီး စားပွဲ တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ သူမသည် ပြုံးပြုံး ရယ်ရယ် မရှိပါ။

'ကျွန်မကတော့ ဗိုလ်မှူးကြီး ကာတာလို့ ခေါ်ရမှာကို ပို သဘောကျတယ်'

ကျွန်တော် မျက်ခုံးပင့်ဖြူလိုက်မိသည့် အခါ သူမက

'အဲဒီ စခန်းမှာ လုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းက ရေတပ်မတော်နှင့် ဘာမှ မဆိုင်လို့ပါ' ဟု ဖြေသည်။ သူမ၏ လေသံ ဝဲဝဲက ချစ်စရာ ကောင်းသည်။

'ခင်ဗျားက ကနေဒါ လူမျိုးလား'

'ကျွန်မကို ကနေဒါမှာမွေးတာပါ။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ အမေရိကန်နိုင်ငံသား ဖြစ်နေပါပြီ'

'ငြိမ်းချမ်းရေးသမား တစ်ယောက် ဆိုပါတော့'

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး

'ရှင်ကတော့ ရန်လိုတဲ့ လူမျိုး ဖြစ်ရမယ်'

အခြေအနေက ရယ်စရာ မဟုတ်ဘဲနှင့် ကျွန်တော် အသံ ထွက်အောင် ရယ်ပစ်လိုက် မိသည်။ သူမသည် အခြေ အနေ

များကို ခက်ခဲအောင် ဖန်တီး လာမည့်သူ ဖြစ် ကြောင်း သေချာသည်။

စားပွဲထိုး အမျိုးသမီး ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်က ဘရန်ဒီကို မျှဲထည့်ပြီး ယူခဲ့ရန် မှာသည်။ လာနာက ဂျင်ဂျာ အေး တစ်ခွက် မှာသည်။

သူမသည် အခြေအနေများကို ခက်ခဲအောင် ဖန်တီးတော့ မည်မှာ သေချာနေပါသည်။

နယူးဇီလန်နိုင်ငံ မြောက်ကျွန်းရှိ အော့ကလင် လေဆိပ်တွင် ကျွန်တော်တို့ ဆင်းသက်သည်။ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှ နေ၍ နာရီ ၂၀ ကြာ စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့ရာ နံနက် နှစ်နာရီ ခန့်တွင် အော့ကလင်သို့ ရောက်ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုမှ တစ်ဆင့် ပြည်တွင်း လေကြောင်းခရီးဖြင့် တောင်ကျွန်းပေါ်ရှိ ဒူနီဒင် လေဆိပ်သို့ ရောက်လာခဲ့ရာ ရေတပ်ဗိုလ်ကြီး ဖြစ်သူ ဂျိုးဇစ်ကို ဆိုသူက လာရောက် တွေ့ဆုံသည်။

‘နယူးဇီလန်ကို လာလည်တဲ့ အတွက် ကြိုဆိုပါတယ်’

သူက ကျွန်တော်တို့အား အကောက်ခွန် အမှုထမ်းများ ကြားမှ တစ်ဆင့် ခေါ်ဆောင် လာပြီး နောက်တွင် ထိုသို့ ပြောလာသည်။ အသက် ၂၅ နှစ်ခန့် အရွယ်ရှိသော ဂျိုးဇစ်ကိုမှာ အမြဲတမ်း ပြုံးနေပုံ ရသည်။ ကျွန်တော်က

‘အစီအစဉ်က ဘယ်လိုလဲ ဗိုလ်ကြီး၊ ဒေါက်တာ အက်ဇွပ်နှင့် ငါ့နှင့်ကတော့ တော်တော် ခရီးပန်း နေပြီ’

‘ကျွန်မကတော့ ရေခိုးချိုး ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ စားပြီ အိပ်ရာ ဝင်ချင်နေပြီ ဗိုလ်ကြီး’

လေဆိပ် အဆောက်အအုံမှ ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာပြီး ရေတပ် ရုံးကား တစ်စီး၏ နောက်ခံတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်စဉ် လာနာက ပြောလိုက်သည်။ ဇစ်ကိုက ကျွန်တော်တို့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါ ပြသည်။

‘ကျွန်တော်ကတော့ လေယာဉ်ထိုင်ခုံ တစ်လုံးရယ်၊ ထမင်းဘူး တစ်ဘူးရယ် လောက်ပဲ အကောင်းဆုံး ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ တစ်လမ်းလုံးလည်း လေယာဉ်က ခုန်နေမှာ ခင်ဗျ’

လာနာ ကန့်ကွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်ပြီး

‘ငါတို့က အခုပဲ ခရီး ပြန်ထွက်ရဦး မှာလား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား။ လေယာဉ်ကွင်းမှာ လေယာဉ်က အသင့် စောင့်နေပါတယ်။ မိုးလေဝသက လောလောဆယ်မှာ နည်းနည်း ကောင်းနေတယ် ခင်ဗျ။ အခု ချက်ချင်း မသွားရင် နောက်ထပ် နှစ်ပတ် သုံးပတ်အတွင်း အဲဒီကို သွားနိုင်မှာ မဟုတ်သေးဘူး’

ဇစ်ကိုက ကားကို လေဆိပ် အဆောက် အအုံမှ နေ၍ လေယာဉ်ကွင်းကို ဖြတ်သန်းပြီး ဇက်ကျိုး သေလောက်သည့် အချိန်ဖြင့် ကားကို မောင်းထွက်သွားသည်။ နံဘေးတွင် ထိုင်နေသော လာနာကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။ သူမသည် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့်ကာ အတွေးမရယဉ်ကြောတွင် နစ်မြောနေပုံ ရသည်။

လာနာသည် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှ ထွက်လာသည့် တစ်ချိန်လုံး ကျွန်တော်နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆိုနေထိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိပါ။ တကယ်တမ်းတွင် အနေကြာလာလေ လေ သူမသည် ပိုပြီး ဂနာမငြိမ် ဖြစ်လာလေဟု ထင်ရသည်။ သူမ တာ ပြဿနာ တက်နေမှန်း ကျွန်တော် မသိ။

လေယာဉ်ထားသည့် ရုံတစ်ရုံရှေ့တွင် ဆိုက်ထားသော ဟာကြူလီ စီ ၁၃၀ အမျိုးအစား သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေး လေယာဉ်ကြီး၏ ဝမ်းဗိုက် အောက်ရှိ တံခါးပေါက်များမှ တစ်ဆင့် ပစ္စည်း ရိက္ခာ များကို တင်သွင်းလျက် ရှိသည်။ လေယာဉ်ကြီး၏ ကိုယ် ထည်နှင့် အမြီးတွင် အမေရိကန် ရေတပ်မတော် အမှတ်အသားများ ရေးထားသော်လည်း လေယာဉ်ပေါ်သို့ ကုန်တင်ပေးနေသူ အများစုမှာ အရပ်သား ဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထား ကြသည်။

‘ဒီနှစ် ဆောင်းတွင်းက နည်းနည်း စောတယ်’ ခင်ဗျ။ မက္ကမာဒိုမှာ ရှိတဲ့ ကျွန်တော် တို့ရဲ့ စခန်းတွေကို ရိက္ခာ ဖြည့်တဲ့ အလုပ် မပြီးမချင်း ကျွန်တော် တို့တော့ အအေးဒဏ် ဆက်ခံနေရ ဦးမယ်’

‘ကျွန်မတော့ ဒီဟာကြီးနှင့် မလိုက်နိုင်ဘူး’

လာနာက ကန့်ကွက်သည်။ ဇစ်ကိုက သူမအား နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ ကြည့်ရင်း’

‘ဆောရီးပဲ ဗျာ၊ မက္ကမာဒိုကို သွားမယ့် လေယာဉ်က ဒီတစ်စင်းပဲ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါက ခင်ဗျား သဘောပါ’

ကျွန်မတော့ ဆိုဗီယက် ကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့နှင့်ပဲ လိုက်
သွားတော့မယ်'ဟု လာနာက ထပ်ပြောနေရာ ကျွန်တော်
ကြားဝင်ပြီး 'ဆက်ပြီး စကားကြောရည် မနေနှင့်'ဟု ခပ်
ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက် ရသည်။ ပြီးမှ မှန်ထဲမှ ဇစ်ကို၏ ပုံရိပ်ကို
ကြည့်ကာ 'မင်း ဘာမှာ မကြားလိုက်ဘူး မဟုတ်လား' ဟု
မေးကြည့်သည်။

'လေတိုက်နေလို့ ကောင်းကောင်း မကြားရဘူး'

လေယာဉ် အနားသို့ ကျွန်တော်တို့ ကား ကွေ့ ဝင် သွား
သော အခါ ရေ တပ် မတော် ဝတ် စုံ ဝတ် ထား သည့်
လူတစ်ယောက်က ကုန်တင်နေသည့် လူအုပ်ထဲမှ ထွက်လာ
သည်။ လေယာဉ် ဝမ်းဗိုက် တံခါးများ နားတွင် ကား
ရပ်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။
နောက်ခံပေါ်မှနေ၍ ကျွန်တော် အပြင်ဘက်သို့ ဆင်းလိုက်
လျှင်

'ဗိုလ်မှူးကြီး နစ်ကာတာ လား'ဟု ကျွန်တော့်ကို မေး
သည်။

'ဟုတ်တယ်'ဟု ကျွန်တော် ဖြေလိုက်သည်။ အချင်းချင်း
အလေးပြုပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် ကြသည်။

'ကျွန်တော်က ဗိုလ်ကြီး ရစ်ဒလေပါ။ ဒီ လေယာဉ်ပျံကို
မောင်းမယ့် သူပါပဲ'

လာနာ ကားထဲမှ ထွက်ပြီး ကျွန် တော် တို့ 'ဘက် သို့
ပစ်လျှောက် လာသည်။ ရစ်ဒလေက သူမဘက် လှည့်၍

'ဒေါက်တာ အက်ဒွပ် ပါလား'ဟု နှုတ်ဆက်ရင်း လက်
တစ်ဖက် ကမ်းပေးသည်။ လာနာက ရစ်ဒလေ ကမ်းပေး
သော လက်ကို မသိကျိုးကျွန်ပြုကာ

'ကျွန်မတို့ မသွားခင် တယ်လီဖုန်း ဆက်ချင်တယ်'

'ဆောရီးပဲ ဒေါက်တာ၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်
တို့က အခု ချက်ချင်းပဲ ထွက်တော့မှာပါ'

'ကျွန်မ တယ်လီဖုန်း မဆက်လို့ မဖြစ်ဘူး ရှင်'

ကျွန်တော်က ရစ် ဒ လေ ၏ လက်မောင်း တစ်ဖက်ကို
ဆွဲပြီး လေယာဉ်ဆီသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

'ခင်ဗျားရဲ့ ထမင်းဘူး အကြောင်း ပြောပြစမ်း ပါဦး။
'ဇစ်ကို ကတော့ ကမ္ဘာကျော် ထမင်းဘူးတွေလို့ ပြောတယ်'

ရစ်ဒလေ ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်မော သည်။ လေယာဉ်
ပေါ်သို့ ကျွန် တော် တို့ တက်လိုက် ကြသည်။ လေယာဉ်

ဦးပိုင်းဆီသို့ လျှောက်လာကြသည်။ လေယာဉ် စက်ခန်းကျယ်
ကြီးထဲမှ လေကြောင်းလမ်းပြ၏ ထိုင်ခုံ နောက်တွင် ဒေါက်ရှ်

ရသည့် ကုလားထိုင် နှစ်လုံး ချထားသည်။ ရစ်ဒလေက
ထိုင်ခုံ တစ်လုံးကို လက်ညှိုး ထိုးပြရင်း

'ကျွန် တော် အဖွဲ့သားတွေ လူစုလိုက် ဦးမယ်၊ ပြီးရင်
ခွက်ချင်း ထွက်ခွာကြမယ်'

ထိုင်ခုံတွင် ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်ပြီး ထိုင်ခုံ ခါးပတ်ကို
ဖယ်လိုက်သည်။ ရစ်ဒလေ ထွက်ခွာသွားပြီး မကြာမီ ကုန်
လောင်ခန်း တံခါးဝတွင် လာနာ မေါ်လာသည်။ သူမက

၃၆ ချစ်ဝင်းညွန့်

စကား တစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ကာ ထိုင်ခုံ ခါးပတ် ပတ်သည်။

သူမကို စကား တစ်ခွန်းလောက် ပြောလျှင် ကောင်းမည် လားဟု စဉ်းစား ကြည့်သည်။ ထို့နောက် သူမနှင့် ကျွန်တော် တောက်လျှောက် တွဲနေရမည် ဆိုလျှင် သူမကို ပွင့်ပွင့်လင်း လင်း ပြောထားတာပဲ ကောင်းသည်ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ သူမတက်သို့ ကျွန်တော် အနည်းငယ် မှီလိုက်သော အခါ လာနာမှာ အရိုက်ခံရမည်ဟု တွေးမိ၍ လား မသိ တစ်ဖက်သို့ အသာ ကျုံ့သွားသည်။ ကျွန်တော်က

‘လေယာဉ် မထွက်ခင် မင်းကို ငါ တစ်ခု ပြောထားမယ် လာနာ၊ ကယ်လီဖိုးနီးယားမှာ တုန်းက မင်းကို နည်းနည်း ပါးပါး၊ ရှင်းပြခဲ့ပြီးပြီလို့ ထင်တယ်။ အဲဒီ စခန်းမှာရှိတဲ့ လူ ၂၇ ယောက်ရယ်၊ ရဟတ်ယာဉ်မောင်းတဲ့ သူနှင့် လေတပ် သားရယ် အားလုံး သေချင် သေနေလောက်ကြပြီ ဆိုတာ မင်း သိတယ်။ အဲဒီမှာ သူတော်သနပြုနေတဲ့ လုပ်ငန်း အမျိုး အစားကိုလည်း မင်း သိပြီးသားပဲ၊ နောက်ပြီး ဒီလို သွားပြီး စုံစမ်းစစ်ဆေးရမှာဟာ တို့ တစ်တွေချည်းပဲ မဟုတ်မှန်းလည်း မင်း သိပြီးပြီ’

လာနာမှာ နှုတ်ဆိတ်နေသော်လည်း သူမ၏ မျက်နှာလှလှ လေးတွင် စိတ်လှုပ်ရှားမှု အရိပ် အယောင် ပေါ်လာကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်က ဆက်ပြီး

‘နောက်တစ်ခါ မင်း အခုလို တောင်ကျော်ပြီး လုပ်ခဲ့မယ် ဆိုရင်၊ တောင်ကျော်တော့မယ် ဆိုတဲ့ အရိပ်အယောင်လေး

ပေါ်လာရင် မင်းကို ကန်ထုတ်ပြီး အမေရိကားကို ပြန်ပို့ လိုက်မယ်။ ငါ ပြောတာ ရှင်းရဲ့လား’

သူမ၏ မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အတန်ကြာအောင် ကျွန်တော့်ကို မကျေ မချမ်း ကြည့်နေသည်။ ရစ်ဒလေနှင့် တခြား လူနှစ်ယောက် စက်ခန်းထဲ ဝင်လာမှ တစ်ဖက်လှည့် သွားသည်။ ရစ်ဒလေက ဘယ်ဘက်မှ ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း

‘ဇစ်ကို ကိုတော့ ခင်ဗျား သိပြီးသားပဲ၊ သူက လေကြောင်း လမ်းပြ၊ ဟောဒီက အရပ် ဆိုးဆိုးနှင့် တွမ်တမ် ကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ တွဲဖက် လေယာဉ်မှူးပါ’

‘ဗိုလ်မှူးကြီး ကာတာ’ ဟု တွမ်တမ်က ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ရင်း လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်သည်။

‘နစ် သို့ပဲ ခေါ်ပါ’

‘သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ကျွန်တော့်ကို တပ်ဖီလို့ ခေါ်ကြ ပါတယ်’

တစ်က ညာဘက် ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း စပ်ဖြိုးဖြိုးနှင့် ပြောပြသည်။ လာနာကိုတော့ လုံးဝ ဂရုမစိုက်ပါ။ ဇစ်ကိုက လေကြောင်း လမ်းပြ ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်သည်။ နားကြပ်ကို တပ်သည်။ သူ၏ ခေါင်းထက်တွင် တစောင်း တပ်ထား သော ထိန်းသိမ်းရေး ခလုတ်များကို လက်ချောင်းများဖြင့် လိုက်ဖွင့် လိုက်သည်။

‘ရပ်ပါလို့ ရေးထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်နား ရောက်ရင် ဘယ် သက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ချိုးကွေ့ပါ။ စာတိုက်ရုံးကို ဖြတ်ပြီး ဘရော့ဒ်ဝေးကို တည့်တည့် ပျံသန်းမယ်’

‘အိုကေ’ဟု ရစ်ဒလေ ပြန်ပြောသည်။ စီ ၁၃၀ လေယာဉ်ကြီး၏ အင်ဂျင်များက တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး လည်ပတ်လာသည်။ ဇစ်ကိုက ကျွန်တော်ဘက် လှည့်ပြီး

‘မက္ခရာဒီ ရောက်အောင် မိုင်နှစ်ထောင် ပျံသန်းရမယ်၊ ပျံသန်းချိန် ခုနစ်နာရီလောက် ကြာမယ်၊ တစ်ခုခု စားချင်သောက်ချင်ရင် ဖိုထောင့်မှာ ကော်ဖီအိုး ရှိတယ်၊ ကော်ဖီအိုးဘေးမှာ ထမင်းဘူးတွေ ရှိတယ် ခင်ဗျ’

‘ကျေးဇူးပဲ၊ ငါကတော့ တစ်ရေး အိပ်မလားလို့ စဉ်းစား နေတယ်’

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည့်အခါ တစ်က နောက် လှည့်ပြီး

‘ဗိုလ်မှူးကြီး ဒီ လေယာဉ်ပေါ်မှာ အိပ်လို့ ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ကလပ်မှာ ညစာ ကျွေးပြီး တီယာ တစ်ဝကြီး ဝယ်တိုက် ပါမယ်’

‘မင်း စကားတည်ပါစေရော် တပ်ဗီ’ဟု သူ့ ကို ကျွန်တော် ပြန်ပြောပြီး မျက်စိကို စုံမှိတ်ထား လိုက်သည်။ လေယာဉ် ပျံတက်ပြီး ငါးမိနစ် အတွင်း ကျွန်တော် အိပ်မောကျ သွားသည်။

လေးနာရီမျှ ကြာအောင် ကျွန်တော် အိပ်ပျော်လိုက် နိုးလိုက် ဖြစ်နေ မိသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ မျက်လုံးကို စုံဖွင့်ပြီး အညောင်း ဆန့်ကာ ထိုင်ခုံ ခါးပတ်ကို ဖြုတ်လိုက်သည်။

‘စနိုးဝိုက် နိုးလာပြီး’ ဟု ဇစ်ကို ပြောလိုက်သည့် အခါ တစ်က ကျွန်တော်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ခေါင်းခါ ပြသည်။ ကျွန်တော်က

‘ငါ့ကို ညစာ ကျွေးရင် အမဲသားကို မကျက်-တကျက် ချက်ခိုင်း နော်’

‘ဗိုလ်မှူးကြီး အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေတာ မဟုတ်ဘူး လား’

‘မဟုတ်ရပါဘူး ကွာ’

‘သွားပြီ’ ဟု တပ်ဗီ ပြောလိုက်ရာ အားလုံးက စိုင်းရယ်သည်။ လာနာမှာ သူမ၏ ထိုင်ခုံတွင် မရှိပါ။

‘ဘယ်များ ထွက်ပြေးသွား သလဲ’

‘ပေါင်ဒါ သွားရိုက်နေဘယ် ထင်တာပဲ’

‘ငါ ဆေးလိပ်သောက်လို့ မရဘူးလား’

‘ရပါတယ်’ ဟု ရစ်ဒလေက ပြောသည်။ ‘ကော်ဖီသောက် ချင်ရင် အခုချက်ချင်း သောက်ထားနော်၊ နောက်ထပ် မိနစ်

၂၀ လောက် ဆိုရင် ကော်ဖီသောက်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

ကျွန်တော် မတ်တတ်ထဲပြီး ရှေ့ဘက်သို့ လျှောက်လာ သည်။ ရှေ့ လေကာမှန်မှ နေ၍ အပြင် ဘက်သို့ ချောင်း ကြည့်သည်။ အောက်ဘက်တွင် ပင်လယ်ပြင် မည်းမည်းမှာ ရေခဲတောင်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ ရှေ့ တည့်တည့်တွင်မှ သောက်ထွင်း၍ မရနိုင်လောက်ဟု ထင်ရသော အမှောင်တိုက် တစ်ခုက ရေပြင်မှ နေ၍ ထိုးတက်နေကာ ကျွန်တော် တို့၏ အသက်မှ စီးမိုးနေ လေသည်။

‘အဲဒီမှာ ရာသီဥတုက တော်တော် ကြမ်းတမ်းပုံ ရတယ်’
‘လေယာဉ်စီးရတာတွေ သိပ်ပြီး သက်သာမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ကျုပ်တို့ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်စရာများ ဖြစ်လာဦးမှာလား’

ရစ်ဒလေက ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး

‘ဗိုလ်မှူးကြီးက အဲဒီကိုသွားဖို့ ဘယ် လောက် တောင်အရေးကြီး နေလို့လဲ’

‘သိပ်ပြီး အရေးကြီးတယ်’

‘ဒါဆိုရင် ကော်ဖီသောက်လိုက်တော့ ဘာ မိနစ်လောက် ကြာရင် လေယာဉ် သွက်သွက်ခါအောင် လူးနေလိမ့်မယ်’

ကျွန်တော် နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်သည်။ အပေါက်ဝမှ ခေါင်းလှိုပြီး အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာသည်။ လာနာမှာ ကော်ဖီ ပူပူတစ်ခွက်ကို လက်တွင် ကိုင်ရင်း စက်ခန်း နံရံကို မှီရပ် နေသည်။ လာနာမှာ အသားအရေ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေကာ အထက် နှုတ်ခမ်း အပေါ် နားတွင် ချွေးသီး ချွေးပေါက်များ စို နေသည်။ သူမ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့် လာသည်။ အခါ

‘နေလို့ ကောင်းရဲ့လား’

‘ကျွန်မ ကြောက်နေလို့ပါ’

‘မက္ခမာဒိုမှာ မင်း နေခဲ့လို့ ရတာပဲ၊ ဟို စခန်း အထိ တို့နှင့် လိုက်လာစရာ မလိုပါဘူး’

‘ကျွန်မက အဲဒီကိစ္စကို ကြောက်လန့်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အရင်တုန်းက ကျွန်မ တစ်ခါမှ လေယာဉ် မစီးခဲ့ဖူးလို့ ပါရှင်’

‘ဘုရားရေ’ဟု ကျွန်တော် ရေရွတ်မိသည်။ အားလုံးကို လည်း နားလည် လိုက်သည်။

‘မှန်တိုင်း မိလိမ့်မယ်လို့ သူတို့က ပြောနေကြလို့’ ဟု ပြောလိုက်သော လာနာမှာ အောက်နှုတ်ခမ်း တဆတ်ဆတ် တုန်နေပြီး ငိုတော့မလို့ ဖြစ်နေသည်။ ဆန်ဖရန်စစ္စကို မှ ထွက်လာသည့် ခရီးတစ်လျှောက်လုံး သူမသည် ကြောက်သလိုလို ရွံ့သလိုလို လုပ်လာခဲ့သည်။ သို့သော် သူမက ကျွန်တော့်ကို ကြောက်လန့် နေခြင်း မဟုတ်ပါ တကား။ လေယာဉ်စီးရသည့် အလုပ်ကို ကြောက်လန့် နေခြင်းပင်။ ဒါကို ကျွန်တော် မရိပ်မိ ခဲ့ပါ။

‘ကော်ဖီ သောက်လိုက်လေ၊ ပြီးရင် စက်ခန်းထဲပြန်သွားပြီး ခါးပတ် ပတ်ထားကြရလိမ့်မယ်၊ လေယာဉ် နည်းနည်း ခါနေလိမ့်မယ် ကွ’

‘ဘုရား ရေ’

‘စိတ်မပူပါနှင့် လာနာ၊ လေယာဉ်မောင်းနေတဲ့ လူတွေက သူတို့ အလုပ်ကို သူတို့ ကျွမ်းကျင်ပြီးသားပါ၊ ဂီလိပဲ သူတို့ သွားလိုက် ပြန်လိုက် လုပ်နေကြတာပဲ၊ အားလုံး အဆင်ပြေသွား မှာပါ’

သူမက ကျွန်တော့် စကားကို ယုံကြည်ချင်မဲ့တော့ ရသည်။ သို့သော်လည်း သည်အတိုင်းတော့ လိုက်လာ နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

‘ခဏလေး နေဦးနော်’ ဟု သူမကို ပြောထားခဲ့ပြီး ခက်ခန်းထဲ ကျွန်တော် ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ ရစ်ဒလေကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။ ရစ်ဒလေက

‘ရှေးဦး သူနာပြု ဆေးသေတ္တာထဲမှာ စိတ်ငြိမ်ဆေးလုံးတွေ ရှိတယ်’ ဟု ပြောသည်။

ဖေကိုက စိတ်ငြိမ်ဆေး နှစ်လုံးကို ကျွန်တော့်ဆီ လှမ်းပေးသည်။ ကျွန်တော်သည် ဆေးလုံးများကို ယူ၍ လာနာဆီသို့ ပြန်လာပြီး

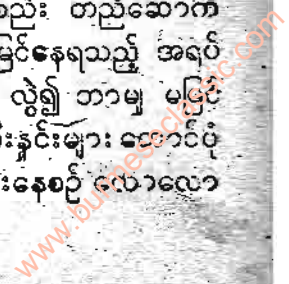
‘ရော့ ဒီဆေး သောက်လိုက်၊ နည်းနည်းတော့ သက်သာ သွားလိမ့်မယ်’

လာနာ ဆေးသောက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် စီးကရက်ကို ခပ်သွက်သွက်ဖွာပြီး ကော်ဖီခွက် တစ်ဝက်စာခန့် သောက်လိုက်ချိန်တွင် သူမ၏ မျက်လုံးများ ရီဝေလာကြောင်း တွေ့ရသည်။ သူမ၏ လက်ထဲမှ ကော်ဖီခွက်ကို ယူပြီး ခြင်းတစ်လုံး ထဲသို့ ပစ်ထည့်သည်။ သူမကို လက်မောင်းမှကိုင်ပြီး စက်ခန်းထဲ ပြန်ခေါ်လာစဉ် လေယာဉ်မှာ လေအိတ်တစ်လုံးနှင့် မိသွားပြီး အောက်သို့ ပြုတ်ကျသည်။ လာနာမှာ ကျွန်တော်နှင့် တိုက်မိပြီး လဲကျသွားသည်။ အတန်ကြာမျှ ရုန်းကန်နေပြီးမှ ငြိမ်ကျသွားပြီး သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျွန်တော်နှင့် ပူးကပ်ကာ လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်လာသည်။

‘ကျွန်မကို ဖက်ထားစမ်းပါ နစ်ရယ်၊ ဖက်ထားစမ်းပါ’ လာနာက သူမ၏ မျက်နှာကို မော့ပေးပြီး မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော် သူမကို ငုံ့ပြီး နမ်းလိုက် ချိန်တွင် ကျွန်တော့်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်တွယ်ထားသည်။

‘ဆရာတို့ နှစ်ယောက် ထိုင်ခုံ ခါးပတ် ပတ်ထားရင် ကောင်းမယ်’ ဟု ရစ်ဒလေက လှမ်းအော်သည်။ ‘ကောင်းပြီ’ ဟု ကျွန်တော် ပြန်ဖြေ လိုက်သည်။ လာနာကို ဆွဲထူပြီး သူမ၏ ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်စေကာ ခါးပတ် ပတ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော်၏ ထိုင်ခုံ ခါးပတ်ကို ပတ်သည်။ အန္တာတိကာ မုန်တိုင်း ကြားမှ နေ၍ စီ ၁၃၀ လေယာဉ်ကြီး ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်နေစဉ် အပြင်ဘက်တွင် ဖွေးဖွေးဖြူ နေသော တိမ်တိုက်များကိုသာ တွေ့ရသည်။ လာနာ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့် နေစဉ် သူမ၏ မျက်နှာမှာ ပြောင်ချော်ချော် ဖြစ်နေလေသည်။

မက္ကမာဒိုရို အမေရိကန် သုတေသန စခန်းမှာ တဲအိမ်များ၊ ရေဒီယို မျှော်စင်များ၊ ဂြိုဟ်တု ထောက်လှမ်းရေး အသံဖမ်းခွက်ကြီးများနှင့် ရိက္ခာ တဲများဖြင့် ဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မျက်စိ တဆုံး ခြင်္စနေရသည့် အရပ်၌ စစ်မျက်နှာတွင် ဆီးနှင်းနှင့် ရေခဲများမှ လွဲ၍ တာမျှ မမြင်ပေါ့။ စခန်းအတွင်း နေရာတကာတွင် ဆီးနှင်းများ ထောင်ပုံဆင့် ဖြစ်နေသည်။ လေယာဉ်ကြီး နိမ့်ဆင်းနေစဉ် လောလော

လတ်လတ် ရှင်းလင်း ထားသော လေယာဉ် ပြေးလမ်းကို မြင်နေ ရသည်။

နေ့လယ် နှစ်နာရီခန့်သာ ရှိသေးသော်လည်း မှောင်ရီ ပျိုးနေပြီ ဖြစ်သည်။ စခန်းတွင် လေယာဉ်ကို သိမ်းထားနိုင် လောက်သည့် အဆောက်အအုံ ကြီးကြီး မားမား မရှိပါ။ သို့ဖြစ်၍ ကွင်းပြောင်ပြောင်မှာပင် လေယာဉ်ကို ဆင်းသက် လိုက်ရသည်။

ဒီမှာ လေက ပြင်းထန် လွန်းတော့ တစ်ထပ်တိုက်ထက် မြင့်တဲ့ အဆောက်အအုံ ဆောက်သို့မရဘူး ဗျ၊ ဒီမှာ လေတိုက် နှုန်းဟာ တစ်နှစ်လုံး အနေနှင့် ခြုံကြည့်ရင် ပျမ်းမျှ တစ်နာရီ မိုင် ၅၀ နှုန်းလောက် ရှိတယ်။ မုန်တိုင်း ကျတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ သာမန် လေတိုက်နှုန်းဟာ တစ်နာရီကို မိုင် ၁၀၀ ကျော်ကျော် လောက် ရှိတယ်။ ဒါဟာ လေပြင်း ကျတဲ့ အချိန် မျိုးကို ပြောတာ မဟုတ်သေးဘူး၊ တစ်ခါတလေ ဆိုရင် ကြိုးတွေနှင့် ဆိုင်းထားတဲ့ ရေဒီယို မျှော်စင်တွေကို ပြိုကျ မသွားအောင် မနည်း ထိန်းသိမ်း ထားရတယ်။

ရစ်ဒလေက ရှင်းပြသည်။ ဟာကြူလီ လေယာဉ်ကြီးမှာ ကူခြေ ရွာ တစ်ဖက်သို့ ကွေ့သွားပြီးမှ ရပ်တန့်သွားသည်။ ရစ်ဒလေနှင့် တစ် တိုက် ခလုတ်များကို ဟိုနှိပ် သည်နှိပ် လုပ်လိုက်ပြီးသည့် နောက်တွင် အင်ဂျင်များ ရပ်တန့်သွား တော့သည်။ ရစ်ဒလေက ထိုင်ခုံခါးပတ်ကို ဖြုတ်ပြီး မော်တော် ထလိုက်ရင်း

‘အန္တာတိကာ တိုက်ကြီးက ကြိုဆို နေပါတယ်’

ကျွန်တော်သည် လာနာ၏ ထိုင်ခုံ ခါးပတ်ကို ဖြုတ်ပြီး သူမကို ဆွဲထူလိုက်သည်။ ရစ်ဒလေက လေယာဉ်နောက်ပိုင်းသို့ လျှောက်သွားသည်။ သူ ပြန်လာသည့်အခါ တွတ်ဖိနပ် ထူထူ များ၊ ခေါင်းစွပ် ပါသည့် အနွေးထည်များနှင့် လက်အိတ် ထူထူများ ပါလာသည်။

‘ဒီ ပစ္စည်းတွေကို ဝတ်လိုက်ကြရင် ကောင်းမယ်’

လေကာမှန် အပြင်ဘက်သို့ ကျွန်တော် ချောင်းကြည့် သည်။ အနီးဆုံး အဆောက်အအုံ၏ အဝင်ဝမှာ ကျွန်တော် တို့နှင့် ကိုက် ၁၀၀ ပင် မဝေးပါ။ ရစ်ဒလေက သွား အမွှေး သေး ပေါ်အောင် ရယ်မောရင်း

‘ခင်ဗျားက စမ်းကြည့်ချင် သေးလို့လား နစ်၊ အခု အချိန် မှာ အပြင်ဘက်က အပူချိန်ဟာ သုညအောက် ၆၃ ဒီဂရီမှာ ရှိနေတယ်’

ရစ်ဒလေ ထံမှ ပစ္စည်းများကို စကား တစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ကျွန်တော် လှမ်းယူ လိုက်သည်။ လာနာကို ဝိုင်းကူ ပေးပြီး နောက် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် အနွေးထည်၊ လက်အိတ်နှင့် တွတ်ဖိနပ်များကို ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

ရစ်ဒလေ၊ တစ်နှင့် ဇစ်ကို တို့ကလည်း သူတို့၏ အဝတ် အစား များကို အလားတူ ဝတ်ဆင်နေကြသည်။ အဆင်သင့် ဖြစ်သွားသောအခါ လေယာဉ် နောက်ပိုင်းမှ ကျွန်တော်နှင့် ခါးကို ဖွင့်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အပြင်ဘက်မှ

လေမှာ အေးမြလွန်း သောကြောင့် အသက်ရှူ ရပ်မတတ် ဖြစ်သွား မိသည်။

အုပ်ချုပ်ရေးစခန်း ရုံးသို့ ကျွန်တော်တို့ ဦးတည် လျှောက် လာစဉ် အဝတ်အစား ထူထူထဲထဲ ဝတ်ဆင် ထားသည့် မြေပြင် အမှုထမ်းများက လေယာဉ်ပေါ်မှ ပစ္စည်းများချရန် လှုပ်ရှား နေကြသည်။ တံခါးဝ နားသို့ ရောက်လာသည့် အချိန်တွင် ကျွန်တော်၏ ပါးပြင်များမှာ ကျိန်းစပ်နေသည်။ မျက်ရည်နှင့် နှာရည်များ ထွက်လာသည်။ ခြေထောက်များ မှာလည်း အအေးဒဏ်ကြောင့် ထုံကျဉ် နေလေသည်။

စခန်းရှိ အမျိုးသမီး အမှုထမ်းများထံမှ တစ်ဦး ဖြစ်သော သူနာပြု ဆရာမက လာနာကို လာခေါ် သွားသည်။ ရစ်ဒလေ နှင့် အဖွဲ့က သူတို့ အစီရင်ခံစာ ရှိသည့် ကိစ္စကို ဆောင် ရွက်ရန် ထွက်သွား ကြသည်။ ကျွန်တော့်ကိုမူ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဝှန် တိဘတ်၏ ရုံးခန်းသို့ လိုက်ပို့ ကြသည်။

တိဘတ်မှာ ကျွဲရိုင်း တစ်ကောင် ကဲ့သို့ တုတ်ခိုင်ကြီးမား သည့် ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် ရှိသည်။ အရပ်က ခြောက်ပေ လေးလက်မ၊ ကိုယ် အလေးချိန်မှာ ပေါင် ၂၅၀ ခန့် ရှိမည်။ နက်မှောင်သည့် ဆံပင်ထူထူများ ရှိသည်။ အသား မည်းသည်။ သူ၏ မုတ်ဆိတ်မည်းမည်း ထူထူတွင် အမွှေးဖြူ တစ်ချောင်းစ၊ နှစ်ချောင်းစ လောက်သာ တွေ့ရသည်။

သူ၏ ရုံးခန်း ကျဉ်းကျဉ်းကလေးမှာ စာအုပ်များ၊ မြေပုံ များနှင့် နေရောင်ဖြာသည့် ဖလော်ရီဒါ ကမ်းခြေပေါ်မှ ဘီကီနိုဝတ် ကေဘင်မလေးများ၏ ပို့စကတ်များဖြင့် ပြည့်နှက်

နေသည်။ အချင်း ချင်း မိတ်ဆက် လိုက် ကြ ပြီး နောက် ကျွန်တော်သည် ခေါင်းစွပ်ပါသည့် အနွေးထည်ကို ချွတ်ကာ တိဘတ်၏ ရှေ့မှ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။ ကျွန်တော် စီးကရက် မီးညှိနေစဉ် တိဘတ်က ဝီစကီကို ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်ဖြင့် ထည့်ပြီး ဆိုင်ခုံတွင် ပြန်ထိုင်သည်။

‘ချီးရားစ်’ဟု တိဘတ်က ထောမနာပြုပြီး ဖန်ခွက်ကို မြှောက်သည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ပျော်ရွှင်ပုံ မရပါ။ ကျွန်တော်က ဖန်ခွက်မြှောက် အလေးပြုပြီးနောက် နှစ်ဦး သား ဝီစကီ သောက်လိုက်ကြသည်။ တိဘတ်က

‘ဒေါက်တာ အက်ဒွပ်တော့ လေယာဉ်စီးရင်း ဒုက္ခရောက် လာတယ်လို့ ပြောတယ်’

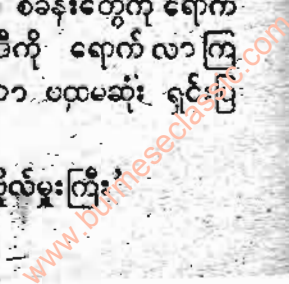
‘သူက လေယာဉ်ပျံ စီးရတာကို ကြောက်လို့ပါ။ စိတ်ငြိမ် ဆေး ကျွေးထားပါတယ်’

‘အမျိုးသမီးက နေလို မှ ကောင်းပါ့မလား’

ကျွန်တော်က ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ပြလိုက်ပြီး ဟိုခစန်းကို ကျုပ်တို့ ဘယ်တော့လောက် သွားကြမှာလဲ’

‘မနက်ဖြန် တစ်ချိန်ချိန်ပေါ့ ဗျာ၊ တခြား စုံစမ်းရေး အဖွဲ့ဝင်တွေလည်း သူတို့ရဲ့ အခြေစိုက် စခန်းတွေကို ရောက် နေကြပြီ။ ဒီနေ့ ညနေပိုင်းလောက် ဒီကို ရောက် လာ ကြ မှာပဲ။ မနက်ဖြန်ကျရင် ရှင်းပြရော ရှိတာ မထမဆုံး ရှင်းပြ သေး ကြီးရင် လုပ်ငန်း စကြတာ ပေါ့’

‘အဲဒီမှာ ဘာတွေ ဖြစ်မှာလို့လဲဗျ ဗိုလ်မှူးကြီး’

ကျုပ်တို့ ပေါလို့ပဲ ခေT ပါ။ ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာ ကျုပ်လည်း လိချင်နေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီကို ရောက်အောင် မသွားဘဲ နှင့် ဘယ်လိုမှ သိနိုင်စရာ အကြောင်း မရှိဘူး ဟဲ့

‘ခင်ဗျားရဲ့ ရဟတ်ယာဉ်မှူးနှင့် လေတပ်သားကတော့ တော်တော် ကံဆိုးတယ် ဆိုရမှာပဲ’

‘အားလုံး ကံဆိုးတာပါပဲ။ ဒါနှင့် စုံစမ်းရေး ကော်မရှင် အဖွဲ့မှာ ဘယ်သူတွေပါမှန်း သိပြီးပြီလား’

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြ လိုက်ပြီး

‘ကျုပ် ဒီကို ထွက်လာပြီးမှ ကော်မရှင်ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့ ကြတာပဲ’

‘ဒီကော်မရှင်မှာ ကျုပ်တို့ အုပ်စုဝင်တွေ အပြင် ရဲရူး၊ တစ်ယောက်၊ တရုတ် တစ်ယောက် နှင့် အရှေ့ ဂျာမနီ တစ်ယောက်လည်း ပါနေတယ် ဟဲ့။ ပွဲကတော့ တော်တော် ကြည့်ကောင်း ဦးမှာပဲ’

ကျွန်တော် ရှေ့ကို ကိုင်းပြီး ဒီစက် ပုလင်းကို လှမ်းဆွဲ သည်။ နောက်ထပ် တစ်ခွက်စီ ငဲ့ထည့်သည်။

‘ကျုပ် အလုပ်က ဘာလဲဆိုတာ ခင်ဗျား သိပါတယ် ပေါ့။ ခင်ဗျားရဲ့ အကူအညီကို ကျုပ် လိုအပ် လိမ့်မယ်’

‘ရပါစေ မယ် ဟဲ့’

‘အဲဒီစခန်းမှာ ဘာတွေ သုတေသန လုပ်နေ ကြတာလဲ’

‘မျိုးရိုးဗီဇ သုတေသန...’ ဟု ပေါစပြောလာသည့် အခါ ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်ပြီး

‘အဲဒီမှာ တကယ်တမ်း ဘာကို သုတေသန လုပ်နေသလဲလို့ ကျုပ် မေးတာ နော်။ အဲဒီ သုတေသန လုပ်ငန်း အကြောင်းကို ဘာဖြစ်လို့ အရှေ့ အုပ်စုဝင် တွေကို အသိမခံ ချင် နေရတာလဲ’

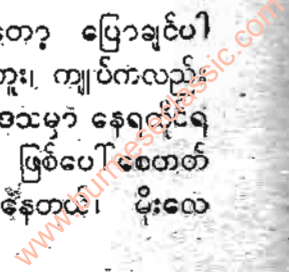
‘အဲဒါက ပြဿနာပဲ နှစ်။ ဒီ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တို့ မှာ မျက်နှာ ပျက်စရာ ဘာမှ မရှိဘူး (ကျုပ်တို့ဟာ ဇီဝဗေဒ စစ်ဆင်ရေးမှာ အသုံးချတဲ့ ရောဂါပိုးတွေကို သုတ် သင် နိုင်မယ့် ပြေဆေးတွေကို ဖော်ထုတ်နိုင်အောင် သုတေသန ပြုလုပ် နေကြတာပါ)’

‘သူတို့ဟာ အန္တရာယ် ပေးလောက်တဲ့ အလားအလာရှိတဲ့ ဗီဇများကို သုတေသန လုပ်နေကြလို့လား’

‘ကျုပ် သိသလောက်တော့ အဲဒါမျိုး မရှိဘူး ဟဲ့။ ကျွန်တော် အနည်းငယ် တဲ့ ဆိုင်သွားပြီးမှ နောက်ထပ် သုံးခွက် တစ်ခု ထပ်မေးမိသည်။

‘အဲဒီ စခန်းမှာ လုပ်ကိုင်နေတဲ့ လူ ၂၇ ယောက် ထဲမှာ ဘယ်သူသေသေ ငစေမာရင်ပြီးရော ဆိုပြီး လုပ် တတ် တဲ့ သူများမျိုး မပါဘူးလား။ စိတ်ဓာတ် အပြောင်းအလဲ များတဲ့ သူများ မပါဘူးလား’

‘အဲဒီ လူစားမျိုး ရှိဘူးလို့ ပြောတော့ ပြောချင်ပါ သေး။ ဒါပေမယ့် ပြောလိုလည်း မရပြန်ဘူး။ ကျုပ်ကလည်း အဲဒီ တစ်ချက်ကိုပဲ စိတ်ပူနေမိတယ်။ ဒီ ဒေသမှာ နေရလို့ရ တာဟာ လူတစ်ယောက်ကို ရန်လိုတဲ့စိတ် ဖြစ်ပေါ်စေတတ် သေး။ ဒီမှာက အမြဲတမ်း လေပြင်းတိုက်နေတယ်။ မိုးလေ

ဝသက ကြမ်းတမ်းတယ်၊ မှန်တိုင်းတွေ ချိတယ်၊ ကမ္ဘာဦး
ကာလက အခြေအမျိုး တွေထဲမှာ နေထိုင်ရတယ်၊ ကိုယ့်ကား
ပေါ် ကိုယ်တက်ပြီး ဟိုနား ဒီနား လျှောက် မောင်း လို့
မရဘူး၊ သစ်ဘောထဲကို အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်ထွက်လို့
မရဘူး မဟုတ်လား'

သည့် အဖြေမျိုးကိုပဲ ကျွန်တော် မျှော်လင့် ထားသည်။
သည် ကိစ္စက ကျွန်တော့် လုပ်ငန်းကို ခက်ခဲအောင် ဖန်တီး
လာဦးမည်။

'အဲဒီမှာ တခြား ဘယ်လိုများ ဖြစ်နိုင်တာ ရှိသေးသလဲ၊
ဖောက်ခွဲ ဖျက်ဆီး သွားတာတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား'

'အဲသလို ဖြစ်နိုင်စရာ အလားအလာ မရှိဘူး ဗျ၊ ဒီမှာ
ရှိတဲ့ လူတွေဟာ မိုးလား ကဲလား ပြော တတ်ကြ ပေမယ့်
ယေဘုယျအားဖြင့်တော့ အေးအေးဆေးဆေး သမားတွေ
ချည်း ပါပဲ၊ ဒီဒေသမှာ ဖောက်ခွဲ ဖျက်ဆီးမှုတွေ လုပ်ရ
လောက်အောင် အခြေအနေတွေက မကောင်းလှပါဘူး ဗျာ'

ကျွန်တော်၏ ဒုတိယ အရက်ခွက်ကို ကုန်အောင် သောက်
လိုက်သော်အခါ တိတိတတ်

'ထပ် ယူဦး မလား'

'ဟေ့ဟေ့လော့ဆယ်တော့ တော်ပါပြီ၊ ကျုပ်လည်း ခရီး
ပန်းနေပြီ၊ ကျုပ်ကို အိပ်စရာ နေရာ လိုက်ပြပါလား၊ နောက်
လေးငါးရက်လောက်တော့ ကောင်းကောင်း အလုပ်ရှုပ်နေ
လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ထင်နေမိတယ်'

'စိတ်ညစ်စရာလည်း ကောင်းမှာပါပဲ'

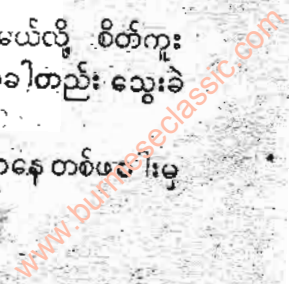
တိတိတတ်က ပြန်ပြောရင်း မတ်ဇာတ် ရပ်သည်။ အခြေစိုက်
စခန်းတွင် ရှိသည့် အဆောက်အအုံ အများစုကို အန္တာတိတ်
လိုက်ခေါင်းဟု ခေါ်သည့် လူသွား စင်္ကြံများဖြင့် ဆက်သွယ်
ထားသည်။ တိတိတတ်က ကျွန်တော့်အား စခန်းတွင်းရှိ
အဆောက်အအုံများကို လိုက်လံ ပြသသည်။ ကျွန်တော့်အား
အအေးဒဏ် ခံနိုင်စေမည့် အသုံးအဆောင်များ ထုတ်ပေး
သည်။ စားရိပ်သာထဲတွင် အတန်အသင့် ကောင်းမွန်သည့်
ထမင်းဟင်းလျာ ကျွေးမွေး သည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်တော့်
အခန်းကို လိုက်ပြသည်။ အခန်းလေးထဲတွင် ခေါက်ခတ်င်
တစ်လုံး၊ မှန်တင်ခုံ တစ်လုံးနှင့် ဗီရိုလေး တစ်လုံး ရှိသည်။
အပြင်မှ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသည့် ရှုမျှော်ခင်းကို မျှော်ကြည့်
ရန် ပြတင်းပေါက်ကလေး တစ်ချပ် ရှိသည်။

'နံတေးက ကပ်လျက် အခန်းမှာ ခေါက်တာ အက်ဒွပ်
အိပ်နေတယ်'

'ကျေးဇူးပဲဗျာ' ဟု ကျွန်တော် ပြန်ပြောသည်။ ဝမ်းကပ်
ထုထုဖြင့် ရက်ထားသည့် စောင် များ ခင်းထားသော
ခေါက်ခတ်င်မှာ ချက်ချင်းပင် အိပ်ရာဝင်ဖို့ ကောင်းနေပုံ
ဖြစ်သည်။

'ညဘက် တစ်ရေးနိုးပြီး လမ်းလျှောက်မယ်လို့ စိတ်ကူး
ထွက်တာ မထွက်လိုက်နှင့်နော်၊ ခင်ဗျားတစ်ခါတည်း သွေးခဲ
သေသွား လိမ့်မယ်'

'စိတ်မပူပါနှင့် ဗျာ၊ ကျုပ်က ဒီအခန်းထဲကနေ တစ်ဖက်၊ မှ
မှာပါဘူး'

၅၂ ချစ်ခင်ညွန့်

တိတတ် ထွက်သွားသော အခါ လာနာ၏ အခြေအနေကို ကျွန်တော် သွားကြည့်သည်။ သူမသည် ကောင်း ကောင်း အိပ်မောကျ နေချေပြီ။ ထို့နောက် ကျွန်တော် အခန်းသို့ ပြန်လာသည်။ အဝတ်အစား ချွတ်ပြီး ခုတင်ပေါ် တက်လိုက်သည်။ ခေါင်းနှင့် ခေါင်းအုံး ထိလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိပ်မောကျသွား တော့သည်။

၃

တစ်စုံတစ်ခုသော အရာက ကျွန်တော့်ကို အိပ်နေရာမှ နှိုးလိုက်သည်။ အပြင်ဘက်တွင် လေက လေးတွဲ တွဲ ညည်းတွားသလို တိုက်ခတ်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် အသာလှဲပြီး နားစွင့်နေ လိုက်သည်။

ဘယ်ဘက်လက်ဖျံကို ကျွန်တော့်မျက်နှာရှေ့သို့ မြှောက်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏ လက်ပတ် နာရီမှ မီးစုန်း ခိုင်ခက်က မနက် နှစ်နာရီကျော်ကျော်မှာ ပြနေသည်။ ရေဒီယို အခန်းမှ လူများနှင့် ညလုံးပေါက် စမ်းသပ် လုပ်ကိုင်နေသော သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ဦးတလေမှလွဲ၍ အားလုံး အိပ်မော ကျနေလောက်သည့် အချိန်မျိုးပင်။ သဘာဝမကျသည့် အသံတစ်သံကို ကြားလိုက် မိသောကြောင့် ကျွန်တော် ထထိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်မှ စောင်များကို တွန်းထုတ်လိုက်သည်။ မြိုက်၍ ငိုနေသည့် အသံမျိုး။

ခုတင်ပေါ်မှ ကျွန်တော် ဆင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏ မိနပ်မပါ ဗလာခြေထောက်များနှင့် ရေခဲတမျှ အေးဇက်သည့် သမံတလင်းတို့ ထိတွေ့မိသည်။ ခေါင်းအုံး အောက်မှ

ကျွန်တော်၏ လူဂါ သေနတ်ကို ဆွဲထုတ် လိုက်သည်။ မလှုပ်
မယှက် ရုပ်ပြီး အသံဗလံ နားစွင့်သည်။

အသံက ထပ်ပေါ်လာသည်။ လာနာ၏ အခန်းထဲမှ
ဖြစ်သည်။ နံရံနား ကပ်သွားပြီး နားထောင် ကြည့်သည်။
လာနာ၏ အသံ ဖြစ်သည်။ လာနာ ငိုနေသည့် အသံမျိုး။

ကျွန်တော် ရှိုက်ထားသည့် ပင့်သက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်
သည်။ စုံစမ်းရေး ကော်မရှင်တွင် ဘယ်သူတွေ ပါဝင်ကြောင်း
တိတိတိထံမှ ကြားပြီးကတည်းက ကျွန်တော့် စိတ်က အနည်း
ငယ် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်၏ မွေးရာပါ သံသယ
စိတ်ကြောင့်ဟု ထင်မိသည်။ သို့သော်လည်း သည်လို သံသယ
စိတ် ဝင်နေသည့်အခါ အိပ်ပျော်ဖို့ ခဲယဉ်းသည်။ လာနာ၏
ငိုသံ ကြားရုံဖြင့် ကျွန်တော့်အား အိပ်ရာမှ နိုးလာစေသည်။

သည် မိန်းမအပေါ် ကျွန်တော် သနားလည်း သနား
သည်။ ဒေါသလည်း ဖြစ်သည်။ သည်ကို အလာတုန်းက
လာနာ တော်တော် စိတ်သောက ပွားခဲ့မည်မှာ ထင်ရှားပါ
သည်။ သို့သော်လည်း သူမသည် စုံစမ်းရေး ကော်မရှင်နှင့်
တွဲဖက်ပြီး လုပ်ကိုင်မည် ဆိုပါက ကော်မရှင်အဖွဲ့ဝင်များနှင့်
မတွေ့ခင် သွားရောက် စုံစမ်းရမည့် စခန်းသို့ ခရီးမထွက်ခင်
သူမကိုယ် သူမ စိတ်အားတင်းနိုင်ဖို့ ကောင်းသည်။

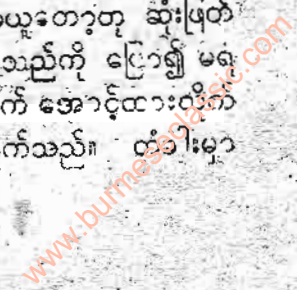
ကျွန်တော့် သေနတ်ကို ခေါင်းအုံး အောက်တွင် ပြန်ထိုး
လိုက်ပြီး တံခါးပေါက်ဆီသို့ သွားကာ အနည်းငယ် ဟကြည့်
လိုက်သည်။ လူသွားစကြိုထဲတွင် မည်သူမျှ မရှိပါ။ အေးမြ

လွန်းသောကြောင့် ကျွန်တော်၏ ထွက်သက် ကိုပင် ပြန်မြင်
နေရသည်။

ဘုတ်ဖိနပ် စီးမည်ဟု စိတ်ကူးပြီးမှ အတွေး ဖျောက်လိုက်
သည်။ သူမ ဘာဖြစ်နေသလဲ ဆိုသည်ကို ကြည့်ဖို့ သူမကို
နှစ်သိမ့်ဖို့နှင့် ပြန်အိပ်ဖို့က ကျွန်တော့်အတွက် နှစ်မိနစ်လောက်ပဲ
ကြာလိမ့်မည်။ လူသွားစကြို အတွင်းသို့ ထွက်ပြီး သူမ၏
တံခါးပေါက်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ တံခါးကို နားဖြင့်
ကပ်ပြီး နားထောင်သည်။ သူမ ရှိုက်ငိုနေသံကို ကြားရ
သည်။ တံခါးခေါက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် နောက်ထပ် အသံ
အစိတ် ကြားလိုက်ရသောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်း
သွားမိသည်။

သူမ၏ အခန်းထဲတွင် တခြား လူတစ်ယောက် ရောက်နေ
ပါကလား။ ကျွန်တော် ကြားလိုက် ရသည့် အသံက ပျော့
ပျောင်းပြီး မသံကွဲလှပါ။ သို့သော် ဒေသကျား တစ်ဦး၏
အသံဖြစ်မှန်း ရိပ်စားမိနိုင်လောက်အောင်တော့ ကျယ်လောင်
သည်။ ကျွန်တော် ကြားရသည့် အသံမှာ လာနာ၏ အသံ
မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော့် အခန်းထဲ ပြန်သွားပြီး သေနတ် ယူရလျှင်
ကောင်းမည်လားဟု စဉ်းစားသည်။ မယူတော့တု ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။ သည်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေသည်ကို ပြော၍ မရ
သေးပါ။ အသက်တစ်ချက် ရှူပြီး အသက် အောင့်ထားလိုက်
သည်။ တံခါး လက်ကိုင်ဘုကို စမ်းလိုက်သည်။ တံခါးမှာ
သော့ မခတ်ထားပါ။

ကျွန်တော်သည် တံခါး လက်ကိုင်ဘုကို ဂရုတစိုက် ညာ
ဘက်သို့ တဆုံး လှည့်ပြီး တံခါးကို ဝန်းခနဲ ဆောင်ဖွင့်လိုက်
သည်။ အခန်း မှောင်မှောင်ထဲသို့ ခုန်ဝင်ပြီး ညာဘက်သို့
ကိုယ်လုံးကို ရွှေ့ ရပ်လိုက်သည်။

‘ကယ်ကြပါ’ ဟူသော လာနာ၏ ခပ်အုပ်အုပ် အသံက
ခုတင်ထက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အနွေးထည်များ ဝတ်ဆင်
ထားသော လူတစ်ယောက်၏ အရိပ် မည်းမည်းက ခုတင်
ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး ကျွန်တော့် ဆီသို့ ပြေး ဝင် လာ စဉ်
ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ဆီသို့ အတင်း ဝင်သွားသည်။

‘နစ်’ ဟု လာနာ လှမ်းအော် လိုက်စဉ် ကျွန်တော်၏
နောက်စိကို တစ်စုံတစ်ခုက ခပ်ပြင်းပြင်း လာဆောင်သော
ကြောင့် တစ်ခဏမျှ ခူးညွတ် ကျသွားသည်။ ကျွန်တော်၏
ရှေ့မှ လူက လက်သီးကို နောက်သို့လှဲပြီး ကျွန်တော့်မျက်ခွက်
တည့်တည့်အား ထိုးထည့်လိုက်ပုံကို ငုတ်တုတ်ထိုင် ကြည့်နေ
ရပြီး ကျွန်တော် လဲကျသွားသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်
အား တိုက်ခိုက်နေသူကို လှမ်းဆွဲပြီး သူ၏ ရှေ့ ပိုင်း ကို
လက်သီးဖြင့် ကျူးထိုးလိုက်ပြီးနောက် မှောက်လျက် လဲကျ
သွားတော့သည်။

စက္ကန့်ပိုင်းမျှ အကြာတွင် လာနာ က ကျွန် တော့် ကို
လာပြီး တွဲထူသည်။ စက္ကန့်ပိုင်း ဆိုသည့် အ ချိန် က လူဆိုး
နှစ်ယောက် အခန်းထဲမှ ထွက်ပြီး စကြာအတိုင်း ထွက်ပြေးဖို့
လုံလောက်သည့် အချိန်ပင်။ တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ ကျွန်တော်
ဒယ်ဒယ်ဖမ်းဖမ်းဖြင့် လျှောက်သွားပြီး ချောင်းကြည့် လိုက်စဉ်

လိုက်ခေါင်းအဆုံးမှ တံခါးက ဝန်းခနဲ ပိတ်သွားတော့သည်။
ထို့နောက် အစစအရာရာ ငြိမ်သက်သွား တော့သည်။

‘ရှင် ထိခိုက်မိသွား သေးသလားဟင်’

လာနာက ကျွန်တော့် နောက်မှ နေ၍ မေးလာသည်။
အပြင်တံခါးကို အတန် ကြာအောင် ကျွန်တော် ငေးကြည့်
နေမိသည်။ ကျွန်တော့် နောက်စိ ထိခိုက်မိ သွားသလို မေးရိုး
လည်း ရောင်ကိုင်လာသည်။ သေတော့ မသေနိုင် သေးပါ။
ခံစားကြာမှ ကျွန်တော် ချာခနဲ လှည့်ပြီး အခန်းမိုးကို ဖွင့်ကာ
တံခါးပိတ်ထား လိုက်သည်။

‘ဒီမှာ ဘာတွေ ဖြစ်သွားတာလဲ’

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည့်အခါ လာနာ ခေါင်းခါသည်။
ပြီးမှ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်

‘ကျွန်မလည်း မသိဘူး။ ကျွန်မ အိပ်ရာက နိုးလာတော့
တစ်ယောက်က ကျွန်မ ပါးစပ်ကို လက်နှင့် ပိတ်ထားတယ်’

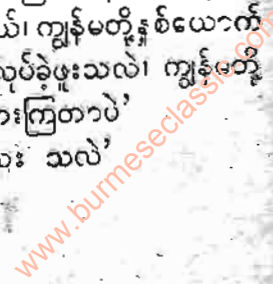
‘သူတို့က ဘာလိုချင်လို့ တဲ့လဲ’

‘သူတို့က ရှင် အကြောင်းကို မေးကြတာပဲ။ ရှင် ဒီမှာ
ဘာလာလုပ် နေတာလဲ ဆိုတာ သိချင်တယ် တဲ့’

‘ကျုပ်ကို နာမည်ဖော်ပြီး မေးကြတာလား’

‘ဟုတ်တယ်။ သူတို့က ကျွန်မကိုလည်း ရေတပ်က စုံစမ်း
ရေးမှူး တစ်ယောက်လို့ ထင်နေကြတယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်
ထွဲပြီး ဘယ်လောက်ကြာကြာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသလဲ။ ကျွန်တို့
ဘာတွေ သိထားသလဲ လို့ မေးသွားကြတာပဲ’

‘မင်းက ဘာတွေ ပြောလိုက်သေး သလဲ’

‘ဘာမှ မပြောဘူး၊ ကျွန်မက အကြောက်လွန် နေလို့ ဘာမှ မပြောလိုက်ရဘူး၊ အဲဒီ နောက်မှာ ရှင့်ကို တစ်ယောက် က လက်သီးနှင့် ထိုးသွားတာပဲ’

‘မင်း သူတို့ကို ဘာမှ မပြောလိုက်တာ သေချာတယ် နော်’

‘မပြောပါဘူး၊ ရှင်က စက္ကန်ပိုင်း အတွင်းမှာ ရောက် လာတဲ့ တာပဲ’

‘သူတို့က ဘယ်သူနှင့် တူသလဲ’

‘အခန်းထဲမှာ သိပ်မှောင်နေတော့ သူတို့ရဲ့ မျက်နှာတွေ ကို မမြင်ရဘူး ရှင့်’

‘သူတို့ရဲ့ လေယူ လေသိမ်းက ရော၊ ရုရှားသံ ဝဲသလား၊ တရုတ်နှင့် တူသလား၊ အရှေ့ ဂျာမန်နှင့် မတူဘူးလား’

‘မပြောတတ်ဘူး နစ်၊ သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်ပဲ စကား ပြောခဲ့တာ၊ သူက လေသံနှင့်ပဲ ပြောတယ်’

သမံဘလင်းပေါ်တွင် အနက်ရောင် ကြယ်သီး တင်လုံးကို ကျွန်တော် သတိထား လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော် ရှေ့တိုး သွားပြီး ကြယ်သီးကို ကုန်းကောက် လိုက်သည်။ ပြီးမှ သူမအား

‘မင်းရဲ့ ကြယ်သီးလား’

‘မဟုတ်ဘူး’

ကျွန်တော်တို့၏ ရေတပ် ဝတ်စုံမှ ကြယ်သီးများမှာ ကဲ့သို့ ပင် ယခု ကြယ်သီး တွင်လည်း အမှတ်အသား မပါရှိပါ။ ကျွန်တော့်ကို လက်သီးနှင့် ထိုးသွားသူ၏ အနွေးထည်ကို

ကျွန်တော် လှမ်းဆွဲလိုက်စဉ် ပြုတ်ကျန် ရစ်ခဲ့သော ကြယ်သီး ဖြစ်သည်မှာ သေချာသည်။ ကြယ်သီးမှာ များစွာ အရာ မရောက်သော်လည်း တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားမှုန်း သိသာသည်။

အချင်း ဖြစ်ပွားသည့် စခန်းသို့ သွားရောက် စစ်ဆေးမည့် ကော်မရှင် တွင် ကျွန်တော် ပါဝင် နေမှန်း သိထားသူ တစ်ယောက်က ကျွန်တော့် အကြောင်းကို ပိုပြီး ဆိုလိုနေ ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ သည်စခန်း ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် သိထားသလဲ၊ ကျွန်တော် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါလဲ ဆိုသည်ကို သိချင်နေပုံ ရသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် ကော်မရှင်တွင် ပါဝင်နေသော ‘တစ်ယောက် ယောက် က ကျွန်တော့်ကို ကြောက်လန့် နေကြောင်း၊ သူ တွင် ဖုံးကွယ် သားစရာ အကြောင်းတစ်ခု ရှိနေကြောင်း အဓိပ္ပာယ် ပေါက် နေသည်။ သို့သော်လည်း ထိုသူမှာ မည်သူ မဆို ဖြစ်နိုင် သည်။ ကျွန်တော်တို့ အထဲမှ အတွင်းလူ တစ်ဦးပင် ဖြစ်နိုင် သည်။ သည်ဒေသတွင် တသီးတခြား နေထိုင် နေရခြင်းက သိပ္ပံပညာရှင်များ၏ စိတ်ကို အများကြီး ပြောင်းလဲ စေနိုင် သည့်ဟု ဒုဗိုလ်မှူးကြီး တိတိက ပြောခဲ့ဖူးသည်။

သစ္စာဖောက် တစ်ယောက်က သူ စိတ်ကူးရှိရာ စမ်းသပ်မှု တစ်ရပ်ကို သုတေသန ပြုလုပ်နေခြင်းလား။ ထို စမ်းသပ်ချက် အပင် စခန်းမှ လူအားလုံးကို သတ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့ လေသလား။ ခမ်းသပ်ချက် တစ်ရပ်က မျှော်မှန်း ထားသည်နှင့် ဆန့်ကျင် ဘက်ဖြစ်လာသောကြောင့် အစိုးရ ကိုယ်တိုင် မသိနိုင်အောင် မေ့ဖို့ ကြိုးစားနေခြင်း ပေလား။

အားလုံးမှာ ဖြစ်နိုင်သည့် အလားအလာ ရှိနေသည်။
'မင်း အနေနှင့် ဒီ အကြောင်းကို ဘယ်သူ့ ကိုမှ ပြော
မပြ ခေချင်ဘူး'
ကျွန်တော်က အင်္ကျီ ကြယ်သီးကို အိတ်ထဲ ထည့်ရင်း
ပြောလိုက်သည်။

'သူတို့က ရှင်ကို သတ်ပစ်သွားရင် ရတယ်နော်'
'ရတော့ ရပါတယ်။ သူတို့က သတ်တော့ မသွားသေး
ဘူး၊ သူတို့က သတင်း လောက်ပဲ လိုချင်ကြတာ ဖြစ်မယ်။
ဒါပေမယ့် ဒီ အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မပြောနှင့် နော်'
'ဒု ဗိုလ်မှူးကြီး တိဘတ်ကိုတော့ ပြောဖို့ သင့်တယ်'
ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြီး 'ဘယ်သူ့မှ မပြောရဘူး' ဟု
ပြောလိုက်သည်။

သူမက တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ခေါင်းကုတ်သည်။
'ဒီမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ ဟင်'
ကျွန်တော့် သူမ အနား တိုး သွား သည်။ လာနာက
ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ပြီး ကျွန်တော့် ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လာ
သည်။

'ကိုယ်လည်း မပြောတတ်ဘူး၊ အဲဒီကိစ္စကို အဖြေ ရှာဖို့
အတွက် ကိုယ်ကို ဒီနေရာ လွှတ်လိုက်ကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့်
ကိုယ်ရဲ့ အလုပ်ကို အကောင် အထည် ဖော်ရမယ် ဆိုရင်
ကိုယ်နည်း ကိုယ်ဟန်နှင့် အလုပ် လုပ်ဖို့ လိုတယ်။ အဲဒါကို
သဘောတူ သလား'

လာနာက ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။ ပြီးမှ 'သဘော
တူပါတယ်' ဟု ဆိုသည်။ သူမ၏ နှုတ်ခမ်း နှစ်လွှာ မသိမသာ
ဟသွားပြီးနောက် မျက်စိကို စုံမှိတ် လိုက်သည်။

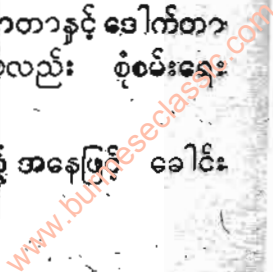
ကျွန်တော် လာနာ့ကို ဖွဖွကလေး နမ်းရှုံ့ လိုက်မိသည်။
လာနာက

'နစ်ရယ် ကျွန်မ အနားမှာပဲ နေပါ နော်'

နံနက် ၆:၃၀ နာရီတွင် ကျွန်တော် နိုးလာသည်။ ရေမိုး
ချိုးပြီး အအေးဒဏ်ခံသည့် အဝတ်အစားများကို ပြန်ဝတ်
သည်။ ပြီးမှ စားသောက်ခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။
လာနာက စားသောက် ခန်းတွင် ရောက် နှင့် နေ သည်။
ကျွန်တော်တို့ အတွက် စားသောက်စရာ လင်ပန်း များကို
တန်းစီယူလိုက်ပြီးသည့်အခါ တိဘတ်က စားပွဲရှည် ကြီး၏
ထိပ်တွင် ထိုင်နေရာမှ လှမ်းခေါ်သည်။ သူနှင့်အတူ ထိုင်နေသူ
ခြောက်ဦးတွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ပါဝင်သည်။ တိဘတ်က
ထိုင်နေရာမှ ထပြီး

'ဟောဒါကတော့ ဗိုလ်မှူးကြီး နှစ်ကာတာနှင့် ဒေါက်တာ
သာနာအက်ဒွပ်တို့ ပါပဲ။ သူတို့ နှစ်ဦးကလည်း စုံစမ်းရေး
ဆော်ဗရှင်မှာ ပါဝင်ကြမှာ ဖြစ်တယ်'

ကျွန်သည့် လူများက နှုတ်ဆက်သည့် အနေဖြင့် ခေါင်း
ညှိကာ ခြေ ကြသည်။

‘ဒီမနက် ရှင်းလင်းပွဲကျရင် ဒီ ထက် ပြည့် ပြည့် စုံ စုံ ဖြစ်အောင် မိတ်ဆက် ပေးပါဦး’

တိဘတ် ထိုသို့ ပြောပြီးသည့်အခါ ကျွန်တော်နှင့် လာနာ တို့ ထိုင်ခုံများတွင် ဝင်ထိုင် လိုက် ကြ သည်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး နံနက်စာကို တိတ်ဆိတ်စွာ စားသောက် လိုက်ကြ သည်။ ကျွန်တော်တို့ စားပွဲ တစ်လုံး ဌိသာ အခြေ အနေ တင်းမာနေခြင်း မဟုတ်ပါ။ တစ်ခန်း လုံးမှာ အခြေအနေ တင်းမာလျက် ရှိသည်။ သုတေသန စခန်းတွင် တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းကို လှူတိုင်း သိနေကြသည်။ အားလုံးကလည်း ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းစစ်ဆေး၍ ရရှိလာမည့် အဖြေကို ပဋိသက် မရှုဘဲ စောင့်ဆိုင်းနေကြပုံ ရသည်။

ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေချိန်မှ တစ်နာရီခန့် ကြာသည့်အခါ တိဘတ်က သူ၏ ကော်ဖီခွက်ကို တစ်ဖက်သို့ တွန်းပို့ပြီး မတ်တတ် ထားသည်။

‘ကိုင်း အမျိုးသမီး အမျိုးသား အားလုံးပဲ ကျုပ်နှင့် လိုက်ခဲ့ပြီး ဆွေးနွေးပွဲ ခန်းမမှာ လုပ်ငန်း စလိက်ကြရအောင် လား၊ ကျုပ်တို့ သွားရမယ့် စခန်းကို သွားနိုင်ဖို့ မွန်းမတည့်မီ အဆင်သင့် ဖြစ်နေအောင် လိုပါ’

တိဘတ်က ဆွေးနွေးပွဲ ခန်းမထဲမှ စားပွဲရှည်ကြီးထိပ်တွင် နေရာယူသည်။ ကျန်သည့် လူများလည်း ထိုင်ပြီး နေရာယူ လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် လာနာ တို့က တိဘတ်၏ ညာဘက်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

‘ဆေးလိပ် သောက်ချင် ကြရင် သောက်လို့ ရပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ မှတ်သားစရာ ရှိတယ်ဆိုရင် ဟောဒီမှာ မှတ်စု စာအုပ်နှင့် ခဲတံတွေ ချပေး ထားတယ်။ ခင်ဗျားတို့နှင့် ပါလာတဲ့ ပစ္စည်း ကိရိယာတွေကိုလည်း ရဟတ်ယာဉ်တွေပေါ် တင်ပေး နေကြပါပြီ’

တိဘတ် စကား စလိုက်သည့် အခါ စားပွဲ တစ်ဖက်စွန်း တွင် ထိုင်နေသည့် အမျိုးသမီးက

‘အဲဒီ စခန်းမှာ ဘာတွေများ ဖြစ်ပျက်ခဲ့လို့လဲ’

‘အဲဒီကိစ္စကို မိနစ်ပိုင်း အတွင်းမှာ သိရ ပါလိမ့်မယ် ဒေါက်တာ ဒီဟွန်း၊ ပထမဆုံး အနေနှင့် အချင်းချင်း မိတ်ဆက် ကြရင် ကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်။ ပြီးရင် အဲဒီစခန်း ကိစ္စကို လောလောဆယ် တည်ရှိနေတဲ့ အခြေအနေအတိုင်း အကျဉ်း ချုံးပြီး ရှင်းပြပါဦးမယ်။ နောက်ဆုံးကျမှ ကျုပ် တို့ တယ် ပုံ တယ်နည်း စုံစမ်း စစ်ဆေးကြမလဲ ဆိုတဲ့ အပေါ် သဘော တူညီချက် ယူကြတာပေါ့’

ဤသို့မျှ စကားသံ ထွက်မလာသည့် အခါ တိဘတ်က ထာနာကို စတင် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့် အလှည့် ရောက်လာသည်။ တိဘတ်က ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး ထုံးကို မျိုးရိုးဗီဇ သိပ္ပံ ပညာရှင်များ အနေဖြင့် မိတ်ဆက် ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

တိဘတ် ရှေ့ဆက် မပြောနိုင်ခင် ကျွန်တော် မတ်တတ် ထားသည်။ ကျွန်တော် သိပ္ပံ ပညာရှင် မဟုတ်မှန်း တစ်စုံ တင်ယောက်က သိနှင့် နေသည်။ ထိုသူမှာ သည် စုံစမ်းရေး

ကော်မရှင် အဖွဲ့ဝင်များထဲမှ တစ်ဦးဦးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးဦးက ကျွန်တော့်အကြောင်း ကြိုတင်သိထား ခဲ့လျှင် ကျန်သည့် သူများလည်း အလား အတူ အခွင့်အရေး ရထားဖို့ ကောင်းသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

‘ဒီ အခန်းရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ ရှိတဲ့ လူတွေနှင့် ပတ်သက်လို့ ကတော့ ကျွန်တော်ဟာ မု ခိုလ်မှူးကြီး တိဘတ် ပြောတဲ့ လူပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ သိထား ရမှာက ကျွန်တော်ဟာ သိပ္ပံ ပညာရှင် တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု ရေ တပ်မတော်က စုံစမ်းရေးမှူး တစ်ဦးပါ’

စားပွဲ တစ်ဝိုက်မှ စီစီညီညီ အသံများ ပေါ်လာသည်။ သူတို့ကို တိတ်တိတ် နေကြရန် ကျွန်တော်က လက်ထောင်ပြ လိုက်သည်။

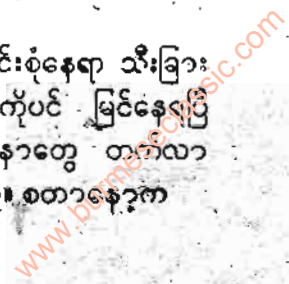
‘ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သုတေသနစခန်း တစ်ခုမှာ မတော်တဆ ထိခိုက်မှု တစ်ရပ် ဖြစ်ပွားခဲ့တာတော့ ထင်ရှား ပါတယ်။ အဲဒီ မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာကို အတိအကျ ဖော်ထုတ်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို စေလွှတ်လိုက်ကြ တာပါ။ ဒါဟာ သဘာဝပဲ ဗျ။ တစ်ဖက်က ပြန်ကြည့်ရင် အန္တာတိကတိုက်ဟာ နိုင်ငံ တကာ ပိုင်နက် ကစ်ခု ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော့်ရဲ့ စုံစမ်းရေး ကော်မရှင်မှာ ထည့်သွင်းပေးခဲ့ တာပဲ။ ဒီမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နိုင်ငံ အားလုံး အပေါ် အကျိုး သက်ရောက်မှု ရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုလို စုံစမ်းမှုဟာ အမေရိကန် စခန်း တစ်ခုကို စုံစမ်းနေတာလို့ သတ်မှတ်ရမှာ

ဖြစ်သလို အဲဒီ အတိုင်းပဲ ဆက်လက် တည်ရှိ နေရပါ ထိန်ခယ်

ကျွန်တော် ပြန်ထိုင် လိုက်သည်။ စားပွဲဝိုင်းမှ တချို့က ကျွန်တော့် ဝန်ခံချက်ကို သဘောကျပုံ ရသည်။ တချို့ကတော့ စိတ်ဆင်းရဲသွားပုံ ရသည်။ တိဘတ်က ကျွန်တော့်ကို ချီးမွမ်း သည့် ပုံစံဖြင့် အကြားကြီး ကြည့်နေပြီးမှ မိတ်ဆက်ပွဲကို ဆက် ထုပ်သည်။

စားပွဲဝိုင်းတွင် ရှိနေသူများမှာ ဆိုဗီယက် မျိုးရိုး ဗေဒ သိပ္ပံ ပညာရှင် ဒေါက်တာ ဘောရစ်စတာနော့၊ ပြင်သစ် ဘေဘူးဗေ ပညာရှင် ဒေါက်တာ ဟင်နရီ ဂျင်းပယ်ရီ၊ ဗြိတိသျှ အကူဇီဝ ပညာရှင် ဒေါက်တာ ဂေါ့ဒ်ဖရိုက်စတီလကောက်၊ ဒက်ချ် သမားတော် ဒေါက်တာ အယ်လဆီး ဒီဟွန်း၊ တရုတ် သမားတော်ကြီး ဒေါက်တာ ကင်တီရင်ဆင်း၊ အနောက် ဂျာမန် မျိုးရိုး ဗီဇ ပညာရှင် ဒေါက်တာ ကတ်အေဘယ်နှင့် အရှေ့ ဂျာမန် မျိုးရိုး ဗီဇ ပညာရှင် ဒေါက်တာ ပီတာစထရော့ တို့ ဖြစ်ကြသည်။ နိုင်ငံ ရှစ်နိုင်ငံနှင့် သိပ္ပံ ပညာရပ် လေးမျိုးကို တိုက်ရိုက်ပြုထားသည့် ကော်မရှင် အဖွဲ့ ဝင်များမှာ တိဘတ်၊ ဘာနာနှင့် ကျွန်တော်ပါ ဆိုလျှင် အားလုံး ဆယ်ယောက် နီးလေသည်။

ကော်မရှင် အဖွဲ့ ဝင်များမှာ လူမေင်စုံနေရာ သီးခြား အိပ်ခန်းလေးများ ကွဲထွက်စ ပြုနေသည်ကိုပင် မြင်နေရပြီ ဖြစ်သည်။ အဖွဲ့ဝင်များကြားတွင် ပြဿနာတွေ တက်လာ ခဲ့သည်ဖြစ်ကြောင်း လူတိုင်း မြင်နိုင်သည်။ စတာနော့က

ကျွမ်းကျင်တော့ ကန့်ကွက်ချင်တယ်။ ကျုပ်တို့ ကော်မရှင် ဟာ နိုင်ငံတကာ သိပ္ပံ ပညာရှင်များ စုံစမ်းရေး အဖွဲ့ ဖြစ်တယ်။ အမေရိကန် ရေတပ်က စုံစမ်းရေးမှူး တစ်ယောက် ဟာ ဒီ ကော်မရှင်ထံ ပါဝင်လာစရာ ဘာအလုပ်မှ မရှိဘူး။

‘ခင်ဗျားရဲ့ ကန့်ကွက်ချက်ကို မှတ်တမ်းတင် ပါတယ် ဒေါက်တာ စတာနော့’

‘အဲဒီတော့’

‘အဲဒီတော့ ဆိုတာက ဘာများလဲ ဒေါက်တာ’

‘အဲဒီ ကိစ္စကို ခင်ဗျားက ဘယ်လို လုပ်မှာလဲ ဗိုလ်မှူးကြီး’

‘ဘာ လုပ်စရာ မရှိပါဘူး။ ကိုင်း ရှေ့ဆက်ပြီး ဆွေးနွေး ကြရအောင် သား’

မည်သူမျှ စကားသံ ထွက်မလာသည့် အခါ တိဘတ်က အကျဉ်းချုံးပြီး ဆက်လက် ရှင်းလင်းသည်။ သူ ရှင်းလင်း ပြသမျှမှာ ကျွန်တော့်ကို ဟော့ ပြောခဲ့သည့် သတင်း အချက် အလက်မျိုးသာ အဓိက ပါဝင် ဖြစ်သည်။ အန္တောတိကာတိုက် တွင် ဆိုဗီယက်တို့၏ ဇီပလေဒ စနစ်ပွဲ ဆင်နွဲရေး သုတေသန လုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်နေကြောင်း ကျွန်တော်တို့ သတိ ထားမိသည် ဆိုသည့် အချက်ကိုသာ ချွန် ထား ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ သုတေသန စခန်းတွင် လူကို ဥပဒ်မပေးသော မျိုးရိုး ဝီဇ စမ်းသပ်မှုမျိုး များသာ ပြု လုပ် နေ ကြောင်း ရှင်းလင်း ပြောကြားသည်။ စတာ နော့က

‘ခင်ဗျားကသာ ဥပဒ်မပေးအူးလို့ ပြောတယ်။ အဲဒီက လူတွေက ဘာဖြစ်လို့ သေကုန်ကြရတာလဲ’

‘အဲဒါကို ကျုပ်တို့ရဲ့ ကော်မရှင်က အဆုံးအဖြတ် ပေးရ မှာ ဖြစ်ပါတယ် ဒေါက်တာ’

‘အဲဒီ စခန်းပေါ်ကနေ လေသာညှိနှင့် ပုံသန်း ထောက် လှမ်းမူတွေ လုပ်ခိုင်းခဲ့သေးသလား’

‘မြိတိသျှ အကုဇီဝပညာရှင် ဒေါက်တာ ဘိတ်ဝီလကောက် က မေးလိုက်သည်။’

‘မိုးလေဝသ အခြေအနေ ကောင်းရင် လေးနာရီခြား တစ်ခေါက်နှုန်းနှင့် နာရီမလပ် ကင်းထောက် ခိုင်းထားပါ တယ်’

‘အဲဒီမှာ နှုတ်ရှားနေတဲ့ သက်ရှိ လက္ခဏာမျိုး ရော တွေ ခဲ့ သလား’

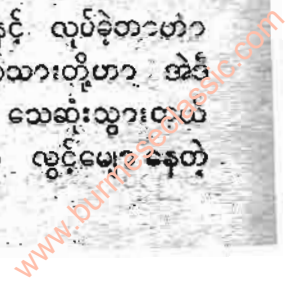
‘တစ်ခုမှ မတွေ့ဘူး’

‘အဲဒီက လေ နမူနာတွေရော ယူခဲ့ပြီးပြီလား’ဟု ပြင်သစ် အမျိုးသား ဂျင်းပယ်ရီက ဝင်မေးသည်။

‘ဒီ အဆင့်မှာ လေ နမူနာယူဖို့က သိပ်ပြီး အန္တရာယ် များ ထွန်းတယ်လို့ ထင်ပါတယ်’

‘တခြား လူများက ဝင်ပြီး ကန့်ကွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက် သည့်အခါ လာနာက’

‘ဗိုလ်မှူးကြီး တိဘတ် သတိ ဝီရိယနှင့် လုပ်ခဲ့တာဟာ အန်ပါပဲ။ ရဟတ်ယာဉ်မှူးနှင့် လေထပ်သားတို့ဟာ အဲဒီ နေ့မှာ ဆင်းသက်လို့ ပြီးပြီးချင်းမှာပဲ သေဆုံးသွားတယ်။ ကျွန်တို့ သိထားရတယ်။ လေမှာ လွင့်ပျော့ နေတဲ့

အကူပစ္စည်း တစ်ခုကြောင့် သူတို့ သေဆုံး သွားရတာမျိုး ဖြစ်နေခဲ့ရင် အဲဒီ အကူပစ္စည်းကို စုဆောင်းရမယ့် လုပ်ငန်း ဟာ စုဆောင်းရေး လေယာဉ် အဖွဲ့သားတွေရဲ့ အသက် အန္တရာယ်ကို ထိခိုက်စေနိုင် ပါတယ်'

'ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ သွားကြည့်ရမယ် ဆိုတာက သဘာဝ မကျဘူးပေါ့' ဟု ဒေါက်တာ ဒီဟွန်းက ဝင်ပြောသည်။

'အဲသလို မဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မတို့ဟာ အဲဒီ စခန်းကို သတိ ဝီရိယ ထားပြီး ချဉ်းကပ်ကြမှာပါ။ ဘေး အန္တရာယ် အကာအကွယ် ပေးမယ် ဇီဝ ဝတ်စုံတွေ ဝတ်သွား ကြမယ်၊ လေ နမူနာ ယူပြီး စမ်းသပ်ရအောင် ကျွန် မက ခေါင်းဆောင် လေယာဉ်နှင့် လိုက် သွား မယ်၊ အားလုံး အန္တရာယ် ကင်းရှင်းတယ်ဆိုမှ နောက်ကနေ လိုက်လာဖို့ ကျွန်မ အချက်ပေးလိုက် မှာပါ'

'ဒါဆိုရင် ရှင်နှင့် အတူတူ ကျွန်မပါ လိုက်လာခဲ့မယ်'

ဒေါက်တာ ဒီဟွန်း ပြော လိုက် သည့် အခါ လာနာ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး နောက်မှီ ထိုင်လိုက်သည်။ တိဘတ်က

'တခြား မေးစရာ အကြံပြုစရာတွေများ ရှိသေးသလား'

'ဒီ နေရာမှာ လုပ်ထူး လုပ်နည်း တစ်ရပ်ကို အခုပဲ သတ်မှတ်ဖို့ ကောင်းပြီ'

စတာနော့က ပြောလိုက်ရာ တိဘတ်က

'ကောင်းပြီ၊ အားလုံး ဘေး အန္တရာယ် ကင်း ရှင်း ကြောင်း သိရတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် စခန်းထဲကို ကျုပ်တို့

ဝင်ရောက်ကြမယ်၊ ပုံမှန် အသက်ရှင် နေထိုင်ဖို့ကို အထောက် အကူပြုတဲ့ စနစ်တွေကို အရင်ဆုံး ပြန်ပြီး အသက် သွင်းပေး ရမယ်၊ အနွေးဓာတ် တို့၊ ရေ တို့ မီး တို့၊ ရိက္ခာ တို့၊ ရေဒီယို အဆက်အသွယ် တို့လိုဟာမျိုးတွေပေါ့ ဗျာ၊ အဲဒီ လုပ်ငန်းတွေ အတွက် တာဝန် သတ်မှတ်ချက် တွေကို ကျုပ် ကျယ်ကျယ် ပြန်ပြန် ရေးဆွဲထား ပြီးပြီ'

တိဘတ်၏ စကားကို ကန့်ကွက်သူ မရှိပါ။

'အဲဒီ တာဝန်တွေကို ခွဲဝေပြီးတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျုပ် တို့ဟာ အဲ အလောင်း ကောက်တဲ့ အ လုပ် ကို လုပ်ကြ ရမယ်၊ အဲဒီက လူတွေကို သတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းဟာ ဘာပဲ ဖြစ်နေဖြစ်နေ သိပ်ပြီး မြန် ဆန် လွန်း တာ တော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါကြောင့်ဆိုလည်း ရေဒီယိုနှင့် သတင်းမပို့ နိုင်ခဲ့ ကြတာ ဖြစ်တယ်၊ လူသတ်ပစ္စည်းဟာ အဲသလောက် မြန်ဆန် ခဲ့ရင် အလောင်းတွေဟာ စခန်းမျိုးစုံမှာ ပြန်ကြ နေလိမ့်မယ်၊ အလောင်းတွေကို ဓာတ်ပုံရိုက် ယူရမယ်၊ အလောင်း တွေရတဲ့ နေရာ အတိအကျနှင့် အလောင်းရဲ့ အနေအထားကို အတိ အကျ မှတ်သား ရမယ်၊ ပြီးမှ အလောင်းတွေကို တစ်နေရာမှာ ထားရမယ်၊ အဲဒီ နောက်မှာ ရောဂါရှာဖွေရေး ဓာတ်ခွဲခန်း တစ်ခုကို ဖွင့်လှစ် ရမယ်၊ အဲဒီ ဓာတ်ခွဲခန်းကို သမားတော် ခပ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဒေါက်တာဒီဟွန်းနှင့် ဒေါက်တာတီရင်ဆင်းရယ်၊ ချို ရိုးဝိဇပညာရှင် တစ်ဦးရယ်၊ အဏုဇီဝပညာရှင် ဒေါက်တာ သိတ်ဝိလကောက်ရယ်၊ သူတို့ လေးဦးကို တာဝန်ပေးဖို့ အကြံပေး ချင်တယ်'

‘ရောဂါပေဒ ဆိုင်ရာ မျိုးရိုး ဗီဇ ပညာရှင် အနေနှင့် ကျွန်တော် ဆောင်ရွက် ပါရစေ’

အရှေ့ ဂျာမန် ကိုယ်စားလှယ် ပီတာ စထရော့ ပြောလာ သည့်အခါ တိဘတ်က သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြ သည်။ လာနာက

‘ကျန်တဲ့ ကျန်မတို့ တစ်တွေကရော’

‘အဲဒါကိုတော့ ရောဂါ အမျိုးအစားကို ခွဲခြား သိရှိပြီးမှပဲ ဆက်ပြောကြ တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် စခန်းမှာရှိတဲ့ လူတွေကို တယ်လို အရာဝတ္ထုမျိုးက သတ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့သလဲ ဆိုတဲ့ ဇာစ်မြစ် ကိုတော့ ခြေရာခံရလိမ့် ဦးမယ်’

‘အဲဒါတွေက သိပ္ပံပညာရှင်တွေ လုပ်ရမယ့် အလုပ် တွေပါ၊ ခင်ဗျား နှင့် ဗိုလ်မှူးကြီး ကာတာ တို့က ဘာ လုပ်ကြ မှာလဲ’

‘အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်အောင် အခြေအနေ အရပ်ရပ် ကို ထိန်းသိမ်းပေးဖို့ အပါအဝင် လိုအပ်တဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှကို ဝိုင်းလုပ်ပေးရမှာ ပေါ့ဗျ’

စတာနော့၏ အမေးကို ကျွန်တော် ခပ်ပြတ်ပြတ် အဖြေ ပေးလိုက်သည်။ စတာနော့က ခပ်ပြုံးပြုံး လုပ်ရင်း

‘အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်အောင် အခြေအနေ ထိန်းသိမ်း ပေးရတဲ့ အလုပ်ကတော့ အခက်ခဲဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့’ ဟု ဆိုလိုက်သည်။

သိပ္ပံပညာရှင်များ အချင်းချင်း ဆွေးနွေး ညှိနှိုင်းကြပြီး နောက် နှစ်နာရီခန့် အကြာတွင် ဆွေးနွေးပွဲ ပြီးဆုံးသွား

သည်။ သုတေသနစခန်းမှ သိပ္ပံပညာရှင်များကို သတ်ဖြတ် ပစ်ခဲ့ပြီးနောက် ရဟတ်ယာဉ်မှူးနှင့် လေတပ်သားတို့ကို ထပ်မံ သေဆုံး စေသောက်သည် အထိ သက်တမ်း ရှည်ကြာခဲ့သော ဇီဝဓာတ် ပစ္စည်း အမျိုးအစားများကို စဉ်းစား သုံးသပ်ခဲ့ကြ သည်က များသည်။

သွားရောက် စုံစမ်းရမည့် စခန်းသို့ ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် ချက်ချင်း ထွက်ခွာနိုင်ရန်အတွက် ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို တစ်နာရီအတွင်း အထုပ်အပိုး ပြင်သားပြီး အုပ်ချုပ်ရေး ခုံးခန်းတွင် စုရုံးနေကြရန် ညွှန်ကြား လိုက်သည်။ လာနာနှင့် ကျွန်တော်တို့ နောက်ချန် နေရစ် ခဲ့သည်။ တခြားသူများ သွက်သွားကြသော အခါ တိဘတ် မတ်တတ် ထသည်။

‘ခင်ဗျား တယ်လို ထင်သလဲ နစ်’

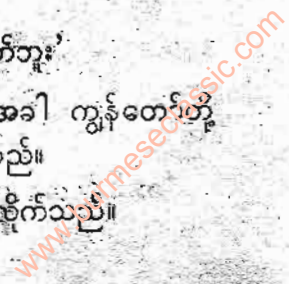
‘စတာနော့ ပြောသွားတာ အမှန်ပဲဗျ၊ သူ့ကိုတစ်တွေ ကြားမှဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်း ဖြစ်အောင် ထိန်းပေးဖို့ ကိစ္စ တာ အဓိက ဖြစ်မှာပဲ’

‘အဲဒါနှင့် မတ်သက်လို့ တော့ ကျုပ်တို့လည်း သိပ်ပြီး ဘော်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ကော်မရှင် ကတော့ ဖွဲ့စည်း ထားတဲ့ အစီအစဉ် ဆက်လုပ်ရ မှာပဲ’

‘စတာ နော့ဟာ သိပ္ပံပညာရှင် မဟုတ်ဘူး’

လာနာ ကြားဖြတ် ပြောလာသည့် အခါ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးလုံး သူမကို လှည့်ကြည့်လိုက် ကြသည်။

‘သာ ပြောတယ်’ဟု ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

၇) ချစ်ဝင်း၊ ဇွန်

‘စတာ နေ့ကို ပြောတာ၊ သူဟာ ဘာ ပြောလို့ ပြောနေမှန်း သူ့ဟာ သူ့ သိတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကို ဒေါက်တာ အေဘယ်က သဘောပေါက်ပုံ ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် အရှေ့ဂျာမန်ကြီး စထရော့က ကြားဝင်ပြီး ဖုံးဖုံးဖိဖိ လုပ်သွားတယ်၊ ဘောရစ် စတာ နေ့ဆိုတဲ့ တကယ် မျိုးရိုးဗီဇ သိပ္ပံပညာရှင်ဟာ အဘိုးကြီး ဖြစ်နေပြီ၊ အစကတော့ အိစတာ နေ့ဟာ အဲဒီ အဘိုးကြီးရဲ့သား ဖြစ်မှာပဲလို့ ကျွန်မ ထင်နေတာ ရှင့်၊ ဒါပေမယ့် အဘိုးကြီးရဲ့ သားလည်း မဟုတ်ဘူး’

‘ဒီလိုဆိုရင် ဒီ လူ့ ကို ကော်မရှင်ထဲမှာ ဆက်မထားနိုင်တော့ဘူး၊ ကျုပ်ဝါရှင်တန်ကို ခွင့်ပြုမိန့် လှမ်းတောင်းလိုက်ဦးမယ်၊ သူဟာ ကေဂျီဘီ အရာရှိ တစ်ယောက် ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာ ဗျ’

‘ဒီအတိုင်းပဲ ထားလိုက်ပါဗျာ’ဟု ကျွန်တော် ဝင်ပြော လိုက်သည်။

‘ကျုပ်ကတော့ ဒီအတိုင်း မထားနိုင်....’

တိဘတ်က ကန့်ကွက်ရန် ပြင်လိုက်ရာ ကျွန်တော် သူ့ကို လက်ကာပြ လိုက်သည်။

‘ကျုပ် ပြောမယ့် စကားကို နားထောင် ဦးပေါ့၊ စတာ နေ့ဟာ ကေဂျီဘီ ဖြစ်ပြီး အဲဒါကို ကျုပ်တို့ သတိ ထားမိ သေးဘူးလို့ သူ ထင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျုပ်တို့ အတွက် အထောက်အကူ ရတာပေါ့ဗျာ’

‘ဘယ်လို အထောက်အကူ ရမှာလဲ’

‘အဲဒီ စခန်းမှာ လူတွေ သေဆုံးခဲ့တာဟာ မတော်တဆ မဟုတ်ဘဲနှင့် တမင်တကာ လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ခဲ့တာ ဖြစ်နေမယ် ဆိုရင်၊ အဲဒီ ကိစ္စဟာ ဆိုဗီယက်တွေရဲ့ လက်ချက်ဖြစ်နေမယ် ဆိုရင် စတာနေ့ဟာ အဲဒီကိစ္စကို လက်သည် မပေါ်အောင် အစပျောက်ဖို့ ကြိုးစားလာမှာပဲ၊ ကျုပ်က သူ့ကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့် နေမယ်၊ အဲဒီ စတာနေ့ ဆိုတဲ့ ဝန်က စခန်းမှာ တကယ် ဖြစ်လျက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေဆိုကို ကျုပ်တို့ ကို လမ်းပြပေးချင် ပေးလာနိုင်မှာပေါ့ဗျာ’

‘ဒါက သိင်္ဂါပြီး အန္တရာယ် များတယ်နော် နစ်’ဟု လာနာက ဝင်ပြောသည်။ တိဘတ်က

‘လာနာ ပြောတာ မှန်တယ်၊ အပြစ် မရှိတဲ့ လူတွေ အများကြီး ဒုက္ခရောက်သွား နိုင်တယ်’

‘လောလောဆယ်မှာ လုံးဝ အပြစ်မရှိတဲ့ သူတွေ အများကြီး ဒုက္ခ ရောက်သွား ကြပြီပဲဗျာ၊ အဲဒီမှာ တကယ်တမ်း ဘာတွေ ဖြစ်လျက်ခဲ့လဲ ဆိုတာကို ရှာဖွေ ဖော်ထုတ်ဖို့က ကျုပ်တို့ အပေါ်မှာ အဓိက မူတည်နေပြီ’

‘ဒီ ကိစ္စကို ခင်ဗျားက တာဝန် ယူမှာလား’

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ် ပြုလိုက်သည့် အခါ တိဘတ် တင်းခနဲ သက်ပြင်း ချသည်။ ‘ပြီးမှ နေရီကို လှမ်းကြည့်ကာ ‘ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ပစ္စည်းတွေ သွားယူ ပေတော့၊ ရဟတ်ယာဉ်တွေနှင့် မိုးလေဝသ အခြေအနေကို ကျုပ် သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်’

‘ညက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို ဘာဖြစ်လို့ ပြောမပြ လိုက်တာလဲ’

ကျွန်တော်တို့၏ အခန်းသို့ ပြန်လာစဉ် လာနာက မေးသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ တိဘတ်ဟာ အုပ်ချုပ်ရေးသမား တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ ငြိမ်းချမ်းတဲ့ အခြေအနေမှာ တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ရတဲ့ အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ ညက အဖြစ်အပျက်ကို သူ့ကို ပြောလိုက်ရင် သူက စုံစမ်းဖို့ ကိစ္စကို ချက်ချင်း ရပ်ဆိုင်း ပစ်လိုက် လိမ့်မယ်’

‘အဲသလို လုပ်ရင် မကောင်းဘူးလို့ ကျွန်မတော့ တပ်အပ် မပြောနိုင်ဘူး နစ်’

‘အဲသလို လုပ်ရင် စခန်းမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ် အမှန်ကို မသိနိုင်တော့ဘူး ပေါ့’

‘ကျွန်မတော့ ကြေငှက်တယ် နစ်ရယ်’

‘ကြောက်ရင် ဒီမှာ နေရစ်ခဲ့လေ’

လာနာ တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းခါရင်

‘ဟင့်အင်း၊ အဲဒီမှာ ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ် ဆိုတာ

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းပြီး အဖြေ ရှာကြမယ်’

မွန်းတည့် ပြီးခါစ မိနစ်ပိုင်းမျှ ရှိသေးသော်လည်း မောင်ရီ ဖျိုးနေပြီ ဖြစ်သည်။ နေလုံးကြီးသည်ပင် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းနားတွင် တော်တော် နိမ့်ကျ နေသည်။ လာမည့် သုံးလေးပတ်အတွင်းမှ စပြီး အောက်တိုဘာလ ရောက်၍ နွေဦး ပေါက်ညည့် ကာလ အထိ ဤဒေသတွင် တစ်နေ့လျှင် ၂၄ နာရီ ထုံးလုံး မှောင်မိုက် နေရော့မည်။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အအေးဒဏ်ခံ ဝတ်စုံများပေါ်မှ နေ၍ ဇီဝ ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် တစ်မိတ်ည်း သယ်ယူ လာသည့် လေဘူး များနှင့် ခေါင်းဆောင်း သံခမောက်များကိုမူ စခန်းနားသို့ ချဉ်းကပ် မိလာသည့် အခါတွင် တပ်ဆင် အသုံးပြုရမည် ဖြစ်သည်။

လာနာနှင့် ဒတ်ချ် သမားတော် ဒီဟွန်းတို့က ဦးဆောင် လေဟာယာဉ် ပေါ်သို့ တက်သွား ကြသည်။ ကျန်သည့် ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုက ဒုတိယ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ် စုပြုံ တက် လိုက်ကြသည်။ တိထတ်နှင့် ကျွန်တော်က လေယာဉ်မှူးနှင့် ဆွဲပတ် လေယာဉ်မှူး၏ နောက်ဘက်မှ ထိုင်ခုံများတွင် နေရာ

ယူသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ခုံ ခါးပတ်များ ပတ်ပြီးသည့် အခါ ရဟတ်ယာဉ် စတင် ပျံသန်းသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းကြောင်း လာနာတို့ထံမှ အကြောင်းကြားသည့် အချိန်အထိ ဦးဆောင် ရဟတ်ယာဉ်၏ နောက်မှ ၁၀ မိုင် ခွာပြီး လိုက်သွားကြရမည်။ ရဟတ်ယာဉ် အထက်သို့ မြင့်တက်လာစဉ် ရေခဲစက် ရေခဲပြင် ကြီးနှင့် မက္ကမာဒို ရေလက်ကြားတို့ကို လှမ်းမြင် နေရသည်။ ကုန်းတွင်းပိုင်းတွင် ရေခဲ တောင်ကုန်းငယ်လေးများမှ လွဲ၍ ဘာမျှ မမြင်ရပါ။ အဆုံးမရှိ ဆန်တန်းနေပုံ ရသော ရေခဲပြင် ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ကိုသာ မြင်ရသည်။

ဦးဆောင် ရဟတ်ယာဉ်က ညာဘက်သို့ တစောင်း ဝဲပြီး ဆင်းသွားသည်။ အပေါ်သို့ အနည်းငယ် ပြန်၍ ထောင် တက်ပြီး ကုန်းတွင်းဘက်သို့ ဦးတည်ကာ သုတေသန စခန်းသို့ သွားရမည့် မိုင် ၁၀၀ ခရီးကို စတင် ပျံသန်း သွားသည်။

နောက်မှ လူများကို ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်သည်။ မည်သူမျှ မော့မကြည့် ကြပါ။ အားလုံးမှာ အတွေးကိုယ်စီ ထဲတွင် နစ်မြုပ် နေကြသည်။ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းသည့် ဖြစ်ရပ် အတွက် တချို့က စိတ်မကောင်း ကြပါ။ တချို့ကလည်း သူတို့၏ စခန်းတွင် မဖြစ်ပွားခဲ့ဘဲ အမေရိကန် စခန်းတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် အတွက် ကျိတ်ပြီး ကျေနပ်နေပုံ ရသည်။ သူတို့ အထဲမှ တစ်ယောက်ကမူ ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ကျွန်တော်တို့ အားလုံးထက် ပိုပြီး သိရှိ နေမည်မှာ သေချာသည်။ ညက အဖြစ်အပျက်က ဒါကို သက်သေ ပြခဲ့ ပြီးပြီ။

မိနစ်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ ကျွန်တော်တို့ စီးလာ သည့် ရဟတ်ယာဉ်က ရှေ့ကို အရှိန်ဖြင့် ပျံသန်းစ ပြုသည်။ ဆက်သွယ်ရေး ရေဒီယိုမှ နေ၍ အသံထွက်ပေါ် လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်မှူးက

‘အဖွဲ့ တစ်၊ အဖွဲ့ နှစ် စကားပြောနေတယ်။ နောက်ကနေ နှုန်းတူနှင့် ၁၀ မိုင် ခွာပြီး လိုက်လာ နေတယ်’

‘ကောင်းပြီ အဖွဲ့ နှစ်၊ ခန့်မှန်း ပျံသန်းရမယ့်အချိန် ၄၂ မိနစ် ဖြစ်တယ်’

တိဘတ်က ရှေ့ကို ကိုင်းပြီး လေယာဉ်မှူး၏ ပခုံးကို ပုတ် သည်။ ပြီးမှ လေယာဉ်မှူးထံမှ စကားပြောခွက်ကို လှမ်းယူ လိုက်သည်။

‘အဖွဲ့ တစ်၊ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး တိဘတ် စကား ပြောနေတယ်။ စခန်းနှင့် ၁၀ မိုင် အကွာလောက် ရောက်ရင် သံခမောက်တွေ ဆောင်းပြီး လေဘူးတွေ တစ်ခါတည်း တပ်ထား ကြပါ။ နားလည်လား’

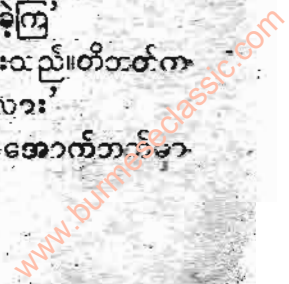
‘ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်မှူးကြီး’

‘မင်းတို့ ဘာကိုမှ အရဲစွန့်ပြီး မလုပ်ကြနှင့် နော်၊ အမျိုး သမီးတွေကို အဲဒီမှာ ချထားပေးပြီး တာနှင့် ပြန်လှည့်လာကြ။ အခြေစိုက်စခန်းကို ချက်ချင်းသာ ပြန်လာ ခဲ့ကြ’

ရေဒီယိုတွင် တစ်ခဏမျှ တိတ်ဆိတ် သွားသည်။ တိဘတ်က

‘အဖွဲ့ တစ်၊ ငါ ပြောတာ နားလည်ရဲ့လား’

‘ခဏလေး ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ အောက်ဘက်မှာ တစ်ခုခု တွေ့လိုက်မိတယ် ထင်လို့’

‘ဘာများလဲ ကွ’

‘အောက်ဘက်မှာ တစ်စုံတစ်ခု ရွှေ့လျား နေတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် နောက်ပြန် လှည့်ပြီး သွားကြည့် ပေးရ မလား’

‘မကြည့်နှင့်၊ ရွှေ့ ဆက်သွား’

‘ကောင်းပါပြီ’

‘တို့ကိုလည်း မှန်မှန် သတင်းပို့နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်မှူးကြီး’

တီဘတ်က စကားပြောခွက်ကို လေယာဉ်မှူးထံ ပြန်ပေး ပြီး သူ၏ ဆံ့လည် ကူးဖားထိုင်ကို လှည့်လိုက်သည်။ သို့ဖြင့် နံဘေးမှ ပြတင်းပေါက်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင် သွား ပြီး အောက်ဘက်မှ ရေခဲပြင်ကို ငုံ့ကြည့်၍ ရသည်။

‘သူက အောက်မှာ ဘာကို တွေ့လိုက်တာလဲ ပေါ့’

‘ကျုပ်လည်း မသိဘူး၊ ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာပါ ဗျာ၊ ဒီလို အလင်းရောင် အခြေအနေ မျိုးနှင့် ဒီလို တိုက် နေတဲ့ လေနှင့် အရိပ်တွေ အောက်မှာ ဘာကိုမှ မမြင်ရနိုင်ပါဘူး’

‘အောက်ဘက်မှာ တစ်ခုခု မရှိနိုင်ဘူးလား’

‘ဘာမှ မရှိဘူး နစ်’ တီဘတ်က ကျွန်တော်ကို လှမ်းကြည့် သည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော်တို့အား အကဲခတ်နေသော လူတစ်စု ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ‘ကျုပ်တို့ အောက်ဘက်မှာ ဘယ်လို အရာဝတ္ထုမျိုး ဖြစ်ဖြစ် လှုပ်ရှားနေဖို့ မသင့်ဘူးဗျာ၊ အခု

အချိန်က စပြီး ၂၄-နာရီ အတွင်း ရာသီဥတု ဆိုးဝါးလာသိမ် မယ်လို့ ကျုပ် သတင်း ရထားတယ်၊ အောက် ဘက် မှာ ဘယ်လို လူမျိုးမှ ရှိမနေ သင့်ဘူး’

မည်သူမျှ စကားသံ ထွက်မလာပါ။ တီဘတ်က ပြတင်း ပေါက် ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး ‘အောက်ဘက်မှ နယ်မြေကို အကဲခတ် နေသည်။ သို့သော်လည်း အလင်းရောင် ဖာဖြည်း ဖြည်း ပျောက်သွားပြီ ဖြစ်ရာ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း မောင်လာ တော့မည်။’

ကျွန်တော်သည် ဇီဝ ဝတ်စုံကို ဖစ်ဖွင့်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ် ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သုတေသန စခန်းတွင် မ တော် တ ဆ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ပွားပြီး လူ အားလုံးကို သတ်ဖြတ် ပစ်ခဲ့ ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင် လေ့လာသည်။ ဇီဝ စစ်ဆင်ရေး ဆင်နွှဲရန် သုတေသန ပြုလုပ် နေကြသော ရရားများ က လည်း ကျွန်တော်တို့ စခန်းတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံများကို ဖာသည်းဖာသန် စိတ်ငင်စားနေ လောက်သည်။

သည် အတိုင်းသာ ဟုတ်ရိုးမှန်လျှင် ထိုစခန်းတွင် ဖြစ်ပျက် ခဲ့ပုံများကို ခြေရာဖျောက်ရန် ကျွန်တော့်အား လေ့လာလိုက် ခြင်း ဖြစ်မည်ဟု သူတို့ စိတ်ထဲတွင် သံသယ ဖြစ်နေကြလိမ့် မည်။

ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်တည်း ကျိတ်ပြီး ပြူးလိုက် မိသည်။ အောက်အလက် တစ်ခုကို ရှာပြီး ထိုးဖောက်တစ်ခု ခင်းရမည် ဖြစ်သည်က ရဲသားများ လုပ်နေကျ စိတ်ကူး တစ်ခုပင်။ သို့သော် သည် ကိစ္စတွင် လက်တွေ့ကျသည့် အချက် အလက်

များထက် ဖြစ်နိုင်ခြေ ရှိသည့် အလားအလာ များကသာ ပိုများ နေပါသည်။

နာရီဝက်ခန့် ကြာသည့်အခါ ရေဒီယိုမှ စကားသံပေါ်လာ ပြန်သည်။

‘အဖွဲ့ နှစ်၊ အဖွဲ့ တစ် ပြောနေတယ်၊ ကျွန်တော်တို့စခန်းနှင့် ၁၀ မိုင် အကွာမှာ ရောက်နေပြီ၊ ရှေ့မဆက်ဘဲ ခဏ ရပ်တန့် ထားပါတယ်’

‘ကောင်းပြီ အဖွဲ့တစ်’

ကျွန်တော်တို့၏ လေယာဉ်မှူးက ပြန်ဖြေပြီ၊ ရဟတ်ယာဉ်ကို အရှိန် လျှော့လိုက်သည်။ ရေခဲပြင် အောက်ပေ ၅၀၀ အမြင့်မှ နေ၍ ရဟတ်ယာဉ်ကို မရွေ့လျားအောင် ထိန်းသိမ်းသည်။ နှစ်မိနစ်ခန့် ကြာသည့် အခါ ရေဒီယို ထဲတွင် အဖွဲ့တစ် လေယာဉ်မှူး၏ အသံ ပေါ်လာ ပြန်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ ဗိုလ်မှူးကြီး’

ကျွန်တော်တို့၏ လေယာဉ်မှူး နောက် လှည့်ကြည့် လိုက် သည့် အခါ တိဘတ်က ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်သည်။

‘အဖွဲ့ တစ်၊ ဆက်သွားပါ၊ ကျွန်တော်တို့ နောက်ကနေ လိုက်လာ ခဲ့မယ်’

‘ကောင်းပြီ’

ကျွန်တော်တို့၏ ရဟတ်ယာဉ် ခရု ကို ပျံသန်း သွားပြန် သည်။ အားလုံးမှာ စခန်းသို့ရောက်လျှင် ဘာများတွေ့ရမလဲ ဟူသော အတွေးထဲတွင် နစ်မြော နေကြ လေသည်။ မိနစ်

အနည်းငယ် အကြာတွင် အဖွဲ့ တစ် လေယာဉ်မှူး၏ အသံ ပေါ်လာပြန်သည်။

‘သုတေသန စခန်းကို မြင်နေရပြီ ခင်ဗျ’

တိဘတ်က လေယာဉ်မှူး ထံမှ စကား ပြော ခွက် ကို ဘုန်းယူပြီး

‘ကောင်းပြီ၊ ဂရုတစိုက် လုပ်နော်၊ အောက်ဘက်မှာ အခြေအနေ ကောင်းပုံ မရရင် အဲဒီကနေ တစ်ချိုးတည်း ပြန်လှည့် လာခဲ့၊ နားလည်လား’

‘ကောင်းပါပြီ’

‘အေး၊ အဲဒီမှာ မင်းတို့ လုပ်နေ ကိုင်နေပုံကို ရှင်းပြ ခဲ့စမ်း ကွာ’

‘ကျွန်တော်တို့ ပေ ၂၀၀ အထိ ဆင်းလာ မိ ကြပြီ၊ ၂၀၀ မှာ ခဏ တန့်ထားတယ်၊ ဒေါက်တာ အက်ဒွပ်က နမူနာယူနေ လို့ပါ’

ကျွန်တော်တို့၏ လေယာဉ်မှူးကလည်း စခန်းမှ ၁၀ မိုင် အကွာတွင် ရဟတ်ယာဉ်ကို အရှိန်လျှော့လိုက်ပြီး တစ်နေရာ အနီးတွင် တန့်တား လိုက်သည်။ တိဘတ်က အဖွဲ့ တစ် လေယာဉ်မှူးအား

‘ခန်းနှင့် မင်းတို့နှင့် ဘယ်လောက် ဝေးသလဲ’

‘ဆိုက် ၂၀၀ လောက် ဝေးမယ်၊ ဒေါက်တာ အက်ဒွပ် နမူနာ ယူနေပါတယ်၊ ခဏလေး စောင့်ပါ’

၈၄ နှစ်ဝင်းညွန့်

‘ဘာတွေ ဖြစ်နေလို့လဲ ကွ’

‘မသိဘူးဆရာ၊ ခဏလေး စောင့်ပါ၊ သူတို့က တံခါးနားက အလောင်း နားမှာ ဟစ်ခုခု လုပ်နေ ကြတယ်။ ဘာဖြစ်နေသလဲ ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်း မမြင်ရဘူး။ ခဏလေး ဆရာ သူတို့ ပြန်လာကြပြီ’

တိဘတ်မှာ ဂနာ မငြိမ် ဖြစ်နေသည်။ ကျန် သည့် ကော်မရှင် အဖွဲ့ ဝင်များ ကြားတွင်လည်း အခြေအနေက တော်တော် တင်းမာ နေသည်။ လာနာ၏ အသံ ပေါ်လာ ပြန်သည်။

‘ဒီမှာ အန္တရာယ် မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ ပစ္စည်းတွေ ချောကြပြီ၊ ရှင်တို့ လာလို့ ပျော်ပြီ’

‘အဲဒီ အဆောက်အအုံရဲ့ အပြင် ဘက် မှာ ပဲ နေပဒေါက်တာ အက်စွမ်း၊ ကျုပ်တို့ မရောက်မချင်း အထဲဝင်မသွား ပါနဲ့’

‘ကျွန်မတို့ စောင့်နေပါမယ်’

တိဘတ်က လေယာဉ်မှူးကို ရှေ့ဆက် မောင်းခိုင်းလိုက်သည်။

‘ပစ္စည်းတွေချလို့ ပြီးသွားပြီ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ကျွန်တော်ပြန်ထွက် လာကြပြီ’

အဖွဲ့ တစ် လေယာဉ်မှူး၏ အသံပေါ်လာသည်။ စခန်းနံရိုးနီးလာစဉ် ရှေ့ဘက် အမှောင်ထုထဲမှ မြင့်တက်လာသော မီးရောင်ကို မြင်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ လေယာဉ်မှူးက

‘ခင် ဇူး ကို မြင်နေရတယ် အဖွဲ့ တစ်၊ ကျွန်တော်တို့ အနိမ့်ကနေ ယုံသန်း လာခဲ့မယ်’

‘ကံကောင်း ပါစေ’ဟု တစ်ဖက်မှ နှုတ် ဆက် သည်။ တစ်ဖက်မှ ရဟတ်ယာဉ် အမြင့်သို့ ယုံတက် သွား ပုံ ကို ကျွန်တော်တို့ စောင့်ကြည့် နေလိုက် ကြသည်။ အဖွဲ့ တစ်ရဟတ်ယာဉ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းထက်မှနေ၍ အခြေစိုက် ခန်းသို့ ပြန်သွား ချေပြီ။

ကျွန်တော်တို့ ရဟတ်ယာဉ်က အောက်ဘက်သို့ ဖြည်းဖြည်း ခုင်း နိမ့်ဆင်းသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးရုံးမှ ကိုက် ၂၀ ခန့် အကွာတွင် ဆင်းသက်သည်။ တံခါးဝနားမှ အလောင်းကို တစ်ခုခု လုပ်နေသော လာနာနှင့် ဒေါက်တာ ဝိဟွန်း တို့ကို မြင်ရသည်။ တိဘတ်က ကျန်သည့် လူများ ဘက် လှည့်၍

‘သံခမောက်တွေ ဆောင်းပြီး’ လေဘူးတွေ တပ်လိုက် ကြပါ’

‘လေ နမူနာ စမ်းသပ်ခဲ့တုန်းက ဘာမှ အန္တရာယ် မရှိဘူးလို့ ပြောခဲ့တာပဲ ဗျ’

စတာနေဘူက ကန်ကွက် လိုက်သော်လည်း ကျန် သည့် လူများက သံခမောက်ကိုယ်စီ ဆောင်းပြီး လေဘူးမှ လေ အဝင်အထွက်ကို လိုသလို ညှိလိုက် ကြသည်။ ခဏအကြာတွင် စတာနေဘူလည်း ကျွန်တော်တို့ နည်းတူ လိုက်လုပ်သည်။

အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်သွားသော အခါ တိဘတ်က ရဟတ်ယာဉ် တံခါးမကြီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ နှစ်မိနစ်အတွင်း

ရဟတ်ယာဉ်၏ စက်သံနှင့်ရေငိုယိုမှ တွဲ၍ မြည်သံများမှ လွဲ၍ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် လာနာ၏အသံက ရေဒီယို ထဲတွင် ပေါ်လာသည်။

‘ဒါနေရာမှာတော့ တာမှ အန္တရာယ် ရှိပုံ မရဘူး၊ အရှေ့ ဂျာမန်ကြီး စထရော့က ရှေ့ကို ခါးကိုင်ပြီး လေထဲတွင် အမှုန် ဘယ်လောက် အချိုးအစား ပါတာ တွေ့ရသလဲ ဆိုတာကို မေးကြည့် မင်းပါ’

တိဘတ်က လာနာကို မေးကြည့် လိုက်သည်။

‘အပုံ သန်း ၁၀၀၀ မှာ တစ်ပုံနှုန်း ပါငင်တယ်။ ကျွန်မ မီးဖိုပေါ်တင်ပြီး ကာမွန်ဒိုင် အောက်ဆီဒ်နှင့်လည်း မင်းသပ် ပြီးပြီ၊ အန္တရာယ် ကင်းပါတယ်’

တိဘတ်က စထရော့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ စထရော့က ခေါင်းညိတ် ပြသည်။

‘ကောင်းပြီ၊ အဖွဲ့တစ် မင်း ရှေ့ကို နည်းနည်း ထပ်တိုး သွားလို့ ရပြီ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဗဟိုဆောင် ရှေ့မှာ ရဟတ်ယာဉ် ဆင်းလိုက်မယ်’

နှစ်မိနစ်မျှ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ လာနာ၏အသံ ပေါ်လာ ပြန်သည်။

‘ကျွန်မတို့ အောက်ကို ရောက်သွားပြီ၊ ဗဟိုဆောင် ကနေ ကိုက် ၂၀ လောက် ဝေးတယ်။ လေကို စမ်းသပ်ကြည့်တော့ သန့်ရှင်းကြောင်း တွေ့ရတယ်’

‘ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လို သဘောရ သလဲ’
တိဘတ်က နောက်လှည့်ပြီး တခြား သူများကို မေးလိုက် သည်။ စထရော့က ခေါင်းညိတ်ပြီး

‘အဆောက်အအုံ နား ကို ဆက် သွား ခိုင်း လိုက် ပါ။ အသံ ယာဉ်မှူးရဲ့ အာ... အလောင်း နား ကိုပေါ’

တိဘတ်က ရေဒီယိုမှ နေ၍

‘ကောင်းပြီ ဒေါက်တာ အက်ဒွပ်၊ ခင်ဗျားနှင့်ဒေါက်တာ ဒီဗွန်းတို့ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်က ချလိုက်ပါ။ ဒါမှ ကျုပ်ရဲ့ လေယာဉ်မှူး အခြေစိုက် စခန်းကို ပြန်လို့ မရဘူး၊ ဒါကလည်း အဲဒီမှာ စိတ်ချ ရတဲ့ အခြေအနေ ဖြစ်သလို ခင်ဗျား ဆုံးဖြတ်မယ် ဆိုရင်ပေါ’

‘အဆောက်အအုံ နားမှာ ကျွန်မ လေ နမူနာ တစ်ခါ လိုက် ဦးမယ်’

‘ကောင်းပြီ... အဖွဲ့ တစ်၊ ဒေါက်တာဆီက စိတ်ချရ ကြောင်း သိရတာနှင့် သူတို့ရဲ့ ပစ္စည်းတွေချပြီး မင်း အခြေ စိုက်စခန်းကို ပြန်သွား ပေးတော့’

‘စိတ်ချပါ ဗိုလ်မှူးကြီး’

‘ဒေပ် အနည်းငယ် ကြွာအောင် ကျွန်တော်တို့ တိတ်ဆိတ် နှာ ခောင်ဆင်း နေကြသည်။ ထို့ နောက် အဖွဲ့ တစ် ယာဉ်မှူး၏ အသံ ပေါ်လာ ပြန်သည်။’

‘ဒေါက်တာ အက်ဒွပ် ပြန်လာ နေပြီ... မဟုတ်သေးဘူး ဆိုသူ သက ဒေါက်တာ ဒီဗွန်းကို လက်ယပ်ခေါ် နေတယ်’

၈၆ ချစ်ဝင်းညွန့်

ပစ္စည်းများကို ချပြီးသွားရာ ရဟတ်ယာဉ်လည်း ပျံတက်သွားတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ လူအုပ်သည် တံခါးဝနားမှ အလောင်းပေါ်တွင် ငုံကြည့်နေသော လာနာနှင့်ဒေါက်တာ ဒီဟွန်း ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ ကြသည်။

သေဆုံးနေသော လေယာဉ်မှူး၏ အလောင်းမှာ မျက်လုံးများ ပြူးထွက်နေကာ မျက်နှာမှာ ထိတ်လန့် ချောက်ချားနေသည့် အမူအယာမျိုး ပေါ်နေသည်။ မေးစေ ပေါ်တွင် သွေးကွက်စွန်း နေပုံကိုလည်း တွေ့ရသည်။ လာနာ က ကျွန်တော်တို့ကို မော့ကြည့်ရင်း ခေါင်းခါ ပြသည်။

‘ဒီလူက ဘာကြောင့် သေရတာလဲ အကြမ်းဖျင်း ခန့်မှန်းကြည့်လို့ မရဘူးလား’

ကျွန်တော် မေးကြည့်သည့် အခါ ဒေါက်တာ ဒီဟွန်းက ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ပြီး

‘ပြောလို့ မရှိသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီလူဟာ သူ့လျှောက်ပြတ်သွက်သွားအောင် ကိုက်ဖြတ် ထားတယ်၊ သူ့ရဲ့ ကျောရိုးကလည်း သုံးနေရာလောက်မှာ ကျိုးနေတယ်၊ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးက ကြွက်သား တစ်ဝက်လောက်ကလည်း တစ်စစီ ဆုတ်ပြုတ် ထားသလို ပဲ့ထွက်နေတယ်’

‘ဘုရား ဘုရား’ ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က တိုးညှင်းစွာ ရေရွတ်သည်။

လာနာနှင့် ဒီဟွန်းတို့ လေးလေးပင်ပင် မတ်တတ်ရပ်ထိုင်ကြသည်။

‘ဒါဟာ အကုန် မဟုတ်သေးဘူး နစ်၊ ... သူ... သူဟာ သေနတ်နှင့် အပစ်ခံခဲ့ ရတယ်’

လာနာက ပြောပြောဆီဆီနှင့် ခါးကုန်းပြီး အလောင်းကို မျှောက်ပစ် သိုက်သည်။ လေယာဉ်မှူး၏ ခေါင်းစွပ်နောက်ပိုင်းတွင် အပေါက်ကလေး ဘစ်ခုကို သွေးငို လျက်သား တွေ့ရသည်။

နောက်ဘက်မှ ရဟတ်ယာဉ် နှစ်စင်းကို ကျွန်တော် လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ ရေဒီယိုမှ တစ်ဆင့် အကူအညီ ဘောင်းခံ နေသော လေယာဉ်သား၏ ကိုယ်နေဟန်ထားကို ခြင်္စင်နေ ရသည်။

‘ဒီ အဆောက်အအုံထဲက လေကို စစ်ဆေး ကြည့်စမ်း၊ လှုပ်စစ် ဓာတ်အားပေး စက်တွေ အလုပ်လုပ်နေတုန်းပဲလား ဆိုတာ စစ်ဆေး ကြည့်လိုက်ဦး ပေါ့၊ ကျုပ်တို့က တစ်နေကုန်ရပ်စောင့် မနေနိုင်ဘူး’

လာနာနှင့် တိဘတ်တို့ တစ်ပြိုင်တည်းလို ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။

‘ဒေါက်တာ ဒီဟွန်း၊ ကျုပ်နှင့် လိုက်ခဲ့ပါ’

ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပြီး စုပြုံရပ်နေကြသည့် လူအုပ်အနားမှ ပွတ်ဖြတ်ကာ ရဟတ်ယာဉ်များဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ လေတပ်သား၏ ပုံစံမှ လေယာဉ်မှူးနှင့် အတူတူလိမ္မော် နေသည်။ သူသည် ဆီးနှင်းပြင်ထဲတွင် ရဟတ်ယာဉ်၏ ခေါင်းလျှော ဖိနပ်ပြားများကို မှီလျက် ထိုင်နေသည်။ အူသည်

လက် တစ်ဖက်တွင် စကားပြောခွက် ကိုင်ထားပြီး နောက် တစ်ဖက်က ဒသမ လေးဆယ့်ငါး စစ်သုံး အော်တိုကော်တစ် သေနတ်တစ်လက်ကို ကိုင်ထားသည်။ မျက်လုံးများ ပြူးထွက် နေသည့် မျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲ့နေပြီး မေးစေ့မှ သွေးများက ခေါင်းစွပ် အောက်မှ စီးကျနေသည်။ သူသည် တခြားသူ ကဲ့သို့ပင် လျှာကို ပြတ်ထွက်အောင် ကိုက်ဖြတ်ထား လေသည်။ ဒေါက်တာ ဒီဟွန်း ကျွန်တော့် အနား ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးသား ငေးစိုက် ကြည့်လိုက်မိ ကြသည်။ ကျွန်တော်က

‘လေယာဉ်မှူးနှင့် ဒီ လူနှင့်ဟာ တစ်ပုံစံတည်း သေဆုံးခဲ့ သလား ဆိုတာ ကျုပ် သိချင်တယ်’

‘အတိ အကျတော့ ပြောလို့ မရဘူး ဗိုလ်မှူးကြီး။ အလောင်းတွေကို ခွဲစိတ် ကြည့်ပြီးမှ ပြောလို့ ရလိမ့်မယ်’

‘ခင်ဗျားရဲ့ အတောင်းဆုံး ထင်ကြေးတော့ ပေးပေါ့ ဗျာ’

‘ဒီဟွန်းက ပခုံးတွန့်ပြုပြီး သေဆုံးနေသည့် လေတပ်သား၏ အလောင်းကို စတင် စစ်ဆေးသည်။ လေတပ်သား၏ ခေါင်း စွပ်အနွေးသည်ကို ဖစ်ဖွင့်ပြီး ကျောပြင်ကို စမ်းသပ်သည်။ ပြီးမှ ပခုံးနှင့် လက်မောင်းများကို စမ်းသပ်သည်။ စမ်းသပ် ပြီးစီးသောအခါ ဒီဟွန်းက မတ်တတ် ရပ်ပြီး

‘ထိခိုက် ဒဏ်ရာရခဲ့တဲ့ ပုံစံတွေ ကတော့ အတူတူပဲ ရှင့်၊ လျှာရယ်၊ ကျိုးနေတဲ့ ကျောရိုးရယ်၊ စုတ်ပြတ်နေတဲ့ ကြွက် သားတွေရယ်ဟာ တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်နေတယ်’

‘အဲဒီလို ဖြစ်အောင် တယ်လို ပစ္စည်းက လုပ်ပေးနိုင်သလဲ ဗျာ’

ဒီဟွန်းက ပခုံးတွန့်ပြု ပြန်သည်။

‘အာရုံ ကြောတွေ ပျက်စီးစေတတ်တဲ့ ဓာတ်ငွေ့မျိုး ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒီလို ဓာတုဗေဒ ပစ္စည်းမျိုးက အမျိုးပေါင်း ၂၀ လောက်ရှိနေ တာပဲ’

‘ဇီဝဗေဒနှင့် ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းမျိုး ဆိုပါတော့’

ဒီဟွန်း ကျွန်တော့် အနားသို့ တိုးလာသည်။ သူမက ကျွန်တော့်ကို နှစ်ကိုယ်ချင်း ကြားအောင် ပြောကြားနေ သည်ဟု ထင်ချင် ထင်လောက်သော်လည်း တကယ်တမ်းတွင် သူမ၏ ပြောစကားကို လူတိုင်း ကြားနေ ကြရသည်။

‘လောလောအာယ် မျိုးရိုးဗီဇ အင်ဂျင်နီယာ ပညာရဲ့ ခွဲခြားမှုအတိုင်းဆိုရင် အခုလို ဖြစ်ပွားအောင် ဖန်တီးနိုင်တဲ့ ပစ္စည်း အမျိုး အမည်တွေကို ရေတွက်လို့ မရနိုင်ပါဘူး ဗိုလ်မှူးကြီး ကာတာ၊ ရှင်ရှာဖွေနေတဲ့ အဖြေက အဲဒါ ထလား’

‘ဟုတ်တယ်’ ဟု ကျွန်တော် ပြန်ဖြေပြီး သေသူ၏ လက်ထဲမှ ဒသမ လေးဆယ့်ငါး သေနတ်ကို ကုန်းကောက် လိုက်သည်။ အောင်းထိန်း ခလုတ်ကို ပိတ်ပြီး သေနတ်ကို ကျွန်တော့် အိတ်ထဲ ထည့်ထား လိုက်သည်။

‘ဘုရားရေ’ ဟု ရေရွတ်လိုက်သော လာနာ၏ အသံက ကျွန်တော်၏ သံခမောက်ထဲတွင် ပေါ်လာသည်။

ဘာလဲ' ဟု ကျွန်တော် အော်ဟစ်ရင်း အုပ်ချုပ်ရေး ရုံးခန်းထက်သို့ လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ ကုန်သည့် လူများမှာ တံခါးဝနားတွင် ရပ်နေ ကြသည်။

ဘုရားရေးဟု လာနာ ထပ်အော် ပြန်သည်။

အဆောက်အအုံ ရှိရာသို့ ကျွန်တော် ပြေးသွားသည်။ ဒေါက်တာ ဒီဟွန်းက ကျွန်တော့် နောက်မှ ကပ်ပါလာသည်။

'အပြင်ကို ပြန်ထွက်ခွဲစမ်း လာနာ' ဟု ကျွန်တော် အပြေး အလွှား သွားနေရင်း အော်ပြော မိသည်။

အပေါက်စသို့ ရောက်သော အခါ ကျွန်တော် သည် စတုရန်းနှင့် စထရော့ကို နှံတေးသို့ တွန်းပစ် လိုက်ပြီး အထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ခန်းမကျယ်ကြီးထဲတွင် လာနာ၏ လက်နှိပ်ခတ်မီးရောင်မှ လွဲ၍ မောင်မည်းနေသည်။ လာနာ၏ မီးရောင်က ဟိုရောက် သည်ရောက် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်၏ လက်နှိပ်ခတ်မီးကို ဆွဲထုတ်ပြီး ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှ အပျက် အစီးများကို လက်နှိပ် ခတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့် လိုက်သည်။

နေရာတကာတွင် အလောင်းများနှင့် သွေးများကို မြင်နေ ရသည်။ မိန်းမ တစ်ယောက်၏ အလောင်းနှင့် တူသည့် ပုံသဏ္ဍာန် တစ်ခုက စားပွဲ တစ်လုံးပေါ်တွင် ပက်လက် လန် နေသည်။ မီးသတ်ပုဆိန် တစ်လက်က သူမ၏ နောက်ရေ မှ ထိုးထွက် နေသည်။ ကုလားထိုင်ကြီး တစ် လုံး နား တွင် အလောင်း သုံးခုလောင်းက ပုံလျက်သား လဲကျ နေသည်။ သူတို့၏ မျက်နှာများမှာ သွေးလန် သကဲ့သို့ ဖြစ်နေကာ

လျှာကို ကိုက်ဖြတ်ထားသည့် နေရာမှ နေ၍ သွေးများက မေးဝေ အောက်သို့ စီးကျနေ လေသည်။ အန္တာထိကာ လိုက်ခေါင်း တစ်ခုသို့ ဦးတည်သည့် တံခါးပေါက် တစ်ချပ် နားတွင် အလောင်း လေးငါးခြောက်လောင်း ပုံလဲ နေသည့်။ အဝေးမှ ထောင့်စွန်း တစ်နေရာတွင် လူနှစ်ဦးမှာ တစ်ဦး၏ လည်ပင်းကို တစ်ဦးက ဖျစ်ညှစ်ရင်း လဲကျသေဆုံးနေကြလေ သည်။ လာနာ မတ်တတ် ရပ်နေရာသို့ ကျွန်တော် ရောက်သွား သည်။

'မင်း လေ နမူနာ ယူပြီးပြီလား'

လာနာက ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံး အဝိုင်းသားဖြင့် ထုမ်း ကြည့်ရင်း

'ဒီမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲဟင်'

'အဲဒါကို ကိုယ်တို့ ရှာဖွေ ဖော်ထုတ်ရမှာ ဖြစ်တယ်၊ မင်း လေ နမူနာ ယူပြီးပြီလား'

လာနာ ခေါင်းခါ ပြသည်။

အရှေ့ ဂျာမန် သိပ္ပံပညာရှင် စထရော့ ကျွန်တော်တို့ အနားသို့ ရောက်လာသည်။ လာနာ၏ လက်ထဲမှ လေ့နမူနာ စမ်းသပ်သည့် ပစ္စည်း ကိရိယာများကို ဆွဲယူ လိုက်သည်။ အပြင်မှ လေပေါက် ပိတ်သည့် အဆို ကို ဖွင့်ပြီး လေ နမူနာ စမ်းသပ်ချက် နှစ်ခု ပြုလုပ်သည်။ နှစ်မိခန့် အကြာတွင် စမ်း သပ်မှု ပြီးစီးသွားသည်။ စထရော့က ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး

'လေက သန့်သန့် ရှင်းရှင်း ပါပဲ' ဟု ဂျာမန်သံ ဝေဖြင့် ပြောလာသည်။

‘ခင်ဗျား စမ်းသပ်တာက သေချာရဲ့လား ဒေါက်တာ’

‘သိပ် သေချာတာပေါ့ ဗျာ’

စထရော့က ပြောပြော ဆိုဆိုနှင့် သူ၏ သံခမောက်ကို ချွတ်သည်။ ပြီးလျှင် အခန်းထဲမှ လေကို ရှူသွင်း ပြသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်၏ သံခမောက်ကို ချွတ်ပစ်မည့် ဟန် ပြုလိုက်ရာ စထရော့က လက်ကားပြလိုက်သဖြင့် အသာ ရုပ်နေလိုက် ရသည်။

‘ကျွန်တော့်ကို နှစ်မိနစ်လောက် အချိန်ပေးပါ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ကျွန်တော် တစ်ခုခု ဖြစ်သွားမယ် ဆိုရင် ဒီအချိန် အတွင်းမှာ ဖြစ်မှာပဲ’

‘ခင်ဗျား ဘယ်လို နေသလဲ’

‘အေးတဲ့ အရသာကို ခံစားရတာ လောက်ပါပဲ၊ အဲဒီထက် မပိုပါဘူး’

‘ဒု ဗိုလ်မှူးကြီး တိဘတ် ဘယ်ရောက် နေသလဲ’

ကျွန်တော် မေးရင်း လိုက်လံ ရှာဖွေသည်။ တိဘတ်၏ မျက်နှာကို မမြင်ရပါ။

‘ခင်ဗျား ခိုင်းထားတဲ့ အတိုင်း သူက လျှပ်စစ်ဓာတ်အား ပေး စက်တွေကို သွားပြီး စစ်ဆေး နေတယ်လေ ဗျာ’ဟု ဂျင်းပယ်ရီက ပြောလာသည်။

တစ်စက္ကန့်မျှ အကြာတွင် မီးလုံးများက တစ်ချက် လင်း နှာသည်။ ထို့နောက် တစ်ကြိမ် ထပ်လင်း လာပြီး မှောင် ကျ သွားသည်။ တတိယ အကြိမ် ကျမှ မီးများ လင်းလာ သည်။

‘ရဲ့ ရောက်နေတဲ့ အတိုင်း ပါပဲလား’ဟု ဗြိတိသျှ နိုင်ငံ သား တိတ်ဝီလကောက်က ပြောလိုက်သည်။ ကျန်သည့် လူများ ကလည်း တစ်စုံတစ်ခုကို ရေရွတ်နေကြသည်။ တချို့ လူများ ကလည်း ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်နေကြသည်။

‘ဒီမှာ ရှိတဲ့ လေက သန့်ရှင်းပုံ ရပါတယ်’ဟု စထရော့က ဆိုသည်။

သူ့ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်ပြီး ကျွန်တော်၏ ခေါင်း ဆောင်း သံခမောက်ကို ပြည်းပြည်းချင်း ချွတ်လိုက်သည်။ လေမှာ အေးမြလွန်းလှ သော်လည်း အန္တရာယ် ပေးမည့် အငွေ့ အသက် မရှိပါ။

ကျွန်တော့် နောက်ဘက်မှ နေ၍ မချောက်ခနဲ အသံမြည် လာသည်။ ဘယ်ဘက်မှ မချောက်ခနဲ မြည်သံ ကြားရသည်။ ထို့နောက် လေက နွေးထွေးစ ပြုလာသည်။ လျှပ်စစ်ဓာတ် ကြောင့် အနွေး ပေးစက်များ ပွင့်လာခြင်း ပင်။

ဒေါက်တာ ဒီဟွန်း ကလည်း သံခမောက်ကို ချွတ်လိုက်ရာ အနွေးဓာတ် ရလာသည်ကို သတိပြုမိ သွားသည်။

‘ဒီ အလောင်းတွေ အရည်ပျော် မသွားခင် အပြင်ဘက်ကို ဦးလိုက်မှ ဖြစ်မယ်၊ အဲသလိုမှ မပို့လိုက်ရင် ဒုက္ခ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ နော်’

တိဘတ် တံခါးဝတွင် ပေါ်လာပြီး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ခဏမျှ ရပ်တန့်ပြီး နှာခေါင်းကို ရှိုချည် ဗူးချည် လှုပ်သည်။ ပြီးမှ လူသေ အလောင်းများကို အကဲ ဆတ်သည်။ ကျွန်တော်က

အမျိုးသမီး ပြောလိုက်တဲ့ စကားကို ခင်ဗျား ကြား သားပါ။ အလောင်းတွေကို အပြင် ထုတ်လိုက် ရအောင်

ခင်ဗျား ခနဦး ဟု တိတတ်က အော်ပြောသည်။ အလောင်း တွေကို ဓာတ်ပုံ ရိုက်ရ ဦးမယ်

ဓာတ်ပုံ ရိုက်ဖို့ လိုအပ် သို့လား ပေါ့ ဟု ကျွန်တော် မေးကြည့်သည်။

ဒီမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲ ဆိုတာ ကျွန်ုပ်တို့ ရှာဖွေ နိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး ရချင်တယ် ဆိုရင် အလောင်းတွေကို ဓာတ်ပုံ ရိုက်ထား ရှုလိမ့်မယ်

ဒီမှာ ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သလဲ ဆိုတဲ့ ကိစ္စက ရှင်းနေ ပြီလို့ ကျွန်ုပ် ထင်တယ်

တော့နေ့ စကား ပြောလား သည့်အခါ တိတတ်က ချာခနဲ လှည့်ပြီး ဒသမ လေးဆယ့်ငါး အမျိုးအစား သေနတ်ကို ဇီဝ ဝတ်စုံထဲမှ ဆွဲထုတ် လိုက်သည်။ တော့နေ့ အနားသို့ ခြေ နှစ်လှမ်း တိုးသွားပြီး ရုရှားကြီး၏ နဖူးကို သေနတ် ပြောင်း ဖြင့် တေ ထား လိုက်သည်။

မင်း နောက်ထပ် စကားတစ်ခွန်း ထပ်ပြော လိုက်တာနှင့် မင်းရဲ့ ဦးနှောက်ကို ဟောဒီ အခန်းထဲမှာ တစ်စုံ ဖြစ်သွား အောင် ဖောက်ထုတ်ပစ် လိုက်မယ်

ပေါ့ ဟု ကျွန်တော် လှမ်းအော် လိုက်မိသည်။

ရုရှားကြီးက မလှုပ်မရွက် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ တိတတ် မှာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင် နေသောကြောင့် မှားယွင်းပြီး သေနတ်မောင်း ဆွဲလိုက်မိမှာကို ကျွန်တော် စိုးရိမ်နေသည်။

ပေါ့၊ အဲသလို မလုပ်နှင့်၊ နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ

ကျွန်တော် ထပ်ပြီး အော်ပြောလိုက်သည့်အခါ တိတတ် ဖာဖြည်းဖြည်းချင်း နောက်ဆုတ် သွားသည်။ သေနတ်ကို အောက်စိုက်ပြီး ခလုတ်ကို ပြန်ပိတ် လိုက်သည်။ စတာနေ့က တစ်စုံတစ်ခု ပြောမည့်ဟန် ပြင်လိုက်ရာ ကျွန်တော် ခေါင်း ခါပြု လိုက်သည်။

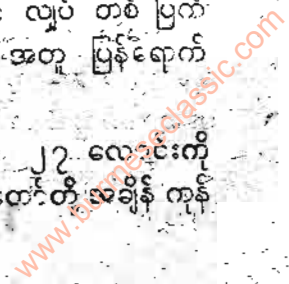
ဘယ်သူမှ စကားကြော မရှည်နှင့်၊ ဒီ အလောင်းတွေ အရည် ပျော်မသွားခင် အပြင် ထုတ်လိုက် ရအောင်၊ ပြီးမှ ကျန်တဲ့ လူတွေ ကို လိုက်ရှာကြမယ်၊ အလောင်းတွေ အားလုံး အပြင်ထုတ်ပြီးရင် ဒီ အခန်းကို အေးကြော်ပြီး နောက်ထပ် ဘာလုပ်ကြမလဲ ဆိုတာ စဉ်းစား ကြမယ်

မည်သူမျှ စကားပြန် မရပါ။

ဘယ်သူက ဓာတ်ပုံ ရိုက်ပေးမှာလဲ ဟု ကျွန် တော် မေး ကြည့်သည်။

ကျွန်ုပ် ရိုက်ပေးမယ် ဟု အနောက် ရှာမန် ကတ်အေ ဘယ်ရာ ပြောလာသည်။ သူက အပြင်ဘက်ရှိ အထုပ်အပိုး မှား ဆီသို့ ထွက်သွားသည်။ မိနစ် အနည်းငယ် ကြာ သည့် အခါ ၃၅ မီလီမီတာ ကင်မရာ တစ်လုံးနှင့် လှုပ် တစ် ပြက် အထင်းရောင် ပေးသည့် ကိရိယာများနှင့် အတူ ပြန်ရောက် ထားသည်။

နောက် တစ်နာရီ လုံးလုံး အလောင်း ၂၇ လောင်းကို အပြင်ထုတ်၍ တန်းစီထားခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အချိန် ကုန်

သွားသည်။ ကတ်အောက်က မဆိုးပါ။ သူက အလောင်းများကို ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံစီ ရိုက်ယူသည်။ တချို့ အလောင်းများကို တစ်ပုံထက် မက ပိုပြီး ရိုက်ယူထားသည်။

ဓာတ်ပုံရိုက်သည့် လုပ်ငန်း ပြီးဆုံး သွားသော အခါ အခန်းကို ဆေးကြော သန့်စင် ကြသည်။ မည်သူမျှ အပြစ် ပို့ခြင်း မရှိပါ။ ညနေ ခြောက်နာရီ ကျော်ကျော်တွင် အခန်းရှင်းသည့် လုပ်ငန်း ပြီးစီးသွားသည်။

လာနာနှင့် ဘိတ်ဝီလကောက်တို့က ရေနံ ရိက္ခာများကို စမ်းသပ် စစ်ဆေးပြီးသည့် နောက်တွင် ကော်ဖီ၊ ဖွပ်ပြုတ်နှင့် ဆင်းဒဝစ် နည်းနည်းပါးပါး လာချပေးသည်။ တိဘတ်က စခန်းမှူး၏ ရိက္ခာတဲထဲမှ တရမ်ဒီ နှစ်လုံးကို ရှာပြီး ယူလာသည်။

ရုံးခန်း အနည်းငယ်၊ ထမင်း စားဆောင်၊ မီးဖိုခန်း၊ ရိက္ခာသိုလှောင်ခန်းနှင့် ရေဒီယိုနှင့် မိုးဇလ စက်ခန်းတို့ ပါဝင်သော ဗဟိုဆောင်ကြီးမှာ အတန်အသင့် နွေးထွေး လာသည်။ သို့ဖြင့် အပေါ်ယံမှ အဝတ်အစားများကို ချွတ်၍ သက်သောင့် သက်သာ နေနိုင် လာသည်။

ထမင်းစား ဆောင်ထဲတွင် စားသောက်ရန် လှူပြန်စုပြီး ချိန်တွင် တိဘတ်က သူသည် အခြေစိုက် စခန်းနှင့် ရေဒီယို အဆက်အသွယ် လုပ်ပြီးခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်သည်။

‘ဒီမှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အခြေအနေကို ပြောပြလိုက်သေးသလား’

ကျွန်တော် မေးကြည့်သည့် အခါ အားလုံးက တိဘတ်ကို ဝိုင်းကြည့် နေကြသည်။ တိဘတ်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

‘သူတို့ဆီကို ပဏာမ အစီရင်ခံလိုက်ပြီးပြီ၊ ဒီ အဆောက်အအုံထဲက ရိက္ခာ သိုလှောင်ခန်းထဲမှာ ရောဂါ ရှာဖွေရေး ဓာတ်ခွဲခန်း တစ်ခု ဖွင့်လှစ်ပြီး ညနေပိုင်းမှာ ချက်ချင်း လုပ်ငန်း စကြမယ်’

‘ဒီ စခန်းမှာ ဓာတ်ခွဲခန်းတွေ မရှိဘူးလား’ ဟု စထရော့က မေးသည်။

‘ဟဲ့ဘယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီက လူတွေကို သတ်မစ် လိုက်တဲ့ ဗစ္စည်းဟာ အဲဒီ ဓာတ်ခွဲခန်း တွေက ထွက်လာတာ ဟုတ်သလား မဟုတ်ဘူးလား ဆိုတာကို ကျုပ်တို့ တထစ်ချ ပြောနိုင်သေး ဘူးလေ၊ အဲဒါကို ဆုံးဖြတ်လို့ ရတဲ့ အချိန် အထိ ကျုပ်တို့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှု တွေကို ဒီ အခန်း ထဲ မှာပဲ ဆောင်ရွက်ရမယ်’

မည်သူမျှ ထပ်မပြောသည့် အခါ တိဘတ်ကပင် ဆက်၍

‘ဒီဟွန်း၊ တီရင်ဆင်း၊ စထရော့နှင့် ဘိတ် ဝီလကောက်တို့က ဓာတ်ခွဲခန်း ဖွင့်လှစ်ပြီး သေမှု သေခင်းကို စစ်ဆေးကြည့်မိမယ်၊ ကျန်တဲ့ ကျုပ်တို့ တစ်ဇွေက ဒီ စခန်း ထဲမှာ အခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် လိုက်ပြီး ရှာဖွေ စစ်ဆေးမယ်၊ ဒီ စခန်းထဲမှာ ရှိတဲ့ ပစ္စည်း တစ်ခု ချင်းကို စမ်းသပ်ပြီး နောက်ခံ ပြုစု ထားရမယ်’

၉၀ ချစ်ဝင်းညွန့်

‘ဒါဆိုရင် ရက်တွေ အများကြီး ကြာမှာ ပေါ့ဗျ’ ဟု စတင်ရော့က ဆိုသည်။

‘ဒါပေါ့ဗျာ၊ ကိုင်း နောက် ထပ် မေးစရာ ရှိ သေး သလား’

မရှိပါ။

‘ဒါဆိုရင် ထမင်း ပြီးအောင် စားလိုက်ကြပါ၊ ကျုပ်တို့ စောစောစခိုင်ရင် စောစောစီးစီး လုပ်ငန်း ပြတ်မှာပဲ။ အဲဒါမှ ဒီကနေ မြန်မြန် ထွက်နိုင်မှာ’

ဘေးသောက်ဆောင်မှာ ‘ရှာဖွေ သတ်မှတ်ရေး’ တာဝန်ဟု ဆိုသတ် နာမည်ပေးထားသည့် လုပ်ငန်းကို အကောင်အထည် ဖော်ရာ ဗဟိုချက် စခန်း ဖြစ်လာလေသည်။ ရိက္ခာသိုလှောင် နှစ်ထဲတွင် ရောဂါ ရှာဖွေရေး ဓာတ်ခွဲခန်း တစ်ခုကို ဖွင့်လှစ် ထားသည်။ အသား မျှင်များ၊ သွေးနှင့် အရိုး နမူနာများကို စစ်ဆေး အလောင်း သုံးလောင်းမှ ထုတ်ယူလာခဲ့သည်။ စမ်းသပ် ရုတ်များမှ အပြေ မရရှိသေးသော်လည်း ဤ စခန်းမှ လူအား ခြေအား သတ်ဖြတ် သွားသည့် တရားခံနှင့် ပတ်သက်၍ အာဇာနည်တစ်နေ့ နံနက်တွင် အဖြေပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု လာနာနှင့် ညွှန်ကြား တိုက် တထစ်ချ ယုံကြည်နေကြသည်။

ကျွန်သည့် ကျွန်တော်တို့ လူစုက စခန်းအတွင်း တစ်ခန်း တစ်ခန်းထွက် ရှာဖွေ ဖော်ဆေး ကြသည်။ အနွေးဓာတ် သေသည့် ပိုက်လိုင်းများ၊ ရေနှင့် မိလ္လာ ပိုက်လိုင်းများကို ဖော်ဆေးသည်။ ဤ စခန်းတွင် အလုပ် လုပ်နေကြသည့် သိပ္ပံ ဘာရှင်များ၏ ကိုယ်ပိုင် အသုံးအဆောင်များနှင့် ဆောင်း အထွက် သိုလှောင်ထားသည့် ပစ္စည်း ရိက္ခာများကိုလည်း ဖော်ဆေး ကြသည်။

ကျွန်တော်အိုသည် သုံးယောက် တစ်စု၊ လေးယောက် တစ်စု အလုပ် လုပ်နေကြပြီး ရံဖန်ရံခါ ဆိုသလို ထမင်းစား ဆောင်သို့ ပြန်လာကာ ကော်ဖီ သောက်သည်။ အစားအသောက်များကို အချင်းချင်း တိုက်ဆိုင် ကြည့်သည်။

စတာနော့မှာ အလွန် တော်သော စုံစမ်း ရေး မှတ်တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ သူ့အခန်း တစ်ခန်းထဲတွင် ပုံကံ ထား သည့် ဆေး ခြောက်တစ်အိတ်ကို ရှာတွေ့ လာသည်။ နောက်ထပ် အခန်း တစ်ခန်းထဲမှနေ၍လည်း သိပ္ပံ ပညာဆိုင်ရာ နေ့စဉ် မှတ်တမ်း စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ရရှိလာသည်။ ထို နေ့စဉ် မှတ်တမ်း ထဲတွင် မှတ်တမ်းရှင်က သူ၏ အယူအဆများနှင့် အဝင် ခွင်ကျွန်းအောင် စမ်းသပ်မှု ရလဒ်များအား လိုရာ ဆွဲယူခဲ့ပုံများ အကြမ်းဖျင်း ရေးသား ထားသည်။

ဤနေ့စဉ် မှတ်တမ်းကို စတာနော့ ကန့်ကွက်နေသည့် ကြားမှ တိတိကျကျ အတင်း သိမ်းယူ သွားသည်။

ဒီ မှတ်တမ်းကို ကျုပ် ဖတ်ကြည့်ပြီးတာနှင့် ဒေါက်တာ စထရော့နှင့် ဒေါက်တာ အေဘယ်တို့ကို စစ်ဆေးခွင့် မရဘဲ မှတ်တမ်းထဲမှာ အခု ကျုပ်တို့ စုံစမ်းနေတဲ့ ကိစ္စပတ်သက်ပြီး သိသင့် သိထိုက်တဲ့ အကြောင်း အချက်များ ပါနေတယ်လို့ သူတို့ ယူဆခဲ့ရင် အဲဒီ အချက် အလက်တွေ ခင်ဗျားတို့ အားလုံး သိရအောင် ကျုပ် သတင်း ထုတ်ပေးမယ်။ အဲဒီ အချိန် မတိုင်မီမှာတော့ ဒီ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

အမေရိကန် အစိုးရပိုင် ပစ္စည်း တစ်ခု အဖြစ် ရှိနေမယ်

စတာနော့ စိတ်ဆိုးမြေသွားပုံမှာ လွယ်ကူလွန်းသည်ဟုပင် ကျွန်တော် ထင်မိသည်။ ညနက်သည်အထိ ကျွန်တော်တို့ အလုပ် ဆက်လုပ်နေစဉ် အပြင်ဘက်တွင် လေက တဖြည်းဖြည်း အား ကောင်းလာ လေသည်။

ကျွန်တော်သည် တစ်ညနေခင်းလုံးလိုလို ဂျင်းပယ်ရုံနှင့် ကတ်အေဘယ်တို့နှင့် အတူ တွဲပြီး အလုပ် လုပ်ခဲ့သည်။ ထမင်း စားဆောင်သို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာကြသည့် အခါ နံနက် နှစ်နာရီ အချိန်ခန့် ရှိပြီ။ စတာနော့နှင့် လာနာတို့မှာ အခန်း ထဲတွင် ရောက်နှင့် နေပြီး စားပွဲတွင် ထိုင်ရင်း ကော်ဖီ သောက်ကာ ဆင်းဒဝစ် စားနေ ကြသည်။

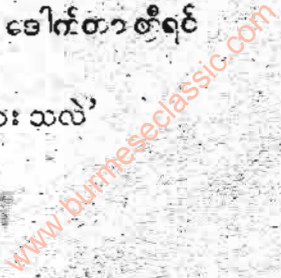
‘ဘာတွေ ရှာလို့ တွေ့ခဲ့သေး သလဲ’

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြပြီး ကော်ဖီအိုးရှိရာသို့ လျှောက် သွားသည်။ ကော်ဖီ တစ်ခွက် ငဲ့ထည့်ပြီး တရနဒီ နည်းနည်း ဆောင်းထည့်သည်။ ကော်ဖီခွက်နှင့် အတူ စားပွဲဆီသို့ ပြန်လာ ခင်း လာနာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။

ကျွန်မ အခုလေးတင် အယ်လ်ဆီနှင့် ဒေါက်တာ စီရင် ဆင်းတို့နှင့် စကားပြောပြီး ပြန်လာတာ’

‘သူတို့ဆီမှာရော ဘာများ ထူးခြားသေး သလဲ’

လာနာက ခေါင်းခါပြသည်။

‘အဓိက စမ်းသပ်မှုတွေကိုတော့ ဒေါက်တာ စထရော့က ပြုလုပ်နေပါတယ်။ သူ့ဆီက အဖြေ တစ်ခုခု ထွက်လာမယ် ဆိုရင်တောင်မှ တော်တော် ကြာဦးမှာ’

‘ဒီက လူတွေကို တစ်စုံတစ်ခုက သတ်ပစ်ခဲ့တာပဲ’

‘အဲဒါကတော့ ထင်ရှားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ပစ္စည်းဟာ သူ့ အလိုလို ပျက်စီးသွားတတ်တဲ့ ဟာမျိုး ဖြစ်နေမှာ ရှင်’

‘မင်းက ဘာကို ပြောနေတာလဲ’

ကျွန်တော် ပြန် မေး လိုက် မိ သည်။ ဂျင်းပယ်ရီနဲ့ ဒေါက်တာ အေဘယ်တို့က အနီးတွင် မတ်တတ် ရပ်နေကြ အေဘယ်က

‘ဒေါက်တာ အက်ဒွပ် ပြောချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဒီလို ဝါဒီက လူတွေကို သတ်ပစ်လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းမျိုးဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို စိမ့်ဝင်သွားပြီး အတွင်းမှာ အလိုလို ပျက်စီးသွားနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းမျိုး၊ ခြေရာ လက်ရာ ချန်မထားခဲ့မယ့် ပစ္စည်းမျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ဆိုလို တာပဲ’

‘ဒါဆိုရင် ဒီက လူတွေကို ဘယ်လို ပစ္စည်းမျိုးက သတ်ဖြတ်လိုက် သလဲ ဆိုတာ ကျုပ်တို့ မသိနိုင်တော့ ဘူးပေါ့’

‘အဲသလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူး ဗျ’ ဟု ဂျင်းပယ်ရီက ဝင်ပြောသည်။ ‘လူ တစ်ယောက်ကို ဓားဒဏ်ရာနှင့် သေဆုံးနေတာ တွေ့ရရင် အဲဒီ လူကို သတ်သွားတဲ့ လူသတ် လက်နက် အမျိုးအစားနှင့် အရွယ် ပမာဏကို ကျုပ်တို့ အကြမ်းဖျင်း ခန့်မှန်းလို့ ရနိုင်တာပဲ’

‘ဒါပေမယ့် ဒီ နေရာမှာ အဲဒီလို ခန့်မှန်းရအောင် ဘာ အချိန် နိမိတ်မှ မတွေ့ရဘူး မဟုတ်လား’

‘အဲဒါအမှန်ပဲ’ ဟု အေဘယ်က ဝင်ပြောသည်။ တစ်ချက် သမ်းဝေပြီး သူ၏ ကော်ဖီခွက်ကို ချထား လိုက်သည်။ ‘ဒီနေ့ အလုပ် လုပ်ရတာ အချိန်လည်း တော်တော် ကြာတယ်။ သူသည်း ပင်ပန်းနေပြီ။ တစ်မှေးလောက်တော့ အိပ်ကြည့် လိုက်ဦးမယ် ဗျာ’

‘သိပ်ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးပေါ့ဗျာ’ ဟု ဂျင်း ပယ် ရီ က ချီးမွမ်းသည်။ နှစ်ဦးသား ထမင်းစား ဆောင်ထဲမှ ထွက်သွားကြ သည်။

ကျွန်တော်က ဒေါက်တာ အက်ဒွပ် အနားသို့ ရောက် အောင် ခါးကိုင်လိုက်ပြီး

‘ညနေတုန်းက ပေါ့ကို ‘တွေ့လိုက်သေး သလား’

‘စောစောကပဲ ဒီမှာ ရှိသေးတယ်’

‘သူ ဘယ်ကို သွားမယ် ဆိုတာ ပြောသွားသေး သလား’

‘ဟာနာ ခေါင်းခါ ပြသည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို မေးကြည့် ပါဦး’

‘လှုပ်စစ် ဓာတ်အားပေးစက် အတွက် လောင်စာဆီမှ မရှိသေးရဲ့လား ဆိုတာ သွားကြည့်ဦးမယ် လို့တော့ ပြောသွား တယ် ထင်တာပဲ’

‘သူ အဲသလို ပြောသွားတာ သေချာရဲ့လား’

အသေအချာတော့ မပြောဟတ်ဘူး ရှင့်' လာနာက ပီတိ
မရှည်သလို အဖြေ ပေးရင်း မတ်တတ် ထသည်။ 'ကျွန်မ
သွားအိပ် နတော့မယ်'

'ကိုယ် လိုက်ပို့မယ် လေ'

သူမ၏ အခန်းရှေ့သို့ ရောက် လာ ကြ သော အခါ
ကျွန်တော်က သူမ၏ ပါးပြင်ကို အသာနမ်းပြီး

'ကိုင်း အိပ်လိုက်ဦး။ မနက်မှ ကိုယ် ကာနိုးတော့မယ်'

လာနာ ခေါင်းညိတ် ပြသည်။ သူမ၏ အခန်း တံခါး
ပိတ်သွားသွားချင်း ကျွန်တော့် အခန်းသို့ က် ဟော က ယာ
ပြန်လာ ခဲ့သည်။ အနွေးထည်များကို ဝတ်ဆင်ပြီး စင်္ကြံမှ
တစ်ဆင့် အပြင်ဘက် တံခါးပေါက် တစ်ခုပဲ ထွက်လာ
ခဲ့သည်။

အပြင်တွင် ခါးခါးသီးသီး အေးလှသည်။ ကျွန်တော်တို့
ရောက်လာချိန်မှစ၍ လေအားက တဖြည်းဖြည်း ကောင်းလာ
သည်။ နေရာတကာတွင် ဆီးနှင်းများ လွင့်ပါးနေရာ ဘာမှ
မမြင်ရသလောက် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ဖူးသည့်
စခန်း ပန္နက်ပုံ အဆီပေါက် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေး စက်ရုံ
မှာ အုပ်ချုပ်ရေးရုံး၏ စာပိတ်ခြမ်း ရေဒီယို အသံဖမ်း
တိုင်ကြီးနှင့် ကပ်လျက်တွင် ရှိခဲ့မည်။ သည်နေရာမှ ဆိုလျှင်
ကိုက် ၁၀၀ ခန့်ပင် မရှိသော်လည်း လက်ရှိ အခြေအနေမျိုး
ထဲတွင် သည်ခရီးလောက်ကို ရောက်အောင်သွားဖို့ မလွယ်
လှပါ။

ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံးကို မွန်းပစ်နေသည့် လေပြင်းထဲ
တွင် ခေါင်းငုံ့ပြီး စင်္ကြံအတိုင်း လျှောက်လာရာ အုပ်ချုပ်
ရေးရုံးသို့ ရောက်လာသည်။ ပြတင်းပေါက်များမှာ မီးများ
ထွန်းထားသောကြောင့် အထဲတွင် လှုပ်ရှားနေသည့် လူရိပ်
တစ်ခုကို မြင်နေ ရသည်။ စတာနေဘု ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်
သို့ဟုတ် ရောဂါရှာဖွေရေး ဓာတ်ခွဲခန်းမှ သိပ္ပံပညာရှင်
တစ်ဦး ဖြစ်မည်။

ကျွန်တော်သည် လေပြင်းထဲတွင် လွင့်နေသည့် ဆီးနှင်း
များကြားမှနေ၍ အသံဖမ်း တိုင်ကို ကြိုးစားပြီး ရှာကြည့်
မိသည်။ လျှပ်စစ်စက်ရုံမှ မီးရောင်ကို ရှာဖွေ မိသည်။
မှောင်မိုက်လွန်း၍ ဘာကိုမျှ မမြင်ပေ။

အုပ်ချုပ်ရေး ရုံးခန်းရှေ့ တံခါးဝမှ နေ၍ လျှပ်စစ်
စက်ရုံသို့ သွားသော လူသွား လမ်းကလေး တစ်ခုတော့
ရှိသည်။ လမ်းကလေးကို ကျွန်တော် ရှာတွေ့လျှင် လျှပ်စစ်
စက်ရုံသို့ သွားနိုင်လိမ့်မည်။ တော်တော်တော့ သတိထား
ခဲ့သည်။ သည်လို မိုးခွေလဝသမျိုး ထဲတွင် လမ်းပျောက်သွား
မိတာ အလွန် လွယ်ကူသည်။ အုပ်ချုပ်ရေး ရုံးကို ပတ်ပြီး
ကျွန်တော် ရှေ့ကို တစ်လှမ်းချင်း တိုးသွားသည်။ ရှေ့
တံခါးမကြီးနှင့် တစ်ပေ နှစ်ပေခန့် အကွာသို့ ရောက်လာသည့်
အခါ တီးခူနှင့် ခလုတ်တိုက်မိသဖြင့် အောက်ကို ငုံ့ကြည့်
လိုက်သည်။

ဆီးနှင်းထဲတွင် တစ်ဝက်တစ်ပျက် မြုပ်နေသော ကြိုး တစ်ချောင်း ဖြစ်သည်။ ကြိုးစကို ကိုင်ပြီး လိုက်လာရာ အုပ်ချုပ်ရေးရုံးရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

လျှပ်စစ်စက်ရုံနှင့် ဆက်သွယ်ထားသည့် ကြိုးများ ဖြစ်လေ မလား။ ဖြစ်နိုင်လောက်စရာ အကြောင်း ရှိသည်။ အုပ်ချုပ် ရေးရုံးမှ လူများ အနေဖြင့် မည်သည့် မိုးလေဝသ အခြေ အနေမျိုးမှာ မဆို လျှပ်စစ် စက်ရုံသို့ ပုံမှန် သွား ရောက် စစ်ဆေးဖို့ လိုအပ်သည်။ ထိုသို့ သွားကြည့်နိုင်ရန် လမ်းပြ ကြိုး တစ်ချောင်းနှင့် အဆက်အသွယ် လုပ်ထားခြင်း ဖြစ် သည်။

ကျွန်တော်သည် ကြိုးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခါးလယ်ခန့် အမြင့်မှ ကိုင်ရင်း နှင်းမှန်တိုင်းထဲသို့ ထွက်လာ ခဲ့သည်။ လမ်းကြောင်းလေး တစ်ခု ရှိသော်လည်း ဆီးနှင်း များက လုံးဝ ဖုံးအုပ်လုနီးပါး ဖြစ်နေသည်။ ရံဖန်ရံခါတွင် ရှေ့ဆက် မသွားနိုင်သေးဘဲ ဆီးနှင်းထဲ မြုပ်နေသည့် ကြိုးကို ဖော်ပေး ရသည်။ ရှေ့တွင် အမှောင်ထုမှလွဲ၍ ဘာမျှ မရှိပါ။ ခဏ ရပ်ပြီး နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော့် နောက်ဘက် အုပ်ချုပ်ရေးရုံးမှ မီးရောင်ကိုပင် မမြင်ရတော့။ နှင်းမှန်တိုင်း ထဲတွင် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ရောက်နေချေပြီ။

နာရီများစွာ ကုန်ဆုံး သွားသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း တကယ်တမ်း အားဖြင့် ၁၅ မိနစ်ပင် မပြည့်တတ်သေးချိန် တွင် ကျွန်တော့် ရှေ့ဘက်မှ လ ထီးဆောင်းသလို ဖြစ်နေ သည့် ဝိုင်းစက်ပက် အသင်းရောင် ကလေးကို မြင်ရသည်။

ရှေ့ကို ကျွန်တော် ခပ်သွက်သွက် တိုးသွားသည်။ ဆယ်ကိုက် ခန့် သွားမိသောအခါ လျှပ်စစ် စက်ရုံ၏ ရှေ့တံခါးမကြီးသို့ ရောက်လာသည်။ တံခါးဖွင့်ပြီး အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည့် အခါ လျှပ်စစ် ဓာတ်အားပေး စက်သံကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားရသည်။

လျှပ်စစ်စက်ရုံမှာ အတန်အသင့် ကျယ်ဝန်း ကြီးမားသည်။ သမံတလင်းတွင် မူလီနှင့်စွဲထားသည့် လျှပ်စစ် ဓာတ်အားပေး ဂျင်တစ်လုံး လည်ပတ်နေစဉ် ကျန်သည့် အရန် စက်များကို ပိတ်ထားသည်။ ကျွန်တော်သည် တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းစွပ်ကို ချွတ်လိုက်သည်။

လောလောဆယ်တွင် သည် အခန်းထဲ၌ လူ မ ရှိ သော် လည်း မကြာသေး မီက တစ်စုံ တစ်ဦး လာသွား ခဲ့သည်။ အရည်ပျော်နေသည့် ဆီးနှင်းများက တံခါးမှ နေ၍ အရန် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးစက်ကို ပတ်ပြီး အခန်းထောင့်မှ သံဗီရို ကြိုး တစ်လုံးနားတွင် အဆုံးသတ် သွားသည်။ သံဗီရို လက် ကိုင်ကို ကျွန်တော် လှည့်ဖွင့် ကြည့်သည်။ ပွင့်မလာပါ။

တီဘတ် သည် နေရာသို့ ရောက်လာပြီး သံဗီရိုထဲမှ တစ်ခု ခုကို စစ်ဆေးကာ ပြန်ထွက် သွားကြောင်း ထင်ရှားသည်။ အုပ်ချုပ်ရေး ရုံးခန်း ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် ကျွန်တော် ထမ်းမြင်ခဲ့သူမှာ တီဘတ် ဖြစ် နိုင် သည်။ သို့သော် သူက သည် နေရာမှာ ဘာ လာလုပ်ရ သလဲ။

ကျွန်တော် ခါးကုန်းပြီး သံဗီရို သေ့ပေါက်ကို ဝှံ့ ကြည့် ထိုက်စဉ် ဗီရို လက်ကိုင်က ချောက်ခနဲ မြည်သွားသည်။ သံဗီရို

တံခါး ဝုန်းခနဲ ပွင့်လာသောကြောင့် ကျွန်တော့် 'ခေါင်းနှင့် ဆောင်မိ သွားသည်။ ကျွန်တော် နောက်ကို ခုန်ထွက်ပြီး လူဂါ သေနတ်ဆီသို့ လက်လှမ်းလိုက်စဉ် တိဘတ်က သံဗီရိ ထဲမှ ထွက်လာ လေသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်သွားသောအခါ တိဘတ် မျက်လုံး ပြူးသွားသည်။

'ခင်ဗျားက ဗီရိတွေထဲမှာ ဒီလို ဝင်ပုန်း နေကျ ပဲလား ပေါ့'

ကျွန်တော် သူ့ကို မေးကြည့်လိုက်သည့် အခါ တိဘတ်က သူ့ နောက်တက်သို့ လှေမလဲ လှည့် ကြည့် သည်။ သူ၏ မျက်နှာမှ အမူအရာမှာ အပြစ် ရှိနေသူ တစ်ဦးလို ဖြစ်နေ သည်။

'ကျုပ်က....'

'အဲဒီထဲမှာ ဘာရှိလို့လဲ ဗျ၊ တခြားသူတွေ မေးလာရင် ဖြေလို့ ရအောင် ကျုပ် သိသင့် သိထိုက်တာများ မရှိဘူးလား'

တိဘတ် သက်ပြင်းချရင်း 'ခင်ဗျားကတခြား ကိစ္စတွေပါ သိထားပြီးနေမှတော့ ကိုယ်တိုင် လိုက်ကြည့်တာပဲ ကောင်း ပါတယ်' ဟု ဆိုသည်။

တံခါးကို ဖွင့်ပြီး အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားကာ 'လာဗျာ' ဟု ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သည်။ ကျွန်တော် ဝင်လိုက် သွားသည်။ တိဘတ်က ဗီရိ နောက်ကျောကို တစ်စုံ တစ်ခု လှုပ်လိုက်ရာ ဗီရိ နောက်ကျော တစ်ပိုင်းက အတွင်းဘက်သို့ ပွင့်လာသည်။ အောက်ဘက်သို့ ဆင်းသွားသည့် လှေ ကား ထစ် များကို ကျွန်တော် မြင်ရသည်။

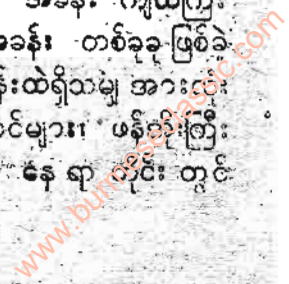
'လျှို့ ဝုက် လမ်းကြောင်း ပါလား' ဟု ကျွန် တော် ပြော လိုက်မိသည်။

'အပြင် တံခါးကို ပိတ်ခဲ့၊ အလိုလို သေ့ခတ် ပြီးသား ဖြစ်သွား လိမ့်မယ်'

တိဘတ်က ကျွန်တော့်ကို ပြောပြီး သွေးကားထစ်များမှ ဆင်းသွား တော့သည်။ ဗီရိ ရှေ့ တံခါးကို ကျွန်တော်ပြန်ပိတ် ပြီး သူ့ နောက်မှ ဆင်းလိုက် သွားသည်။ အ နည်း ဆုံး ပေ ၂၀ ခန့် နက်လိမ့်မည် ထင်သည်။ လှေကား ခြေရင်းတွင် တိဘတ်က မီးခလုတ် တစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်သည်။ တံခါးသေ့ကို လျှို့ ဝုက် သင်္ကေတ တစ်ခု သုံးပြီး ဖွင့် လိုက် သော အ ခါ တံခါး ပွင့်သွားသည်။

'ဒီစခန်းကို တည်ဆောက် တုန်းက ရေခဲထဲမှာ နက်နက်နှင့် ကျယ်ကျယ် တူးထုတ်ပြီး ဒီ အခန်းကို ဆောက်လုပ်ခဲ့တာပဲ၊ ပြီးမှ အပေါ်ကနေ သံမဏိပြားတွေခံပြီး အပေါ်ဆုံးကနေ ဆီးနှင့်တွေနှင့် ဖုံးထား လိုက်တယ်၊ လှုပ်စစ် စက်ရုံဟာ ဒီ အပေါ် တည့်တည့်မှာ ရှိတာပေါ့'

တိဘတ် အခန်းထဲ ဝင်ပြီး မီး ဖွင့်သည်။ သူ့ နောက်မှ ကျွန်တော် လိုက်သွားသည်။ အခန်းမှာ အခန်း ကျယ်ကြီး ဖြစ်သည်။ တစ်ခါက ဓာတ်ခွဲခန်းလို အခန်း တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ သည်မှာ ထင်ရှားသည်။ ယခုတော့ အခန်းထဲရှိသမျှ အားလုံး ကို ဖျက်ဆီးထားသည်။ ဖန်ပေါင်းချောင်များ၊ ဖန်ဦးကြိုး များနှင့် ဓာတုဗေဒ ဆေးဝါး များမှာ နေ ရာ တိုင်း တွင် ကွဲကြဲ ဖိတ်စဉ်နေသည်။

နံရံတစ်ဖက်၏ တောက်လျှောက်မှ သံဗီရိများမှာ အားလုံး ပွင့်နေသည်။ လက်ဆေးခွက် နှစ်လုံးထဲတွင် ပြာများကိုတွေ့ရသည်။ ဖိုင်တွဲတချို့ကို မီးရှို့ထားခြင်းပင်။

‘ဒါတွေကို ခင်ဗျား ဖျက်ဆီးထားတာ လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ တစ်ယောက်ယောက်က ဒီ ဓာတ်ခွဲ ခန်းကို ရှာတွေ့ သွားရင် အပေါ်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ သလို ဒီမှာလည်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာ နေမှာပဲလို့ ထင်သွားအောင် လို့ပါ’

ကျွန်တော် ရှေ့ကို တိုးလာပြီး သံဗီရိများဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

‘ဗီရိတွေ ထဲမှာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူးဗျ’

တိဘတ်က ဖြေလိုက်ရာ ကျွန်တော် ချာခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး

‘ဒီ နေရာမှာ ဘယ်လိုဟာမျိုးကို သုတေသန လုပ်နေကြတာလဲ’

‘မျိုးရိုးဗီဇ အင်ဂျင်နီယာ ပညာကို သုတေသန လုပ်နေတာပါ၊ အပေါ်မှာ လို့ပါပဲ’

‘ဒါဆိုရင် ဒီ အခန်းကျမှ ဘာဖြစ်လို့ လျှို့ဝှက် ထားရတာလဲ၊ ဒီ အခန်း အကြောင်းကို ကျုပ်တို့ဆီက လူတွေ တောင် မသိကြဘူး’

တိဘတ်က ခွေးခြေ တစ်လုံးတွင် ထိုင်ပြီး စီး က ရက်တစ်လိပ် မီးညှိသည်။ ပြီးမှ

‘ဒီ ခခန်းကို ဆောက်ထားတာ ၁၀ နှစ် လောက် ရှိပြီ၊ ကျုပ် ဒီကို မရောက်ခင် ကတည်းကပဲ’

‘ဒီ ဓာတ်ခွဲခန်းကို ပြေတာလား၊ အပေါ်က စခန်း တစ်ခုလုံးကို ပြောတာလား’

‘နှစ်ခုလုံးပဲ၊ ဒါဟာ အစကတော့ အရပ်ဘက်က စီမံကိန်းပဲဗျ၊ မက်ဆာချူးဆက် စက်မှု တက္ကသိုလ်က လား၊ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်က ဦးစီးတာလားတော့ ကျုပ်လည်း မမှတ်မိတော့ဘူး၊ အဲဒီတုန်း ကတော့ မျိုးရိုး ဗီဇကို ကြိုးကိုင်ပြီး အလိုရှိသလို အသုံးချနိုင်ဖို့ တကယ်တမ်း ပြဿနာ တက်နေကြတယ်လေဗျာ၊ ကျုပ် သိသလောက်တော့ ရေ တပ်မတော် ဟာ ဒီခခန်းအကြောင်း တရားမဝင် သိရှိထားခဲ့ ပေမယ့် မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်နေခဲ့ကြတယ်၊ ဒီ ဓာတ်ခွဲခန်းကို နှစ်နှစ်လောက်ပဲ အသုံးပြုခဲ့ ကြတယ်၊ အဲဒီနောက်မှာ မလိုအပ်ဘဲနဲ့ ဒီခခန်းတယ်လို့ ယူဆပြီး ဒီဓာတ်ခွဲခန်းကို ပိတ်ပစ်ခဲ့တာပဲ’

‘ဒီ အခန်းကို ဘယ်သူက ပြန်ပြီး အသုံးချခဲ့ တာလဲ’

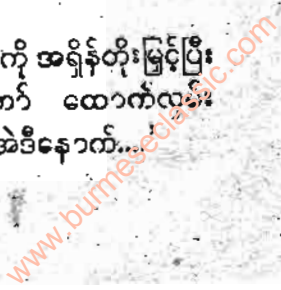
‘ကျုပ် ပေါ့’

‘ခုရှားတွေကြောင့် လား’

ကျွန်တော် ခွေးခြေ တစ်လုံးကို ရှာပြီး တိဘတ်နှင့် နှစ်နှစ်ချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ တိဘတ်က ခေါင်းညှိတ်ပြီး

‘ခုရှားတွေဟာ အာဇီဘီ-အေ ပစ္စည်းကို အရှိန်တိုးမြှင့်ပြီး သုတေသန ပြုလုပ်နေမုန်း ရေတပ်မတော် ထောက်လှမ်းရေးက တစ်ဆင့် ကျုပ်တို့ သိခဲ့ ပြီးပြီ၊ အဲဒီနောက်...’

‘အာဇီဘီ-အေ ဆိုတာ ဘာလဲဗျ’

‘အပြောင်းအလဲ အလွန်မြန်ဆန်တဲ့ ဇီဝ ဓာတ်ကူ ပစ္စည်း တစ်မျိုးပါ။ အလွယ်ဆုံး စကားနှင့် ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ဒီ ပစ္စည်းဟာ လူ့ ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ဝင်ရောက် သွားနိုင်ပြီး သေစေလောက်တဲ့ ရောဂါ တစ်မျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်စေတဲ့ ဇီဝ ပစ္စည်း တစ်မျိုး ဆိုပါတော့။ ဒီ ပစ္စည်းဟာ သူ့ ရဲ့ဂုဏ်သတ္တိကို တစ်မျိုးကနေ တစ်မျိုး မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြောင်းလဲပစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီ အရည်အချင်းဟာ အာဗီတီ-အေ ရဲ့ သေဘုရားပဲ’

‘အဲဒီ ပစ္စည်းအတွက် ဖြေဆေး မရှိဘူးလား’

‘အဲဒီ အတွက် ဖြေဆေးကို ဒီ ဓာတ်ခွဲခန်းမှာ ကျုပ်တို့ ရှာ နေကြတာ ပေါ့။ ဖြေဆေး တစ်မျိုးကို ကျုပ်တို့ ရှာတွေ့တာ နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အာဗီတီ-အေ ဟာ သူ့ ရဲ့အစွမ်းကို တစ်မျိုး ပြောင်းလဲ လိမ့်ဦးမယ်။ အဲဒါက ဦးနှောက် ခြောက်စရာ ဖြစ်နေတာပေါ့ ဗျာ’

‘အဲဒီဘာ အာဗီတီ-အေ ကို ခုခံ တားဆီးလို့ မရနိုင်ဘူး ဆိုပါတော့’

‘ကျုပ် တို့က ဒီ နေရာမှာ နေရာမ အောင်မြင်မှုကြီး တစ်ခု ရလာတော့မယ် ဆဲဆဲပဲ ဗျာ။ ကျုပ် တို့ဟာ အာဗီတီ-အေ တန်ပြန် ပစ္စည်းကို ဖော်ထုတ်လို့ ရခါနီးပြီ။ ကျုပ်တို့ စမ်းသပ် နေတဲ့ အာဗီတီ-အေ တန်ပြန် ပစ္စည်းဟာ အာဗီတီ-အေရဲ့ အစွမ်းသတ္တိ ပြောင်းစာ မြန်သလောက် အမိလိုက်ပြီး အစွမ်း ပြယ်အောင် ဖန်တီးပေးနိုင်တဲ့ သတ္တိ ရှိတယ်’

‘အဲဒီတော့’

‘ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့က အဲဒီ ဖြေဆေးကို မထုတ်လုပ်ရ သေးဘူး။ ထုတ်လုပ် နိုင်ဖို့ တစ်လလောက် အချိန် လိုနေ သေးတယ်’

‘ကျုပ်က ဒါကို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး ပေါ့’

‘ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ’

‘ခင်ဗျားတို့ အနေနှင့် ဖြေဆေးကို ဖော်ထုတ် နိုင်ဖို့ တွက် မူသ အာဗီတီ-အေ ဇီဝ ပစ္စည်း အလုံအလောက် ကြားမှ ဖြစ်မှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား’

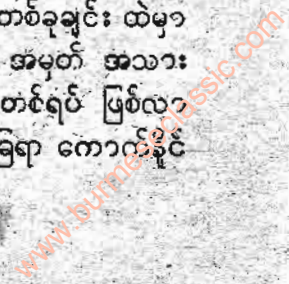
‘ဟုတ်ဘယ်’ဟု တိတိက ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးချင်း ခြောက်ပြီး ပြောသည်။

‘ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားတို့မှာ ရှိနေတဲ့ အာဗီတီ-အေ တချို့ ဆီထဲ ထိစိမ့်ပြီး ထွက်သွားလို့ နေမှာပေါ့။ ဒီမှာ လူတိုင်းကို ဆတ်ဖြတ်ပစ် ခဲ့တဲ့ မတော်တဆ ထိခိုက်မှု တစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့ တာပဲ’

‘အဲသလို မဖြစ်နိုင်ဘူး ဗျာ’

‘ခင်ဗျားက ဘယ်လို လုပ်ပြီး သေချာပေါက် ပြောနိုင် တာလဲ ပေါ့’

‘ကျုပ်တို့ အသုံးပြုနေတဲ့ အာဗီတီ-အေ တစ်ခုချင်း ထဲမှာ အသုံးအသွေး ညှစ်ဖျင်းတဲ့ နျူကလီးယား အမှတ် အသား ညှစ်ပေးထားတယ်။ မတော်တဆ ထိခိုက်မှုတစ်ရပ် ဖြစ်လာ တဲ့ ဘေးခံဖြစ်တဲ့ ဇီဝ အကူ ပစ္စည်းကို ခြေရာ ကောက်နိုင် တာပဲ လို့ပါ’

‘ဒါဆိုရင် အလောင်းတွေထဲမှာ ရေဒီယိုသတ္တိ ကြွနေတာ ရှာတွေ့တော့မှာပဲလို့ ခင်ဗျား ဖြောနေတာပေါ့’

‘ကျုပ်တို့ရဲ့ အာဗွီဘီ-အေ ဆိုရင်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲသလို ရေဒီယိုသတ္တိ ကြွတာမျိုး တွေရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ လက်ဝယ်မှာ ရှိနေတဲ့ အာဗွီဘီ-အေ တွေဟာ တစ်ခုမှ အပျက်အစီး အထိအခိုက် မရှိဘူး။ အားလုံးကိုလည်း ကျုပ် ဖျက်ဆီးပစ် လိုက်ပြီ’

‘ဇျူကလီးယား အမှတ်အသား ပါမသွားတဲ့ အာဗွီဘီ-အေ တစ်ခုမှ မရှိနိုင်ဘူးလား’

‘မရှိနိုင်ပါဘူး ဗျာ’

သို့ဆိုလျှင် ဖြစ်နိုင်ခြေမှာ နှစ်ခုသာ ရှိတော့သည်။ တိတိက ကျွန်တော့်အား ညာပြောနေခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့မဟုတ် သည်စခန်း ပြင်ပမှ ပစ္စည်း တစ်မျိုးမျိုးက သည်ကလု အားလုံးကို သတ်ဖြတ် ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ရမည်။ တိတိက ကျွန်တော့်ကို လိမ်ပြောနေသည် ဟုတော့ မထင်မိပါ။

‘ဒီမှာ ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ်လို့ ထင်သလဲ ပေါ့’

‘အစကတော့ အာဗွီဘီ-အေ မတော်တဆ စိမ့်ထွက်ပြီး ဝှက် ပေးခဲ့တာပဲလို့ ကျုပ်လည်း ထင်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် အလောင်းတွေထဲမှာ ဇျူကလီးယား အမှတ်အသား မတွေ့ရတော့ ဒီမှာရှိတဲ့ အာဗွီဘီ-အေ တွေကို လာပြီး စစ်ဆေးကြည့်တယ်။ အမှတ် အသား ထည့်မထားတဲ့ အာဗွီဘီ-အေ တစ်ခုမှ မရှိဘူးဗျာ။ သူတို့ကို တစ်ယောက်ယောက်က သတ်ဖြတ်သွားတာပဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့ သတ်တာလဲ၊ အယ်သုက သတ်သွားတာလဲ’

‘ဒါက ရှင်းမနေဘူးလား ဗျာ၊ တိတိက ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်သည်။ ရှေးတွေဟာ အာဗွီဘီ-အေကို သူတေသနာ ခုနကကြတယ်။ ကျုပ်တို့က အာဗွီဘီ-အေ တန်ပြန်ပစ္စည်းကို သတ်ထုတ်နိုင်တော့မယ့် အခြေ အနေမျိုး ရှိနေမှန်း သူတို့ သိသွားတယ်။ အဲဒီတော့ အဲဒီ ဖြေဆေးကို ကျုပ်တို့ မဖော်ထုတ်နိုင်အောင် ဟန့်စားချင်တယ်။ အဲဒီတော့ ဒီကို လာပြီး သေချာ လူအားလုံးကို သတ်သွားတယ်’

‘သူတို့က ဘယ်လို နည်းနှင့် သတ်ဖြတ်သွားတာလဲ’

‘အာဗွီဘီ-အေနှင့် ဖြစ်မှာပေါ့’

‘ဒါဆိုရင် ခြေရာ လက်ရာ မကျန်တော့ဘူးပေါ့’

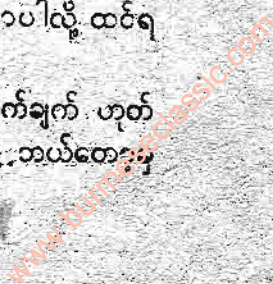
‘တစ်ခုမှ မကျန်ရစ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် စုံစမ်းရေး ကော်မရှင် နဲ့ နည်း ကျုပ်က ဖျက်ပစ်လို့ မရဘူး။ ဒီကို အစဉ်ခံ နည်း မဖြစ်ဘူး’

‘အဲဒါနှင့် ခင်ဗျားက စတာနေ့ကို သတ်ပစ်ဖို့ ရည်ရွယ် လာလား’

‘သူ သေသွားရင် မတော်တဆ ထိခိုက်မိတာပါလို့ ထင်ရ မယ်’

‘ဒါဆိုရင် ဒီ ကိစ္စဟာ ရှေးတွေရဲ့ လက်ချက် ဟုတ် နား မဟုတ်ဘူးလား ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့မှ သိမှာ မဟုတ် တော့ဘူး’

‘ဒါဟာ ရှေးတွေရဲ့ လက်ချက်...’

‘နေဦး၊ ကျုပ် ပြောတာကို နားထောင်၊ ကျုပ်တို့
ဒီလောက် အထိ ဝေးအောင် လာခဲ့ပြီးမှတော့ အခုအချိန်
စပြီး ဒီ ကိစ္စကို ကျုပ် ဆက်ရှင်း ပါရစေ၊ ဒီ ကိစ္စဟာ ရှု
တွေရဲ့ လက်ချက်ဆိုရင် အဲဒါကို သေချာအောင် လုပ်ရမယ်’

‘ဘာဖြစ် လို့လဲ’

‘အဲဒီတော့မှ သူတို့ကို ဟန့်တားထားနိုင် မှာပေါ့’

‘မဖြစ်နိုင်တာပဲ ဗျာ’

ကျွန်တော်က တိတတ်၏ မှတ်ချက်ကို ဥပေက္ခာပြုပြီး
‘စတာနေဟာ လိပ္ပံပညာရှင် မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို ဒီ
ရှိတဲ့ ဖြေဆေးကို တွေ့အောင် ရှာဖွေဖို့၊ နောက်ပြီး တတ်
ရင် အဲဒီ ဖြေဆေးကို လက်ရယူဖို့ ဒီကို လွတ်လိုက်
ဖြစ်တယ်၊ သူဟာ အဲဒီ ဖြေဆေးကို မတွေ့မချင်း သူ
တာဝန် ကျဦးမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘အဲဒီတော့ သူ့ကို ဟန့်တားရမယ်၊ ပြီးရင် ဘာဆက်
ကြမှာလဲ’

‘ကျုပ်တို့ဟာ စတာနေဟု အပြင် နောက်ထပ် ဟန့်
စရာတွေ ရှိနေလိမ့် ဦးမယ်၊ ဒါပေမယ့် အဓိက သွေး
ကတော့ စတာနေဟုပဲ၊ ပထမဆုံး ဒီမှာ ရှိတဲ့ လူတွေကို
တွေ့ သတ်ဖြတ်သွားတယ် ဆိုတာ ကျုပ်တို့ သက်သေ
မယ်၊ အဲသလို သက်သေပြနိုင်ဖို့ လိုအပ်တဲ့ အချက်အ
တွေ့ကို စတာနေဟုဆီက သိလာ နိုင်တယ်၊ ဒုတိယ အ
ရုရှားတွေရဲ့ အာဇီဘီ-အေ ဇီဝပစ္စည်း ထုတ်လုပ်တဲ့ နေ
သိအောင် ရှာဖွေရမှာ ဖြစ်တယ်’

‘ဒုတိယ အချက်ကတော့ လွယ်ပါတယ်၊ သူတို့ရဲ့ ဓာတ်ခွဲ
ခန်းဟာ ဒီကနေ မိုင် ၁၅၀ လောက် ဝေးတဲ့ နေရာမှာ
ရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့ အခြေစိုက် စခန်းရဲ့ အထက်ဘက်နားလေး
တင်ပါ’

‘အာဇီဘီ-အေတွေကို ရုရှားကို ပြန်ပြီး သယ်ယူသွားတာ
မျိုး မရှိဘူးလား’

‘ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ရှိမယ်လို့ တော့ မထင်မိဘူး
ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ သိထားရသလောက်တော့ သူတို့က စမ်းသပ်
သုတေသန လုပ်ဖို့ သက်သက်ပဲ အဲဒီ ပစ္စည်းကို ထုတ်လုပ်
ကြတာ ဖြစ်တယ်၊ နောက်ပြီး ရုရှားကို သယ်သွားမယ်ဆိုရင်
ဆည်း လေကြောင်းကနေ သယ်သွားလိမ့်မယ် မထင်ဘူး၊
ဘောက်တဆ တစ်ခုခုဖြစ်လာရင် လူတွေ အများကြီး အသက်
အန္တရာယ် ထိခိုက်နိုင်တယ်၊ သူတို့က ဒီ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး
တယ်လို့ ဂယက်ရိုက်တာမျိုးကိုမှ ခံနိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဒါဆိုရင် သင်္ဘောနှင့် သယ်ရမယ် ဆိုပါတော့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အခု အချိန်မှာ သင်္ဘော အဝင်
အထွက် လုပ်လို့ မရတော့ဘူးလေ’

‘ရေငုပ်သင်္ဘော ဆိုရင်ရော၊ ရေငုပ်သင်္ဘောနှင့် ဝင်လာလို့
ဘူးလား’

‘တိတတ်က ခဏမျှ စဉ်းစားသည်။ ‘ဖြစ်နိုင်တယ် လို့တော့
ဆိုတာပဲ’

‘ဘယ် နေရာလောက်ကို ရောက်အောင် လာလို့ ရမယ်
ဆိုသလို’

‘ကမ်းရိုးကန်း တစ်လျှောက်မှာ ရှိတဲ့ တစ်နေရာရာပေါ်
ဗျာ’ တိဘတ်က စကားစပြီးမှ ရပ်သွားပြန်သည်။ ‘မဟုတ်
သေးဘူး ဗျာ၊ သူတို့က ရေလက်ကြားနား ထိအောင် ကပ်လာ
မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရေခဲပင်လယ် အထိတောင် ဝင်ချစ်
ဝင်လာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီမှာက လေကြောင်း အသွားအလာ
များလွန်း နေတယ်’

‘ဒါဆိုရင် သူတို့ဟာ မက္ကမာဒို ရေလက်ကြားရဲ့ အရှေ့ဘက်
ဘက် ဒါမှ မဟုတ် အနောက်ဘက် တစ်နေရာရာမှာ ပေါ့
လာ ရမှာပဲ’

ခင်ဗျားက ဘာကို ရည်ရွယ်ပြီး မြောနေတာလဲ’

‘ခင်ဗျားမှာ မက္ကမာဒို ရေလက်ကြားနှင့် အရှေ့ဘက်
အနောက်ဘက်က ကမ်းရိုးဘန်းတွေ ပါတဲ့ မြေပုံ တစ်ခု
မရှိဘူးလား’

‘အုပ်ချုပ်ရေး ရုံးခန်းထဲက နံရံမှာ ကပ်ထားတဲ့ မြေ
တစ်ချပ် ရှိပါတယ်’

ဒါဆိုရင် သွားကြည့်ကြ ရအောင် လား၊ ကျုပ်
စိတ်ကူး တစ်ခု ရှိနေလို့’

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်
လာခဲ့ကြသည်။ အပေါ်သို့ ပြန်တက်ပြီး ဗီရိုထဲမှ တစ်ဆင့်
လျှပ်စစ် စက်ရုံ အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာ ကြသည်။ တိဘတ်
တံခါး ပြန်ပိတ် ပြီးသွားသော အခါ ခေါင်းစွပ် ပါသည့်
အနွေးထည်များကို ဇစ်ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်လာ
ကြသည်။

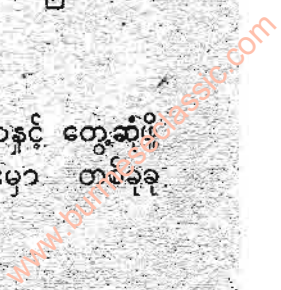
နေခင်း အလုပ်လုပ်သည့် အခန်းနှင့် ထမင်းစားဆောင်
တို့မှာ လူရွင်း နေသည်။ အားလုံး အိပ်ရာ ဝင်သွားကြမုန်း
သိသာသည်။ နှစ်ဦးသား စခန်းမှူး၏ ရုံးခန်း အတွင်းသို့
ဝင်လိုက် ကြသည်။

အန္တာတိကာ တိုက်ကြီး တစ်ခုလုံးကို ဖော်ပြ ထားသော
မြေပုံ တစ်ချပ်ကို စခန်းမှူး စားပွဲ နောက်မှ နံရံတွင် ချိတ်
ထားသည်။ မြေပုံဆီသို့ ကျွန်တော် ချက်ချင်း လျှောက်သွား
ဆိုက်ပြီး တိဘတ်အား ပေတံတစ်ချောင်း ရှာခိုင်း လိုက်သည်။

မြေပုံ ပေါ်တွင် မက္ကမာဒို ရေလက်ကြား တစ်ဝိုက်မှ
ခန်းများနှင့် ယခု ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေသည့် စခန်းတို့၏
နေရာများကို မှတ်သား ဖော်ပြ ထားသည်။ ကျွန်တော်သည်
တိဘတ် ရှာပေးသည့် တိုက်တံတစ်ချောင်း၏ အစွန်းတစ်ဖက်
သို့ ဆိုဗီယက်တို့၏ ပင်မ အခြေစိုက် စခန်းတွင် ထားပြီး
တိုက်တံကို အရှေ့ဘက်သို့ ဝိုက်ကြည့်သည်။ ဆိုဗီယက် စခန်း
မှ ဓားစာ ချေခဲမြစ်ဖျားနှင့် နီးကပ်နေသော ကမ်းရိုးတန်းတို့
ကြားတွင် ဆွဲသွားလိုက်သော မျဉ်းကြောင်းမှာ သည်စခန်းနှင့်
၅၀ အတွင်းမှာ ရှိနေသည်။ ကျွန်တော် သာလုပ်နေမှန်း
သဘောပေါက် သွားသော တိဘတ်က ခေါင်းခါပြီး ‘ဝေး
သွားတယ်’ ဟု ဆိုသည်။

သူ့ကို ကျွန်တော် လှမ်း ကြည့်သည်။

‘သူတို့ဟာ အာဗီဘီ-အေကို ရေငုပ်သင်္ဘောနှင့် တွေ့ဆုံ
ခိုင်းစားတဲ့ နေရာကို သယ်သွားရင်း လမ်းမှာ တစ်ခုခု

ဖြစ်ခဲ့မယ် ဆိုရင် ဒီ စခန်းကို ဘယ်လိုမှ အန္တရာယ် မပေးနိုင်ဘူး။

‘ဘယ်လောက် နီးနီးမှာ ဖြစ်မှ အန္တရာယ် ပေးနိုင်မှာလဲ ဆယ်မိုင် ၁၅မိုင် လောက်ပေါ့ ဗျာ။ အတိ အကျ ပြောဖို့တော့ ခက်တယ်’

မြေပုံပေါ်တွင် ကျွန်တော် ဆွဲထားသည့် မျဉ်းကြောင်းကို ကျွန်တော် ပြန်ကြည့် မိသည်။ ဆယ်မိုင် သို့မဟုတ် ၁၅ မိုင်တဲ့။ သို့သော် သည်စခန်းနှင့် မျဉ်းကြောင်းပေါ်မှ အနီးဆုံး နေရာမှာ မိုင် ၅၀ လောက် ဝေးသည်။ ထို နေရာတွင် ဧကမတော်တဆ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ပျက်ခဲ့ နိုင်ပါမလား။ အားစွဲတိုင်း အေကို သယ်ဆောင် သွားသည့် ယာဉ်က သည် စခန်းနီး ဖို့ပြီး နီးကပ်သည့် တစ်နေရာသို့ ရောက်လာ၍ များလား။

‘ခင်ဗျား စဉ်းစားနေလို့ အလကားပါပဲ ဗျာ။ ရုရှားတွေ ဟာ ကျုပ်တို့နှင့် မိုင် ၅၀ အတွင်းမှာ ရှိတဲ့ နေရာနား ကို လာစရာ အကြောင်း လုံးဝ မရှိပါဘူး ဗျ’

‘သူတို့က သွားရင်းနှင့် လမ်းပျောက် နေခဲ့ရင်ရော ဗျာ ကျွန်တော် မေးကြည့် လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် မိတတ် သမျှ ကောက်ရိုးမျှင်ကို လှမ်းဆွဲ နေမိမှန်း ကျွန်တော် သိပါ သည်။ သို့သော်လည်း အထင်နှင့် အမြင် အဝင်နေပုံတော့ ရသည်။

‘သူတို့ကို လမ်းပြဖို့ နေရာရှာတဲ့ ကိရိယာတွေ ပါမှာပေါ့ ဗျာ’

‘အဲဒါကို ရှာခိုင်းရအောင် လေယာဉ်တစ်စင်း လွှတ်ပြီး ကြည့်ခိုင်းရင် မကောင်းဘူးလား’

‘ဒီလို မိုးလေဝသ အခြေအနေ မျိုးထဲမှာ ဘယ်လို လေယာဉ်မှ မောင်းနှင်လို့ မရဘူး ဗျ’

‘ခင်ဗျား အခြေစိုက် စခန်းကို ရေဒီယိုနှင့် ဆက်သွယ်ပြီး ကမ်းရိုးတန်း တစ်ဝိုက်မှာ နည်းနည်း စောင့်ကြည့် ခိုင်းထား လိုက်ပါလား။ အဲဒီမှာ ရုရှား ရေဒပ်သင်္ဘော တစ်စင်းစင်း များ ရှိနေမလားဆိုတာ သိချင်တယ်’

တိတတ် တစ်ခဏမျှ တုံ့ဆိုင် သွားပြီးမှ

‘ကောင်းပြီ လေ။ အဲဒီ သတင်းကို ရိုးရိုး စကားလုံးနှင့် တော့ ပို့လို့ မဖြစ်ဘူး။ စကားဝက်နှင့် ရေးပြီး ပို့ရမယ်။ ဖုန်းနာရီ အတွင်းတော့ ပို့ဖြစ် မှာပါ။ ဒါပေမယ့် အခု တိုက်နေတဲ့ မုန်တိုင်းဟာ ရက်တော်တော် ကြာလိမ့်မယ်လို့ မိုး ဇလ ပညာရှင်တွေက ခန့်မှန်းထားတယ် ဗျ။ မုန်တိုင်း စဲတဲ့ အထိတော့ လေယာဉ် ပျံသန်းလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ခင်ဗျား တတ်နိုင် သလောက်တော့ ဆောင်ရွက် ပေးပါ ပေါ့’

ကျွန်တော် သူ့ကို ပြောလိုက်ပြီးနောက် ချက်ချင်းလိုပင် မြေကုန် လက်ပန်း ကျချင် လာသည်။

‘ကျုပ် တစ်ရေးလောက်တော့ အိပ်လိုက်ဦးမယ် ဗျာ’

‘ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်လည်း အခြေစိုက် စခန်းကို ရေဒီယိုနှင့် သတင်း ပို့ပြီးတာနှင့် အိပ်ရာဝင်တော့ မှာပဲ’

ကျွန်တော် အိပ်ရာ ပေါ်တွင် နှစ်နာရီခန့် လှဲနေ မိသည်။
 လူက ပင်ပန်းနေသော်လည်း အိပ်၍ မရပါ။ တိတတ် ပြော
 သွားသည့် စကားကို ကျွန်တော် စဉ်းစား နေမိသည်။
 အာဗီဘီ-အေကို ရုရှားတို့ တကယ်တမ်း ထုတ်လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီး
 ဖြေခေးကို ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ ထုတ်ဖော်နိုင်မိ ဆိုဗီယက်
 သို့ အရောက် တင်ပို့နိုင်ခဲ့မည် ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ အနေဖြင့်
 ဒေသ အကြီးအကျယ် ရောက်သွား နိုင်သည်။

လူသေ အလောင်း များနှင့် ပြည့်နက်နေသော နယူး
 ယောက် မြို့ကြီး၏ မြင်ကွင်းက ကျွန်တော်၏ စိတ်အာရုံတွင်
 အဖန်တလဲလဲ ထပ် ပေါ် လာသည်။ နောက် ဆုံးတွင်
 ကျွန်တော် အိပ်ရာပေါ်မှ ဆင်းပြီး အဝတ်အစား ပြန်ဝတ်
 တီက်မိသည်။ ဟော့ဘီသို့ ကြေးနန်း တစ်စောင် ပေးပို့
 ရမည်။ လူ့ အသက်ကို အန္တရာယ် ပေးမည့် ကုန်ပစ္စည်းများ
 တင်ဆောင် ထားသော ဆိုဗီယက် ရေငုပ် သင်္ဘောတစ်စင်း
 ၌ ရေပြင်မှ ထွက်ခွာ သွားမည့် အလားအလာ ရှိကြောင်း
 သူ့ကို တပ်လှန် ပေးထား ရမည်။

ရေဒီယိုနှင့် မိုးဇလ စက်ခန်းမှာ စခန်းမှူး ရုံးခန်း၏ တစ်ဖက်နား လေးတွင် ရှိသည်။ စက်ကိရိယာများက တတိတိ မြည်နေသော်လည်း အခန်းထဲတွင် တိဘတ်ကို မတွေ့ရပါ။ မိုးခလဝသ ကောင်းလျှင် ကောင်းချင်း လေယာဉ်ဖြင့် ကင်း လှည့်ခိုင်းမှု သတင်း ပို့ပြီးနောက် အိပ်ရာ ဝင်သွားခြင်း ဖြစ်မည်။ သို့သော်လည်း ရေဒီယို စက်ခလုတ်များကို ပေတ်ဘဲ ထားခဲ့ခြင်းက နည်းနည်း ထူးဆန်းသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်နေမိသည်။

ရေဒီယို စက်ခလုတ်ခုံ ရှိရာသို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွား သည်။ အသံဖမ်းစက် ရှေ့မှ စားပွဲပေါ်တွင် ကေးဂုတ်ဖြင့် ရေးထားသော သတင်း တစ်ပုဒ်ကို ဖိုင်ကလစ်တွင် ညှိပ်ပြီး တစ်ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ တိဘတ် ရေးသား ထားသည့် ကြေးနန်းစာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အဘယ်ကြောင့် လူ တကာ မြင်နိုင်သည့် ဤနေရာတွင် ထားရစ်ခဲ့ရ သနည်း။ ဒါက အဓိပ္ပာယ် မရှိပါ။

အသံဖမ်းစက်မှ အသံခွဲ ခလုတ်ကို ခပ်ကျယ်ကျယ် လှည့် လိုက်သည်။ အသံခွဲစက်မှ တစ်ခုခု အသံများသာ ပေါ်လာ သည်။ သည်ဘက်က မစွည်း ကိရိယာများမှာ ပျက်စီး ချွတ်ယွင်း နေပုံ မရပါ။ ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်တွင် ကပ်နေသည့် ရေခဲဖတ်များကို ခွာချပြီး အပြင်သို့ ချောင်း ကြည့် သည်။ လေမှာ ပြင်းထန် နေဆဲပင် ရှိသေးသောကြောင့် ဘာမှ မမြင်ရပါ။

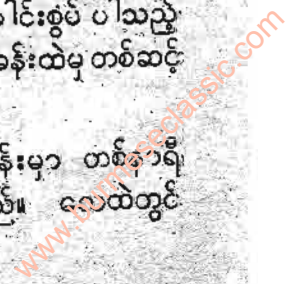
အသံဖမ်း တိုင်မှ ဒုက္ခ တစ်ခုခု ပေးလာ၍ တိဘတ် သွားကြည့် နေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သည်ကိစ္စနှင့် ပတ် သက်၍ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင် ထူးဆန်းသလို ဖြစ်နေမိသည်။

ကျွန်တော်သည် တိဘတ်၏ ကြေးနန်း စာ ရွက် ကို ဆွဲဆုတ်ပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထိုးထည့် လိုက်သည်။ နေ့ခင်း အလုပ် လုပ်သည့် အခန်းနှင့် ထမင်းစားဆောင် တို့ကို ကပျာကယာ တစ်ခုခု သွားကြည့်သည်။ မည်သူမျှ မရှိပါ။ ရောဂါ ချွာဖွေရေး ဓာတ်ခွဲခန်းထဲ တွင်လည်း လူ မရှိပါ။ အားလုံးမှာ အိပ်ရာထဲ ဝင်အိပ်ကုန်ကြပြီဟု ထင်ရသည်။

အိပ်ခန်းများ ကြားမှ လူသွား စင်္ကြံကလေးမှာ တိတ်ဆိတ် နေသည်။ တိဘတ်၏ အခန်း တံခါးကို နားဖြင့် ကပ်ပြီး ကျွန်တော် နားထောင် ကြည့်သည်။ တံခါးကို ညှိပ်ညှိပ် သာသာ ခေါက်ကြည့်သည်။ အဖြေမရပါ။ ခဏအကြာတွင် တံခါး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ တိဘတ်မှာ အခန်းထဲတွင် မရှိပါ။ သူ အိပ်ရာခင်းများ မှာလည်း လူ အိပ် စက် ထား သည့် ထက္ကော မတွေ့ရ။ သူ၏ ခေါင်းစွပ် ပါသော အနွေးထည် ထည်း ပျောက်နေသည်။

ကျွန်တော့် အခန်းကို ပြန်လာခဲ့သည်။ ခေါင်းစွပ် ပါသည့် အနွေးထည်ကို ဝတ်သည်။ အုပ်ချုပ်ရေး ရုံးခန်းထဲမှ တစ်ဆင့် အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာ ခဲ့သည်။

ဘဦးစီး မြည်သံပေးနေသည့် လေတိုက်နှုန်းမှာ တစ်နာရီ တွင် ခိုင် ငါးဆယ် ခြောက်ဆယ်ခန့် ရှိမည်။ လေထဲတွင်

လွင်ပါနေသည့် ဆီးနှင်းထုမှာ များပြား လှသောကြောင့် ရှေ့ကို တစ်ပေ နှစ်ပေထက် ပိုပြီး မမြင်ရပါ။

တံခါးပေါက် အပြင်ဘက်တွင် ဆီးနှင်းထု ထဲသို့ ဇက်ထိုးပြီး လိုက်ရှာကြည့် လိုက်ရာ လျှပ်စစ် စက်ရုံနှင့် ရေဒီယို မျှော်စင်တို့နှင့် ဆက်သွယ်ထားသည့် ကြိုးကို ရှာတွေ့သည်။ တိဘတ် လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံက ရူးသွပ်သွပ် နိုင်လှသည်။ အသံလွှင့် အသံဖမ်းတိုင်တွင် တစ်ခုခု ချွတ်ယွင်း နေသည်ဟု ဆိုလျှင်ပင် သည်လို မိုးဝေဝသမျိုး ထဲမှာ ချွတ်ယွင်းသည့် နေရာကို တိဘတ် ဘယ်လိုရှာပြီး ဘယ်လို ပြုပြင်မည်ကို ကျွန်တော် စဉ်းစား၍ မရပါ။

ကိုက် တစ်ရာခန့် ဝေးသည့် လျှပ်စစ် စက်ရုံကို ရောက်ဖို့ နာရီဝက်လောက် သွားခဲ့ရသည်။ လျှပ်စစ် စက်ရုံထဲတွင်လည်း တိဘတ် မရှိပါ။ နွေးထွေး နေသည့် လျှပ်စစ် စက်ရုံထဲတွင် အတန်ကြာအောင် ကျွန်တော် နေလိုက်ပြီးမှ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

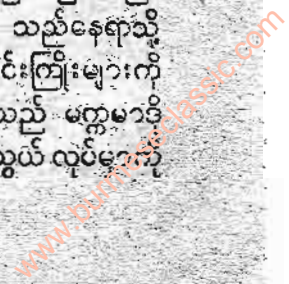
ပေ သုံးဆယ်ခန့် လာခဲ့သည့် အခါ ရေဒီယို မျှော်စင် ခြေရင်းသို့ ကျွန်တော် ရောက်လာသည်။ အပေါ်ကို မော့ ကြည့်သည်။ မီးရောင် မမြင်ရပါ။ မုန်တိုင်းကျနေ၍ မီးလုံး နီနီလေးများကို မမြင်ရခြင်းများလားဟု ကျွန်တော် ထင်လိုက် မိသည်။ နောက်မှ တစ်စုံ တစ်ခုတော့ မှားယွင်း နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိ လိုက်သည်။

မျှော်စင်လှေကားထစ် တစ်ထစ်ကို ကိုင်ပြီး အပေါ်သို့ ကျွန်တော် စတက်သည်။ လျှပ်စစ်စက်ရုံ၏ ခေါင်မိုးလောက်

ဆီပင် မရောက်သေးမီ ငါးပေပြည့်အောင်ပင် မတက်ရသေးမီ ရေဒီယိုမျှော်စင်က တိုင်ငုတ် လေးခုသာ ကျန်တော့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ မျှော်စင် တစ်ခုလုံး လဲကျသွား ခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော် အောက်ကို ခပ်မြန်မြန် ပြန်ဆင်း သည်။ လေးဖက် ထောက်ပြီး စက်ရုံနှင့် ဝေးရာတက်သို့ တွားတက် သည်။ လိမ်ကောက်နေသည့် မျှော်စင် အပိုင်း အပြတ် ဘားသို့ ရောက်လာသည်။ စက်ရုံနှင့် ဝေးသည့် ဘက်ခြမ်းမှ မဲဇက် ရက်မများ အတိုင်း လိုက်လာခဲ့ရာ လိမ်ကောက် နေသော သံမဏိ ဆိုင်းကြိုးကြီး နှစ်ချောင်းကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ဆီးနှင်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး သံမဏိ ဆိုင်း ကြိုးများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲယူလိုက်ရာ နောက်ဆုံးတွင် နှောင့်နှေးနားကို ဆုပ်ကိုင်မိ လာသည်။

ကျွန်တော်၏ လက်နှိပ် ဓာတ်မီးကို ထုတ်ပြီး မီးရောင် မြန်ထဲတွင် သံမဏိကြိုးစ ထိပ်များကို စစ်ဆေးသည်။ ကြိုးများမှာ ဖြတ်ပစ်ခံထားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြိုးစများ၏ နှစ်ဖက်လုံး လိမ်ကောက်၍ မနေပါ။ ဖွာ ထွက် မနေပါ။ သံမဏိရုံဖြင့် ညီညာစွာ ဖြတ်ဖောက်ခံထားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အပေါ်ကို မော့ကြည့် သည်။ သည်နေရာသို့ လှေသောက်ယောက် ရောက်လာပြီး သံမဏိဆိုင်းကြိုးများကို ခြေခြင်းပင်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် မက္ကမာဒို ခြေစိုက် စခန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ အဆက်အသွယ် လုပ်မှုကို နားပုံ ရေပါ။

လက်နှိပ်ခတ်မီးကို တေးဖယ်ပြီး လူဂါကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ မောင်းထိန်း ခလုတ်ကို ဖွင့်သည်။ - ပြီးမှ ရှေ့ကို တတ်နိုင်သလောက် တိုးသွားမိ ပြန်သည်။ တိဘတ်၏ ကိုယ်လုံးကြီးမှာ လဲကျနေသည့် မျှော်စင် အောက်တွင် ပိနေသည်။ မျက်နှာမှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေပြီး ဆီးနှင်းပြင်ပေါ်တွင် အေးခဲနေသော သွေးကွက်များ တွေ့ရသည်။

တိဘတ် မျှော်စင်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ သူ့အပေါ်မှာ ရှိစဉ် တစ်ယောက်ယောက်က ဆိုင်ကြီးများကို ဖြတ်ပြီး သူ့အား သေတွင်းသို့ ပို့ခဲ့ခြင်းပင်။ ကျွန်တော် သည်နေရာသို့ ထွက်မလာခင် တခြား သူများ၏ အိပ်ခန်းများကို မစစ်ဆေးခဲ့မိခြင်း အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျိန်ဆဲ မိသည်။ သို့သော်လည်း သည်ကိစ္စက လွန်ခဲ့သည့် တင်နာရီလောက်က ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ သည်နေရာသို့ ကျွန်တော် ထွက်မလာခင် ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ပြန်အိပ်နေဖို့ အချိန်ရ လောက်သည်။

တိဘတ်၏ အလောင်းကို ဖိထားသည့် မျှော်စင် အပိုင်းအပိုင်းမှာ ဆီးနှင်းထုထဲတွင် နစ်မြုပ်နေပြီး လေးလံလွန်းသောကြောင့် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း မ၍ မရပါ။

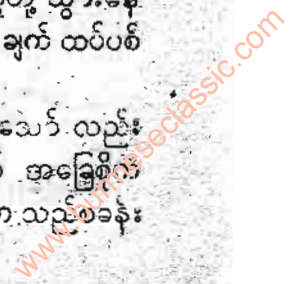
ကျွန်တော်သည် မျှော်စင် နံဘေးမှ နေ၍ လျှပ်စစ် စက်တက်သို့ ပြန်လျှောက် လာသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ကျွန်တော် ရှေ့တည့်တည့် တစ်နေရာမှ စက်နှိုးသံ တစ်ချက် ကြားရသည်။ ခဏ အကြာတွင် နောက်ထပ် စက်တစ်လုံး နိုးထပြန်သည်။ ထိုနောက် မီးလုံးကြီး နှစ်စုံ လင်းလာသည်။

စနိုကက်ဟု ခေါ်သည့် ရေခဲပြင်သုံး ယာဉ် များပါကလား။ စနိုကက်များ ပေါ်တွင် တစ်ယောက်ယောက်တော့ နေပြီ။ အင်ဂျင်စက်သံ တဖြည်းဖြည်း ခြင်လာစဉ် ကျွန်တော်သည် မီးလုံး တစ်စုံ၏ အထက်နားသို့ ချိန်ရွယ်ပြီး လူဂါဖြင့် နှစ်ချက် ဆင့်ပစ်ထည့် လိုက်သည်။ စနိုကက်က ကျွန်တော့်ဆီသို့ ဆီနိုသာသည်ဟု ထင်ရပြီးမှ စက်သေ သွားသည်။ မီးလုံးကြီးများက ဖွင့်လှက် သွားပင်။

ဒုတိယ စနိုကက် တစ်စီးက ကျွန်တော့်ဆီသို့ လာနေပြန်ရာ သေနတ်ဖြင့် နောက်ထပ် နှစ်ချက် ထပ်ပစ်ထည့် လိုက်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ခြောက် လက်မခန့် အကွာမှ မျှော်စင်ပေါ်ကို ကျည်ဆန် တစ်တောင့် မှန်ပြီး စဉ်ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော်၏ နံဘေး တစ်ဖက်ကို မီးဖြင့် ထိုးလိုက်သည့် ပူခနဲ ဖြစ်သွားသောကြောင့် ညာဘက်သို့ ယိုင်ပြီး လဲကျသွားမိသည်။

ကျွန်တော် လူးလဲပြီး ပြန်ထလိုက်ချိန်တွင် စနိုကက် နှစ်စီး တစ်ဖက်သို့ ချိုးကျွေ့ပြီး မုန်တိုင်းထဲသို့ အပြေးမောင်းမောင်း ချီလေပြီ။ တတိုးတိုး တိုက်နေသည့် လေထဲတွင် စက်သံများက တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန် သွားသည်။ သူတို့ သွားနေသည့် ဘယ်ဘက်သို့ သေနတ်ဖြင့် လေးချက် ထပ်ပစ်ထည့်ပြီးမှ သေနတ်ကို ပြန်ချ လိုက်သည်။

အတာနေဘုတော့ လုံးဝ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် လည်းကောင်း ပြောပြခဲ့သည့် စကား အရ ဆိုဗီယက် အခြေစိုက်စတာနေဘု၏ လူများ ဖြစ်ရမည်။ မနေက သည်စခန်း

သို့ ကျွန်တော်တို့ အလာတွင် ဦးဆောင် ရဟတ်ယာဉ်
မြင်တွေ့ခဲ့သည့် တစ်စုံ တစ်ရာမှာ သည် စနိုက်ကံ တွေ
ဖြစ်ရမည်။

ကျွန်တော်သည် လူဂါကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ပြီး လှုပ်စစ်
စက်ရုံသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ နံရုံးများကို ကျည်ဆန် ရှုပ်ထွေး
သောကြောင့် ဘယ်ဘက် တစ်ခြမ်းလုံး နှာကျင် ကိုက်
နေသည်။ လမ်းပြ ကြိုးကို ကျွန်တော် ကောက်ကိုင်ပြီး
အုပ်ချုပ်ရေးရုံးဘက်သို့ ပြန်လာ ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ခလုတ်
တိုက်ပြီး နှစ်ခါ ချော်လဲသည်။ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ထလိုက်သည့်
အခါ ကြိုးစက ကျွန်တော် လက်ထဲမှာ ပျော့ခွေပြီး ပါလာ
သည်။ ပျော့ခွေ နေသည့် ကြိုးကို လက်တွင် ကိုင်ရင်း အတန်
ကြာအောင် ရပ်နေမိသည်။ နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး
လှုပ်စစ် စက်ရုံဘက်မှ ကြိုးကို ဆွဲကြည့်သည့် အခါ ကြိုးက
တောင့်ပြီး ပါလာသည်။ ကြိုးက လှုပ်စစ် စက်ရုံဘက်တွင်
တော့ ပြုတ်ထွက် မသွားသေးပါ။

ရှေ့ ပြန်လှည့်ပြီး ကြိုးကို ဆွဲယူသည့် အခါတွင်တော့
ကြိုးက အလိုက်သင့် ပါလာ ပြန်သည်။ အုပ်ချုပ်ရေး ရုံးခန်း
ဘက်မှ ကြိုးထုံး ပြေသွား၍ လား။ တစ်ယောက်ယောက်က
ကြိုးကို ဖြတ်သွား လေသလား။

အေးလွန်းသောကြောင့် ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း စဉ်းစား
၍ မရပါ။ ပြီးမှ ကျွန်တော် ရှေ့ ဆက် ထွက်လာ ခဲ့သည်။
အုပ်ချုပ်ရေး ရုံးနှင့် သိပ်မဝေးသည့် နေရာမှ နေ၍ ကြိုးကို

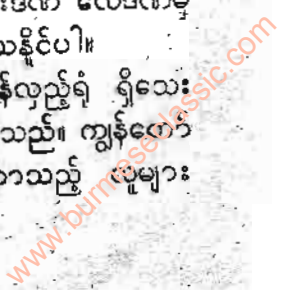
ဖြတ်ပစ်ခဲ့လျှင် ကြိုးစ ဆုံးသည်အထိ လိုက်သွားပြီး ဘယ်ညာ
ဝေ ဝိုက် သွားကြည့်မည်။ သို့ဆိုလျှင် တစ်ဖက်ဖက်တွင်တော့
တံခါးပေါက်နှင့် တိုးမိနိုင်သည်။

ဆယ်မိနစ်ခန့် အကြာတွင် ကြိုးဖြတ်ခံထားရသည့်နေရာသို့
ရောက်လာသည်။ နောက်မှ ကြိုးကို တင်းနေအောင် ဆွဲလိုက်
သည်။ ပြတင်းပေါက်မှ မီးရောင် တစ်ခုခုများ တွေ့ရမလားဟု
ဣဆပြီး အမှောင်ထဲသို့ ချောင်းကြည့်သည်။ ဘာမှ မမြင်
ရပါ။

လမ်းကြောင်း တစ်ခုလုံးမှာ ဆီးနှင်းများ ဖုံးနေသည်။
ကျဆင်းနေသည့် ဆီးနှင်းများကလည်း တင်ပါးခန့် အမြင့်သို့
ပွင့် ရောက်နေသည်။ ကျွန်တော် လမ်းပျောက် နေမှန်း ရိပ်မိ
လာသည်။ ကြိုးကို လွှတ်ပြီး ရှေ့ဆက် သွားလျှင် အုပ်ချုပ်
ရေး ရုံးနှင့် ကောင်းကောင်း လွဲသွား နိုင်သည်။ သည်လို
မီးလေဝသ အခြေအနေထဲတွင် အပြင်မှာနေ၍ သိပ်ကြာကြာ
ခံမည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော် နောက်လှည့်ပြီး လာရာ လမ်းကို ပြန်ကြည့်
သည်။ လှုပ်စစ် စက်ရုံသို့ ကြိုးစကို ကိုင်ရင်း ပြန်သွားမှ
ဖြစ်မည်။ စက်ရုံထဲတွင်တော့ အနည်းဆုံး မိုးဒဏ် လေဒဏ်မှ
ခိုရာ ရှိသေးသည်။ အေးခဲပြီးတော့ မသေနိုင်ပါ။

ခြေနှစ်လမ်းခန့် နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ရုံ ရှိသေး
သည်။ လက်ထဲမှ ကြိုးက ပျော့ခွေ သွားပြန်သည်။ ကျွန်တော်
ရပ်တန့်လိုက် မိသည်။ စနိုက်ကံတွင် ပါလာသည့် လူများ

၁၃၂။ ချစ်ဝမ်းဇာန်

ပြန်ရောက်လာပြီး လှုပ်စစ်စက်ရုံ ဘက်မှ ကြိုးစက် ဖြတ်သွားကြောင်း ထင်ရှား နေသည်။ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ မမြင်သာသည့် နေရာလေးတွင် စခန်းချနေကြတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ကျွန်တော်သာ စခန်းထဲသို့ ပြန်သွားပြီး တခြားလူများက သတိ မပေး နိုင်လျှင် တစ်ဖက်သား ပြုသမျှ လည်စင်းပြီး ခံနေကြဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။ အပြင်တွင် စောင့်နေသူ များက ကြိုက်သည့် အချိန်တွင် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် အပြင်ရှင်းပစ်၍ ရနေ ပေပြီ။

အုပ်ချုပ်ရေးရုံး ရှိသည်ဟု ထင်ရသည့် ဘက်သို့ ကျွန်တော် လှည့်ထွက် လာမိသည်။ မည်မျှ ကြာအောင် လျှောက်သွား နေမိမှန်း ကျွန်တော် မသိပါ။ တစ်နေရာ အရောက်တွင် မီးရောင် တစ်ချက် မြင်လိုက်သည်ဟု ထင်မိသည်။ မှန်မှားမှား အလင်းရောင် မျှသာ။ ကျွန်တော်၏ ဘယ်ဘက်မှ ဖြစ်သည် မီးရောင် မြင်ရသည်ဟု ထင်မိသည့် ဘက်သို့ လှည့်လာ မိပြန်သည်။

ရှေ့သို့ ဒယ်မီးဒယ်ိုင်ဖြင့် ခြေလှမ်းလာ မိသည်။ မီးရောင် မမြင်ရတော့ ပြန်ပါ။ အစ ကတည်းက တကယ်မှ မြင်မိခဲ့လားဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားသည်။ ထို့နောက် မီးရောင်အပြန်ပေါ်လာသည်။ နှင်းဆီသွေးလို ခပ်ဖျော့ဖျော့ အလင်းရောင်ကလေး ဖြစ်သည်။ ဆီးနှင်းထူ ကြားမှ နေ၍ ရေ အဘတ် နိုင်ဆုံး တိုးသွား မိသည်။ ပြတင်း ပေါက်ပေး တစ်ပေါက်မှ ပေါ်လာသော အလင်းရောင် ဖြစ်သည်။

ပြတင်းပေါက် နားသို့ ရောက်ရုံ လောက်ပဲ ကျွန်တော် သွားနိုင်သည်။ ခြေကုန် လက်မန်း ကျနေ သော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ရေခဲမှုန်များ ထူထပ်စွာ ကပ်နေသည့် ပြတင်းပေါက်မှ မှန်ချပ်ကို ကျွန်တော် လက်ဖြင့် ခေါက်ကြည့် လိုက်သည်။ ချက်ချင်းလိုပင် တစ်ဖက်ခြမ်းမှ လူရိပ်ကို ကျွန်တော် မြင်ရသည်။

နောက် တစ်ခါ ထပ်ပြီး ခေါက်လိုက် သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က အတွင်းမှ ရေခဲဖတ်ကို ခွာပြီး ကျွန်တော်ကို ချောင်းကြည့်သည်။ မျက်လုံးချင်း ဆံမိ ကြသည်။ ပြတင်းပေါက် ပွင့်လာစဉ် ကျွန်တော် ခွေလဲ သွားပြီး ဆီးနှင်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်ကို ချောင်းကြည့်သူမှာ ဘောနေ့ သာ ဖြစ်လျှင်-ကျွန်တော်ကို လာပြီး ကယ်လိမ့်မည် ဘုတ်ဟု ထင်မိသည်။ သူ အနေဖြင့် သည်ဘက်ခြမ်းမှ တံခါးများကို သေ့ခတ် ထားမည် ဖြစ်ရာ ကျွန်တော် အနေဖြင့် အတွင်းသို့ ဝင်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

နာရီများလောက် ကြာသည်ဟု ထင်ရသော မိနစ်များ အင်းငယ် ကုန်ဆုံးသွားသောအခါ တစ်စုံ တစ်ယောက်က ကျွန်တော်ကို လာပြီး ဆွဲထူသည်။ မော့ကြည့်လိုက်ရာ ဒေါက်တာ ဒီဟွန်း၏ မျက်နှာကို တွေ့ရလေသည်။ သူမက 'ရှင် ကိုယ်လုံးကြီးက လေးလွန်းတယ်၊ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်လည်း ထကြည့် ပါဦး'

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး မတ်တတ် ရပ်လိုက်သည်။ ဒီဟွန်းက ကျွန်တော်ကို သူမ၏ ခုတင်ဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။

သူမ၏ အနွေးထည်ကို ဆွဲချွတ်ပြီး နံဘေးသို့ လွင့်ပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏ အနွေးထည်ကို ဖစ်ဖြုတ်ပြီး ချွတ်ပေးသည်။

‘ရှင်က အပြင်မှာ ဘာလုပ် နေတာလဲ’ ဟု ဒီဟွန်းက မေးလိုက်ပြီးမှ ကျွန်တော့် ခါးမှ သွေးများကို မြင်သွားသောကြောင့် ‘ဘုရားရေ’ ဟု ရေရွတ်သည်။ ပြီးမှ သူမ၏ ရှေးဦး သူနာပြု ဆေးသေတ္တာကို သွားယူ လာသည်။ ကျွန်တော်၏ ဒဏ်ရာကို စစ်ဆေးရင်း

‘ရှင်က သေနတ်ပစ် ခံထားရ တာပဲ’ ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော်၏ ခါးကို ငုံ့ကြည့် မိသည်။ အအေးဒဏ်ကြောင့် ပြာနှမ်းနေသည့် အရေပြား တစ်ခုလုံးပေါ်တွင် ကျည်ဆန် ရှုပ်ထီသွားသည့် နေရာမှ နီရဲနေသော ဒဏ်ရာကို တွေ့ရသည်။

‘ဘယ်သူက ရှင်ကို သေနတ်နှင့် ပစ်သွား တာလဲ’

သူမက ပိုးသတ်ဆေး ပုလင်းကို ထုတ်ပြီး ဝှမ်း စပေါ်သို့ နည်းနည်း ဆွတ်လိုက်သည်။ ‘နည်းနည်းတော့ စပ်လိမ့်မယ်’

ဒဏ်ရာကို ဝှမ်းစဖြင့် သုတ်ပေးနေစဉ် ကျွန်တော် အံ့ကြိတ် ထားရသည်။ ဒဏ်ရာမှ အနာရှိန်ကြောင့် အူအသည်း ပြောင်းပြန်လန်ပြီး အခန်း တစ်ခုလုံး ချာလပတ် လည်နေသည်။ အနာကို ဆေးကြောပြီးသော အခါ ရှေးဦး သူနာပြု ဆေးအဆီ တစ်မျိုးဖြင့် သုတ်လိမ်းပြီး ပတ်တီးဖြင့် ခပ်တင်းတင်း စည်း ပေးသည်။

‘ရှင် ကံကောင်းတယ်၊ အရိုးတွေ တစ်ခုမှ ကျိုးမသွားဘူး၊ နံရိုးတစ်ချောင်းတလေတော့ နည်းနည်း အက်ချင် အက်သွား ခာပေါ့၊ ကိုင်း ရှင် အိပ်လိုက် ပေတော့’

ဒီဟွန်းက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြီး စောင်ခြုံ ပေးသည်။ သူမကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ အရာရာကို ခပ်ဝါး ဝါးသာ မြင်နေ ရသည်။

‘တိတတ် သေသွားပြီ’ ဟု ကျွန်တော် မပွင့်တပွင့် ပြောလိုက် မိသည်။ သို့သော် ဒီဟွန်း ကြားမိပုံ မရပါ။

‘အိပ်တော့လေ နစ်ကိုလတ်၊ ရှင် ပျောက်နေတဲ့ ကိစ္စကို တစ်ခုခု ဆင်ခြေ ပြုပြီး ကျန်တဲ့ လူတွေကို ကျွန်မ ကြံဖန် ပြော ထားလိုက် ပါ့မယ်၊ ရှင် အိပ်မှ ဖြစ်မယ် နော်’

‘ကျွန်တော် ထထိုင်ဖို့ ကြိုးစား ကြည့်သည်။ ထ၍ မရပါ။ အခန်းက တဖြည်းဖြည်း မှောင်လိုက် လာစဉ် အိပ်မက်ပင် မခက်နိုင်ဘဲ အိပ်မောကျသွား တော့သည်။’

တစိုးစိုး လေဘိုက်ခတ်နေ သံကြောင့် ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ ပျော့ငွေ့နေသည့် ကြိုးစကို လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားမိသောကြောင့် ကျွန်တော် အပြင်ဘက်မှာပဲ ရှိနေသေး သည်ဟု ကြောက်ပိုင်းမျှ ထင်လိုက်မိ သေးသည်။

ထို့နောက်တွင် ဘာတွေဖြစ်ခဲ့၍ ကျွန်တော် ဘယ်နေရာ ရောက်နေသလဲ ဆိုသည့် အသိ တရားက အပြေး အသွား ပြန်ပေါ် လာသည်။ ကျွန်တော် ထထိုင် လိုက်သည့် အခါ

ခါးမှ အနာက မားဖြင့် ထိုးသလို စူးခနဲ ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော်၏ လက်ပတ်နာရီက မွန်းတည့် ပြီး၍ မိနစ်ပိုင်းမှ လွန်နေကြောင်း ပြနေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေပြီး ခါးမှ ဒဏ်ရာက ကိုက်ခဲနေသေး သော်လည်း ညကထက် စာလျှင်တော့ အများကြီး သက်သာလာသည်။

စောင်များကို နံဘေးသို့ တွန်းထုတ်ပြီး အိပ်ရာပေါ်မှ ဆင်းလိုက်စဉ် တံခါးဖွင့်ပြီး အယ်လ်ဆီး ဝင်လာသည်။ သူမ၏ မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်စိတ် ပေါ်လွင် နေသည်။ သူမက တံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး ကျွန်တော်ဆီသို့ လျှောက်လာကာ သွေးခုန်နှုန်း စမ်း ကြည့်သည်။ ကိုယ်အပူချိန် တိုင်းသည်။

'သက်သာလာပုံတော့ ရပါတယ်။ ရှင် ဘယ်နှယ် နေသေး သလဲ'

'အသက် ရှင်နေတုန်းပါပဲ လားလို့ ခံစားရ ပါတယ်'

'ဒုဗိုလ်မှူးကြီး တိဘက် ပျောက်နေတယ်။ အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့ပြီး ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ကို အပြင်ထွက် ရှာဖွေ အားလုံးက ပြောနေ ကြတယ်'

'ကျုပ် ဒီ ရောက်နေတာများ ပြောလိုက်င် သေးလား'

'မပြောပါဘူး။ ဒါနှင့် ညက ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့ တာလဲ။ ရှင်ကို ဘယ်သူက သေနတ်နှင့် ပစ်သွား တာလဲ။ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး တိဘတ်က ဘယ်ရောက်နေ တာလဲ'

'ကျုပ် မျက်နှာသစ်နေတုန်း ကျုပ် အခန်းကို သွားပြီး အဝတ်အစား အသစ်ယူပေး ပါလား။ ခင်ဗျား ပြန်လာရင် ကျုပ် ရှင်းပြပါမယ်'

အယ်လ်ဆီး ခေါင်း ညှိတ် ပြီး လှည့် ထွက် သွား သည်။ ကျွန်တော် မတ်တတ် ထပြီး အခန်း ထောင့်ရှိ ကြွေလှေထွင် မျက်နှာ သစ်သည်။ သုံးလေးမိနစ် ကြာသောအခါ အယ်လ် ဆီးက အဝတ်အစားများနှင့်အတူ ပြန်လာသည်။ သူမ စောင် ကြည့်နေစဉ် ကျွန်တော် အဝတ်အစား လဲပြီး ကျွန်တော်၏ လက်နက်များကို သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။ အဝတ်အစား လဲပြီး သောအခါ စီးကရက် တစ်လိပ် မီးညှိပြီး ခပ်ပြင်းပြင်း ရှိုက် ဖွား လိုက်သည်။

'သိပ်ဆိုးတဲ့ အကျင့်ပဲ' ဟု အယ်လ်ဆီးက အလိုလို ပြော ထာသည်။

'ဒုဗိုလ်မှူးကြီး တိဘတ် သေသွားပြီ'

'ကျွန်တော်က နီဒါန်း ချီမနေဘဲ ပြောလိုက်သည့် အခါ အယ်လ်ဆီး ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

'ဘုရားရေး ဒီမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲရှင်'

သူမကို ပြောပြရန် သင့်မသင့် ကျွန်တော် အတန်ကြာ အောင် စဉ်းစားသည်။ သူမကို သတိပေးထားမှ ဖြစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

'ညတုန်းက ရေဒီယို အဆက်အသွယ် လုပ်တဲ့ နေရာမှာ ဆီးနည်း အခက်အခဲ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တယ်။ အသံဖမ်း မျှော်စင် ဝီ စစ်ဆေးဖို့ တိဘတ် ထွက်သွားတယ်။ မျှော်စင်ပေါ် သူ တက်သွားတုန်း မျှော်စင် ပြိုကျပြီး သေသွားတဲပဲ'

'မတော်တဆ ဖြစ်တာလား'

‘မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို မျှော်စင်ဆီ မရောက် ရောက်အောင် များခေင် သွားတာပဲ၊ သူ့ မျှော်စင်ပေင် ရောက် နေ တဲ့ အချိန်မှာ တစ်ယောက်ယောက်က မျှော်စင် လဲကျသွားအောင် သံမဏိ ဆိုင်းကြိုးတွေကို ဖြတ်ပစ်ခဲ့တာပဲ’

‘ရှင့်ကို ဘယ်သူက သေနတ်နှင့် ပစ်သွားတာလဲ’

‘အသေအချာဘော့ ပြောလို့ မရဘူး’

ကျွန်တော် ပြန်ဖြေ လိုက်ပြီး ညက အဖြစ် အပျက်ကို ခပ်သွက်သွက် ရှင်းပြ လိုက်သည်။ အယ်လ်ဆီးက နှုတ်ခမ်းကို မဲ့ပြီး တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်သည်။ ကျွန်တော် စကား ဆုံးသွားသောအခါ အယ်လ်ဆီးမှာ အသားအရေ ပြူဖိတ် ပြူရော် ဖြစ်သွားလေသည်။

‘ရှင့်မှာ စီးကရက် ရှိသေးသလား’

သူမ အတွက် စီးကရက်ဘစ်လိပ် မီးညှိပေးလိုက်ရာ အယ်လ်ဆီးက စီးကရက်ကို တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ဖွာလိုက်သည်။

‘ဒါကလည်း သူ့ကို ဘယ်သူ သတ်သွားသလဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းရဲ့ အဖြေ မဟုတ် သေးဘူး၊ နောက်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို သတ်ပစ်ရတာလဲ၊ ဒါဟာ ရုရှားတွေရဲ့ လက်ချက်လို့ ထင်သလား’

‘ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ စတာနော့ဟာ သိပ္ပံပညာရှင် မဟုတ်ဘူး သူဟာ ကေဂျီဘီ အရာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်’

‘သူတို့က ရှင်နှင့် ဒု ဝိုလ်မူးကြီး တိဘတ်တို့ကို ဘာဖြစ်လို့ သတ်ပစ်ချင် ရတာလဲ’

‘သူတို့က ကျုပ်တို့ အားလုံးကို သေစေချင် နေတာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ’

စီးကရက်ကို ညှပ်ထားသည့် သူမ၏ လက်မှာ တုန်ယင် နှုတ်ခမ်းနေသောကြောင့် စီးကရက်ပင် ပြုတ်ကျတော့ မလို ဖြစ် သွားသည်။

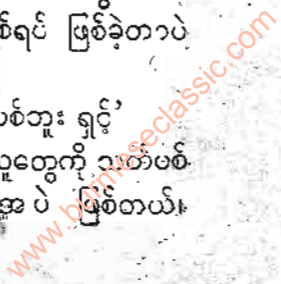
‘ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့ကို သတ်ပစ်ချင်နေ ရတာလဲ ဟင်’ သို့ဖြင့် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးစက်ရဲ့ အောက်မှ လျှို့ဝှက် ဓာတ်ခွဲခန်း အကြောင်းကို သူမအား ပြောပြ လိုက်ရသည်။ ရုရှားတို့ ထုတ်လုပ်နေသည့် အပြောင်းအလဲ အလွန်မြန်ဆန် သော ဇီဝဓာတ်ကူပစ္စည်း အကြောင်းလည်း ပါသည်။

‘ဒါကလည်း ဒီက လူတွေကို ဘယ်သူ သတ်သွားသလဲ ဆိုတဲ့ ကိစ္စရဲ့ အဖြေ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒု ဝိုလ်မူးကြီး တိဘတ် တာ အမှန်အတိုင်း ပြောပြခဲ့တာ ဆိုရင် အဲဒီ ပစ္စည်းကို ကျွန်မကလီးယား အမှတ်အသား ထည့်ပေး ထားတယ် ဆိုရင် အလောင်းတွေထဲမှာ ရေဒီယို သတ္တိ ကြွတဲ့ အမှုန်တွေ တွေ့ရ တာပေါ့၊ ဒါလည်း မဟုတ် သေးဘူး’

‘ကျုပ် သိပါတယ်၊ ဒါဟာ တကယ်တော့ ဒီက လူတွေကို သတ်ပြီး သုတေသန မလုပ်နိုင် အောင်လို့ သတ်သွားတာ ဆိုရင် ဖြစ်၊ မဖြစ်ရင် မတော်တဆ ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့တာပဲ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် ရတယ်’

‘ဖြေဆေး ဆိုတာက လူကို မသတ်ဖြတ်ပစ်ဘူး ရှင့်’

‘အဲဒါကိုလည်း ကျုပ်သိပါတယ်၊ ဒီက လူတွေကို သတ်ပစ် ခြင်းတစ်ခုဟာ ဆိုဗီယက်တွေရဲ့ အာဇီဘီ-အေ ပုံ ဖြစ်တယ်၊

ရုရှားတွေဟာ သူတို့ရဲ့ အာဇာနည်-အေ တွေကို ရည်ရွယ်ချက် နှင့် ဒီ နေရာကို ပို့လိုက် တာလား၊ မတော်တဆ နည်းနဲ့ ရောက်လာတာပဲလား၊ တစ်ခုခုပဲ'

'ဒါဆိုရင် စုံစမ်းရေး ကော်မရှင်မှာ စတာနေ့ ဟာ တာဟာ မတော်တဆ ဖြစ်တာကို ဖုံးဖိဖို့၊ ဒါမှ မတုတ် လူသတ်မှုကို လက်လေ့န ဖျောက်ဖို့ ဖြစ်ရမှာပဲ'

'အတိအကျ ဝါပဲ ဗျာ'

'ဒါပေမယ့် ဒု ဗိုလ်မှူးကြီး တိတတ်ကို ဘာဖြစ်လို့ သူ သွား ရတာလဲ၊ အဲဒါက အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး၊ အဲဒါက ရှင်ရဲ့ အယူအဆ အတွက်ပဲ အထောက်အကူ ရတာပါ'

'ကြော့မာဒိုက အခြေစိုက် စခန်းကို ရေဒီယိုနှင့် အကြောင်း ကြားဖို့ ဒု ဗိုလ်မှူးကြီး တိတတ်ကို ကျွပ် မှာထားတယ်၊ ကမိ ရိုးတန်းကို လေကြောင်းကနေ ကင်းလွှင့်ပြီး ကြည့်ခိုင်းဖို့ပဲ'

ဆိုပီယက်တို့သည် အာဇာနည်-အေ များကို ရေငုပ်သင်္ဘော နှင့် ချိန်းထားသည့် နေရာသို့ သယ်ဆောင်သွားခြင်း ဖြစ်နိုင် ထည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆမိသည့် အကြောင်းရင်းကို ရှင်းပြ လိုက်သည်။ အယ်လ်ဆီးက ခဏမျှ စဉ်းစား နေပြီးမှ

'ရှင်မှာ သေနတ်ဒဏ်ရာ ရထားတာက လွဲလို့ ရှင် ပြော ခဲ့တဲ့ တခြား ကိစ္စတွေဟာ သံသယ စိတ်ကြောင့် ယုံဆက် ကြောင်ထင် ဖြစ်နေတာပဲလို့ ကျွန်မတော့ ပြောမိမှာပဲ၊ ဒါပေ မယ့် လက်ရှိ အခြေအနေ အရ ရှင် ပြောခဲ့တဲ့ အထဲမှာ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားနိုင်ပါတယ်'

'အဲဒီ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါ သဗျာ'

'ရှင်က ကျွန်မကို ဘယ်လို လုပ်ပေး စေချင်သလဲ နတ်ကို သတ်၊ ကျွန်မ တတ်နိုင်တာ ဆိုရင် ကူညီမှာပါ'

'ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှ မပြောပါနှင့်၊ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ကို မနေက ညနေတုန်းက ထမင်းစားဆောင် ထဲမှာ တွေ့ခဲ့ပြီး ကတည်းက ခုထက်ထိ ထပ်မတွေ့ သေးတဲ့ ပုံစံနှင့်ပဲ ဆက် နေပါ၊ အခု ပြောခဲ့ ဖြစ်ခဲ့တာတွေဟာ ဘာပဲ ဖြစ်နေနေ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ကို မမြင်တာ ကြာပြီလို့ပဲ မှတ်ထားပါ၊ ကျုပ် ပြောတာကို သဘော တူရဲ့လား'

'တူပါတယ်'

အယ်လ်ဆီးက အတန်ကြာအောင် ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေပြီးမှ အဖြေ ပေးသည်။

နေ့လယ်ခင်း ပြစ်နေသော်လည်း လေထဲတွင် လွင့်ပါနေသည့် ဆီးနှင်း များကို ဖြတ်ပြီး ဘာ တစ်ခုမျှ မမြင်ရပါ။ မုန်တိုင်း မှာ တစ်ညလုံး အရှိန် ကောင်းခဲ့သည်။ အုပ်ချုပ်ရေးရုံး၏ အရှေ့ဘက်ဆောင်မှနေ၍ ရှေ့မျက်နှာစာသို့ ရောက်အောင် ဆီးနှင်းပုံများ ကြားမှနေ၍ လေးဖက်ထောက်ပြီး ပတ်ထွက် လာစဉ် တိဘတ်ကို သတ်သွားသူများမှာ သူတို့ ပုန်းနေသည့် ခန်းတွင် ဘယ်လိုများ နေနေကြမလဲဟု ကျွန်တော် စဉ်းစား နေမိသည်။ မုန်တိုင်းက သည်အတိုင်း ဆက်ပြီး အရှိန် ကောင်းနေလျှင် သည်ကောင်တွေ သေသွားလောက်သည့် အခွင့်အရေး ရှိသေးသည်ဟု ကျွန်တော် တွေးမိသည်။

ကိုက် ၅၀ ခန့်ဝေးသည့် ရှေ့မျက်နှာစာ တံခါးဝသို့ ရောက်အောင် နာရီဝက်ခန့် သွားရသည်။ ကျွန်တော့် အနေ ပြင် စတာနေ့ကို အငိုက်ဖမ်းမိဖို့မှာ အယ်လ်ဆီး ဇီဟွန်း အနေဖြင့် သူမ၏ အခန်း ကဏ္ဍကို မှင်သေသေဖြင့် ကပြနိုင်ရ လေမိမိမည်။ စတာနေ့သည် စုံစမ်း ရေး မျူး ကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြခဲ့ပြီးပြီ။ အယ်လ်ဆီး

သား သရုပ်ဆောင် မကောင်းလျှင် စတာနေ့ သတိထားမိ သွားမည်မှာ သေချာသည်။

တံခါးမှာ အေးခဲပြီး ကျပ်နေသောကြောင့် မိနစ်အနည်း ငယ်ကြာအောင် ဖွင့်ယူရသည်။ ပြီးမှ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး အစေ့သို့ ဝင်လိုက်သည်။ အပြင် တံခါးကို ပိတ်ပြီး အတွင်း တံခါးကို ဖွင့်ကာ အထဲသို့ လှမ်းဝင်သည်။

နေ့လယ်ခင်း အလုပ်လုပ်သည့် အခန်းထဲတွင် လူအားလုံး ရောက်နေကြသည်။ အနောက် ကူးမန်လူမျိုး ကတ်အောက်က အသမ မလေး ဆယ့်ငါး အော်တိုမက် တစ် သေ နတ် တစ်လက်ကို တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် လှိုင်ထားသည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းစွပ်ကို နောက်သို့ လှန်လိုက်မှ ကျွန်တော်မှန်း သိသွား ကြသည်။ ကတ်အောက် သေနတ်ကို ပြန်ချပြီး လေထဲ တိုးတိုးဖြင့် 'ဘုရားရေ' ဟု ရေရွတ်သည်။

'နစ်ကိုသတ်' ဟု လာနာ လှမ်းအော်ပြီး ကျွန်တော် ဆီသို့ သွေ့ကပ်လာသည်။ ပြီးမှ ခြေလှမ်းတုံ့ သွားသည်။ အောက်က

'ခင်ဗျားက ဘယ် သွားနေတာလဲ၊ ဒီ တစ်မနက်ခင်းလုံး ကျုပ်တို့ လိုက်ရှာနေတာ ဗျ'

'ကျုပ် တစ်ညလုံး လျှပ်စစ် ဓာတ်အားပေး ရုံထဲမှာ ရှိနေတယ်'

ကျွန်တော်က စတာနေ့ကို စေ့စေ့ ကြည့်ရင်း ပြောလိုက် သည်။ စတာနေ့ အမူအရာ လုံးဝ ပျက်မသွားပါ။ လာနာက

'ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီမှာ သွားနေရတာလဲ၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေ လို့လဲ'

'ထမင်းစားဆောင်ထဲကို သွားကြရအောင်၊ ကျုပ် ကော်ဖီ သောက်ပြီး တစ်ခုခုစားလို့ ရတာပေါ့'

စားပွဲရုံညကြီးတွင် အားလုံး ဝိုင်း ထိုင် လိုက် ကြသည်။ ကျွန်တော် စားသောက်နေပုံကို လှမ်းကြည့်သည်။ လာနာ

နှင့် အဘယ်တို့မှာ ပျာယာအခတ်ဆုံး ဖြစ်နေသည်။ ညက အဖြစ်အပျက်ကို စတာနေ့ သိထားပြီး ဖြစ်နေမည် ဆိုလျှင်

သူ သိနေသည့် အကြောင်းကို မျက်နှာတွင် မမြင်ရပါ။ စားသောက်ပြီးသော အခါ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ကျွန်တော်

မီးညှိလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ရှင်းပြမည့် စကားကို အားလုံးက စောင့်မျှော်နေ ကြသည်။

'ဒုဗိုလ်မှူးကြီး တိတတ် သေသွားပြီ' ဟု ကျွန် တော် ပြောလိုက်သည်။

စတာနေ့မှာ တခြား သူများ လိပ်စာ လန့်ဖျပ်သွားပုံ ရသည်။ သူက ရှေ့ကို ခါးကိုင်းရင်း

'ဒီမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲ ဆိုတာ ခင်ဗျား ရှင်းပြရင် ပြီး ကောင်းမယ် ထင်တယ် ဗိုလ်မှူးကြီး ကာတာ'

'သူက ဒီမှာ တွေ့ရှိရတဲ့ အခြေအနေကို အခြေစိုက်စခန်းကို သတင်းပို့ဖို့ ကြိုးစား ခဲ့တယ်၊ အသံဖမ်းတိုင်မှာ တစ်ခုခု

ခွတ်ယွင်းနေပုံရလို့ သူက သွားပြီး စစ်ဆေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ ပြန်မလာတာနှင့် သူ နောက်ကို ကျုပ်လိုက်သွားတာပဲ'

'သူက ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ' ဟု မေးလိုက်သော လာနာ၏ နတ်နှာပေါ်တွင် ကြောက်လန့် နေသည့် အမူအရာများ ပေါ်နေသည်။

‘အဲဒါက မတော်ဘဲဆ ဖြစ်သွားတာပါ။ သူက မျှော်စင်ပေါ် တက်သွားတယ်။ လေးပြင်း ဒဏ်ကြောင့် မျှော်စင်ကို ဆိုင်းထားတဲ့ သံမဏိကြိုးတွေ ပြတ်ထွက်သွားပြီး မျှော်စင် ပြိုကျတယ်။ အဲဒီ မျှော်စင် ပိပြီး တိဘတ် သေဆုံး သွားရတယ်’

‘ဘုရားရေ’ ဟု အယ်လ်ဆီး ဒီဟွန်း ရေရွတ်ပြီး ဝါးစင်ကို လက်ဆစ်ဖက်ဖြင့် ပိတ်လိုက်သည်။ သူမ သရုပ်ဆောင်နေပုံက ပြောင်မြောက် ပါသည်။ လာနာက

‘ဒါပေမယ့် ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မလာရတာလဲ’

‘မုန်တိုင်းက သိပ်ပြီး အားကောင်း နေတဲ့ အတွက် လမ်းပျောက်သွားမှာ စိုးလို့ ပေါ့’

‘အဲဆောက်အဖုံ နှစ်လုံးကြားမှာ လမ်း ပြု ကြိုး တစ်ချောင်းနှင့် ဆက်ပေး ထားတာတွေ သေချာပါတယ်’

စတုရန်း ပြောလာသည့် အခါ ကျွန်တော်က

‘ကြိုးကို ရှာလို့ မတွေ့ဘူးဗျ၊ ဆီးနှင်းထဲမှာ မြုပ်နေ သလား မသိဘူး’

‘ကျွန်မတို့ကို အကူအညီပေးဖို့ ရေဒီယိုနှင့် ဆက်သွယ်ရင် ကောင်းမယ်’

‘ရေဒီယို မျှော်စင်က ပြိုကျ သွား ပြီ လေ ဒေါက်တာ အက်ဗွပ်’

လာနာ၏ စကားကို စတာနော့က ဝင် ထောက် လိုက် သည်။ ကျွန်တော်က

‘ဆီးနှင်းထဲ မြုပ်နေတဲ့ ရဟတ်ယာဉ် တစ်စင်းကို ကျုပ် နှိပ်ဖော်ပြီး ရဟတ်ယာဉ်က ရေဒီယိုကို အသုံးချရ မှာပဲ။ ပေမယ့် အကူအညီတော့ တောင်းမနေဘူး။ တောင်း စရာ သည်း မလိုဘူးလေ။ ကျုပ်တို့က ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ရောက် တာဆိုတော့ အဲဒီ အလုပ်ကို ပြီးဆုံးအောင် လုမ့်ရလိမ့် မယ်’

လာနာက ဆင်ခြေတက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ရာ ကျွန်တော်က အတီးကားပြု လိုက်ပြီး

‘ဒေါက်တာ ဒီဟွန်း၊ အလောင်းတွေကို စစ်ဆေးကြည့် ဘာ အဖြေ ထွက်ပြီလား’

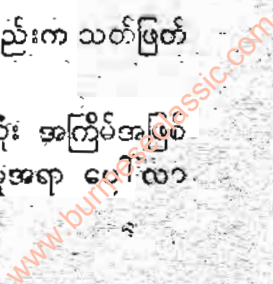
‘အဖြေ မထွက်သေးဘူး ချင့်’

ရောဂါ ရှာဖွေရေး အဖွဲ့တွင် ပါဝင် ဆောင် ရွက် နေ သော ဒေါက်တာ စထရော့က ပါးစပ်မှ ဆေးတံကို ချွတ်ပြီး

‘ညှတုန်းက ကျွန်ုပ် အသားမျှင် နမူနာထဲ ကနေ မျိုးပွား နေချိ မွေးယူထားခဲ့တယ်။ သုံး လေး နာရီလောက် ကြာရင် အဖြေ တစ်ခုခု သိရမှာပါ’

‘ဒါ ဆိုရင် ဒီက လူတွေကို ဘယ်လို ပစ္စည်းက သတ်ဖြတ် နှိပ်စက်မုန်း သိရတော့မယ် ဆိုပါတော့’

ကျွန်တော် မေးကြည့်လိုက်သည်။ ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် စတာနော့၏ မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်သည့် အမူအရာ ပေါ်လာ သည်။ စထရော့က ခေါင်းခါပြီး

ကျုပ်က အဲသလို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ဗိုလ်မှူးကြီး အဖြေ တစ်ခုခု သိရလိမ့်မယ်လို့ပဲ ကျုပ် ပြောတာပါ။ ဒါထက် မပိုပါဘူး။ အစတော့ ပေါ်လာတာ ပေါ့ဗျာ'

'ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ' ဟု ကျွန်တော် ပြောပြီး မော့ကြည့်ကာ 'လောလောဆယ်မှာတော့ အပြင်ကို ဘယ်သူ့ဘာ အကြောင်းနှင့်မှ ထွက်မသွားစေ ချင်ဘူး။ မုန်တိုင်းက သိပ်ပြီး ဆိုးဝါး နေတယ်။ နောက် ထပ်ပြီး မခတ်တတ် ထိခိုက်မှု မဖြစ်စေချင်ဘူး'

'ဒီ နေရာမှာတော့ ကျုပ်တို့အလုပ် ပြီးသွားပြီ။ အဲဒီတော့ ဓာတ်ခွဲခန်းတွေမှာ လုပ်ငန်း စကြရ အောင်၊ ဒါကလည်း ရဟတ်ယာဉ်ကို ဆီးနှင်းထဲက ဖော်တဲ့ အချိန်မှာ အကူ အညီ မလိုဘူး ဆိုရင် ပြောတာပါ'

ဒေါက်တာ အေဘယ်က ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်က 'ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော် လုပ်နိုင်ပါတယ် ဒေါက်တာ ခင်ဗျားတို့ကတော့ ဓာတ်ခွဲခန်းတွေမှာပဲ အချိန်ကုန် ခံတကောင်းပါတယ်။ ဒီက လူတွေကို ဘာ ပစ္စည်းက ဆတ်ထလိုက်တာလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် သိချင်တယ်။ အဲဒီ ပစ္စည်းဟာ ဘယ်က ရောက်လာတာလဲ ဆိုတာကိုလည်း သိချင်တယ်'

စတာနေ့ မတ်တတ် ထရပ်သည်။

'ခင်ဗျားက ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်နှင့် အဲဒီ စကားဆို ပြောရ တာလဲ'

'ဒီက လူတွေကို သတ်ပစ်လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းဟာ ဒီ ခခန်းက လာတာ မဟုတ်ဘူးဗျာ'

'ရှင် ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ နစ်ကိုလတ်' ဟု လာနာက မေးသည်။

'ဒီက လူတွေကို သတ်ပစ်နိုင်တဲ့ ပစ္စည်းမျိုး ဒီမှာ မရှိဘူး'

'ကျုပ်တို့ရဲ့ စမ်းသပ်မှုတွေ မပြီးသေးဘဲ နှင့် တပ် အပ် ပြောလို့ ဘယ် ရမလဲ ဗျာ'

စထရော့က ပြတ်ပြတ် သားသား ပြော လိုက် သည်။ 'မတ်တတ် ထပြီး တံခါးရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ တံခါးဝ ဘေးတွင် ခဏ ရပ်ပြီး နောက်လှည့် ကြည့်သည်။

'သေချာတာ တစ်ခုရှိတယ်။ ဒီမှာထိုင် ကော်ဖီသောက်ပြီး ဆင်တာ လျှောက်ပြောနေလို့တော့ ဘာ တစ်ခုမှ ထူးခြား သာမှာ မဟုတ်ဘူး'

မည်သူမျှ လေသံ မဟသော အခါ စထရော့က ဆက်၍

'ခင်ဗျားရဲ့ အစိုးရ အပေါ် ခင်ဗျား သစ္စာရှိတာကိုတော့ ကျုပ် ချီးကျူးပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး ကာတာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ ကော်မရှင်ဟာ နိုင်ငံတကာ ကော်မရှင် တစ်ရပ် ဖြစ်တယ်။ ဒီက လူတွေကို ဘယ်လို ပစ္စည်းက သတ်ဖြတ်ပစ် ထိက်တယ် ဆိုတာကို ရှာဖွေ ဖော်ထုတ် ဖို့က ကျုပ်တို့ရဲ့ အလုပ်ပဲ။ ဒါမှလည်း ဒီမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာမျိုး ထခြားနေရာ မဖြစ်ပွားအောင် ဟန့်တားနိုင်မှာပေါ့။ ကျုပ် ကတော့ ကျုပ် အလုပ်ကိုပဲ လုပ်မယ် လုတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်'

စထရော့ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ခဏအကြာတွင် လာနာမှလွဲ၍ အားလုံး ထွက်သွားကြတော့သည်။ ကျွန်တော် နှစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သောအခါ သူမက ကျွန်တော့်အား

ကော်စီဘစ်ခွက် ထပ်ငဲ့ပေးသည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ သူမ၏ မျက်နှာမှာ စိတ်ပိုဖြတ်ထားပုံ ပေါ်နေသည်။ သူမက လေသံ တိုးတိုးဖြင့် 'အဲဒီမှာ တကယ်တမ်း ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာလဲ ဟာ' သည်အဖွဲ့တွင် အယ်လ်ဆီး ဒီဟွန်းမှ လွဲလျှင် ကျွန်တော် ယုံကြည်စိတ်ချသူမှာ လာနာ ဝမ်ဦးပဲ ဂျီသည်။ ကျွန်တော် မပြောချင် သော်လည်း သတိ ပေးမှ ဖြစ်မည်ဟု စိတ်ထဲတွင် ထင်နေသည်။

'တိဘတ်ဟာ လူသတ် ခံလိုက်တာပဲ'

လာနာမှာ သွေးဆုတ် သလို ဖြစ်သွားပြီး 'ဘယ်အသတ် ခံလိုက်ရ တာလဲ'

ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက် ယောက် က သေနတ်ပြစ်သွင်းပုံနှင့် အဆောက်အအုံနှစ်လုံးကို ဆက်သွယ်ထားသည့် ကြိုးအား နှစ်ဖက်လုံးမှ ဖြတ်ပစ် သွားကြပုံ အပါအဝင် အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို သူမအား ပြောပြလိုက်သည်။

'ဒါဆိုရင် ရေဒီယိုနှင့် အကူအညီ တောင်းမှ ဖြစ်မှာပေါ့ ရှင်'

'ကိုယ်လည်း ဆက် သွယ် ကြည့် မှာ ပါ၊ ဒါပေမယ့် ဇောဇောဆယ်မှာ တစ်ယောက်ယောက်က ကိုယ်တို့ကို သေဖြတ်ဖို့ ကြိုးစား လာမယ် ဆိုရင် အကူအညီ ရအောင် လက်နက် တစ်ခုခုတော့ ရှာထား ဖေချင်တယ်'

'ဒီ ကိစ္စကို တခြား ဘယ်သူ သိသေးသလဲ'

'ဒေါက်တာ ဒီဟွန်း သိတယ်'

'ဒါဟာ ရုရှား တွေရဲ့ လက်ချက်ပဲ မဟုတ်လား၊ တောနေ့ဟာ ဒီ ကိစ္စကို ဖိုးဖိဖို့ ဒီကို ရောက်နေ တာပဲ'

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ် ပြုပြီး သူမ ဆီသို့ လက်လှမ်း လိုက်သည်။

'ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်တော့ ရုပ်မပျက်အောင်နေနော် သာနာ၊ ခင်း တစ်ခုခုသိဘားတယ်သို့ စတာနေ့ သံသယဝင်သွားရင် ခင်းကို ဆတ်ပစ်ဖို့ လက်နှေး နေမှာ မဟုတ်ဘူး'

'ရှင် သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဖမ်းသေး တာလဲ'

'ဖမ်းလိုက်ရင် ဒီမှာ တကယ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ တာ တွေကို ကိုယ်တို့ ဘယ်သိနိုင်တော့ မလဲ၊ နောက်ပြီး သူ့ရဲ့ အဖော် သွေက အပြင်မှာ ရှိနေကြတယ်'

ဆိုဒီသက်တိုက် အာဇီဘီ-အေ ဆိုသည့် ပစ္စည်းကို ဖော်ဆောင် နေကြပုံနှင့် ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ ဖြေဆေး ဖော်ထုတ်ရန် ဦးပမ်းနေပုံကို လာနာအား ခပ်သွက်သွက် ရှင်းပြ လိုက်ရသည်။

'ဒါဆိုရင်တော့ မှန်နေပြီ၊ အဲသလို ဖြစ်နိုင်တဲ့ အလား အလာရှိမှန်း ကျွန်မတို့ ဆွေးနွေးခဲ့ကြ သေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီ ပစ္စည်းက ဒီလောက် အထိ ဝေးဝေး ရောက်လာ လိမ့်မယ် ဆင်ဘူး'

'ရောက်လာတဲ့ ပုံတော့ မပေါ်နေတာပဲ'

'ဒါပေမယ့် ဒီက လူတွေကို ရုရှားတွေက ဘာဖြစ်သို့ ဆတ်ပစ်ရမှာလဲ၊ ရှာဖွေ စုံစမ်းမှု တစ်ရပ် လုပ်လိမ့်မယ် ဆိုတာကို သူတို့ သဘောပေါက်ရ မှာပေါ့'

‘သူတို့က ရည်ရွယ်ချက်နှင့် လုပ်ခဲ့ဘယ်လို့တော့ ကိုယ့်
လည်း မထင်ပါဘူး။ သူတို့က အာဇာနည်-အေ တွေကို ယာ
တစ်စီးစီးနှင့် တင်ပြီး ချိန်းထားတဲ့ ရေငုပ် သင်္ဘောဆီက
သွားပို့တာ ဖြစ်ရမယ်။ သွားပို့ရင်းနှင့် မတော်တဆ အဲဒီ
အာဇာနည်-အေတွေ စိမ့်ထွက်လာတာ ဖြစ်မှာပဲ’

‘ရှင်က ကျွန်မကို ဘာလုပ်စေချင် သလဲ’

‘လက်နက် တစ်ခုခု ရှာထား၊ ပြီးရင် ဘာမှမသိတဲ့ပုံစံနဲ့
ကိုယ့်အလုပ်ကို ဆက်လုပ်၊ ဆီးနှင်းထဲ မြုပ်နေတဲ့ ရဟတ်ယာဉ်
တစ်စင်းစင်းကို ပြန်ဖော်ပြီး မက္ကမာဒို အခြေစိုက်စခန်းက
ရေဒီယိုနှင့် သတင်းလိုက်မယ်၊ ရေလက်ကြားထဲမှာ ရေငုပ်
သင်္ဘောတစ်စင်း ရောက်နေရင် ရုရှားတွေ ပျောက်သွားတဲ့
အာဇာနည်-အေ တွေကို ပြန်ရှာပြီး သင်္ဘောနှင့် အသယ်ခံလို့
မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီ ပစ္စည်းတွေကို မော်စကို ရောက်အောင်
တစ်နည်းနည်းနှင့် သယ်သွားနိုင်လို့ ရှိရင် ကိုယ်တို့ အနေနှင့်
ပြန်ပြီး ခုခံနိုင်စွမ်း မရှိတဲ့ လက်နက် တစ်ခုကို သူတို့ ရသွား
တာနှင့် အတူတူပဲ၊ လောလောဆယ် ကိုယ်တို့မှာ ဖြေဆေး
မရှိသေးဘူး မဟုတ်လား’

‘ဒါဆိုရင် စစ်ဖြစ်လာမှာ ပေါ့’

‘စစ်က ချက်ချင်းလိုလို ဖြစ်လာမှာ ကွ’

နှစ်ဦးသား မတ်တတ်ထပြီး တံခါးနားသို့ လျှောက်သွား
ကြသည်။

‘ကျွန်မတော့ ကြောက်လာပြီ နစ်ရယ်’

‘စတာ နော့နှင့် လွတ်လွတ်ကင်းကင်း နေနော်၊ အားလုံး
အဆင်ပြေ သွားမှာပါ’

ကျွန်တော် လာနာကို နမ်းရှုပ် လိုက်သည်။ လာနာက
ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ပြီးမှ စင်္ကြံ
အတိုင်း လျှောက် သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ကျဉ်းထဲ
ကျပ်ထဲ ရောက်နေသည်။ စတာနော့က အတွင်းလူ ဖြစ်နေ
သည်။ သူ လူများက အပြင်တွင် စောင့် နေသည်။ သည်
အကြောင်းကို လာနာအား ပြောပြ၍လည်း ဘာမျှ ထူးခြား
မည် မဟုတ်ပါ။

ပစ္စည်းများ သိမ်းထားသည့် အခန်းသို့ သွား၍ ကျွန်တော်
မွေ့နှောက် ရှာဖွေခဲ့ရာ ဆယ်မိနစ်ခန့် အကြာတွင် ဂေပြား
တစ်လက်နှင့် ကြိုးတစ်ခွေ ရှာတွေ့သည်။

ကျွန်တော် အပြင်ဘက်သို့ မထွက်မီ လူဂါထဲသို့ ကျည်ကပ်
အသစ် ထည့်ပြီး အခွေးထည် အိတ်ထဲမှာ သိမ်းထားလိုက်
သည်။ ပြီးမှ ကြိုးခွေနှင့် ဂေပြားကို ကောက် ယူကာ
အပြင်ဘက်မှ မုန်တိုင်းထဲသို့ ထွက်လာ ခဲ့သည်။

လေမှာ ပြင်းထန်လွန်းသောကြောင့် မတ်တတ် ရပ်၍ပင်
ချနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်သည် ဂေပြားကို အောက်ချပြီး
ကြိုးစတစ်ဖက်ကို တံခါး လက်ကိုင် ဘုတွင် ချည်လိုက်သည်။
ကျန်သည့် တစ်ဖက်ကို ခါးတွင် ချည်နှောင်သည်။ ဂေပြား
ကို ပြန်ကောက်ပြီး ရဟတ်ယာဉ် နှစ်စင်းရှိမည်ဟု ထင်ရသည့်
နေရာသို့ ထွက်လာ ခဲ့သည်။ ရဟတ်ယာဉ်များမှာ ဆီးနှင်း
ထဲတွင် နစ်နေလောက်ပြီ။ သို့သော်လည်း ဆီးနှင်းပုံ အပြင်သို့

ထိုးထွက်နေမည့် ပန်ကာ ဒလက် တစ်ခုများ တွေ့ရလော့
ရဟတ်ယာဉ်ဟု ယူဆရသည့် ဆီးနှင့်ပုံမျိုးများ တွေ့ရမလော့
ဟုတော့ မျှော်လင့်ချက် ထားမိသည်။

တစ်နာရီခန့် ကြာ၍ ကျွန်တော့် ကြိုးတစ်ဆုံး နေရာသို့
ရောက်လာသော်လည်း ရဟတ်ယာဉ်၏ အရိပ် အယောင်က
မတွေ့ရ သေးပါ။ ကျွန်တော်သည် ထွက်လာသည့် အဆောက်
အအုံမှ အနည်းဆုံး ကိုက် ခြောက်ဆယ် ခုနစ်ဆယ်ခန့် ဝေ
လာပြီ ဖြစ်သည်။ ရဟတ်ယာဉ်များ ကလည်း သည်အကွာ
အဝေးလောက်မှာပင် ရှိရမည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ရှာ
မရ သေးပါ။

ကြိုးစကို တင်းနေအောင် ထားပြီး ဟယ်ဘက်သို့ ထွက်
လာသည်။ တစ်နေရာတွင် ဇော ရပ်ပြီး နားစွင့် ကြည့်သည်။
စနိုကက် တစ်စီး၏ စက်သံကို သံ သံ ကြားလိုက်ရသည်။
ထင်သည်။ သို့သော် ထပ်မံကြားရတော့ပါ။ ဆယ်မိနစ်ခန့်
အကြာတွင် လေသံမှလွဲ၍ တခြား ဘာသံမျှ ကြားမိသည်
မထင်တော့ပါ။

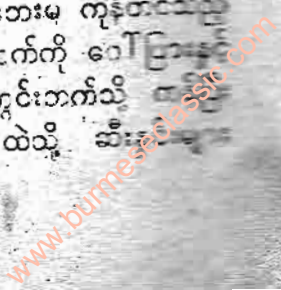
အအေးဒဏ်က အသားထဲသို့ စိမ့်ဝင်လာသည်။ သေနတ်
ရုပ်ထိသည့် နေရာမှာ စိုထိုင်းထိုင်း ဖြစ်နေမှန်း သတိထား
သည်။ အနာပြန်ပွင့်ပြီး သွေးထွက်လာမှန်း သိသာသည်
သည်နေရာတွင် ကျွန်တော် အကြာကြီး နေ၍ မဖြစ်ပါ။
အကြာကြီး ရပ်ပြီး နားနေမည်ဆိုလျှင် သွေးခဲပြီး သေလောက်
သည်။

ကြိုးစက အုပ်ချုပ်ရေးရုံးနှင့် ကျွန်တော့် ကြားတွင် ရှိသော
တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ငြိသွားသည်။ သို့ဖြင့် ရပ်ပြီး ကြိုးကို ဖြုတ်
ကြည့်သည်။ နှစ်မိနစ်ခန့် ကြာသွားသော်လည်း ငြိနေရာမှ
ဥတ်ထွက် မသွားပါ။ ကျွန်တော် နောက်ကြောင်း ပြန်လျှောက်
သည်။

ဆယ်မိနစ်ခန့် အကြာတွင် မာကျောသည့် အရာဝတ္ထု
တစ်ခုနှင့် ကျွန်တော် ခလုတ်တိုက် မိသည်။ ကျွန်တော်
နောက်လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ ဆီးနှင့်ထဲမှ တစ်ပိုင်းတစ်စ
ဘိုးထွက်နေသော ပန်ကာဒလက် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို မြင်ရ
သည်။ ပန်ကာဒလက် အဖျားနှင့် ကြိုးငြိနေခြင်းပင်။

ပန်ကာဒလက်နှင့် လွတ်သွားအောင် ကြိုးကို ဖြုတ်သည်။
ဆိုနောက် ဂေါ်ပြားကို သုံးကာ ပန်ကာအုံ ပေါ်လာ
အောင် တူးဖော်သည်။ မိနစ်အနည်းငယ် ကြာသည်အခါ
တစ်ကိုယ်လုံး ပူနွေးပြီး ချွေးပြန်လာသည်။ သို့သော်လည်း
ရဟတ်ယာဉ်၏ နံဘေးတစ်ခြမ်း ပေါ်လာအောင် ဖော်ခဲပြီပြီ
ဖြစ်ရာ လေဒဏ်မှ အတန်အသင့် အကာအကွယ် ရလာသည်။
ခင်းများကတော့ ဆက်လက် ကျဆင်းနေပြီး ကျွန်တော်
ဘူးသားသည့် တွင်းကို ဖြည့်ပေး နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ရဟတ်ယာဉ် နံဘေးမှ ကုန်တင်သည့်
တံခါးအထိ တူးဖော်မိသည်။ မျောက်လက်ကို ဂေါ်ပြားနှင့်
ခိုက်မိသွားခြင်းကြောင့် တံခါးက အတွင်းဘက်သို့ တဖြည်း
ဖြည်းသွားသည်။ ရဟတ်ယာဉ် အတွင်း ထဲသို့ ဆီးနှင့်
လေဟော ထိုးဝင်သွားသည်။

ရဟတ်ယာဉ်ထဲ သို့ ကျွန်တော် ဝင် လိုက်သည်။ စက်
ခလုတ်ကို အတန် ကြာအောင် လေ့လာပြီး မိန်းဆွစ်ကို
ဖွင့်လိုက်သည်။ ဘက်ထရီ အင်အား ပြသည့် မြားတံက
ဘက်ထရီအား တစ်ဝက်ရှိသေးကြောင်း ပြနေသည်။ ရေဒီယို
ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည့်အခါ ဆက်သွယ်ရေး အသံဖမ်းခွက်မှ
တစ်ခုရှိ မြည်သံ ပေါ်လာသည်။ စကားပြောခွက်ကို ရှာပြီး
ကောက်ကိုင်သည်။ စကားပြောရန် တွန်းရွှေ့ ရသည့်ခလုတ်ကို
နှိပ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် လေယာဉ် ဆီနံ့ ကို ရှူရှိုက်မိသည်။
ကျွန်တော့် ခါးမှ ကြိုးကို ဖြေလိုက်သည်။

စက်ခလုတ်ခုံ ပေါ်ရှိ မီးလုံးလေးများ၏ အလင်းရောင်မှ
လွဲ၍ ရဟတ်ယာဉ်ထဲတွင် မှောင်မည်း နေသည်။ သို့ဖြင့်
စကားပြောခွက်ကိုချပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ဆွဲထုတ်သည်။
ခလုတ်ကိုဖွင့်ပြီး ကုန်တင်သည့် နေရာတစ်ဝိုက်ကို ဓာတ်မီးဖြင့်
ထိုးကြည့် လိုက်သည်။

ပထမတွင် ဘာမျှမမြင်ရပါ။ ထို့နောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ
စိုထိုင်းထိုင်း အကွက်တစ်ကွက်ကို တွေ့ရသည်။ အထက်မှနေ၍
ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရည်များ တပေါက်ပေါက်ကျနေသည်ကို
တွေ့ရသည်။ လေယာဉ်မှူး ထိုင်ခုံမှ ကျွန်တော် ထပြီး ကုန်
လှောင်ရုံခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သည့်နေရာတွင် လေယာဉ်
ဆီနံ့ မွန်နေသည်။ အရည် တပေါက်ပေါက် ကျနေသည့်
နေရာကို ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်သည်။ ဆီပိုက်ပွင့်ပြီး ဆီများ
ယိုကျနေခြင်းပင်။ လေယာဉ်ဆီ များက ကုန်လှောင်ခန်း
အတွင်းပိုင်းတွင် နေရာအနှံ့ ပန်းထွက်နေသည်။

လေယာဉ်ဆီများ ပန်းထွက်နေသည်ကို စက္ကန့် အတော်
ကြာအောင် ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ရဟတ်ယာဉ်
မှာ တစ်ခုခုတော့ ချွတ်ယွင်း နေပြီ။ လောင်စာဆီ ပိုက်လှေတံ
နံဘေးမှ မိန်းဆွစ်ကို ကြိုးတိုအောင် ဖြတ်ပြီးမှ ပြန်ဆက်ထား
သည့်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဆီက ယိုထွက် နေသည်။

ဖြစ်လာနိုင်စရာ ရှိသည့် အလားအလာများမှာ မရတွက်
ခွဲပင် ကုန်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ စက်ခလုတ်ခုံကို ကျွန်တော်
ပြန်ကြည့် လိုက်သည်။ လားရာ ပြသည့် ညွှန်တံများ အားလုံး
အသုပ် လုပ်နေကြသည်။ မီးလုံးများ လင်းနေသည်။ မီးပွား
တစ်ချက်များ ပေါ်လာခဲ့လျှင်...။ ရဟတ်ယာဉ်မှာ လေယာဉ်
ဆီငွေ့များ ပြည့်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘယ်လို မီးပွား
တစ်ချက် ပွင့်လာလာ ဝန်းခနဲ ထပေါက် တော့မည်။

ရဟတ်ယာဉ်ထဲသို့ ကျွန်တော့်ထက် ဦးပြီး လူတစ်ယောက်
လာသွားခဲ့မှန်း ယခုမှ ကျွန်တော် ရိပ်စားမိသည်။ လက်နှိပ်
ဓာတ်မီးကို ပြန်ထည့်သည်။ ကြိုးစကို ကောက် ကိုင်သည်။
ရဟတ်ယာဉ် အပြင်ဘက်သို့ ကယျာကယာ ပြန်ထွက်ပြီး တွင်း
အပေါ်သို့ တက်သည်။ တွင်း နှုတ်ခမ်းစပ်မှ နေ၍ တစ်ဖက်သို့
ဘစ်ကိုယ်လုံး လှိမ့်ဆင်း လိုက်သည်။

ရဟတ်ယာဉ် ထ ပေါက် လောက်အောင် လေယာဉ်ဆီ
ငွေ့များ စုလာမိဖို့ရာ များစွာ ကြာမြင့်တော့မည် မဟုတ်ပါ။
ကြိုးစကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ပြီး အုပ်ချုပ်ရေးရုံး ဘက်သို့
သေးဖက်တွား တက်လာစဉ် သည်လိုပင် ကျွန်တော် တွေး
မိသည်။

ကိုက် နှစ်ဆယ် အစိတ်လောက်ပဲ ရောက်ဦးမည်။ ကြီးမားသည့် အင်အား တစ်ရပ်က ကျွန်တော့်ကို မြေပြင်နှင့် လွတ်သွားအောင် မြောက်တင်လိုက်ပြီး ရှေ့ကို ဆယ်ပေခန့် လွင့်သွားအောင် လွင့်ပစ် လိုက်စဉ် ဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲ သံကြိုးတစ်ချက် တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို ပေါ်လာသည်။ လေပူတစ်ချက် တိုက်လာပြီး အရည်ပျော်သွားသည့် ဆီးနှင်းများက မိုးရွာသလို သွန်ဆင်း လာသည်။

ရဟတ်ယာဉ်တွင်းမှာ တုန်းက ကျွန်တော့် ကိုယ်ပေါ်စဉ်ထွက်လာသည့် လေယာဉ်ဆီခွေ များကို မီးလားဟပ်သဖြင့် အနွေးထည် မီးစွဲ လောင်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး ဘို ဆီးနှင်းတောထဲတွင် လိုမိပစ်လိုက်နိုင် သောကြောင့် အလွယ်တကူ မီးပြန် ငြိမ်းသွားသည်။

ရဟတ်ယာဉ်ပျက်မှ အစိတ်အပိုင်းများက ကျွန်တော့်အနီး တစ်ဝိုက်တွင် ပြန်ကြဲနေသည်။ အနွေးထည် မီးကျွမ်းသွားသည်မှ လွဲ၍ ကျွန်တော့်ဘွင့် အထိအခိုက် မရှိပါ။ ကျွန်တော် လေးဖက် ပြန်ထောက်လိုက်သည်။ ရဟတ်ယာဉ် ပေါက်ကွဲရာမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် မီးတောက်များကလည်း မီးညွန့် ကျိုးပြေပြေ။

ဆီးနှင်းထဲတွင် နစ်နေသည့် နောက် ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်း ကိုလည်း အလားတူ ထောင်ချောက် ဆင်ထားမှာ သေချာသည်။ ကျွန်တော်သာ လေယာဉ်ဆီနဲ့ မရခဲ့လျှင် ရဟတ်ယာဉ် ပေါက်ကွဲသည့် အထဲ ပါသွားပြီး သေနေ လောက်ပြီ။

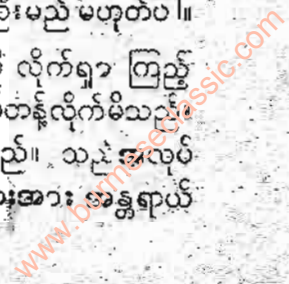
ယခု ကျွန်တော် ဆီးဖြူချက် တစ်ခု ချရတော့မည်။

သည်လို မှန်တိုင်းထဲတွင် လေယာဉ် ပေါက်ကွဲရာ၌ ကျွန်တော် ပါသွားခြင်း ရှိမရှိကို မည်သူမျှ မသိနိုင်ပါ။ စခန်းအတွင်း တစ်နေရာရာတွင် ကျွန်တော် လျှို့ဝှက်ပြီး နေနိုင်ခဲ့ချင် ကျွန်တော် သေသွားပြီဟု စတာနေ့နှင့် အဖွဲ့က ခြိုးစား ကြံလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် ပြန်သွားပြန် လျှင်လည်း စခန်းရေးလုပ်ငန်းကို ရပ်တန့်သွားအောင် တစ်စုံတစ်ယောက် က ကြိုးစားနေမှန်း ကျွန်တော် သတိထားမိ သွားပြီဟု စတာနေ့ သိရှိ လာလိမ့်မည်။

နှစ်ခုလုံးတွင် အကျိုးရော အပြစ်ပါ ရှိနေသည်။ ကျွန်တော် လူယောင် မပြခဲ့လျှင် စတာနေ့မှာ ထင်ရာထက်၍ ရတော့မည်ဟု ယူဆပြီး အမှား တစ်ခုခု ကျူးလွန်လာနိုင်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် လူယောင် မပြခဲ့လျှင် အနေဖြင့် အထိန်းအကွပ် ရှိဟော့မည် မဟုတ်ပါ။ တခြားအားလုံးကို သတ်ပစ်ကောင်း သတ်ပစ် နိုင်သည်။

အုပ်ချုပ်ရေးရုံးသို့ ကျွန်တော် ပြန်သွားခဲ့လျှင် စတာနေ့အနေဖြင့် သတိဝီရိယ ထားသွားမည် မှန်သော်လည်း တခြားအများကို သတ်ပစ်ရန် ကြို စားလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် သေသေးသမျှ တခြား လူများကို သတ်ပစ်ဦးမည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော် ကုန်းကုန်းကွဲကွဲဖြင့် ကြိုးစက် လိုက်ရှာ ကြည့်သည့် ထို နောက် ကျွန်တော် ဖြုန်းခနဲ ရပ်တန့်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော် လုပ်နိုင်တာ တစ်ခု ရှိနေသေးသည်။ သည်အလုပ် အန္တရာယ် များသော်လည်း တခြားလူများအား အန္တရာယ်

မဖြစ်စေလောက်ပါ။ နောက်ပြီး စတာနေ့၏ လူများကိုလည်း အနိုင် အရှုံးကို အဆုံးအဖြတ် ပေးမည့် လှုပ်ရှားမှု တစ်ခုခု မဖြစ်မနေ လုပ်လာရအောင် ဖန်တီး ပေးလိမ့်မည်။

ကျွန်တော် လှုပ်ရှားမည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်နိုင်မည့် တုံ့ပြန်မှု အားလုံးကို စဉ်းစားကြည့်သည်။ ဒါက စစ်တုရင် ထိုးခြင်းနှင့် တူသည်။ တစ်ကွက်ကောင်း ရွှေ့နိုင်လျှင် တစ်ဖက်မှ တန်ပြန် တိုက်ခိုက်လာမည့် အကွက် များစွာကို ဖန်တီး ပေးလာ လိမ့်မည်။ တစ်ဖက် ရန်သူက ဘာများ လုပ် မလဲ ဟု သိနိုင်ရန် အသေချာဆုံး နည်းမှာ ကိုယ့်ဘက်က တစ်ကွက် ရွှေ့ပြီး တစ်ဖက်မှ တန်ပြန် တိုက်ကွက်ကို စောင့်ဆိုင်း နေခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့် နောက်ဘက်မှ မီးတောက် မီးလျှံများ တစ်ဖက်မှ ကျန် ငြိမ်းသွားသောအခါ ကြိုးစာအတိုင်း အုပ်ချုပ်ရေး ရုံးဆီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ တံခါးဝသို့ ရောက်ရန် ၁၅ မိနစ် ကြာသည်။ တံခါးဝမှ တစ်ဆင့် နေ့ခင်း အလုပ် လုပ်သည့် အခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြင့် ဝင်လာခဲ့သည်။

အခန်းထဲတွင် စတာနေ့ ရှိနေသည်။ ကျွန်တော့် ဆီသို့ စတာနေ့ ကပျာကယာ လျှောက်လာ သည်ကို မြင်ရသော ကြောင့် လူဂါကို ကျွန်တော် ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သို့သော် စတာနေ့က ကျွန်တော့်ကို ဆွဲထုတ်ပေးရန် လာခြင်းပင်။

‘ဝုန်းခနဲ ပေါက်သွားတာ တစ်ခု မြင်လိုက်ရတယ်၊ ဘာ ဖြစ်တာလဲဗျ’

စတာနေ့က ကျွန်တော့်ကို မေးသည်။ စထရေးနှင့် အဘယ်တို့က စကြိုမှ နေ၍ အပြေးအလွှား ရောက်လာ ကြသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ’
‘ခင်ဗျား ဘာမှ မဖြစ်ဘူး နော်’ ဟု သူတို့က အော်ဟစ်ပြီး မေးလာ ကြသည်။

စတာနေ့မှာ အင်မတန် သရုပ်ဆောင် ကောင်းသူ တစ်ဦး ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ်ကလည်း ရဟတ်ယာဉ်တွင် ထောင်ချောက် ဆင်ထား ခြင်းကို တကယ် မသိ ၍ လည်း ဖြစ်မည်။

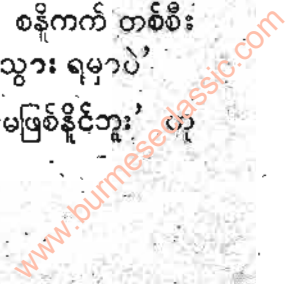
‘ရဟတ်ယာဉ်ထဲက ဆီပိုက် ယိုနေလို့ဗျ၊ ရ ဟတ် ယာဉ် ထဲမှပေါက်ခင် ကျုပ် လွတ်ရာကို မြန်မြန် ထွက်ပြေး နိုင်လို့’

‘ခင်ဗျား သတင်း ပို ဖြစ်သေး သလား’
‘ဟင့်အင်း၊ ဒါပေမယ့် အခြေစိုက် စခန်းကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ’

ကျွန်တော်က စတာနေ့၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ပြန်ဖြေ လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားက ဘယ်လို သွားမှာလဲ’
‘ဒီမှာ စနိုက်ကတွေရှိမှာ သေချာတယ်၊ စနိုက်က တစ်စီး ယူပြီး မက္ခောဒိကို ရောက်အောင် မောင်းသွား ရမှာပဲ’

‘ဒီလို မိုးလေဝသမျိုးနှင့်တော့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး’ ဟု အဘယ်က ဝင်ပြောသည်။

ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ မက္ကမာဠိ အခြေစိုက် စခန်းရှိတဲ့ နေရာကို ပြမယ့် နေရာရွာ ကိရိယာ တစ်ခုတော့ တပ်သွားရမှာပေါ့' ဟု စတာနော့က ဝင်ပြောသည်။

'ကျုပ်ကလည်း အဲသလို စဉ်းစား ထားတာပဲ'

အနောက်ဘက်စကြို မှနေ၍ တစ်စုံတစ်ယောက်က တစ်ခုခု အော်ပြောနေသည်။ ခဏ အကြာတွင် အခန်းထဲသို့ လာနာ ဝန်းဝန်းဒိုင်းဒိုင်း ဝင်ရောက် လာသည်။

'နစ်... အယ်လ်ဆီး... အယ်လ်ဆီး သေသွားပြီ ရှင့်'

စထရော့က ချာခနဲ လှည့်ပြီး 'ဘာပြောတယ်' ဟု အော် ဖာစ်လိုက်သည်။

'အယ်လ်ဆီး သေသွားပြီ ရှင့်၊ သိပ်ပြီး ကြောက် စ ရာ ကောင်းတာပဲ'

လာနာမှာ ထိန်းမနိုင် သိမ်းရ အော်ဟစ် နေ ခြင်း ဖြစ် သည်။ စထရော့က သူမ အနားသို့ အရင်ဆုံး ရောက်သွားပြီး မျက်နှာကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ကလေး ရိုက်လိုက်မှ အော်သံ ရပ်သွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း လာနာ့ အနားသို့ရောက် သွားသည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ လာနာ'

'အယ်လ်ဆီး... ဒေါက်တာ ဒီဟွန်း သေသွားပြီ'

ဘယ်နေရာမှာ သေသွား တာလဲ'

'ခတ်ခွဲခန်း ထဲမှာ'

'ကိုယ်ကို လိုက်ပြစမ်း'

'မသွားနှင့်' ဟု စထရော့က အော်ပြောသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ 'ဒီ အကြောင်းကို ကျုပ်တို့ ဆွေးနွေး ခဲ့ပြီးပြီ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ကာတာ၊ အလောင်းတွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး တော်တဆ တစ်ခုခု ဖြစ်လာနိုင်မှန်း ကျုပ်တို့ သိထားတယ်'

'ခင်ဗျားက ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ'

'ကျုပ် မွေးထားတဲ့ မျိုးပွား ပစ္စည်းတွေ ပြန်ထလာတာ သေချာတယ်၊ ဒီမှာရှိတဲ့ လူတွေဟာ လေထဲမှာ လွင့်ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ရှူရှိုက်မိလို့ သေဆုံးခဲ့ကြ တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အရေးအကြီးဆုံး အချက်က ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ခန္ဓာကိုယ်တွေ ထဲကို စိမ့်ပြီး ဝင်သွားကြတယ်'

'ခင်ဗျားက ဘာကို ပြောချင်တာလဲ ဗျ'

'အလောင်းတွေ အားလုံးက လူကို သေ လောက် တဲ့ အန္တရာယ် ပေးနိုင်ကြသေးတယ်၊ အလောင်း တွေမှာ အဲဒီ ပစ္စည်းတွေ တွယ်နေ တုန်းပဲ'

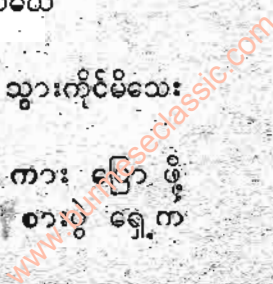
စတာနော့မှာ တခြား လူများ နည်းတူ အံ့အား သင့်နေပုံ သေသည်။

'ကျုပ်နှင့် လိုက်ခဲ့ကြပါ' ဟု စထရော့က ဆက်ပြောသည်။ ဒါပေမယ့် ဇီဝ ဝတ်စုံတွေ ဝတ်သွားမှ ဖြစ်မယ်'

ကျွန်တော်က လာနာကို လှည့်ကြည့်ပြီး

'မင်းရော၊ အဲဒီ အခန်းထဲက တစ်ခုခုကို သွားကိုင်မိသေး သလား'

'ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မက အယ်လ်ဆီးကို စ ကား ပြော ဖို့ အသွားတာ၊ ဒါပေမယ့် အယ်လ်ဆီး ဟာ စားပွဲ ရှေ့က

ကြမ်းမှာ လဲကျနေတယ်၊ သူ...သူက တခြား လူတွေ လိုပဲ
သေနေတယ်'

ကျွန်တော် စထရော့ကို ခေါင်းဆတ်ပြုပြီး ကျွန်တော်တို့
လာစဉ်က ဇီဝ ဝတ်စုံများ ချွတ်ထားခဲ့သော နေရာသို့ ထွက်
လာကြသည်။ သုံး လေး မိနစ်အတွင်း ဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ပြီး
သွားကြသည်။ သံခမောက်များကို အလုံ ပိတ်ပြီး လေဘွဲ့
များနှင့် ဆက်သွယ် လိုက်သည်။

စထရော့က တခြားလူများကို နေခင်း အလုပ် လုပ်သည့်
အခန်းထဲတွင် နေရစ်ခဲ့ရန် အရိပ် အခြည် ပြု လိုက် သည့်
အနောက်ဘက် စင်္ကြံမှ တစ်ဆင့် ရောဂါ ရှာဖွေရေး ဓာတ်
ခန်းသို့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ထွက်လာကြသည်။

အခန်းအလယ်မှ စားပွဲတစ်လုံး ပေါ်တွင် ယောက်ျား
လူသေ အလောင်း တစ်လောင်း ရှိသည်။ စားပွဲ ဘေး
ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အယ်လ်ဆီး ဒီဟွန်းမှာ ပက် လက် လန့်
လဲကျ နေသည်။ မျက်လုံးများ ပြူးထွက် နေကာ လျှာက
အပြင်သို့ ထွက်နေသည်။ မေးစေ့မှ နေ၍ သွေးများ စီးကျ
နေသည်။ သူမ မသေခင် 'ဝေဒနာ အကြီးအကျယ် ခံစားခဲ့ရ
ပေါ်သည်။

ဒေါက်တာ စထရော့က အယ်လ်ဆီး၏ အလောင်းနားသို့
ကပျာကယာ လျှောက်သွားပြီး ခပ်သွက်သွက် စစ်ဆေးလိုက်
သည်။ သူ မတ်တတ်ထလိုက်သော အခါ သံခမောက်ဆောင်
ထားသည့် မျက်နှာပေါ်မှ စိုးရိမ် ပူပန်သည့် အမူအရာကို
ကျွန်တော် မြင်ရသည်။

'ခါးရိုး ကျိုးနေပြီး ကြွက်သားတွေ စုတ်ပြတ် ထွက်နေ
တယ် ဗျ'

စထရော့၏ အသံက ကျွန်တော်၏ ဝတ်စုံမှ ရေဒီယိုထဲတွင်
ပေါ်လာသည်။

'တခြား လူတွေကို သတ်လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းမျိုးက သတ်ပစ်
လိုက်တာပဲ လား'

စထရော့က အယ်လ်ဆီးကို ငုံ့ ကြည့် သည်။ ပြီးလျှင်
စားပွဲပေါ်မှ အလောင်းကို လှမ်းကြည့်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ အတူတူပဲ၊ ဒီ ပစ္စည်းတွေဟာ အခုထက်ထိ
အာနိသင် ပြယ်မသွား သေးဘူး'

ယာဉ်ဖြူဖြူ ထိန်းသိမ်းသည့် ကားရုံသို့ မြေပုံများနှင့် အတူ
 စတာနေ့၇ ပြန်ရောက် လာချိန်တွင် မောင်စပျိုး နေ ပြီးဖြစ်
 သည့် ကျွန်တော်တို့သည် ကြွေမာဒို ပင်လယ်အော်သို့အရောက်
 မိင် ၁၅၀ ခရီးကို သွားရောက်နိုင်ရန် အတွက် အဆင်သင့်
 ပြုစုအောင် စနိုကက် တစ်စီးကို ညနေခင်း တစ်ခုလုံး ပြင်ဆင်မှု
 ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ရေဒီယို ခန်းထဲတွင် ရှာတွေ့သော ပစ္စည်း
 ကိရိယာ များဖြင့် နေရာ ရှာသည့် ကိရိယာ အကြမ်းထည်
 တစ်ခုကိုလည်း စနိုကက်တွင် တပ်ဆင်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား သွားရမယ့် လမ်းဟာ အဖြောင့် သက်သက်
 ဟောတ်ဘူး နော်၊ ဒါပေမယ့် အခြေစိုက် စခန်းနှင့် နီးသွားလေ
 ကိရိယာက ပိုပြီး မှန်ကန် တိကျလေပဲ ဆိုတာ တွေ့ရ
 သိမ့်မယ်’

စတာနေ့က ကျွန်တော့်ကို သတိပေးသည်။ စနိုကက်ကို
 အပြည့် ဖြည့်သည်။ အရေးပေါ် ရိက္ခာများ တင်သည်။
 အာတိတ် လေဒင် မိုးဒင် ခံသည့် တံ တစ် လုံး နှင့် မီး ဖို
 တစ်လုံးလည်း ပါသည်။

အပြင်ဘက်က ခလက ဒေါသတကြီး တိုက်ခတ်နေသည်။ စတာနေ့က ကျွန်တော့် ဆီသို့ လျှောက်လာစဉ် စနိုကက် တံခါးပေါက်များကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါသည်။

‘အပြင်ထွက်ဖို့တော့ အခြေအနေ သိပ်မကောင်းဘူး ဗျာ ဟု ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။’

‘ဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျားဟာ ဘာဖြစ်လို့ မက္ကမာဒို အခြေစိုက် စခန်းကို ပြန်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ပေါက်နေရသလဲ ဆိုတာ ကျုပ်တော့ နားကို မသည့်ဘူး။ မုန်တိုင်းစဲသွားတဲ့အထိ ဘာ ဖြစ်လို့ စောင့်မနေ တာလဲ’

‘အဲဒီ ကိစ္စကို ဆွေးနွေးပြီးပြီပဲ ဗျာ။ ဒီမှာ အားလုံး အဆင်ပြေနေတယ် ဆိုတာ သူတို့ သိအောင်လို့ စခန်းကို ကျုပ် ပြန်သွားချင်တာ ဖြစ်တယ်။ ဒီမှာ ပထမဆုံး ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စ နောက်ပိုင်းမှာ ခင်ဗျားတို့ အစိုးရ အပါအဝင် လူတိုင်းက သိပ်ပြီး ချောက်ချား နေကြမှာပဲ။ မုန်တိုင်း စဲသွားတာနှင့် ကျုပ် ရဟတ်ယာဉ် တစ်စင်းနှင့် ရေဒီယို အသစ် တစ်လုံး ယူပြီး ပြန်လာခဲ့မယ်’

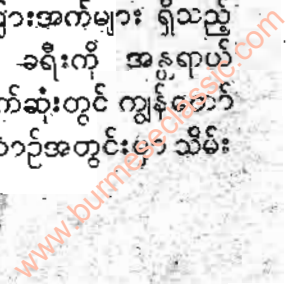
စတာနေ့က ကျွန်တော့်ကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော့် ပြောစကားထဲတွင် အမှန် ဘယ်လောက် ပါသလဲ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် သိထား၍ ဘယ်လောက် တွက်ကိန်း ထုတ်ထားသလဲဟု စဉ်းစားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား သိပ်ပြီး သတိ ဝီရိယ ထားသွား ရလိမ့်မယ် ဗိုလ်မှူးကြီး ကာတာ’

.. စတာနေ့က ပြောပြီး စနိုကက် ယာဉ်၏ နောက်ဘက် ကုန်တင်ခန်း ပေါ်တွင် မြေပုံကို ဖြန့်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် မက္ကမာဒို ရေလက်ကြားနှင့် ကျွန်တော်တို့ ကြားတွင် ရေခဲပြင် ပပ်ကြားအက်ကြီးများ ရှိနေသည့် နယ်မြေ လေးခုကို လက်ညှိုးထိုး ပြသည်။

‘ခင်ဗျားရဲ့ စက်ပေါ်မှာ ပပ်ကြားအက်ရှိတဲ့ နေရာကို ထောက်လှမ်းငေးမယ့် ကိရိယာတစ်လက်ပါတယ်။ ပဲ တင်သံ ရှာတဲ့ စက်လိုပဲ အလုပ်လုပ်တယ်။ ဒါပေမယ့် အခြေခံ အားဖြင့်တော့ ကျုပ်တို့ အသုံးပြုတဲ့ ကိရိယာနှင့် အတူတူပဲ။ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် လုံးဝ စိတ်ချရတဲ့ ပစ္စည်းမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ နှုနရာတွေကျရင် ခင်ဗျား ဖြည်းဖြည်းချင်းပဲ မောင်းသွား ရမယ်။ ထောက်လှမ်းရေး ကိရိယာ အလုပ်လုပ်နိုင်အောင် အချိန် ပေးဖို့အတွက်ပါ’

မြေပုံကို အတန်ကြာအောင် ကျွန်တော် လေ့လာသည်။ ရေခဲပြင် ပပ်ကြားအက်များကို သည် စခန်းမှ ဆယ်မိုင်ခန့် အကွာတွင် စတင်ပြီး တွေ့ရသည်။ စတာနေ့၏ တပ်ဖွဲ့မှာ သည်စခန်းနှင့် ရေခဲပြင် ပပ်ကြားအက်တွင် စခန်းချကောင်း ချနေ နိုင်သည်။ ပထမဆုံး ရေခဲ ပပ်ကြားအက်များ ရှိသည့် နေရာကို ကျော်ဖြတ်နိုင်လျှင် ကျန်သည့် ခရီးကို အန္တရာယ် ကင်းစွာ သွားနိုင်လောက်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော် သည် မြေပုံကို ခေါက်ပြီး စနိုကက် ယာဉ်အတွင်းမှ သိမ်း ထားလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင် ပါတယ်’

စတာနော့က ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး

‘ခင်ဗျား ကံကောင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်
ဗိုလ်မှူးကြီး’

‘အခြေစိုက် စခန်းကို ကျုပ် ရောက်သွားမှာပါ။ အဲဒါကို
တော့ ကျုပ် ဘယ်လိုမှ သံသယ မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့်
ကျုပ်သွားနေတုန်း ကျန်ခဲ့တဲ့ လူတိုင်းကို ခင်ဗျား အနီးကပ်
စောင့်ကြည့်ပေးပါ။ နောက်ထပ် မတော်တဆ ထိခိုက်မှုတွေ
မဖြစ်စေချင်ဘူး ဗျာ’

‘ကျုပ် နားလည်ပါတယ်’ စတာနော့က ပြန်ဖြေပြီး သူ၏
အနွေးထည်ထဲမှ နေ၍ တရုန်ဒီ တစ်ပုလင်း ဆွဲထုတ်သည်။
‘ဒီလို မိုးလေဝသထဲမှာ ခင်ဗျားဟာ ဆယ် နာရီ လောက်
ခရီးသွားရမှာ ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျား တစ်နေရာရာမှာ ခဏ
နားရင် အရတ်များ သောက်ချင့်မလား ဆိုပြီး ကျုပ် ယူလာ
ခဲ့တာပဲ’

သူ့လက်ထဲမှ အရက်ပုလင်းကို ကျွန်တော် လှမ်းယူလိုက်
သည်။ ပုလင်းမှ ချိပ်ပိတ် အဖုံးက အပျက်အစီး မရှိပါ။
သို့ဖြစ်၍ သူသည် အရက်ထဲတွင် မဟုတ်တရုတ် တစ်ခုခု
ထည့်ထားမည် မဟုတ်ဟု ယူဆလိုက်သည်။ သေမိန့်ချမှတ်ပြီး
ခံထားရသောအတွက် နောက်ဆုံး သောက်ချင် သောက်ပါစေ
ဆိုသော သဘောဖြင့် လက်ဆောင် ပေးလိုက်သည်လား
မသိပါ။

‘ကျေးဇူးပဲ ဗျာ’ ဟု ကျွန်တော်ပြောပြီး အရက်ပုလင်းကို
ရှေ့ထိုင်ခုံ နောက်ကျောတွင် သိမ်းထားလိုက်သည်။ ပြီးလျှင်
စက်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

‘နှုတ်ဆက်လိုက် ပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး’
‘နောက်မှ တွေ့ကြတာပေါ့’ ဟု ကျွန်တော် ပြန်ဖြေပြီး
တံခါးကို ဆောင့်ပိတ် လိုက်သည်။ ကျွန်တော် စက်နှိုးနေစဉ်
စတာနော့က ခေါင်းစွပ်ကို ပြန်စွပ်ပြီး တံခါးဆီသို့ သွားကာ
တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

စနိုကက်ကို ဂီယာ ထိုးလိုက်ရာ ယာဉ်ကလေးက ရှေ့ကို
ထိုးတက်သွားသည်။ အပြင်သို့ ကျွန်တော် ရောက်လာသည်။
စနိုကက်မှ ရှေ့မီးလုံးကြီးများက ဆီးနှင်းနှင့် အမှောင်ထုကို
ဆယ်ပေ ခဏပေထက် ပိုပြီး မထိုးဖောက် နိုင်ပါ။

ပင်မ အဆောက်အအုံကြီးကို ပတ်ပြီး တွေ့လိုက်သည်။
လျှပ်စစ် စက်ရုံနှင့် ရေဒီယို အသံဖမ်းတိုင်ကို ဖြတ်ကျော်
ကာ စခန်းနှင့် ဝေးရာသို့ ဦးတည် မောင်းနှင် လာသည်။
မိုင်ဝက်ခန့် ရောက်သော အခါ ဘာကိုမျှ မမြင်နိုင်အောင်
ဖြစ်နေသည့် မုန်တိုင်းထဲတွင် စနိုကက်ကို ရပ်တန့်ကာ နေရာရှာ
ကိရိယာကို မက္ကမာဒိုမှ မိုးလေဝသ ဆက်သွယ်ရေး ရေဒီယို
စခန်းနှင့် တန်းနေအောင် ချိန်လိုက်သည်။ သည်မျှ ခရီးကွာ
လှမ်းသည့် နေရာတွင် သင်္ကေတများက ပီပီပြင်ပြင် မရှိပါ။
မကြာခဏ ဆိုသလို ပြတ်တောက် သွားသေးသည်။ သို့သော်
လည်း နေရာရှာ ကိရိယာဖြင့် ညွှန်ထောင့်ကို အကြမ်းဖျင်း
ခန့်မှန်း၍တော့ ရလေသည်။

ကျွန်တော်သည် မြေပုံကို ပေါင်ပေါ်တွင် ဖြန့်ပြီး အရေရိကန် အခြေစိုက် စခန်း၏ တည်နေရာ ညွှန်ထောင့်ကို ဆွဲချလိုက်သည်။ ကမ်းရိုးတန်း အထက် မိုင် ၅၀ ခန့် အကွာရှိ ဆိုဗီယက် စခန်း၏ ညွှန်ထောင့် ကိုလည်း မျဉ်းတစ်ကြောင်း ဆွဲယူလိုက်သည်။ သည်မျှ အကွာအဝေး အတွင်း ညွှန်ထောင့်နှစ်ခု ခြားနားသည့် ဒီဂရီမှာ တစ် ဒီဂရီလောက်သာ ရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ညွှန်ထောင့် ရှာသည့် ကိရိယာမှ ပြုနေသော လမ်းကြောင်း၏ ညာဘက်သို့ မသိမသာ တိမ်းစောင်းသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆိုဗီယက် စခန်းသို့ ရောက်သွားနိုင်သည်။

ကျွန်တော်သည် မြေပုံကို နံဘေးသို့ ချပြီး ခေါင်းထက်မှ မီးကို ပိတ်လိုက်သည်။ ရေခဲပြင် ပပ်ကြားအက်ကို ရှာဖွေနေသည့် ကိရိယာကလည်း ကျွန်တော့် ရှေ့တွင် ရှိနိုင်သည့် ပပ်ကြားအက်ကြီးများကို လိုက်ရှာပေးနေသည်။ ရှေ့မီးလုံးကြီးများကလည်း အဖော်ရသည် ဆီရုံမျှသာ။ တတိုးပိုး တိုက်နေသည့် လေသံမှ လွဲလျှင် စနိုက်ကန်၏ စက်သံကိုသာ ကြားရသည်။

စနိုက်ကန်ကို မောင်းနှင် လာစဉ် ကံ ဆိုးသူ အယ်လ်ဆီး ဒီဟွန်း၏ အကြောင်းကို စဉ်းစား နေမိသည်။ သူမသည် သည် စစ်ပွဲထဲတွင် အပြစ်မရှိဘဲ သေဆုံး သွားသူများ ထဲ၌ အယောက် ၃၀ မြောက် ဖြစ်သည်။ ပေါ်တီဘတ် သည် အဖြစ်အပျက်ကို အနည်းအကျဉ်း ရိပ်စားမိပြီး သူ့ ကိုယ်သူ့ ကာ ကွယ်နိုင်သည့် အရည်အချင်းတော့ ရှိသေးသည်။ သူသည်

အမှား တစ်ခုကို ကျူးလွန်မိခဲ့ပြီး ထို အမှား ကြောင့်ပင် အသတ်ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

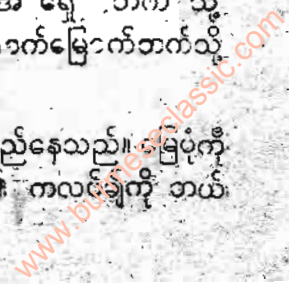
မညီညာသည့် ရေခဲပြင်နှင့် ဆီးနှင်းထူ ကြားမှ နေ၍ တစ်နာရီလျှင် ၁၅ မိုင်၊ မိုင် ၂၀ နှုန်းဖြင့် စနိုက်ကန်ကို ကျွန်တော် မောင်းနှင် လာသည်။ နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင် ကျွန်တော် အစာ ရပ်တန့်သည်။

မြေပုံပေါ်တွင် စတာနေ့ မှတ်သား ပေး လိုက် သည့် ရေခဲပြင် ပပ်ကြားအက်ကြီးများနှင့် ကျွန်တော် နီးကပ်လာပြီ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ နောက်ထပ် သုံး လေး မိုင်ကို သတိ ငြီးစွာ ထားပြီး သွားဖို့ လိုသည်။

မက္ကမာဒို မိုးလေဝသစခန်းမှ အသံကို ပီပီပြင်ပြင် မကြားရ သေးပါ။ သို့သော်လည်း ဒုတိယ အကြိမ် ကျွန်တော် ယူထား သည့် ညွှန်ထောင့် အရ လမ်းကြောင်း အမှန်နှင့် အနီးစပ်ဆုံး နေကြောင်း သိရသည်။

မြေပုံကို တစ်ခဏမျှ ကျွန်တော် လေ့လာသည်။ ရေခဲပြင် ပပ်ကြားအက်ကြီးက ကျွန်တော် သွားနေသည့် လမ်းကြောင်း ထို့ ကန့်လန့်ဖြတ် ခံနေပုံ ရသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရေခဲပြင် ပေါ်မှ ကျွန်တော် စိတ်ချ လက်ချ သွားလိုလျှင် အ ရှေ့ တက် သို့ များကွေ့၍ နှစ်မိုင်ခန့် သွားပြီးမှ အနောက်မြောက်ဘက်သို့ ငြိမ်ကွေ့ ရမည်။

စနိုက်ကန်၏စက်သံက ခပ်လေးလေး မြည်နေသည်။ မြေပုံကို နံဘေးသို့ အသာ ချလိုက်စဉ် စနိုက်ကန်၏ ကလင်ချိုကို ဘယ်

၁၇၄ မျှင်ဝင်းညွန့်

ခြေထောက်ဖြင့် ကျွန်တော် ဖိနင်း ထားသည်။ ကျွန်တော် ရှေ့ ဆက်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ရှေ့ လေကာ မှန်တွင် လူရိပ်တစ်ခု ပေါ်လာသဖြင့် ကျွန်တော် မော့ကြည့်မိသည်။

အဖြူရောင် အနွေးထည်များကို စတဲစား ထား သော လူတစ်ဦးက ကလက်ရုနီကော့ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် ကျွန်တော့် ကို ချိန်ထား နေပါကလား။

ကျွန်တော်သည် စတီယာရင်ကို ကိုင်ထားသည့် လက်များ အား လွတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း မြှောက် လိုက်သည်။ လေကာမှန် ရှေ့မှ လူက ခေါင်းဆတ် ပြီး ပြီး စက္ကန့်ပိုင်းမျှ အကြာတွင် ကျွန်တော့်နံဘေးမှ ဟံခါး ပွင့်စ ပြုလာသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်တော်သည် တစ်ကိုယ်လုံး ကို ဘယ်ဘက်သို့ နှိမ့်ချလိုက်ပြီး လီဇာကို နင်းကာ ကလပ်ချိ ကို လွှတ်လိုက်သည်။

စနိုကက် ရှေ့သို့ ဝေါခနဲ လည်ထွက်သွားစဉ် ကျည်ဆန် တစ်တောင့်က ရှေ့ သေနာမှန်ကို လာရောက် ထိမှန်သည်။ စနိုကက်၏ ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှ စကီပြား ဖောက်စွပ်ထားသည့် ဘီးများက ရိုင်ဖယ်နှင့် လူကို ဖြတ်ကြိတ် ပစ်လိုက် ကြောင်း သတိထား မိသည်။

လူဂါကို ကျွန်တော် ဆွဲထုတ် လိုက်သည်။ စနိုကက်၏ ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှ ဘီးတပ် စကီပြားများ မလိမ့် နိုင်အောင် သော့ခတ်လိုက်သည်။ သို့ဖြစ်၍ စနိုကက်မှာ ဘယ် ဘက် သို့ မရပ် မနား လည်လိုက် နေလေ တော့သည်။ ထို့ နောက်

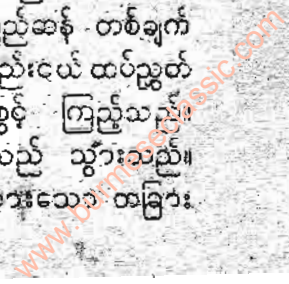
ကျွန်တော်သည် ခရီးသည် ထိုင်ခုံဘက် ခြမ်းသို့ လေကာမှန် အောက်ဘက်နားမှ တွားထက်သွားပြီး တံခါး ကန့်လန့်ကို ဖိတ်သည်။ တံခါးကို ငုန်းခနဲ ဖွင့်ပြီး အပြင်ဘက်သို့ ခုန်ဆင်း သည်။

စနိုကက်၏ ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှ နေ၍ သေနတ် လေး ငါး ခြောက်ချက် ပစ်ခတ်သ် ပေါ်လာသည်။ ခဏ အကြာတွင် ကျွန်တော် ခူးထောက်လျက်သွား ဖြစ်သွားပြီး သေနတ်သံ ပြားရာ ဘက်သို့ လေးချက် တိတိ ဆက်တိုက် ပစ်ခတ်လိုက် သည်။

လေပြင်းတိုက်သံ ကြားမှ နေ၍ လူ တစ်ယောက် အော် သံသံ ကြားရသည်။ များလှပတ် လည်နေသည့် စနိုကက် ဘက်သို့ ကျွန်တော် ပမ်းလျားမောက် ဝပ်ချ လိုက်စဉ် ကျွန်တော် စောစောက ရှိခဲ့သည့် နေရာသို့ ကျည်ဆန်များ မြေပွဲ လာရောက် ထိမှန်နေသည်။

ကျွန်တော် လူးလဲ ထပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှေ့ နေသည့် စနိုကက်နှင့် ဘေးချင်း ယှဉ်၍ လှည့်ပတ်သည်။ စနိုကက်၏ ခြေထောက်နှင့် လေကိုက်သံမှလွဲ၍ ဘာမျှ မကြားရပါ။ နှစ်မိနစ်ခန့် ခြေထောက်မှ နောက်ထပ် အသံ တစ်သံ ကြားရသည်။

ကျွန်တော်၏ စနိုကက် ခေါင်မိုးကို ကျည်ဆန် တစ်ချက် ထိမှန်သွားသည်။ ကျွန်တော့် ကိုယ်ကို အနည်းငယ် ထပ်ညွတ် ထိမှန်ကာ ကြားရသည့် အသံကို နားစွင့် ကြည့်သည်။ ခြေထောက်မှ ဖာစ်မြစ်ကို ကျွန်တော် နားလည် သွားသည်။ နေရာတွင် ဖက်ကို အသာအယာ နိုးထားသော တခြား

စနိုကက် တစ်စီး၏ အသံကို ကြားရသည်။ ကျွန်တော်နှစ်ဦး
များစွာ ဝေးလိမ့်မည် မဟုတ်။ ဝေးမည် ဆိုလျှင် သည်
လေတိုက်နေပုံမျိုးနှင့် စက်သံကို မကြားရလောက်ပါ။

ကျွန်တော်၏ ညာဘက် လှမ်းလှမ်းသို့ နောက်ထပ် ပစ်ခတ်
လာကြပြန်သည်။ ကျွန်တော် နောက်လှည့်ပြီး နှစ်ချက်ပြန်ပစ်
လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်တော် စနိုကက်၏ ခေါင်းပိုင်းရှေ့
ခပ်သွက်သွက် ပတ်လျှောက်သည်။ စနိုကက်၏ ရှေ့မှ လိုက်ပြီး
တစ်ဖက်ခြမ်းသို့ ရောက်အောင် ကူးသွားသည်။ တစ်ဖက်ခြမ်း
ရောက်မှ ဆီးနှင်းပြင်ထဲတွင် ဝပ်ချ လိုက်သည်။

ကျွန်တော်၏ စနိုကက် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားသော
ကျွန်တော်၏ ညာဘက်မှနေ၍ လူမပါသည့် စနိုကက်ဆီသို့
သေနတ်ဖြင့် နှစ်ချက် ပစ်ခတ်သံ ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော်
နောက်မှ စနိုကက်၏ စက်သံ သေးပင်စွာ ပေါ်လာသည့်
ကျွန်တော် နောက်လှည့်ပြီး စနိုကက်ဆီသို့ တွားတက်ခဲ့သည်။

ပေနှစ်ဆယ်ခန့် လာမီသေခအခါ ရှေ့မီးပိတ်ပြီး မောင်
လာသည့် စနိုကက် အနားသို့ ရောက်လာသည်။ စနိုကက်
နောက်ကျောဘက် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ရောက် အောက်
တွားတက် ခဲ့သည်။ သတိကြီးစွာ ဘေးပြီး မတ်တတ်ရပ်ခင်
ခေါင်းခန်းထဲသို့ ချောင်း ကြည့်သည်။ အနွေးထည်များ
ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူတစ်ယောက်က စတီယာရင် နောက်
တွင် ထိုင်နေသည်။ ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေစဉ် ထိုလူ
စကားပြောခွက်ကို ကောက်တိုင်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်
သည်။ သူ့ဘာပြောလိုက်မှန်း ကျွန်တော် မှန်းဆ၍ မရပါ။

ထိုသော်လည်း စနိုကက်ထဲရှိ ရေဒီယိုမှ ပေါ်လာသည့် အသံ
ကို မှီပါသော ကြားရသည်။

‘ဟို လူက သူ့ ရဲ့ စနိုကက် နောက်မှာ ရောက်နေတယ်’
‘အဲဒီ စနိုကက်ကို ဖျက်ဆီး ပစ်လိုက်’ ဟု စတီယာရင်
နောက်မှ လူက ပြန်ပြောသည်။

ကျွန်တော်သည် နောက်ကျောမှ ပြင် တင်း ပေါက် ထက်
အောက်အောင် ခါးကုန်းပြီး ခရီးသည် ထိုင်ခုံဘက်ခြမ်းမှ တံခါး
ပေါက်ရှိရာသို့ ရောက်အောင် လာခဲ့သည်။ ပြီးမှ တစ်ခါ
ခါးစွင့် ကြည့်သည်။

‘မြန်မြန် ဖျက်ဆီး လိုက်’ ဟု အတွင်းမှ လူက ပြောသည်။
ရေဒီယိုမှ နေ၍

‘အဲဒီ စနိုကက် နောက်ကို ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေ ကြပြီ’
ဟုသော အသံ ပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော် တံခါးကို ဆောင့် ဖွင့်ပြီး အထဲမှ ရုရှား၏
ခေါင်းကို လူဂါဖြင့် ထိုးချိန် လိုက်သည်။ လူ၏ နဖူးနှင့်
သုံးလေးလက်မခန့်ပဲ ဝေးမည်။

‘စကားပြောခွက်ကို ခလုတ် နှိပ်လိုက်တာနှင့် မင်းဟာ
သေလူ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် ရဲတော်’

သူ့ကို ကျွန်တော် ရုရှားလို ပြောလိုက်သည်။ ထို သူက
ကျွန်တော့်ကို ဖျက်လုံး ပြူးကျယ်စွာဖြင့် လှမ်း ကြည့်သည်။
ကျွန်တော့် လက်ထဲမှ သေနတ်ကို ဖျက်လုံးထောင့်ကပ် ကြည့်
သည်။ သူသည် စကားပြောရန် တွန်းရှေ့ ရသည့် ခလုတ်ကို
နှိပ်ချင်နေကြောင်း ကျွန်တော် သတိထား မိသည်။

‘မင်းရဲ့ ဦးနှောက်ကို ဖောက်ထွက်သွားအောင် ပစ်ထည့်
လိုက်မှာ နော်၊ မယုံ မရှိနှင့်’

‘သူ့ စနိုက်ကန် ချာလပတ် လည်နေတယ် ဗျ’ ဟု ရေဒီယိုမှ
အသံ ပေါ်လာသည်။

‘အဲဒီ စနိုက်ကန် နောက်က တစ်ဖက်ခြမ်းကနေ ဝင်ကပ်
လိုက်’ ဟု နောက်ထပ် အသံ တစ်သံက အသံချဲ့စက်တွင် ပေါ်
လာပြန်သည်။ ကျွန်တော်က

‘မင်းရဲ့ စကား ပြောခွက်ကို ချလိုက်ပါ ရဲ့ဘော်’

ယာဉ်မောင်းက ကျွန်တော် ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်သည်။
စနိုက်ကန် အတွင်းသို့ သတိထားပြီး ကျွန်တော် ဝင်သွားသည်။
တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်သည်။ ရုရှား ယာဉ်မောင်းက

‘ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ချင် လို့လဲ’

‘အပြင်မှာ မင်းတို့ လူ့ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသလဲ’

‘သုံးယောက်’ ဟု အတန်ကြာ တုံ့ဆိုင်း နေပြီးမှ သူက
အဖြေ ပေးသည်။

‘မင်းတို့ စခန်းမှာရော ဘယ်နှစ်ယောက် ကျန်ခဲ့ သလဲ’

‘တစ်ယောက်မှ မကျန်ခဲ့ဘူး’

‘မင်းက ငါ့ကို ညာပြောနေတာပဲ... မင်းတို့ အုပ်စုမှာ
အနည်းဆုံး လူဆယ်ယောက် ရှိတယ်လို့ စတာနော့ကို ငါ
သတ်မပစ်ခင် သူက ဖွင့်ပြောသွား ပြီးပြီ’

‘ကျွန်တော် အခုပဲ သူ့နှင့်...’

ယာဉ်မောင်းက စကား စပြီးမှ သူ့ အမှားကို ရိပ်မိသွား
သဖြင့် တစ်ဝက် တစ်ဖက်နှင့် ရပ်သွားသည်။ ကျွန်တော်

မိပြီး လူဂါ သေနတ်ပြောင်းကို သူ့ နားထင်နား ကပ်ထွား
ကပ်သည်။

‘မင်း ငါ မေးတာကို စိတ်ပါလက်ပါ ဖြေပါ၊ မဖြေရင်
ခင်ခါတည်း မင်းကို သတ်ပစ်လိုက်မယ်၊ မင်းတို့ စခန်းမှာ
သူ့ ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသလဲ’

‘နောက်ထပ် ဇလးယောက်တစ်ဖွဲ့ ရှိတယ်၊ တစ်ယောက်က
အော်ရာ အကြီးအကျယ် ရထားတယ်’

‘မင်းတို့ စခန်းက ဘယ်နားမှာလဲ’

‘ခင်ဗျား လာတုန်းက ဖြတ်လာခဲ့ ပြီးသားပဲ’

‘ဒီ မီထရီကို ရှာတွေ့ပြီ’ ဟု ရေဒီယိုမှ အသံ ပေါ်လာ
ပြန်သည်။ ရုရှား ယာဉ်မောင်းက စကား ပြော ခွက် ကို
ကောက်ကိုင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက် သဖြင့် ကျွန်တော် ခေါင်းခါ
ပြုလိုက်သည်။

‘ပီတာရေ... ပီတာ... ဒီ မီထရီကို ကျွန်တော် ရှာတွေ့ပြီ ဗျ၊
ဒီကောင် သေနေပြီ’

မုန်တိုင်းထဲသို့ သေနတ်ဖြင့် အချက်ပေါင်း များစွာ
ပစ်ခတ်နေကြ ပြန်သည်။ ခဏအကြာတွင် ရေဒီယိုမှ အသံ
ပေါ်လာသည်။ ‘သူ့ စနိုက်ကန်ကို ကျွန်တော် ရပ်ပစ်လိုက်ပြီ’

‘အသုံးမကျတဲ့ တီရစ္စတာနို ဒီ ကော့ကို နှင်းတောထဲမှာ
သွေးနဲပြီး သေအောင် ပစ်ထားခဲ့ရင် ကောင်းမယ်’ ဟု
တခြား တစ်ယောက်၏ အသံက ရေဒီယိုမှ ပေါ်လာ ပြန်
သည်။

‘သွားကြစို့’ ဟု ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

‘ဘယ်ကို သွားမှာလဲ’

‘မက္ကမာဒို ရေလက်ကြားကို သွားကြမယ်’

‘အို သူတို့ကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့လို့ ဘယ် ဖြစ်ပါ့မလဲ ဟု သေကုန်မှာပေါ့’

‘မသေပါဘူး ကွာ၊ ငါ့ စနိုက်ကပ်ပေါ်မှာ အရေးပေါ် ရိုက္ခာတွေ ပါလာတယ်၊ တဲတစ်လုံးနှင့် မီးဖိုတစ်လုံးလည်း ပါသေးတယ်၊ မုန်တိုင်းစဲသွားတဲ့ အထိတော့ ခံကြမှာပါ။ ကိုင်း သွားကြစို့ ရဲတော်’

ရုရှား ယာဉ်မောင်းက တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်နေသည့် သေနတ် ကျည်တိုးသည့် ခလုတ်ကို ကျွန်တော် ဖြောင်းခနဲ ရွှေ့လိုက်သံက စနိုက်ကပ် အတွင်းမှာ အကျယ်ကြီး ပေါ်လာ သည်။

‘မင်း မောင်းရင် မောင်း၊ မမောင်းရင် သေသွားမယ်’

ရုရှားက စနိုက်ကပ်ကိုဝိယာ ထိုးလိုက်ရာ ရွှေ့သို့ တရွှေ့ ရွှေ့ တိုးလာ ခဲ့သည်။

‘ပီတာလား ဟေ့’ ဟူသော အသံက ရေဒီယိုတွင် ပေါ် လာပြန်သည်။

‘မြန်မြန်မောင်း’ ဟု ကျွန်တော် ဟောကလိုက်သည်။

‘မာစီလီ ရေ၊ အဲဒါ ပီတာပဲ ဗျ၊ ဒီကောင် လစ်ပြေးတော့ မလို့’

‘ပီတာလား ဟေ့’ ဟု တစ်ဖက် လူက အော်ပြော နေ သည်။

ကျွန်တော် ရေဒီယို ခလုတ်ကို လှမ်းပိတ် လိုက်သည်။ နောက်မှီထိုင်ကာ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် စီးကရက် တစ်လိပ် ထုတ်သည်။

‘မက္ကမာဒို ရေလက်ကြားကို သွားမှာ နော်၊ ဒါပေမယ့် ဆွဲပြင်ပေါ်က ပပ်ကြားအက်ကြီးတွေကို သတိ ထားပါ။ တော်တဆ ထိခိုက်မိရင် တို့ နှစ် ယောက် လုံး အတွက် ကောင်းဘူး’

‘ကျွန်တော့်ရဲ့ နေရာရှာ ကိရိယာကို ကျွန်တော်တို့ စခန်း နှင့်ပဲ ချိန်းကိုက်ထားတာ ဗျ၊ ဒီ ကိရိယာကို ခင်ဗျား စခန်းဆီ ရောက်အောင် ပြောင်းချိန်လို့ မရဘူး’

‘အဲဒါ ကောင်းတာပေါ့ ကွာ၊ ငါက မင်းတို့ စခန်းကို သွားမလို့’

ရုရှားက ကျွန်တော့်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ် လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ပြုံးပြရင်း

‘မင်းတို့ စခန်းမှာရှိတဲ့ လူတွေကို ငါ မေးချင် စမ်းချင်တာ လေးတွေ နည်းနည်း ရှိနေလို့ ပါ ကွ’

ကျွန်တော်သည် စကားပြောခွက်ကို ကြိုးနှင့် တစ်ပါတည်း ဆွဲဖြတ်လိုက်ပြီး ပြောင်းပေါက်ကို ဖွင့်ကာ အပြင်သို့ လွှင့်ပစ် လိုက်သည်။ ယခုဆိုလျှင် ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် စတာနေ့နှင့်ရော၊ မက္ကမာဒို အခြေစိုက် စခန်းနှင့်ပါ အဆက်အသွယ် လုပ်၍ ရေတော့ပါ။ သည်နေရာတွင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးပဲ ရှိသည်။ မိမိ တစ်ရာ အစိတ် ကျော်ကျော် ဝေးသည့် ကမ်းခြေ သို့ ရောက်သည် အထိ သူနှင့်ကျွန်တော် နှစ်ဦးပဲ ရှိတော့မည်။

တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် ရေခဲပြင် ပပ်ကြားအက်ကြီးများ ကို ရှာဖွေသည့် ကိရိယာမှ တီတီတီ ဟူသော အသံ ဖြည့်လာသည်။ ရှုရှား ယာဉ်မောင်းက စနိုကက်ကို တယ် တက်သို့ ကိုက် ၁၀၀ ခန့် ကွေ့ မောင်းသွားပြီးမှ ညာဘက်သို့ ဆတ်ခန့် ချိုးကွေ့သည်။ တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ခန့် အကြာတွင် လမ်းမှန်ပေါ်သို့ ပြန်ရောက် လာသည်။

ရေခဲပြင် ပပ်ကြားအက်ကြီးများ ရှိနေသည့် နယ်မြေကို ဖြတ်သန်းလာမိသည် အထိ အလားတူ ဖြစ်ရပ်မျိုး အနည်းဆုံး ခြောက်ကြိမ်ခန့် လုပ်ကိုင် ခဲ့ရသည်။

‘မင်းတို့ လူတွေက တို့ရဲ့ စခန်းနားမှာ စခန်းချပြီး ဘာ လာလုပ်နေကြ တာလဲ’

ရှုရှား ယာဉ်မောင်းက ကျွန်တော့် လှမ်းကြည့်သော်လည်း တာမျှ မပြောပါ။ သူသည် လူရွယ်လေး တစ်ဦးသာ ဖြစ် သည်။ သူ့ အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည် သူသည် သူ့ကို ပေးထားသည့် အမိန့်နှင့် ကျွန်တော် ချိန်ထား သည့် သေနတ် နှစ်ခုကြားတွင် မလူးသာ မလွန်သာ ဖြစ်နေ သည်။ သို့သော်လည်း သည်နေရာတွင် ဆိုဗီယက်များ လာလုပ် နေသည့် ကိစ္စကြောင့် လူကောင်းတွေ အများကြီး သေခဲ့ရပြီ သေဆုံးသူ အရေအတွက်ကို ဆက်ပြီး မတိုးစေချင်ပါ။

‘ငါ့ဟာ အင်မတန် စိတ်တိုတတ်တဲ့ လူမှန်း မင်း အသိ ပီတာ၊ မင်း ငါ့ မေးခွန်းကို ဖြေချင် ဖြေ၊ မဖြေရင် မင်းက ငါ သတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်။ ဒီ စနိုကက်နှင့် ဆိုရင် မက္ကမာဒို စခန်း

ကို ရောက်အောင် ငါ တစ်ယောက်တည်း မောင်း သွား လို့ ရတယ်’

‘ခင်ဗျားက ဘာလိုချင် လို့လဲ’

‘မင်းတို့ လူတွေ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေ ကြတာလဲ’

‘ခင်ဗျားတို့ အားလုံး စခန်းက ခွာမရအောင် ပြင်ပနှင့် ဆက်သွယ်လို့ မရအောင် လုပ်ပေး ဖို့ပါ’

‘ဘာဖြစ်သို့ မင်းတို့က အဲသလို လုပ်ရတာလဲ’

‘ဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး’

‘မင်း ပြောပုံက မဟုတ်သေးဘူး ကွ’

‘ကျွန်တော် ကျိန်တွယ် ပြောရဲပါတယ် ဗျာ၊ တကယ် မသိတာပါ’

‘မင်းတို့က ဒီမှာ ဘယ်လောက် ကြာကြာ နေရမယ်လို့ တွက်ထားသလဲ’

‘ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လုပ်ငန်း ပြီးဆုံးပြီလို့ အမိန့်မရမချင်ပဲ ဗျ’

‘အဲဒီ အမိန့်ကို ဘယ်သူက ပေးမှာလဲ ကွာ’

‘ရဲ့တော် စတာနော့ ပါ၊ သူက ရေဒီယိုနှင့် လှမ်းပြီး အမိန့် ပေးမှာပါ’

စတာနော့က ရေဒီယိုဖြင့် အမိန့်ပေးသည် ဆိုပါကလား။ ထိုင်ခုံကို နောက်ဦးပြီး ထိုင်ရင်း ကျွန်တော် စဉ်းစားသည်။ တိတတ် ရေဒီယို စက်ခန်းထဲမှ ထွက်ပြီး အသံဖမ်းတိုင် ဆိုသို့ ထွက်သွားပုံကို စတာနော့ စောင့်ကြည့်ခဲ့ခြင်းက အများကြီး ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိသည်။ မျှော်စင်ပေါ်သို့ တိတတ် ထွက်သွား

မှန်း သေချာသည်နှင့် သံမဏိ ဆိုင်းကြီးများကို ဖြတ်ပစ်ဖို့ စတာနေ့က သူ့ လူများအား အမိန့် ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်။ လွယ်လွယ်ကလေး ပါကုသား။

‘ရေဒီယို မျှော်စင်က ဆိုင်းကြီးတွေကို ကယ်သူ ဖြတ်ပစ် ခဲ့တာလား။ မင်း လား’

‘မဟုတ် ပါဘူး။ ကျွန်တော် ကျွန်တော် မသိဘူး။ ကျွန်တော် တို့ဟာ အမိန့်ပေး ခံရတဲ့ သူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က စစ်သားတွေပါ’

‘စခန်းမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ တခြား လူတွေကိုရော စတာနေ့က သတ်ပစ်ခိုင်းဦး မှာလား’

‘သူတို့ ထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစားရင် သတ်ပစ်မှာ မဟုတ် ပါဘူး’

‘ငါ့လို ထွက်ပြေးမှ သတ်ပစ်မှာ ဆိုပါတော့’

ရုရှား လူရွယ်က ဘာမျှ မပြောပါ။ ကျွန်တော် ကလည်း သူ့ကို နောက်ထပ် ဇွတ် မမေးတော့ပါ။ သူသည် စစ်သား ဖြစ်သည်။ သူ့ တာဝန် သူ ထမ်းဆောင်ခြင်း ပေပဲ။

နံနက် ရှစ်နာရီခန့်တွင် လေအားက အနည်းငယ် ပျော့သွား သည်။ မက္ကမာဒို ရေလက်ကြားမှ ဆိုဗီယက် စခန်းသို့ ရောက် ရန် တစ်နာရီစာခန့် သွားရဦးမည်။ နေရာရှာ ကိရိယာမှ အချက်ပေးသံများက အလွန် ကျယ်လောင်ပြီး မှန်မှန် ပေါ်

ထွက် နေသည်။ ရေခဲပြင်မှ ပပ်ကြားအက်ကြီးများကို ကျွန် တော်တို့ လွန်လာခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော် ဆက်လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းက အလွန် အန္တရာယ် များသည်။ ပြဿနာကို စတင် ဖော်ပေးလာသည့် နေရာသို့ လောဘဲနှင့် ဖြစ်နေသမျှ ကိစ္စ အဝဝကို သိရှိနိုင်မည့် တခြား နည်းလမ်း ကျွန်တော် ရှာမတွေ့ပါ။ ဆိုဗီယက် စခန်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားချိန်တွင် သုံးနာရီ ကျော်ကျော်ခန့် သာ ရှိဦးမည် ဖြစ်ရာ ညဆိုင်း အလုပ်သမားများ ဖျတ်လတ်မှု အနည်းပါးဆုံး အချိန်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သိသလောက် ဆိုလျှင် ဆိုဗီယက် စခန်းမှ လူများမှာ ကျွန်တော်တို့ အလားကို မျှော်နေကြမည် မဟုတ်ပါ။ ဆိုဗီယက်တို့၏ စခန်းမှာ စစ်အခြေ ခိုင် စခန်း မဟုတ်ခြင်းကြောင့် အစောင့်အကြပ်လည်း နည်း စား မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

‘တံခါးမကြီးနားမှာ အစောင့် ချထား သလား’

ကျွန်တော် အသံကို ကြားလိုက်ရသော ရုရှား လူရွယ်မှာ ထန်ဖျပ်သွားပြီး ကျွန်တော်ကို မော့ကြည့်သည်။

‘ဘာ ပြောလိုက်တာလဲ ဗျာ’

‘မင်းတို့ စခန်းမှာ အစောင့်အကြပ်တွေ ချထားသလား’

‘ချမှထား ပါဘူး’

‘ကင်းစောင့် ချထားတဲ့ နေရာတို့ တားမြစ် နယ်မြေတို့ ခန့်ဘူးလား’

‘ဓာတ်ခွဲခန်းတွေ နားမှာတော့ ရှိပါတယ်’

‘ဆက်သွယ်ရေး ရုံးခန်းမှာ ရော့’

‘ဆက်သွယ်ရေး ရုံးခန်း မှာလည်း အစောင့် မရှိဘူး တံခါးတွေကို သေ့ပဲ ခတ်ထားပါကယ်’

‘မင်းကို ငါတစ်ခု ပြောမယ် ပီတာ၊ နောက်ပြီး ငါ ပြောတာကိုလည်း ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် နားထောင်၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ငါက ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်မှာမို့လို့ပဲ ငါ ပြောတဲ့ စကားကို မင်း နားလည် ရဲ့လား’

ရုရှား လူရွယ်က မေးရမရာ ခေါင်းညိတ် ပြသည်။
‘မင်းဟာ ငါ့ကို ဆက်သွယ်ရေး ခန်းမထဲ ခေါ်သွား ရမယ်၊ အဲဒီမှာ တာဝန်ကျ အော်ပရေတာနှင့် စကား ပြောစရာ ရှိတယ်’

‘ခင်ဗျား ဘဲသလို လုပ်လို့ မရ ...’

‘လုပ်လို့ ရတာပေါ့ ကွာ၊ အေး အခု မင်း နားလည် ထားရမယ့် အရေးကြီးတဲ့ ကဏ္ဍကို ငါ ပြောပြမယ်၊ မင်းတို့ စခန်းမှာ ရှိတဲ့ ပစ္စည်း ကိရိယာတွေကို တစ်ခုမှ ငါ့ ဖျက်ဆီး ပစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းရဲ့ လူတွေကိုလည်း နာကျင်အောင် ငါ မလုပ်ဘူး၊ ငါက သတင်းပဲ လိုချင်တာ’

‘ကျွန်တော် အဲသလို ဆောင်ရွက် မပေးနိုင်ဘူး’

‘နောက်ဆုံး ငါ ပြောခဲ့တဲ့ စကားကို ငါ နည်းနည်း ပြင်ပြောမယ်၊ ငါ့အနေနှင့် အတင်းအကျပ် လုပ်စရာ လေး ခဲ့ရင် မင်းတို့ တစ်တွေကို နာ ကျင်ထိ ခိုက် အောင် ငါ မလုပ်ဘူး၊ မင်းနှင့် မင်းရဲ့ လူတွေက ငါ့ကို သတ်ဖြတ်ခံ ကြိုးစား ခဲ့တယ်၊ ငါကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ နာကျင်စေချင်တာ ဆန္ဒ မရှိဘူး၊ ငါက သတင်းပဲ လိုချင်တာ’

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကူညီလို့ ရှိရင် သစ္စာဖောက်လို့ အပြောခံရမှာပေါ့ ဗျ’

‘မင်းရဲ့ နောက်ကျောကို သေနတ်နှင့် ထောက်ပြီး ခိုင်း နေရင်တော့ ဘယ်သူကမှ မင်းကို သစ္စာဖောက်လို့ မပြော ပါဘူး ကွာ၊ မင်း လူတွေကလည်း အသံလေးကံ မမြင်ရ အောင် ကန်းနေမယ့် လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး’

ရုရှား လူရွယ် တိတ်ဆိတ် သွားပြန်သည်။ စနိုက်ကကို သူ မောင်းနှင်နေစဉ် လူဂါကို ကျည်ကပ် အသစ်လဲ တပ်လိုက် သည်။ ပြီးမှ ကောင်းဘီထဲ လက်လှို့ပြီး ပေါင်တွင် အထူး ချုပ်လုပ်ထားသော အိတ်ကလေးထဲမှ ဓာတ်ငွေ ဗုံး သေး သေး ကလေးကို ဆွဲထုတ်သည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော်၏ ဘောင်းဘီ အပြင် အိတ်ထဲ ထည့်ထား လိုက်သည်။

ဆိုဗီယက် စခန်းမှ ငါးမိုင်ခန့် အကွာသို့ ရောက်လျှင် သော အခါ ပလတ်စတစ်တိုင် တင်လုံးတွင် ချိတ်ထားသော အလံ တစ်ချပ် တွေ့ရသည်။ လူရွယ်က စနိုက်ကကို ဘယ်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့သည်။ ကိုက် ၁၀၀ ခန့် သွားမိသော အခါ ခုထိ အလံကို တွေ့သည်။ နောက်ထပ် ကိုက် ၁၀၀ တွင် တတိယ အလံ ရှိသည်။ ပီတာက နေရာရှာ ကိရိယာကို ပိတ်လိုက်ပြီး

‘ဒီ ခန့်ရာကစပြီး အလံတွေက လမ်းပြ သွင်းလို့မယ်’ ဟု ဆိုသည်။

‘မင်း သူရဲတောင်းတော့ မဆန်နှင့် နော်၊ မင်းကို ငါ အနာတရ မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်း ငါ့ကို သစ္စာ

ဖောက်မယ် အရိပ်အယောင်ကလေး နည်းနည်းပြလိုက်တာ နှင့် မင်းကို သတ်ပစ်ဖို့ လက်နှေးနေမှာ မဟုတ်ဘူး’

ဆယ်မိနစ်ခန့် အကြာတွင် ဘယ်ဘက်မှနေ၍ အလင်းရောင် တစ်ချက် ဖွေးခနဲ လက်သွားသည်ကို မြင်ရသည်။

‘အဲဒါက ဘာလဲ ကွ’

‘လေယာဉ်ပြေး လမ်းပါ၊ မျှော်စင်က ပေါ်လာတဲ့ မီးရောင် ဖြစ်ပါတယ်’

မိနစ်အနည်းငယ် အကြာတွင် လမ်းညာဘက်ဘေးမှ အမိုး နိမ့်နိမ့်နှင့် အဆောက်အအုံ ဟစ်လုံးကို ဖြတ်ကျော် မိသည်။ မက္ကမာဒို ရေလက်ကြားရှိ ဆိုဗီယက် စခန်းသို့ ရောက်လာ ကြပြီ။ စတီယာရင်ကို လက်ဖြင့် ဆုပ်ထားသော ရုရှား လူရွယ်၏ လက်ဆစ်များမှာ ဖြူရော် နေသည်။

‘သူရဲကောင်း မဆန်နှင့်နော် ပီတာ၊ ငါက ငါနစ် ၂၀ အတွင်း ပြန်ထွက်သွားမှာ၊ အဲဒီ အချိန်ကျမှ သတိပေးဥဩ ဆွဲရင်ဆွဲပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ အချိန် မတိုင်ခင်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အနာတရ ဖြစ်အောင် ငါမလုပ်ပါရစေနင့်’

အသံဖမ်းတိုင်းများဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ် နေသော အဆောက် အအုံ တစ်လုံး ရှေ့တွင် စနိုက်ကန်ကို ရပ်တန့် လိုက်သည်။ တံခါးဖွင့်ပြီး အပြင်ဘက်သို့ ကျွန်တော် ဆင်းလိုက်သည်။

‘စက်ကို နှိုးရက်အတိုင်း ထားခဲ့ပါ၊ ပြီးရင် ငါ့ဆီ လာခဲ့၊ သတိထားနော် ပီတာ’

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးသား အဆောက်အအုံ အတွင်းသို့ ဝင်လာကြသည်။ ရုံးခန်းလို အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ကျွန်တော်တို့

ရောက်လာ ကြသည်။ မီးလုံး များက အလွန် နိမ့်သည်။ အဆောက်အအုံ တစ်ခုလုံးကို လူသွားစင်္ကြံတစ်ခုက တောက် လျှောက် ဖြတ်သွားသည်။ လူဂါကို အိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက် သော်လည်း သေနတ် မောင်းခလုတ်ပေါ်တွင် လက်ညှိုးကို အဆင်သင့် ထည့်ထား လိုက်သည်။

‘တာဝန်ကျ အရာရှိက ဒီအချိန်မှာ ဘယ်နေရာမှာ ရှိမလဲ’
‘နောက်ဘက်မှာ ရှိမယ် ထင်တယ်’
‘သွားကြစို့’

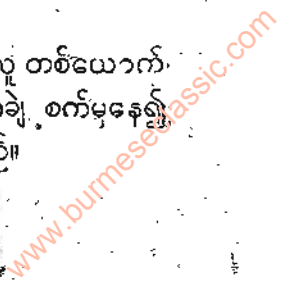
ပီတာက စိတ်မပါတ်နှင့် စင်္ကြံ အတိုင်း လျှောက်သွား သည်။ စင်္ကြံအဆုံးမှ သံတံခါး တစ်ခုခုနားတွင် ရပ်တန့် သည်။ တံခါးတွင် လူခေါ် ခေါင်းလောင်းနှင့် ချောင်းကြည့် ပေါက် တစ်ခု တပ်ထားသည်။

ပီတာ လူခေါ် ခေါင်းလောင်း နှိပ်လိုက်စဉ် ကျွန်တော်က လူဂါကို ထုတ်ပြီး သူ၏ ခါးကို သေနတ် ပြောင်းဖြင့် ထောက်ထား လိုက်သည်။ မြို့မှ လေသံဖြင့် သူ့ကို ခပ်တိုးတိုး ပြောရသည်။

‘အခု ချက်ချင်း ပေးပို့ရမယ် သတင်း တစ်ခု၊ စတာနော့ ဆီက ရလာတယ်လို့ ပြောနော်’

တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် တံခါး နားသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ မျက်နှာကြက် ပေါ်ရှိ အသံချဲ့ စက်မှနေ၍ အသံ တစ်သံက ‘ဘာကိစ္စလဲ’ ဟု မေးလာသည်။

‘သတင်း ပေးစရာ တစ်ခု ရှိလို့ပါ’

၁၉၀ ရာစုစင်္ကြန်

‘မနက်ကျမှ လာပေးကွာ’
ကျွန်တော် ပီဘာ၏ ခါးကို သေနတ် ပြောင်းဖြင့်
ခပ်နာနာ ဖိထားလိုက်သည်။

‘သတင်းကို အခုပဲ ပေးရမှာဗျ၊ မနက်ကျရင် ခင်ဗျား
သတင်း ပို့ပြီးသား ဖြစ်နေရမယ်၊ သတင်းက ရဲတော်
စတာနေ့ ဆီက သတင်းပဲ’

‘ကောင်းပြီ’
မျက်နှာကြက်မှ အသံ ပေါ်လာပြီး တံခါး သော့ဖွင့်သံ
မြည်လာသည်။

၉

တံခါးဝမှ တစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ရေး ခန်းမထဲသို့ ပီတာ
ဝင်သွားသည်။ တံခါး ပေါက်မှ ကျွန်တော် ဝင်လိုက်သောစဉ်
ပီတာက ဘယ်ဘက်သို့ ရုတ်တရက် ခုန်ထွက် လိုက်သည်။

‘သူ့မှာ သေနတ် ပါတယ်’ ဟု ပီတာက လှမ်းအော်သည်။
ပီတာကို ကျွန်တော် နောက်မှ တွန်းထည့်လိုက်ရာ ရှေ့သို့
အထိုး လဲကျ သွားသည်။ အခန်းထဲ ရောက်သွားအောင်
ကျွန်တော် ခုန်ဝင်လိုက်ပြီး သံမဏိ တံခါးကို နောက်ပြန်
ဆောင်ပိတ် လိုက်သည်။ ကျွန်တော် သေနတ်ကို မြှောက်ပြုရင်း
‘သတိပေး ဥဩ ဆွဲလိုက်တာနှင့် အားလုံး အသေပဲ’ ဟု
အော်ပြော လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ကို တံခါး လာဖွင့်ပေးသူ အပြင် အခန်း
ထဲတွင် နောက်ထပ် လူလေးယောက် ရှိသည်။ အခန်းထဲတွင်
အိုးဝေး ကြေးနန်း သတင်းပို့သည့် ဓာတ်လီပရင်တာနှင့်
ရေဒီယို ဆက်သွယ်ရေး ပစ္စည်းများ ရှိနေသည်။ အခန်း
ထဲပတ်ခြမ်းမှ ရေဒီယို အော်ပရေတာ တစ်ယောက် က
ဏားမြောခွက် တစ်ခုကို ကောက်ကိုင်ပြီး စကားမြောရန်
အပြင်လိုက်စဉ် ကျွန်တော်က သူ့ကို ကျော်ပြီး ရေဒီယို

၁၉၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်

စက်ထဲသို့ ကျည်ဆန်တစ်တောင့် ပစ်ထည့် လိုက်သည်။ ပြီးမှ
 'အောက်ချ ထားလိုက်' ဟု အော်ပြော လိုက်သည်။
 ထိုသူက ကျွန်တော့်ကို ချာခနဲ လှည့် ကြည့် သည်။
 ကျွန်တော့် ထံမှနေ၍ တံခါး ဖွင့်ပေးသူကို လှမ်းကြည့်သည်။
 ပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်သည်။ နောက်ဆုံးကျမှ စကား
 ပြောခွက်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချထား လိုက်သည်။
 'ဒီ အခန်း အလယ်ကို လာခဲ့' ဟု ကျွန်တော် လှမ်းဟောက
 လိုက်သည်။
 သူက လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ရင်း အခန်း အလယ်သို့
 ထွက်လာသည်။
 'ကျန်တဲ့ လူတွေပါ အလယ်မှာ လာစုနေကြ'
 ပီတာ အပါအဝင် ကျန်သည့် လူ အားလုံး အခန်း
 အလယ်သို့ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် စုလာ ကြသည်။
 'ဒီ မနက် ဒီ အခန်းရဲ့ တာဝန်ခံ ဘယ်သူလဲ'
 မည်သူမျှ စကားသံ ထွက်မလာပါ။ ကျွန်တော်က လူဂါကို
 မြှောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို တံခါး ဖွင့်ပေးခဲ့သူအား လှမ်း
 ချိန်လိုက်သည်။ သူက ဆိုဗီယက် ရေတပ် ဝတ်စုံ ဝတ်ထား
 သည်။ နားသယ် နားတွင်လည်း ဆံပင် အနည်းငယ် ဖြူနေ
 သည်။ ထိုသူက 'ကျုပ်ပဲ' ဟု ပြောလာသည်။
 'မင်း နာမည်နှင့် ရာထူးကရာဇ်'
 'ဗိုလ် နီလိုင်း ပီထရို ဗီနော့ ပါ'
 'ကောင်းပြီ ဗိုလ် ပီထရို ဗီနော့၊ မင်းကို ငါ မေးစရာရှိတာ
 မေးမယ်၊ ငါ မေးတာကို ချက်ချင်း ပြန်ပြောပါ။ အဲသလို

ချင် ငါချက်ချင်း ပြန်သွားမယ်၊ ငါပြောတဲ့ အတိုင်း
 နီလိုင်း ဘယ်သူမှ အနာတရ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး'
 ပီထရိုဗီနော့ ခေါင်းညိတ်သည်။ အပြင်ဘက် လူသွားစင်ကြို
 မှု ဥဩဆွဲသံ ပေါ်လာသည်။ ပီထရို ဗီနော့ ပြုံးသည်။
 'ပြုံးစရာ အကြောင်း တာမှ မရှိဘူး ကိုယ့်လူ၊ အခု
 ချိန်မှာ ငါဟာ သေမထူး နေမထူးတဲ့ လူတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီ၊
 ဒီတော့ လူသတ်သင့်ရင် သတ်ရ မှာပဲ'
 ပီထရို ဗီနော့၏မျက်နှာမှ အပြုံး ပျောက်ကွယ် သွားသည်။
 'ခင်ဗျား ဒီ အခန်းထဲကနေ အသက် ရှင်လျက်နှင့် ပြန်ထွက်
 သွားနိုင်ပါ ဘူးဗျာ'
 'ကမ်းရိုးတန်း အလွန်က တစ်နေရာမှာ မင်းတို့ နှင့်
 မင်းသားတဲ့ ရေငုပ်သင်္ဘော တစ်စင်း ရှိနေတယ်၊ အဲဒီ ရေငုပ်
 သင်္ဘော နောက်နေပြီလား၊ မရောက်သေးဘူးလား၊ ဘယ်နေ
 သံအချိန်မှာ ရောက်လာမှာလဲ၊ ဘယ်နေရာမှာ စတည်းချ
 မှာလဲ၊ အဲဒါတွေ ငါ သိချင်တယ်'
 အပြင်ဘက် လူသွား စင်ကြိုထဲတွင် တစ်စုံ တစ်ယောက်
 ချက်နေသည်။ တစ်စက္ကန့်မျှ အကြာတွင် ထိုသူက တံခါးကို
 ဝှန်ဝှန် ဝှန်ဝှန် ထုနှက် နေသည်။
 'မြန်မြန် ပြောပါ ဗိုလ်လေး'
 ကျွန်တော်က လူဂါကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မြှောက်ပြီး
 ပီထရို ဗီနော့၏ မျက်ခွက်ကို ထိုးချိန် လိုက်ကာ သေနတ်
 ကောင်းတို့ ဆွဲဟန်ဖြင့် လိုက်သည်။

‘မပစ်ပါနှင့်၊ ရေငုပ်သင်္ဘောက ဒီလို ၄၀ နာရီ အတွက် ရောက်လာမှာ ဗျ’

‘ဘယ်နေရာကို ရောက်လာ မှာလဲ၊ အတိအကျ ပြောပေးရမယ်’
‘မေ့လက်ကြား အဆုံးမှာ ရှိတဲ့ ဆာဝိုင်း တောင်မှာပါ’

‘ဒီ အခန်းအပြင်ကို ထွက်လို့ ရတဲ့ တခြား လမ်းပေါ်ရှိသေး သလား’

သူက ပြုံးပြီး ‘မရှိဘူး’ ဟု ဆိုသည်။

တံခါးကို ထုနှက်သံက ပိုပြီး ကျယ်လောင် လာသည့် နံရံ ဖြိုချသည့် တိုးမောင်း တစ်ခုကို အသုံးပြု၍ တံခါး ဖွင့်ရန် ကြိုးစားနေကြခြင်း ဖြစ်မည်။ အခန်းကို ကျွန်တော် လှည့်ပတ် ကြည့်သည်။ မျက်နှာ ကြက်ထိအောင် မြင့်တက် သွားပြီး မလွယ်ပေါက် တစ်ခုထဲ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ် သွားသည့် သံမဏိ ကြိုးထုံး တစ်ထုံးကို တွေ့ရသည်။

‘အားလုံး တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ မှောက်နေ ရရား အားလုံး လေးဖက်ထောက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လျင်မြန်စွာ ဝပ်ချလိုက်ကြသည်။

‘ခြေထောက်တွေကို ချဲထားပြီး နောက်စေ့ မှာ လက်ထောက် ထားကြ’

ကျွန်တော် သူတို့ကို လှမ်းပြောရင်း ကုလားတို့ တစ်လုံးကို မျက်နှာကြက်မှ မလွယ်ပေါက် အောက်နားတွင် ရွှေ့ထား လိုက်သည်။ တံခါးကို ထုနှက်နေသံက ပိုပြီး ကျယ်လောင် လာသည်။ ကြားရသည့် အသံ အတိုင်း ဆိုလာ

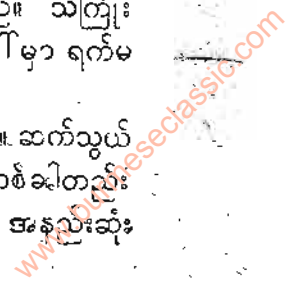
တံခါးပွင့်ရန် သိပ်ကြာတော့မည် မဟုတ်ပါ။ ကုလားထိုင် ပေါ် ကျွန်တော် တက်ပြီး မလွယ်ပေါက် အံဖုံးကို နောက်သို့ ဖြိုနှစ်တင် လိုက်ရာ အံဖုံးက ထပ်ခိုး နောက်ဘက်သို့ လန်ကျ သွားသည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လူ တစ်ယောက်က မော့ ကြည့် ရာ ကျွန်တော်က ပစ္စတီဖြင့် ထိုးချိန် လိုက်သည်။ ထို သူ တစ်ဖက် သို့ပြီး မျက်နှာကို ကြမ်းပြင်တွင် အပ်ကာ တောင့်တောင့် ပြီး ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကို အချိန် မရွေး သေနတ်နှင့် တော့မည်ဟု ထင်သွားသလား မသိ။

ကျွန်တော်သည် လူဂါကို အနွေးထည် အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ခြစ်နှိပ်စွာ ထိုးသွင်းပြီး ဓာတ်ငွေ့ ဗူးကို ဆွဲထုတ် လိုက် သည်။ ဗူးမှ အထိန်း ခလုတ်ကို ဖွင့်ပြီး အောက်ဘက် ကြမ်း ပေါ်သို့ ပစ်ချ လိုက်သည်။ တစ်စက္ကန့် အကြာတွင် ကျွန်တော်သည် ထပ်ခိုး အတွင်းဘက်သို့ တက်ရောက်ပြီး သား သွေးသည်။

တံခါး ပွင့်သွားသည့် အချိန်မှာပင် ဓာတ်ငွေ့ ဗူးက ခုန် ထပြီး ပေါက်ကွဲသည်။ ကျွန်တော်သည် မလွယ်ပေါက် ဗူးမှ နေ၍ ဝေးရာသို့ တွားတက်သွား ခဲ့သည်။ သံကြိုး ခြစ်များနှင့် ခလုတ် ဝင်တိုက်မိ သလား အပေါ်မှာ ရက်မ နှင့် ဆောင့်မိသည့် အခါလည်း ရှိသည်။

ဥဒြသံက ဆက်လက်ပြီး ပေါ်ထွက် နေသည်။ ဆက်သွယ် သော ခန်းမထဲမှ ဆူဆူညူညူ အသံများကမူ တစ်ခါတည်း ကျသွားပြီ ဖြစ်သည်။ အောက်မှ လူများမှာ အနည်းဆုံး

၁၉၆ ချစ်ဝမ်းညွှန်

ခြောက်နာရီခန့် သတိလစ်နေကြ လိမ့်မည်။ သတိပြန်လည်ကြသည့် အခါတွင်လည်း ခေါင်းများ အခဲပြီး ရက်ပေါများစွာကြာသည် အထိ ယှိုချင် အန်ချင် သလို ပြစ်နေလိမ့်မည်။

ထပ်ခိုး တစ်ဖက်စွန်းတွင် လေဝင်ပေါက်ကလေး တစ်ခုရှိရာ ကျွန်တော် လုံးဝ တုံ့ဆိုင်း မနေဘဲ ခြေထောက်ကန်ဖွင့် လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် အဆောက်အအုံ နောက်ကျော ဘက်မှာ ရောက်နေသည်။ အပေါက်တစ်ဖက်တွင် နောက်ထပ် အဆောက်အအုံ တစ်လုံး ရှိသည်။ ကျွန်တော် ရောက်နေသည့် အဆောက်အအုံနှင့် နှစ်လောက် ရှိမည်။ အုပ်ချုပ်ရေးရုံး ပုံစံမရှိ ရှိသည်။ ပြင်ပပေါက်များမှာ မည်းမှောင် နေသည်။

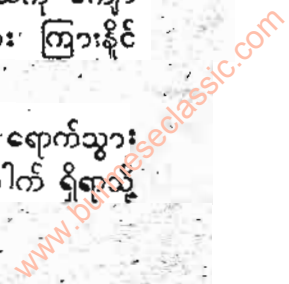
စနိုကက် နှစ်စီးက လမ်းသွယ် တစ်ခုထဲမှ နေ၍ မောင်း သွားသည်။ ခကြာတွင် လေဝင်ပေါက် အပြင်ဘက် ကျွန်တော် ထွက်ပြီး အောက်ဘက် ဆယ်ပေခန့်အပြင့်မှ ဆီးပြင်ထဲသို့ ခုန်ချ လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ်ကို နှိပ်ထားပြီး ဆက်သွယ်ရေးရုံး ထောင့်သို့ ပြေးလာခဲ့သည်။ ရုံးရှေ့ဘက်ကို အသာချောင်း ကြည့်သည်။ ဆက်သွယ်ရေးရုံးရှေ့တွင် လှုပ်လှုပ် ရှားရှား ပြစ်နေပုံကို တွေ့ရသကဲ့သို့ အနည်းဆုံး စနိုကက်ယာဉ် ခြောက်စီး ရှိနေကြောင်း၊ အထည်များ ဝတ်ဆင်ထားသူ အားလုံးမှာ ရိုင်ဖယ်များ ဆောင်ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော် ဖောက်ခွဲခဲ့သည့် ဓာတ်ငွေ့ဗူး အငွေ့ပြယ်စဉ်က နှစ်မိနစ်လောက်ပဲ ကြာမည်။ သည် လူတွေ ဆက်သွယ်ရေး ခန်းမအတွင်း ဝင်ရောက် သွားနိုင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆင်ခိုးမှ တစ်ဆင့် ကျွန်တော် လွတ်မြောက် သွားကြောင်း သိရှိသွားကြလိမ့်မည်။ သို့ဆိုလျှင် နယ်ချဲ့ပြီး ရှာဖွေကြတော့မည်။ ကျွန်တော့် အနေဖြင့် အမေရိကန် အခြေစိုက် စခန်းသို့ သွားရောက်နိုင်မည့် အခွင့်အရေး ရချင်သေးပါက သူတို့ မရိပ်မိခင် ဦးအောင်ထွက်ပြေးဖို့ လိုသည်။

ကျွန်တော် နောက်လှည့်ပြီး ဆက်သွယ်ရေးရုံး၏ တစ်ဖက်ထောင့်သို့ ပြန်ပြေး လာသည်။ ရုံး နောက်ကျော ပိုင်းကို အသာ ချောင်းကြည့်သည်။ သည်ဘက်ခြမ်းတွင် စနိုကက်နှင့် မြန်မာများ ပိုများ နေသည်။ ကျွန်တော့် အနေဖြင့် နှစ်ဖက်သို့မှ ထွက်ပြေး၍ မရနိုင်ပါ။

ကျွန်တော်သည် ကြားလမ်းလေး အတိုင်း ခပ်သုတီသုတ် သွားလာပြီး အုပ်ချုပ်ရေးရုံးမှ ပြတင်းပေါက် တစ်ခုပုံကို ချောင်းကြည့် လိုက်သည်။ ရုံးတွင်း၌ လူမရှိဘဲ မှောင်မည်းနေကြောင်း တွေ့ရသောကြောင့် မှန်ချပ်များကို တံတောင် ဆစ်ဖြင့် ရိုက်ခွဲလိုက်သည်။ စနိုကက်များ၏ စက်သံကို ကျော်လွန်ပြီး ပြတင်းပေါက် မှန်ကွဲသံကို ရှေ့မှ လူများ ကြားနိုင်မည် မထင်ပါ။

စက္ကန့်ပိုင်း အတွင်း အခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားသည်။ အိတ်ထဲမှ လူဂါကို ထုတ်ပြီး တံခါးပေါက် ရှိရာသို့

သွားကော ရှေ့ဘက်မှ အသံဗလံများကို နားစွင့်သည်။ ဘယ်သူ့သံမျှ မကြားရသဖြင့် တံခါးကို အသာအယာ ဖွင့်လိုက်သည်။ ရုံးခန်း၏ အပြင်ဘက်တွင် စားပွဲ ခြောက်လုံးနှင့် သံဇာတအမြောက်အမြား နေရာ ချပေးထားသော အခန်းကျယ်ကြီး တစ်ခန်း ရှိသည်။ အခန်းမှာ မှောင်မည်းပြီး တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။ နောက်ထပ် တံခါး တစ်ချပ် ဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွားပြီး နားစွင့် ကြည့်သည်။ အဆောက်အအုံအတွင်း ဘာသံမျှ မကြား ရပါ။ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ အဆောက်အအုံ တစ်ခုလုံးကို ဝဲယာ နှစ်ဖက်သို့ တောက်လျှောက် ဖောက်ထွက်သွားသည့် စင်္ကြံ တစ်ခု ဆီသို့ ရောက်လာသည်။

နည်းနည်းလေး ဆက်ပြီး ကံကောင်း လိုက်မေးပါ။ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်တည်း ပြောမိသည်။ ယခု အထိ ကျွန်တော် ကံကောင်း နေသေးရာ နောက်ထပ်နည်းနည်းဆက်ပြီး ကံကောင်းဖို့ပဲ လိုသည်။ စင်္ကြံထဲသို့ ကျွန်တော် ထွက်လာပြီး အဆောက်အအုံ ရှေ့ဘက်သို့ လျှောက်လာ ခဲ့သည်။ အပြင်ဘက်မှ မီးရှောင်နှင့် ဆူဆူညံညံ အသံများက နေ့ခင်း အလှူလုပ်သည့် အခန်း၏ ပြတင်းပေါက်များ ဆီမှ နေ၍ စင်္ကြံဆီသို့ ပျံ့လွင့်လာသည်။

အခန်းကို ကျွန်တော် ဖြတ်လျှောက် လိုက်သော အခါ ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်နားတွင် ကျွန်တော့်ကို ကျောခိုင်းရပ်နေသော လူရိပ် တစ်ခုအား ရုတ်တရက် တွေ့မြင် လိုက်မိသည်။ အခန်းထဲတွင် တခြား မည်သူမျှ မရှိပါ။ ဒါက

သင်္ချာသည်။ ကျွန်တော်၏ ညာဘက်တွင် ပထမထပ်သို့ ကျွန်တော် သွားသော လှေကားထစ်များ ရှိသည်။ ဘယ်အောက်တွင် ကြိုငြာသင်ပုန်း တစ်ချပ်နှင့် အန္တာတိကာ မြေပုံတစ်ချပ် ရှိသည်။

‘ဒီမီသရီ’ ဟု ကျွန်တော်တိုးတိုးကလေးခေါ်ကြည့်မိသည်။ ပြတင်းပေါက်နားမှ လူက ချာခနဲ လှည့်ပြီး ‘ဘယ်သူလဲ၊ လီယိုနစ် လား’ ဟု မေးလာသည်။ ‘ဟုတ်တယ်’ ဟု အသံ ခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် ကျွန်တော် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

‘ဒီမီသရီ ပြန်သွားပြီ ကွ၊ ငါက ယူရီ ပါ’ ယူရီ ရုတ်တရက် စကား ဖြတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်မှာ ထင်နေသူ မဟုတ်ပါ။

‘ခင်ဗျားက ဘာလိုချင် လို့လဲ’
 ‘အပြင်ထွက်ချင်ဘယ်၊ ခင်ဗျားမှာ ရေခဲပြင်ပေါ် သွားတဲ့ သင်္ဘောတစ်စီးစီး မရှိဘူးလား’
 ‘နောက်ဘက်မှာ ရှိတယ်’
 ‘ခင်ဗျားရဲ့ အနွေးထည် ရော’
 ‘ဟောဒီ မှာပါ’

‘ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ အနွေးထည်ကို ယူလိုက်ပါ ယူရီ၊ ငါ့အဖို့တော့ ကား နည်းနည်း ပါးပါး လျှောက်စီးစရာ ရှိနေတယ်၊ ငါ့အဖို့ ပြောတဲ့ အတိုင်း အတိအကျ လိုက်လုပ်ရင် ဘာမှ မိတ်ကူးယဉ် ဆန်ဆန် လုပ်ဖို့ မကြိုးစားရင် ခင်ဗျားရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတဲ့

ပုံပြင်ကုန်ပုဒ် ပြောပြနိုင် လောက်အောင် အသက်ရှည်နေ
ဦးမယ်

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ်က ထမင်းချက် ပါ၊ ကျုပ်
သေနတ်လည်း မရှိဘူး၊ သေနတ်လည်း မပစ်တတ်ပါဘူး ဟု
‘ဒါဆိုရင် အဆင်ပြေတာပေါ့’

ယူရီက အနွေးထည်ကို ဆွဲဝတ် လိုက်ရင်း
‘ကျွန်တော့်ရဲ့ စက်က နောက်ဘက်မှာ ရှိတယ်၊
အဆုံး မှာပါ’

ကျွန်တော် သူ့ကို လမ်းဖယ်ပေးပြီး လူဂါကို ဝှေ့ယမ်း
လိုက်တာ

‘ခင်ဗျား ရှေ့က သွား၊ ကျုပ် နောက်ကနေ ကပ်လို့
ခဲ့မယ်’

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘယ်ကို ခေါ်သွား မှာလဲ’
အပြင်ဘက် လူသွားစင်္ကြံ အရောက်တွင် ယူရီက လှ
မေးသည်။

‘အမေရိကန် စခန်းကို ခေါ်သွားမလို့’

‘အမေရိကန် စခန်းက ဒီကနေ မိုင် ၅၀ လောက်
တယ်၊ ကျုပ်...ကျုပ်ရဲ့ စက်က သေးသေးလေး ဗျ၊ ဟို
သည်နား မောင်းလို့ ရရုံလောက်ပဲ ရှိတာ၊ လောင်စာဆီလည်း
သယ်သွားလို့ မရဘူး’

ကျွန်တော် တောက်ခေါက် လိုက်မိသည်။

‘ပိုပြီး ကြီးတဲ့ စက် တစ်စီးကို ဘယ်နားမှာ ရနိုင်
ဘယ်သူမှ သတိ မထားမိတဲ့ နေရာမှာလည်း ရှိရမယ်’

‘စက်ပြင် ရုံထဲမှာ ရှိပါတယ်၊ ဒီ အချိန် အဲဒီမှာ လူရှိ
မထင်ဘူး’

‘ကိုင်း ဒါဆို အဲဒီကို သွားကြရအောင်’

အဆောက်အအုံ နံဘေးမှ ယူရီ၏ စက်ကလေး ရပ်ထား
သည့် နေရာသို့ ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ယူရီက
စတီယာရင်ခွ နောက်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ကျွန်တော်က သူ့
နောက်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး နောက်ကျောကို သေနတ် ဖြင့်
ထောက်ထား လိုက်သည်။

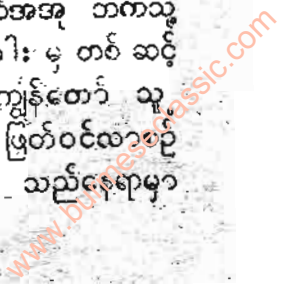
‘ကျုပ် ခင်ဗျားကို မသတ်ချင်ဘူး ယူရီ၊ ခင်ဗျား မှန်မှန်
ကန်ကန် လိုက်လုပ်နေသမျှ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို သတ်ပစ်မှာ
မဟုတ်ဘူး’

ယူရီက ကောင်းမပြောဘဲ သူ၏ ခရီးတိုသုံး ရေခဲပြင်သွား
ယာဉ်ကလေးကို မောင်းထွက် လာသည်။ ယူရီက တန်းစီ
နေသည့် အဆောက်အအုံများ၏ အစွန်ဆုံး အဆောက်အအုံ
ရှေ့တွင် ယာဉ်ငယ်ကလေးကို ရပ်တန့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို သမင်
လည်ပြန် လှည့်ကြည့်သည်။

‘စနိုက်ကံတွေကို ပြင်ဆင်တဲ့ စက်ရုံက ဒီဟာပဲ’

‘အထဲ ဝင်ပြီး သွားကြည့် ကြစို့’

ကျွန်တော် ပြန်ပြောပြီး သူ့ကို အဆောက်အအုံ ဘက်သို့
သွားခိုင်း လိုက်သည်။ ယူရီက ရှေ့ တံခါး မှ တစ် ဆင့်
အဆောက်အအုံ အတွင်း ဝင်သွားသည်။ ကျွန်တော် သူ့
နောက်မှ ကပ်လိုက် သွားသည်။ တံခါးပေါ်မှ ဖြတ်ဝင်လာစဉ်
ဒီခလုတ်ကို လိုက်စမ်းပြီး မီးဖွင့်လိုက်သည်။ သည်နေရာမှာ

စနိုကက်များကို ပြင်ဆင်ထိန်းသိမ်းသည့် နေရာဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။ အထဲတွင် စနိုကက် ၁၂ စီးခန့် ရှိနေသည်။ သို့သော် တစ်စီးမျှ အင်ဂျင် အစုံ အလင် မရှိပါ။ စနိုကက် အားလုံးမှ အင်ဂျင်စက်များ၏ အဖုံးများကို ခွာခွာထားသည်။ တချို့ စနိုကက်များတွင် ချိန်းကြိုးများ မရှိပါ။ နှစ်စီးတွင် အင်ဂျင် လုံးဝမရှိ။ စနိုကက်များမှ အစိတ်အပိုင်း များနှင့် ကိရိယာ တန်ဆာပလာ များမှာ နေရာတကာတွင် ပြန့်ကြဲ နေသည်။

ယူရိုက စနိုကက်များကို တစ်လှည့် ကျွန်တော့်ကို တစ်လှည့် ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် မီး ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

‘သွားကြစို့’ ဟု သူ့ကို ကျွန်တော် ပြောပြီး တံခါးဝသို့ ပြန်လှည့်လာသည်။ တံခါးကို ဖွင့်ပြီး အပြင်ကို ချောင်းကြည့် သည်။ ထို အခိုက်မှာပင် ယူရိုက စနိုကက်များ နံဘေးမှ ခေါင်းငုံ့ပြီး ကျွန်တော်နှင့် ဝေးရာသို့ သုတ်ခြေတင်သည်။

သူ့နောက်မှ လိုက်သွားလျှင် ကောင်းမလားဟု ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း အငြင်းအခုံ လုပ်ကြည့်သည်။ မလိုက် တော့ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ အချိန်မရှိတော့ပါ။ မကြာမီ ဆက် သွယ်ရေး ခန်းမမှ တပ်ဖွဲ့များက ကျွန်တော့်ကို လိုက်ရှာကြ တော့မည်။ အေးမြသည့် အပြင်ဘက်သို့ ကျွန်တော် ပြန်ထွက် ခဲ့သည်။ လူဝါကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ပြီး ယူရို၏ ယာဉ်ငယ် ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ စက်နိုးသည့် သော့ ပေါက် တွင် သော့ မတပ်ထားပါ။

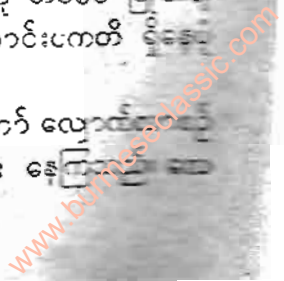
အခြေစိုက် စခန်းဆီမှ ဥဩသံ ပြန် ပေါ် လာ သည်။ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ဦးတည် လာနေသော တစ်ဒါဇင်ထက် မနည်းသည့် စနိုကက်များ၏ ရှေ့ မီးကြိုး များမှ အလင်း ရောင်များကို ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တွေ့ရသည်။ လောလော့ ဆယ် အထိ ကောင်းခဲ့သည့် ကျွန်တော့် ကံက ကျွန်တော့်ထံမှ ထွက်ပြေးရန် ဟန်ပြင်လျက် ရှိပြီ။

နံဘေးမှ အဆောက် အအုံ တစ်လုံး ဆီသို့ ကျွန်တော် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့သည်။ သည် အဆောက် အအုံတွင် တံခါးမကြိုး များကို အပြင်ဘက်သို့ တွန်းဖွင့် ထားသည်။ လေယာဉ် ငယ်များနှင့် ရဟတ်ယာဉ်များ သိမ်းဆည်းသည့် လေယာဉ်ရုံ တစ်ခုနှင့် ပုံစံ တူသည်။

ဘယ်ဘက် တံခါးလေးပေါ်တွင် မီးလုံး တစ်လုံး လင်းနေ သည်။ အတွင်းသို့ ကျွန်တော် ဝင်လိုက်စဉ် အခြေစိုက်စခန်း ဘက်မှ ထွက်လာသည့် ပထမဆုံး စနိုကက်မှာ လေယာဉ် ကွင်းကိုပင် ပတ်မိလာ ချေပြီ။

ကျွန်တော် ဝင်လာခဲ့သည့် အဆောက်အအုံမှာ လေယာဉ်ရုံ တစ်ခု ဖြစ်သည်။ အပေါ်မှ လင်းနေသည့် မီးရောင် မှန်ခွက် အောက်တွင် ရဟတ်ယာဉ် နှစ်စီး ရပ်ထားကြောင်း တွေ့ရ သည်။ ရဟတ်ယာဉ် တစ်စီးမှ အင်ဂျင်ကို တစ်စစီ ဖြုတ်ထုတ် ထားသည်။ နောက် တစ်စီးမှာမူ အကောင်းပကတိ ရှိနေသ ချေသည်။

ရဟတ်ယာဉ် အကောင်းဆီသို့ ကျွန်တော် လေ့လာခဲ့သည့် အပြင်ဘက်တွင် စနိုကက်များ ဖြတ်သွား နေကြသည်။

ယာဉ်ရုံ၏ နောက်ကျောနားတွင် တံခါးပေါက်များ ဆီသို့ တက်သွားသည့် လှေကား ထစ်များ တွေ့ရသည်။ သည် နေရာမှာ လေယာဉ်ရုံ တစ်ခုသာ မဟုတ်ဘဲ လေယာဉ် များ များ အဆင်သင့် စောင့်ဆိုင်းနေရသည့် နေရာ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။

ရဟတ်ယာဉ်ငယ် ဆီသို့ ရောက်လျှင် အတွင်း ဘက်သို့ ကျွန်တော် ချောင်းကြည့်သည်။ ရဟတ်ယာဉ်မှာ ပျံသန်းဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပုံ ရသည်။ စက်နှိုး သည့် သေ့ ပေါက် တွင် သေ့များ တပ်လျက်သား တန်းလန်း တွေ့ရသည်။

ရဟတ်ယာဉ် အတွင်းသို့ ကျွန်တော် လက်လျှိုးပြီး နေရာ အသီးသီးသို့ လျှပ်စစ်ဓာတ် ဖြန့်ပေးသည့် မာစတာ ဆွစ် ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ စက်ကိရိယာ ခုံပေါ်မှ ပစ္စည်းမျိုးစုံ က တစ်ခါတည်း အသက် ဝင်လာသည်။ ဘက်ထရီအား အခြေအနေ ပြသည့် မြားတံက တက်လာသည်။ လေယာဉ်ဆီ တိုင်ကီ နှစ်လုံးတွင် ဆီ အပြည့် ရှိကြောင်း တွေ့ ရ သည်။ ရဟတ်ယာဉ်မှာ ပျံသန်းရန် အသင့် အနေအထားတွင် ရှိနေ သည်။ ကျွန်တော့် အတွက် လေယာဉ်မျိုး တစ်ယောက်ရဖို့ပဲ လိုအပ်သည်။

ကျွန်တော်သည် လှေကားကို တစ်ထစ် ကျော် တက် လာ နေစဉ် နောက်ထပ် စနိုက်ကန်များက လေယာဉ်ရုံကို ဖြတ်သန်း မောင်းနှင်သွားကြသည်။ လှေကားထိပ်သို့ အ ရောက် တွင် လူဂါကို ထုတ်ပြီး ပထမဆုံး တွေ့ရသည့် တံခါး နားသို့ တပ်လာသည်။ တံခါးကို ကပ်ပြီး နားစွင့်သည်။ အတွင်းမှ

အသံ မကြားရသဖြင့် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အခန်းမှာ လူ မရှိပါ။

နောက် နှစ် ခန်းက လည်း အတူတူပင်။ စတုတ္ထမြောက် အခန်းတွင်မူ ခုတင်ပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် အိပ်နေ ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် တံခါးဖွင့်လိုက်သည့် အခါ ထိုသူက ထထိုင်ပြီး 'ဘာလဲ ဗျ'ဟု လှမ်းမေးသည်။

ကျွန်တော် တံခါးကို နောက်ပြန် ပိတ်ခံပြီး သေနတ်ကို မြှောက်ချင်း အခန်းထဲသို့ ဖြတ်လျှောက်လာ ခဲ့သည်။

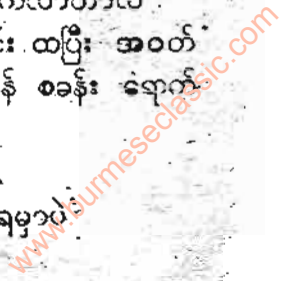
'မင်းက လေယာဉ်မှူးလား ရဲ့တော်'
'ဟုတ်ဘယ် ဆိုပါတော့၊ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုထင်...'

သူက ပြောလိုက်ပြီးမှ ကျွန်တော့် လက်ထဲတွင် သေနတ် တစ်လက် ကိုင်ထားမှန်း ရိပ်မိသွား သဖြင့် စကား ဖြတ်သွား သည်။

'မင်း ဆူဆူညူညူ လုပ်တာနှင့် အသေပဲ'
'ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ၊ ဒီမှာ ဘာလို့ချင်တာ ရှိလို့လဲ'
'ငါဟာ အမေရိကန် တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်၊ ငါ့ စခန်းကို ပြန်သွားချင်လို့'

'ခင်ဗျားက ဒီကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ'
'ဒါက မင်း အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်း ထပြီး အဝတ် အစား ဝယ်လိုက် ကွာ၊ ငါ့ကို အမေရိကန် စခန်း ရောက် အောင် မင်း လိုက်ပို့ ရလိမ့်မယ်'

'တစ်သက်လုံး လိုက်မပို့ ဘူး'
'ဒါ ဆိုရင်တော့ မင်းကို ငါ သတ်ပစ်ရမှာပဲ'

လေယာဉ်မှူးက ခပ်ပြုံးပြုံး ယုတ်ရင်း ‘ခင်ဗျား ကျုပ်ကို သတ်ပစ်ရင် ခင်ဗျား ဒီ စခန်းကနေ ဘယ်တော့မှ ထွက်ပြေး နိုင်ဘော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘မင်း သေသွားပြီးမှ ဖြစ်လာမယ့် ကိစ္စကို စိုးရိမ်ရော မလိုပါဘူး ကွ၊ မင်း အတွက် ချီးမြှင့်မယ့် ဆုတ်ဆိပ်ကိုတော့ မင်းရဲ့ မိသားစုဆီကို ပို့ ပေးချင် ပို့ သေးမှာပေါ့ လေ’

‘ကောင်း ပြီလေ၊ ခင်ဗျား အတွက် လေယာဉ် မှူး တစ်ယောက် ရပြီပဲ ထားလိုက် ပါတော့၊ ခင်ဗျား အတွက် ရဟတ်ယာဉ်က ဘယ်မှာလဲ’

‘အောက်မှာ တစ်စင်း ရှိတာပဲ ကွ’

‘လေယာဉ်မှူး ခေါင်းခါ ပြသည့်။’

‘ဒါဟာ လေယာဉ် ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းတဲ့ရုံ ဗျ၊ အောက်က ရဟတ်ယာဉ် တစ်စင်းရဲ့ အင်ဂျင်ကို တစ်စီဖြုတ်ထားတယ်၊ နောက်တစ်စင်း ကလည်း ဇက်စမ်းရအောင်လို့ မနေ က မှ ရောက် လာ တာ၊ အင်ဂျင် က ကြာကြာ အမောင်းခံမှာ မဟုတ်သေးဘူး’

‘ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီ လေယာဉ်ကို ယူသွားရမယ်’

‘ခင်ဗျားတော့ ရူးနေပြီ၊ မိနစ်ပိုင်း အတွင်းမှာ အင်ဂျင် ကျပ်သွား လိမ့်မယ်’

‘အင်ဂျင် ကျပ်မသွားပါစေနှင့်လို့ မင်း ဆုတောင်းရင် ပိုပြီး ကောင်းလိမ့်မယ် ရဲ့ဘော်၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တို့က အဲဒီ ရဟတ်ယာဉ်ကို ယူသွားမှာမို့လို့ပဲ’

‘ဟင်္ဂိုအင်း ဗျာ....’

ကျွန်တော် သူ့ အနား ကပ်သွားပြီး သူ၏ မေးစေ့ကို သေနှုတ်ပြောင်းဖြင့် ထောက်ထား လိုက်သည်။

‘ငါ့အတွက်က ဘာ ဖြစ်ဖြစ် မထူးတော့ဘူး ကိုယ့်လူ၊ အခုလိုက်ခဲ့၊ မလိုက်ရင် မင်း ခေါင်းကို ပစ်ခွဲလိုက်မယ်’

‘ကောင်းပါပြီဗျာ... ခင်ဗျား ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါမယ်’

‘အဝတ်အစား မြန်မြန် ဝတ်လိုက်စမ်း ကွာ’

ငါ့မိနစ် အတွင်း အဝတ်အစား အပြည့်အစုံ ဝတ်ဆင်ပြီး သွားသည်။ ကျွန်တော် တံခါးနားသို့ လျှောက်သွားပြီး အသာတကြည် ကြည့် သည်။ လေယာဉ်ရုံထဲတွင် မီး များ လင်းထိန် နေသည်။ အောက်ဘက်တွင် လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့ဝင် အိန်ဗားဆိုး ခြောက်ဦးလောက် ရှိ နေ သည်။ ကျွန်တော် တံခါးနားမှ ပြန်လှည့်လာပြီး လေယာဉ်မှူးကို ဝရန်တာသို့ ထွက်လာရန် အချက်ပြ လိုက်သည်။

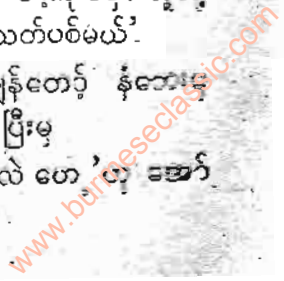
‘အောက်မှာ သူတို့တစ်တွေ ငါ့ကို လိုက်ရှာနေ ကြတယ်၊ သူတို့ ပြန်သွားအောင် လုပ်လိုက်စမ်း’

လေယာဉ်မှူး တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်သွား ပြန်သည်။

‘သူ့ရဲ့ကောင်း မဆန်ချင်နှင့် ရဲ့ဘော်၊ ငါ့ကို ဒီမှာ သူတို့ ရှာတွေ့သွားရင် မင်းကို ငါ အလျင်ဆုံး သတ်ပစ်မယ်’

လေယာဉ်မှူးက ခေါင်းညိတ်ပြီး ကျွန်တော့် နံဘေးမှ ပွတ်ဖြတ်ကာ ဝရန်တာသို့ ထွက်သည်။ ပြီးမှ

‘အောက်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ ဟေ့’ ဟု အော် မေးလိုက်သည်။

အင်အားကောင်းသည့် မီးရောင် များက လေယာဉ်မှူး အပေါ်သို့ စုပြုံ ကျရောက် လာသည်။

‘ခင်ဗျား အပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်းလား’

‘မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ငါနှင့် အတူ မိန်းမ လေးယောက်တောင် ရှိနေတယ်’

အောက်ဘက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ရယ်သံ ပေါ်လာသည်။

‘သူတို့ကို လေယာဉ်ရုံ တံခါး ဖွင့်ခိုင်း ထားပဲ’ ဟု ကျွန်တော်က တံခါးဝမှ နေ၍ သူ့ကို လေသံဖြင့် သတိပေးလိုက်သည်။

‘မင်းတို့ အောက်က လူတွေ လေယာဉ်ရုံ တံခါး ဖွင့်ပေး ထားခဲ့ပါ ကွာ’

‘ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဗျ’

‘လေယာဉ်ရုံ တံခါးပိတ်ထားရင် ငါက အပြင်ကို အယ်လို လုပ်ပြီး ရဟတ်ယာဉ်’ မောင်းထွက်လို့ ရပါမလဲ ကွ’

စက္ကန့်ပိုင်းမျှ အကြာတွင် လေယာဉ်ရုံ တံခါး ဖွင့်သွားသည်။

‘မင်းတို့က အချိန်မတော်မှ ဘာ လာလုပ်နေကြ တာလဲ’ လေယာဉ်မှူး မေးကြည့် လိုက်သည့် စကားကို မည်သူမျှ ပြန်မဖြေပါ။ စက္ကန့် အနည်းငယ် ကြာသော အခါ စနိုက်က များ စက်နှိုးသံ ကြားရသည်။ မကြာမီ အဝေးသို့ မောင်း ထွက်သွား ကြသည်။

‘အားလုံး သွားတုန်ကြ ပြီလား’

‘သွားတုန်ကြပြီလို့ ထင်တယ်’

‘ဒါဆိုရင် တို့လည်း သွားကြစို့’

လေ ယာဉ် ရုံ တွင် လူတစ်ယောက် မျှ မ ရှိ တော့ ပါ။ လေယာဉ်ရုံ အဝင် အထွက် တံခါးမကြီးကို ဖွင့်ထားခဲ့သော ကြောင့် အထဲတွင် ခါးခါးသီးသီး အေးစိမ့် နေသည်။ ရဟတ်

ယာဉ်ဆိုသို့ နှစ်ဦးသား ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားလိုက် ကြသည်။ လေယာဉ်မှူးက ပန်ကာ ဆိုင်းကြီး များကို ဖြေ

သည်။ ဆီးပုံး နှစ်လုံးကို ကောက်ယူသည်။ အဖုံးကို ဖွင့်ပြီး အင်ဂျင်ထဲသို့ လောင်း ထည့်သည်။

ကျွန်တော်သည် အပြင်မှ ကြည့်လျှင် မမြင်ရ စေရန် ရဟတ်ယာဉ်ကို ကွယ်ပြီး ရပ်နေ လိုက်သည်။ လေယာဉ်မှူး

ဆိုပြည့်နေစဉ် အပြင်ဘက်တွင် စနိုက်ကံများက လေယာဉ်ရုံ

ခရု မှာ ဖြတ်သွားနေကြ လေသည်။

‘သူတို့က ခင်ဗျားကို အသည်းအသန် ရှာနေကြတာပဲဗျ’

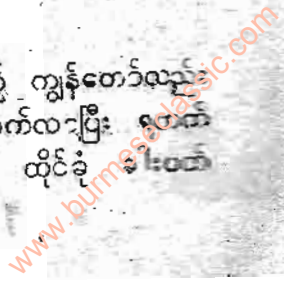
‘သူတို့က ငါ့ကို မိရင် မင်းကိုလည်း မိသွားမှာပဲ၊ ကိုင်း သွားကြစို့’

‘ဒီရဟတ်ယာဉ်နှင့် ခင်ဗျားတို့ စခန်းကို ရောက်အောင် ဘယ်လိုမှ မောင်းနှင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ကြိုးစား ကြည့်ကြတာပေါ့ ကွာ’

ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်သို့ သူ တက်သွားစဉ် ကျွန်တော်သည်

ခရီးသည် ထိုင်ခုံရှိရာ ဘက်သို့ ပတ်လျှောက်လာပြီး ရဟတ် ယာဉ်ပေါ် တက် လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ထိုင်ခုံ ခါးပတ် ပတ်သည်။

၂၁၀ ချစ်စင်းဆွန်

လေယာဉ်မှူးက ရဟတ်ယာဉ်ကို ကော်နှိုးပြီး ခိုင်ခွန်များကို တစ်ခုချင်း စစ်ဆေးနေချိန်မှာပင် လေယာဉ်ရုံ တံခါးဝ၌ စံနံ့ကက် တစ်စီး ထိုးဆိုက်လာပြီး လူ လေးဦး ဆင်းလာသည်။

‘အချိန် မရှိဘူး။ သွားကြ စို့’

လေယာဉ်မှူးက ကျွန်တော့်ကို လှမ်း ကြည့်သည်။ ပြီး အပြင်ဘက်မှ လူလေး ဦးကို လှမ်း ကြည့်သည်။ လေးယောက်လုံးမှာ ရိုင်ဖယ်များ ကိုင်ထားကြပြီး ကျွန်တော်တို့ ဆီသို့ အပြေး အလွှား လာနေကြ လေသည်။

လေယာဉ်မှူးက လီဇာတံကို ဆွဲလိုက်သည်။ ရဟတ်ယာဉ်က ရှေ့သို့ ထိုးထွက် သွားပြီး ကြမ်းပြင်မှ အနည်းငယ် ကြွလာသည်။ လက်နက်ကိုင်များ အနားမှ ကျွန်တော်တို့ ဝေါခနဲ ဖြတ်ဖျံသွားစဉ် တစ်ယောက်က ရိုင်ဖယ်ဖြင့် ထိုးချိန် လိုက်သည်။ လေယာဉ်ရုံ အပြင်ဘက် အရောက်တွင် လေယာဉ်မှူးက စက်ကုန် မြင့်သည်။

ည ကောင်းကင်ထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ ပျံတက်လာ ကြသည်။ လေက ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်အက်သို့ တိုက်ထုတ် နေသည် ဆိုမိယက် စခန်းနှင့် ဝေးရာသို့ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာသည်။ အင်ဂျင်တိုင် အခြေအနေ ပြသည့် ခိုင်ခွန်မှ အနီရောင် သတိပေး မီးလုံးကလေး ကလည်း မှိတ်တစ်ခါ လင်းတစ်လှည့် ဖြစ်နေ ချေပြီ။

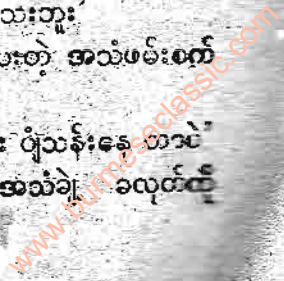
နှစ်မိနစ် သုံးမိနစ်အတွင်း ဆိုဗီယက် စခန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ လွတ်ကင်း လာသည်။ ငါ့မိနစ် မပြည့်မီ လေယာဉ် ကွင်းကို အမှတ် အသား ပြထားသည့် မီးရောင်ကိပ်ပင် မမြင် တော့ပါ။ ကောင်းကင် တစ်ခွင်လုံးမှာ မိုးသားများ အံ့ဆိုင်းနေ သည်။ အပြင်ဘက်တွင် တစ်မျှော် တစ်ခေါ် ဆန့်တန်းနေ သော ရေခဲပြင်ကြီးနှင့် ရေခဲတောင် ကုန်းလေးများ က်သာ မြင်ရသည်။

စောစောပိုင်းက ဆက်သွယ်ရေး ရေဒီယိုကို ကျွန်တော် ပိတ်ထား ခဲ့သည်။ ယခု အမေရိကန် စခန်းနှင့် အဆက်အသွယ် လုပ်သည့် လိုင်းကို ပြန်ဖွင့်ထား လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့က နိမ့်နိမ့်က ပျံသန်းနေ တာ တောင် မှ ဘာ အမှတ်အသားမှ အခုထိ မတွေ့ရ သေးဘူး’

‘လေကြောင်းပြ အထောက်အကူ ပေးတဲ့ အသံဖမ်းစက် ဖွင့်ထား ရင်ရော’

‘ကျွန်တော် အခု အဲဒီ စက်ကို သုံးပြီး ပျံသန်းနေ တာပဲ’ သူက ပြောပြီး အသံဖမ်းစက်မှ အသံခွဲ ခလုတ်ထံ နည်းနည်း ထပ်ခါး လိုက်သည်။

ဆက်သွယ်ရေး ရေဒီယိုနှင့် ဆက်သွယ်လို့ ရမယ့် အကွာ အဝေး ရောက်အောင် ဘယ်လောက် ကြာဦးမလဲ'

'အဲသလောက်ကို ရောက်အောင် ကျွန်တော်တို့သွားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီးပြီ' လေယာဉ် မှူးက အင်ဂျင် အပူချိန်ပြ ကိရိယာကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ကိရိယာမှ မီးနီပြနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ 'အင်ဂျင်က အချိန်မရွေး ကျပ်လာတော့မှာပဲ ဗျ'

နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ် ၁၅-မိနစ် ဆက်သွားလျှင် အမေရိကန် စခန်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်နိုင်သည်။ သို့သော်လည်း အောက်ဘက်မှ ရှုခင်းကို ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်နေစဉ် မှာပင် ရဟတ်ယာဉ်၏ အင်ဂျင်စက်သံက တဖြည်းဖြည်း နှေးလာသည်။

'အချိန် မနှောင်းခင် ဒီနေရာမှာ ထိုးဆင်း လိုက်ပါရစေ ဗျာ၊ အရေးပေါ် နေရာရွာတဲ့ ခလုတ်ကို ကျွန်တော် ဖွင့်ထားရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လူတွေက ၁၅ မိနစ်အတွင်း ကျွန်တော်တို့ကို လာကယ်လို့ ရပါတယ်'

'ငါ့ကို ဖမ်းမိသွားရင် မင်း လူတွေက သတ်ပစ် ကြမှာပေါ့'

'ဘာဖြစ်လို့ သတ်ရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ခဲ့လို့လဲ' ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး၊ စကားပပ်လို့ ပြောရရင် ငါက တစ်စုံ တစ်ခု ဖြစ်ပွားမလာအောင် ဟန့်တားဖို့ ကြိုးစားနေတာပါကွာ'

အင်ဂျင် အပူချိန် ပြုသည့် မြားတံ လေးမှာ ခိုင်ခွန်၏ ညာဘက်တွင် ကပ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ဆီပူနံ့နှင့် သတ္တု ညွှတ်နံ့များပင် ပေါ်ထွက်လာချေပြီ။ အမေရိကန် စခန်းနှင့် နီးသည့် တစ်နေရာရာသို့ ရောက်အောင် ကျွန်တော်တို့ သွားနိုင်မည့် လမ်း မမြင်ပါ။

တို့ ထွက်လာတာ ဘယ်လောက် ဝေးဝေး ရောက်လာပြီလဲ'

'အတိအကျ ပြောလို့ မရဘူး ဗျ'

လေယာဉ်မှူးက ပန်ကာကို အရှိန် ပိုရရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် အပူ လွန်ကဲနေသည့် အင်ဂျင်က ဖလိုက်နိုင်တော့ပါ။ အင်ဂျင် လည်နှုန်းမှာ စာဖြည်းဖြည်း ကျဆင်းနေသည်။

'ကျွန် တော် တို့ စခန်း ကနေ ၁၅ မိုင်၊ မိုင် နှစ်ဆယ် လောက်တော့ ရောက်....'

လေယာဉ်မှူး စကား ဆက်ပြောလိုက်စဉ် ကျွန်တော်တို့ နောက်ဘက်ရှိ အင်ဂျင်ထဲမှ ဝုန်းခနဲ အသံ ပေါ်လာသည်။ စက်ခလုတ် ခုံပေါ်မှ သတိပေး ခေါင်းလောင်းသံ မြည်လာသည်။ လေယာဉ်မှူးက သမင်လည်ပြန် လှည့် ကြည့် ပြီး 'မီးလောင်နေပြီ' ဟု ပြောသည်။ လေယာဉ် ထိန်းသိမ်းသည့် လက်ကိုင်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထိန်းရင်း လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မီးသတ်ဘူး ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ရဟတ်ယာဉ်က ဘယ်ဘက်သို့ စောင်းပါသွားပြီးနောက် အောက်ဘက် ရေခဲပြင်ဆီသို့ ခေါင်းစိုက် ဆင်းသွားသည်။

ရဟတ်ယာဉ်နှင့် ရေခဲပြင် ဆောင်မိ တော့မည့် အ ဖြစ် ကို မျှော်လင့်ရင်း ကျွန်တော်၏ လက် နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်း ယှက်ထား လိုက်သည်။ နောက်ဆုံး အချိန် ကလေးတွင် လေယာဉ်မှူးက ရဟတ်ယာဉ်၏ ဦးကို မော့လိုက်နိုင်သော ကြောင့် ရေခဲပြင်ကို ရဟတ်ယာဉ် အမြီးပိုင်းဖြင့် အရင်ဆုံး ဆောင်မိ သွားသည်။

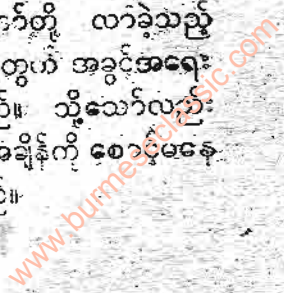
ရဟတ်ယာဉ်က လေယာဉ်မှူး ထိုင် ခုံ ရှိ သည့် ဘက် မှ စောင်း မှောက်သွား ပြီးမှ ပက် လက် လန် သွား သည်။ ရဟတ်ယာဉ် ခေါင်းခန်းမှာ တစ်စစီ ကွဲထွက်ကာ ပြိုလဲလာ သည်။ ရဟတ်ယာဉ် အတွင်းဘက်သို့ အိကျသလို ဖြစ်နေစဉ် ကျွန်တော် ပခုံးကို တစ်စုံတစ်ရာက လာတိုးသည်။ ထို နောက် တွင် ကျွန်တော်သည် ရဟတ်ယာဉ်ထဲမှ ကိုယ်တစ်ပိုင်း အပြင် ထွက်ကာ ဆီးနှင်းထဲတွင် မျက်နှာ အပ်လျက်သား ဖြစ်နေ လေတော့သည်။

ကျွန်တော် ရဟတ်ယာဉ်ထဲသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ဝင်ပြီး ထိုင်ခုံ ခါးပတ်ကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ ထို နောက် ရဟတ်ယာဉ် ပျက်ထဲမှ လေးဖက်တွား ထွက်ခဲ့ပြီး တစ်ပတ်ချင်း လိမ့်ထွက် လိုက်သည်။ လေယာဉ်မှူး သေဆုံးသွားခြင်းမှာ သိသာလှ သည်။ သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အင်ဂျင် အောက်တွင် ပိနေ လေသည်။ လေယာဉ်ဆီများက နေရာတကာတွင် ဖိတ်စဉ်နေ သည်။ ပူနေတုန်း ရှိသေးသည့် အင်ဂျင်မှ တချက်ချက်မြည်သံ ကို ကျွန်တော် ကြားနေရသည်။

ကျွန်တော် တစ်ပတ်လှိမ့် လိုက် သည်။ လူး လဲ ထပြီး ရဟတ်ယာဉ်နှင့် ဝေးရာသို့ ဒယ်မီးဒယ်င်ဖြင့် လျှောက်လာ သည်။ ရဟတ်ယာဉ်မှာ ချက်ချင်းလိုလို မီးစွဲလောင်သည်။ ကျွန်တော် တိက် ၅၀ ခန့် သွားမိသည့်အခါ ဆီ တိုင် ကိ က ဟ ပေါက်သဖြင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ရဟတ်ယာဉ်မှ မီးတောက် မီးလျှံ များက လေထဲသို့ ပေ ၅၀ ခန့် မြင့်အောင် ထိုးတက် နေလေသည်။

ရဟတ်ယာဉ်မှာ ဘာဘစ်ခုမှ မကျန်ရစ်အောင် မီးလောင် သွားခဲ့ပြီ။ ယခု ကျွန်တော် ကိုယ်အား ကိုယ် ကိုး ရ တော့ ခဲ့သော် မဏ္ဍမာဒိ အမေရိကန် စခန်းက ကျွန် တော် နှင့် မိုင် သုံးဆယ်လောက် ဝေးချင် ဝေးနိုင်သည်။ ကမ္ဘာမော် တွင် အကြမ်းကမ်း အခက်သန်ဆုံးသော နယ်မြေထဲတွင် လျှောက် လှမ်းရမည့် မိုင် ၃၀ ခနီးပါ တကား။ လောလောဆယ်တွင် စတာနေ့မှာ ကုန်းတွင်းပိုင်းရှိ ကျွန်တော်တို့၏ သုတေသန စခန်းတွင် ရှိနေသည်။ ကမ်းခြေ တစ်နေ ရာတွင် အချိန် အချက် လုပ်ထားသည့် နေရာသို့ ဆိုဗီယက် ရေငုပ်သင်္ဘော တစ်စင်း ရောက်လာဖို့ကလည်း ၄၈ နာရီပဲ လိုတော့သည်။

ကျွန်တော် နောက်လှည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့သည့် ဘက်သို့ ပြန်ကြည့် မိသည်။ ကျွန်တော်အတွက် အခွင့်အရေး လုံးဝမရှိပါ။ ဒါကို ကျွန်တော် သိသည်။ သို့သော်လည်း သည်နေရာမှာတင် နေပြီး သေရမည့် အချိန်ကို စောင့်မနေ နိုင်ပါ။ ကျွန်တော် ကြိုးစား ကြည့်ရမည်။

ခဏမျှ ကြာသည့်အခါတွင် ကျွန်တော်သည် ခေါင်းစွမ်းကြိုးစ နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်း ဆွဲချည်ရင်း ဆီးနှင်းထဲမှ နေ၍ ရဟတ်ယာဉ်ပျက်နှင့် ဝေးရာသို့ တတ်နိုင်သလောက် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာ ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့် အနေဖြင့် ဆက်ပြီး သွားနေနိုင်သေးသမျှ အသက်ရှင်နိုင် သေးသည်။ ကျွန်တော် အသွားရပ်လိုက်လျှင် သေဖို့ များသည်။ ရိုးစီးလေးပင်၊ ကျွန်တော် နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်သည်။

ကျွန်တော့် အနေဖြင့် နာရီ အတော်များများကြာအောင် လမ်းလျှောက်ခဲ့ ပြီးပြီဟု ထင်ရသော်လည်း တကယ်တမ်းတွင် ရဟတ်ယာဉ် ပျက်ကျသည့် နေရာမှ တစ်မိုင်ခန့် ဝေးသည့် နေရာသို့သာ ကျွန်တော် ရောက်လာ သေးသည်။ တစ်မိုင်ပဲ ရှိပါသေး ကလား။

ကျွန်တော် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ခါရင်း တစ်ဖက်ပြန်လှည့် ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ရဟတ်ယာဉ်ပျက်၏ နောက်ဘက်နားမှ မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် အလင်းရောင် နှစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်သည်။ ထို့ နောက် အလင်းရောင် ပျောက် သွားသည်။

အလင်းရောင် မြင်လိုက် ရသည်ဟု ထင်လိုက်မိသော ဘက်သို့ အတန်ကြာအောင် ကျွန်တော် ဝေးကြည့်နေမိသည်။ အလင်းရောင်ကို ထပ်ပြီး မြင်ရသည်။ ပို၍ နီးကပ်လာသည်။ ပို၍ နိမ့်လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရဟတ်ယာဉ် တစ်စင်း၏ အင်ဂျင်စက်သံက လေသံကို ကျော် ပြီး ကျွန်တော့် ဆီသို့ ရောက်လာသည်။ ရဟတ်ယာဉ်ပျက်ပေါ်မှ ခပ်မှိန်မှိန်ပျံသန်း လာသော ရဟတ်ယာဉ်ကို အကဲခတ် နေစဉ် ဆီးနှင်းထဲတွင်

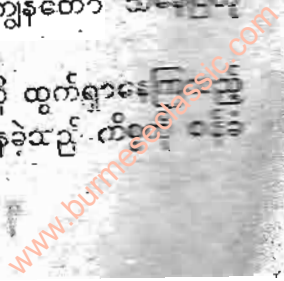
ကျွန်တော် အလိုလို ဝပ်ချလိုက် မိသည်။ ရဟတ်ယာဉ်က အပျက်အစီးပုံ အလွန်တွင် ဆင်းသက်သည်။

ရောက်လာသည့် ရဟတ် ယာဉ်မှ ဆင်းလာ ကြသော လူရိပ် မည်းမည်းများကို မီးညွှန်များ၏ အလင်းရောင်ထဲတွင် မြင်နေရသည်။ ဆိုဗီယက် စခန်းမှ လူများဖြစ်ကြောင်း အထင် မှားစရာ မရှိပါ။ ကျွန်တော် စောင့်ကြည့် နေစဉ် ဗုတီယ ရဟတ်ယာဉ် တစ်စင်း ပေါ်လာ ပြန်သည်။ ထို့ နောက် တတိယ တစ်စင်း၊ ရဟတ်ယာဉ် တစ်စင်း ဆင်းသက် လာစဉ် ကျန်သည် တစ်စင်းက အနားမှ ဝဲပြီး အောက် ဘက် မှ ရဟတ်ယာဉ်ပျက်ကို မီးမောင်းဖြင့် ထိုးပြ ထားသည်။

ရဟတ်ယာဉ်ပျက်ထဲတွင် အလောင်း တစ်လောင်းသာ ရှိကြောင်း သူတို့ ရိပ်မိသွားဖို့ရာ သိပ်ကြာမည် မဟုတ်ပါ။ ကြည့်ရသည့် ပုံစံအရ သူတို့သည် ကျွန်တော့်ကို သည်းနေရာ တွင် ထင်ရာ လျှောက်သွားခွင့် ပြုလိမ့်မည် မထင်ပါ။

ကျွန်တော် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဖြစ်မှန်း သူတို့ တပ်အပ် သိထားသည်။ သို့မဟုတ်ကလည်း ခန့်မှန်း ၍တော့ ရနေကြ လောက်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဆက်သွယ်ရေး ခန်းထဲသို့ တန်းပြီး သွားခဲ့သောကြောင့် ရေငုပ်သင်္ဘောအကြောင်းနှင့် ရေငုပ် သင်္ဘော၏ လာရင်း ကိစ္စကို ကျွန်တော် သိနေပြီဟု ခန့်မှန်း မိကြလိမ့်မည်။

ရချားများ အားလုံး ကျွန်တော့်ကို ထွက်ရှာနေကြသည့် အချက်က ပေါတီဘတ် သံသယဖြစ်နေခဲ့သည့် ကိစ္စကို ဝန်ခံ လိုက်သည်နှင့် အတူတူပင်။

ကျွန်တော် တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ဆီးနှင်းထုထဲမှ တစ်စုံတစ်ခု လျှောက်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲတွင် အကြံ တစ်ခု ရှိနေသည်။

ပထမဆုံး အနေဖြင့် ကျွန်တော်သည် လေယာဉ်ပျက်မှ တတ်နိုင်သလောက် ဝေးအောင် သွားရမည်။ ကျွန်တော် ဝေးဝေး ရောက်သွားလေ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ပိုပြီး ပြန် ကြော်ငြာရလေ ဖြစ်မည်။ သို့ဆိုလျှင် ရဟတ်ယာဉ် များက တစ်စင်းနှင့် တစ်စင်း နေရာချင်း အတော် လှမ်း သွား ကြ လိမ့်မည်။

ကျွန်တော် မတ်တတ်ရပ်နေခဲ့ဖူးသည့် ကုန်းထိပ်၏ နောက် ဖက်တွင် ရေခဲနှင့် ဆီးနှင်းများက အမှောင်ထုထဲသို့ ထိုးဆင်း သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘောင်ကုန်း တစ်ခု၏ တစ်ဖက် ခြမ်းမှာများ ရှိနေသလားဟု စဉ်းစား ကြည့်သည်။ သည် ကုန်းစောင်းသည် အောက်သို့ ပို၍ နက်ဆင်းပြီး ကျွန်တော့် အား ချောက်ထဲသို့ ကျစေနိုင်ခြင်း ရှိမရှိ မသိနိုင်ပါ။

သို့သော်လည်း နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ခြင်းက သေမင်း ကို လက်ယပ်ခေါ်ခြင်းနှင့် အတူတူပင်။ ကျွန်တော့်တွင် အခွင့်အရေး တစ်ခု ရှိသေးသည်။ ဘယ်မှသာကပ် ဓွန့်စား ရှုသည်ဖြစ်စေ သည် အခွင့်အရေးကို ကျွန်တော် အသုံးပြု ရမည်။

ကျွန်တော် လျှောက်လှမ်းနေသည့် နယ်မြေက အောက် ဖက်သို့ ဆက်ပြီး လျော့ဆင်းနေသည်။ တစ်ခါတလေတွင် ခပ် ပြေးပြေးလေး လျော့ဆင်း သော်လည်း တစ်ခါတလေမှာတော့

မတ်စောက်သည်။ သို့သော်လည်း နောက်ထပ် တစ်မိုင်ခန့် သွားမိသော အခါ ကျွန်တော်သည် ကမ်းရိုးတန်း အထိ ရောက်အောင် ဆင်းသွားသည့် တောင်ကုန်းပေါ် ကလေး များ အကြားတွင် သွားနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလာ သည်။

နောက်ထပ် ကုန်းမြင့် ကလေး၏ ထိပ်သို့ ရောက်သော အခါ နောက်ပြန် လှည့်ပြီး အမှောင်ထုထဲကို လိုက်ရှုကြည့် မိသည်။ ကျွန်တော်၏ ညာဘက် ယွန်းယွန်းမှ ရဟတ်ယာဉ် တစ်စင်းမှ မီးရောင်ကို မြင်ရသည်။

ရုရှား များက ကျွန်တော့်ကို စတင် ရှာဖွေ နေကြပြီ။ ကျွန်တော်သည် လေယာဉ် ပျက်ကျ၍ မသေဘဲ သည်နေရာ တစ်ဝိုက်တွင် ရောက်နေကြောင်း သူတို့ ရိပ်စားမိသွားကြပြီ။ နောက်ထပ် ဆင်ခြေလျှော့ တစ်ခုကို ကျွန်တော် ဆက်ဆင်း သည်။ ချက်ချင်းလိလိ လျှောက်တိုက်လဲပြီး အောက်ဖက်သို့ တိုက် ၅၀ ခန့် လိမ့်ဆင်းသွားသည်။ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် စုန်နေသော်လည်း ထိခိုက်မှုတော့ မရှိပါ။ ဒဏ် အကြာတွင် ကျွန်တော် အသက်ရှူပြီး ဖော်တတ်ထရပ် သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်တော့် အထက်မှ ရဟတ်ယာဉ်သံ ကို နီးနီးကပ်ကပ် ကြားလိုက် ရသည်။ ကျွန်တော် ပြန်ထိုင်ချ လိုက်သည်။

ရဟတ်ယာဉ်က ကျွန်တော့် အထက်မှ ကပ်ပြီး ဖြတ်ကျော် သွားသည်။ ပန်ကာမှ မွေ့ထုတ်လိုက်သည့် လေဝဲကြောင့် ဆီးနှင်းများပင် အပေါ်သို့ လုံးတက်လာသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းမှ

အကြာတွင် ရဟတ်ယာဉ် ပြန်ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်
နောက်ဘက်နားတွင် ဆင်းသက်သည်။ နှစ်နေ့စီခန့် အကြာ
တွင် သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ပက်လက်လှန်လိုက်ကြပြီး
မျက်နှာကို မီးဖြင့် ထိုးကြည့်သည်။ လူတစ်ယောက်က
ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး လိုက်ရှာပြီး လူဂါသေနတ်
ထုတ်ယူ သွားသည်။ ခဏအကြာတွင် လူနှစ်ယောက်က
ကျွန်တော့်ကို ဆွဲထူသည်။ ကျွန်တော်က ခန္ဓာကိုယ်ကို ပျော့ခွေ
ချထားရာ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ရဟတ်ယာဉ်ဆီသို့ တရွတ်ဆွဲ
ခေါ်သွားကြရသည်။

‘ဒါဟာ အရေကန်ပဲ’ဟု တစ်ယောက်က ဆိုသည်။

‘သူ့ဆီက လက်နက် သိမ်းပြီး ပြီးလား’

ရဟတ်ယာဉ် နားသို့ ကျွန်တော် တို့ ချဉ်းကပ်လာစဉ်
ရဟတ်ယာဉ်ထဲမှ လူတစ်ယောက်က သွမ်းမေးသည်။

‘သူ့ သေနတ်ကို ကျွန်တော် သိမ်းပြီးပါပြီ’ဟု ကျွန်တော်
ညာဘက်မှ လူက ပြန်ဖြေသည်။

သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ရဟတ်ယာဉ်နောက် ခုံပေါ်သို့
တင်ပေးလိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ဦးခေါင်းကို ရှေ့သို့
ငိုက်ကျသွားစေပြီး ပါးစပ်မှ ဆက်၍ ညည်းနေလိုက်မိသည်။
လေယာဉ်မှူးက

‘ခေါင်းဆောင် နီဘစ်၊ တပ်ဖွဲ့ နှစ် ခေါ်နေတယ်၊ သူ့ကို
မိထားပြီ’

‘သူ့ကို သတိထားနော် ဗာစီလီ၊ ဒီကောင်က အန္တရာယ်
များတယ်’ဟု ရေဒီယိုမှ အသံ ပေါ်လာသည်။

‘သူ့ရဲ့ လက်နက်လည်း ရထားပြီးပါပြီ၊ သူက သတိရ
တစ်ချက် မရ တစ်ချက် ဖြစ်နေတယ်’

‘သူ့ကို အုပ်ချုပ်ရေးရုံးကို တစ်ခါတည်း ခေါ်ခဲ့၊ အခု
ဘွဲ့အားလုံး ပြန်ကြမယ်’

‘ကောင်းပါပြီ ဆရာ’

အားလုံး ရဟတ်ယာဉ်ပေါ် တက်လိုက် ကြသည်။ ရဟတ်
ယာဉ် ပျံတက်လာစဉ် ကျွန်တော် မျက်စိတစ်ဖက်ကို မသိ
မသာ ဖွင့်ကြည့်သည်။

ကျွန်တော့် ဘေးတွင် လူတစ်ယောက် ကပ်ထိုင်နေသည်။
ရှေ့ဘက်တွင် ဝဲဘက် ထိုင်ခုံ၌ လေယာဉ်မှူး ထိုင် နေပြီး
တို့ဖွတ် လေယာဉ်မှူးက ညာဘက်မှာ ထိုင် နေသည်။
ကျွန်တော် သိသလောက် နောက်ဆပ် မည်သူမျှ မရှိပါ။

ဆိုဗီယက် စခန်းမှ နေ၍ ရဟတ်ယာဉ်ကို ကျွန်တော်
ဇွတ်အတင်း မောင်းခိုင်း ခဲ့သည့် လေယာဉ်မှူး အတွက်
ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါ။ သည် ရဟတ်ယာဉ်ထဲမှ အနည်း
ဆုံး လူတစ်ယောက် သေရလိမ့်ဦးမည် ဟူသော အသိကြောင့်
လည်း စိတ်မကောင်းပါ။ သို့သော် ယခု ကိစ္စက စစ်တိုက်နေ
ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ စခန်းတွင် လူ
၃၁ ယောက်ကို သတ်ပစ်ခဲ့ ပြီးပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သတ်
ပစ်ဖို့ စိတ်ကူး ထားကြသည်။ လူ့ အသက်ကို အန္တရာယ်
ပေးမည့် အာဇီဘီ-အေ များကိုလည်း မော်စကိုသို့ ပြန်သယ်
သွားရန် ကြံစည် နေကြသည်။ တခြား ဘာပဲ ဖြစ်နေ ဖြစ်နေ
သည်ကိစ္စကိုတော့ ကျွန်တော် အဖြစ် မခံနိုင်ပါ။

ထို့နောက်တွင် ရဟတ်ယာဉ်က လေအိတ် မိပြီး ပြုတ်ကျသွားသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်တော်က ထိုင်ခုံခါးပတ်ကို ဖြုတ်ပြီး ရှေ့ကို လဲကျဟန် ပြင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏ သွယ်လှလှ ဓားမြှောင်လေးကို ဓားအိမ်ထဲမှ အသာချွတ်ပြီး ညာဘက် လက်ဖြင့် အသာ ဆက်ိုင် လိုက်သည်။

ကျွန်တော့် နံဘေးမှ လူက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းဆွဲသည်။ ကျွန်တော်က ညာ လက်သီးကို ဆုပ်ပြီး သူ့ မျက်ခွက်ကို နှစ်ချက် ဆင့်ထိုး ပစ်လိုက်သည်။ ထိုလူ၏ ခေါင်းက နောက်သို့ လန်သွားပြီး ရဟတ်ယာဉ်၏ နောက်ပိုင်းနှင့် သွားဆောင့် မိသည်။

တွဲဖက် လေယာဉ်မှူးက နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး ခြောက်လုံးပြူးကို ဆွဲထုတ်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ရှေ့သို့ ခါးကိုင်းပြီး ချွန်မြနေသည့် ဓားမြှောင်ဦးဖြင့် လေယာဉ်မှူး၏ လည်ပင်းကို ထောက်ထား လိုက်သည်။

မင်းရဲ့ သေနတ်ကို ချလိုက်၊ မချရင် မင်း ဆရာ သေသွားလိမ့်မယ်။

တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်သွားသည့် တွဲဖက် လေယာဉ်မှူး၏ လက်မှ ခြောက်လုံးပြူးက နောက်ခံ၏ ကျောမို့နှင့် တပြေးညီ ဖြစ်နေသည်။

‘ငါ ပြောသလို လုပ်ပါ ရဲဘော်၊ တို့အားလုံး အသက် မသေစေ ချင်ဘူး။’

တွဲဖက် လေယာဉ်မှူးက နောက်ဆုံးတွင် ခေါင်းညိတ်ပြီး ရှေ့ကို မြန်လှည့် သွားသည်။

‘နောက်ကို ပြန်လှည့်၊ ငါ မင်းရဲ့ သေနတ်ကို လိုချင်တယ်။ ကျွန်တော့် နံဘေးမှ လူမှာ သတိ ပြန်မရ သေးပါ။ တွဲဖက် လေယာဉ်မှူးက သူ့ ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ ထိုင်ခုံပေါ်မှ အသာ ကျော်ပြီး ခြောက်လုံးပြူးကို ကျွန်တော့် ခြေထောက် နားသို့ ပစ်ချ ပေးသည်။ ကျွန်တော်သည် ဓားမြှောင်ကို ဘယ် လက်ဖြင့် ပြောင်းကိုင်လိုက်သည်။ ဓားဦးကိုမူ လေယာဉ်မှူး၏ လည်ပင်းသို့ ချိန်ထားဆဲပင်။ ပြီးမှ ခြောက်လုံးပြူးကို ကုန်းကောက် လိုက်သည်။

‘လေယာဉ်မှူးရဲ့ နောက်စေ့ကို ငါ သေနတ်နှင့် ချိန်ထား တယ်နော်၊ ဒါပေမယ့် ငါ ပြောတဲ့ အတိုင်း မင်း လုပ်ရင် တယ်သူမှ အနာတရ မဖြစ် စေရဘူး။’

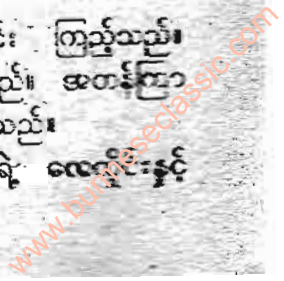
‘ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ချင် လိုက်တယ်ဟု လေယာဉ်မှူးက မေး လာသည်။’

ကျွန်တော်က ညာဘက်ကို လက်လှမ်းပြီး သတိလစ်နေသူ ထံမှ သူ၏ သေနတ်နှင့် ကျွန်တော်၏ လူဂါကိုပါ ပြန်ယူ လိုက်သည်။

‘မင်းရဲ့ ရဟတ်ယာဉ်ကို အမေရိကန် စခန်းဆီ ဦးတည်ပြီး ပျံသန်းပါ။ အခု ချက်ချင်း လှည့်လိုက်။’

လေယာဉ်မှူး နှစ်ယောက် အချင်းချင်း ကြည့်သည်။ ရဟတ်ယာဉ်က ညာဘက်သို့ ကွေ့သွားသည်။ အတန်ကြာ အောင် ကွေ့နေပြီးမှ တည့်တည့် ပျံသန်းသည်။

‘မင်းရဲ့ ရေဒီယိုကို အမေရိကန် စခန်းရဲ့ လေကြိုင်းနှင့် ညှိလိုက်ပါ။’

တစ်ခဏမျှ တုံ့ဆိုင် သွားပြီးမှ တွဲဖက် လေယာဉ်မှူးက ရေဒီယို လှိုင်းရွှေ့သည့် ခလုတ်ကို လှည့်သည်။ ကျွန်တော်က ဆက်ပြီး

‘စကား ပြောခွက်ကို ငါ့ဆီ ပေးစမ်း’

ကျွန်တော့်ဆီ ကမ်းပေးသည့် စကားပြော ခွက်ကို ပါးစပ် နား တေ့ပြီး စကားပြော ခလုတ်ကို ရွှေ့လိုက်သည်။

‘မက္ကမာဒို စခန်းက လား။ မက္ကမာဒို စခန်းက လား။ ဗိုလ်မှူးကြီး ကာတာ စကား ပြောနေတယ်။ ကြားလား’ တရဲရဲ အသံမှ လွဲ၍ အသံခွဲစက်တွင် ဘာသံမျှ ပေါ် မလာပါ။

‘ရဟတ်ယာဉ်ကို အပေါ် နည်းနည်း ထပ်တက်ပြီး ပုံ လိုက်စမ်း’

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည့် အခါ ရဟတ်ယာဉ်က အပေါ် သို့ မြင့်တက် သွားသည်။

‘မက္ကမာဒို စခန်းက လား။ ဗိုလ်မှူးကြီး ကာတာ ခေါ်နေ တယ်။ ကြားသလား။ ဒါပဲ’

‘မက္ကမာဒို စခန်းက ပြောနေတယ်’ဟူသော အမေရိကန် လေယာဉ် တစ်ခုက အသံခွဲစက်တွင် ပေါ်လာသည်။ ‘ဘယ် သူလဲ ဆိုတာ ထပ် ပြောပါ’

‘မက္ကမာဒို၊ အခု စကား ပြောနေတာ ဗိုလ်မှူးကြီးကာတာ ဖြစ်တယ်။ ငါ့ဟာ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး တိဘတ်နှင့် အတူ စုံစမ်းရေး အဖွဲ့မှာ ပါဝင်သူ ဖြစ်တယ်’

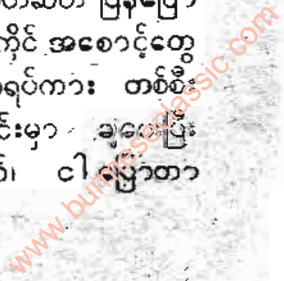
‘ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ ဆီကို အဆက် အသွယ် လုပ်ကြည့်နေတာ ၁၂ နာရီလောက် ရှိပြီ၊ အခု အထား ဘယ်လို ရှိသလဲ၊ ဒု ဗိုလ်မှူးကြီး တိဘတ်ရော ပါလာ သလား’

‘မပါဘူး၊ ကိုင်း အခု ငါ ပြောမယ့် စကားကို သေသေ ချာချာ နားထောင် စမ်း၊ ငါ့ဟာ မင်းတို့နှင့် မိုင် ၂၀ လောက် အကွာမှာ ရှိတဲ့ ဆိုဗီယက် ရဟတ်ယာဉ် တစ်စင်းပေါ် ရောက်နေတယ်။ လေယာဉ်မှူးနှင့် တွဲဖက် လေယာဉ်မှူးကို ငါ သေနတ်နှင့် ချိန်ထားတယ်။ နောက် တစ်ယောက်က တော့ အခုထိ သတိ ပြန်မချ သေးဘူး၊ ငါတို့ဟာ စခန်းက လေယာဉ်ကွင်း လယ်ကောင်မှာ ဆင်းသက်မယ်။ အဲဒီမှာ ငါတို့ကို ကြိုဆိုဖို့ လက်နက်ကိုင် အစောင့်တွေ ချထား ပေးပါ’

အတန်ကြာအောင် အသံတိတ် သွားသည်။ ထို့နောက် ဒုတိယ အသံ တစ်ခု ပေါ်လာသည်။

‘ကာတာ၊ ဒါဟာ ရယ်စရာ ပြောနေ တာလား’

‘မဟုတ်ဘူး ကွ’ဟု ကျွန်တော်က ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြော လိုက်သည်။ ‘ငါတို့နှင့် တွေ့ဆုံဖို့ လက်နက်ကိုင် အစောင့်တွေ ချပေး ထားပါ။ လေယာဉ် ဆီပြည့်တဲ့ ထရပ်ကား တစ်စီး လည်း လွှတ်ထားပါ။ ငါ့ကို လေယာဉ်ကွင်းမှာ ချပေးပြီး တာနှင့် သူတို့ကို ပြန်လွှတ်လိုက် ချင်တယ်။ ငါ ပြောတာ နားလည် လား’

‘ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ နားလည်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဗိုလ်မှူးကြီး ရယ်စရာ လုပ်နေတာ ဖြစ်ပါလေ့ ဆုတောင်း ပါတယ်’

‘ငါက ရယ်စရာ လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုင်း လုပ်စရာ ရှိတာ ဆက်လုပ်၊ လေယာဉ်ကွင်းကို တို့ ရောက်လာယေ ခန့်မှန်းခြေ အချိန်က.....’

ကျွန်တော် စကားပြောခွက်ကို ပိတ်ပြီး လေယာဉ်မှူးကို ရုရှားလို လှမ်းမေး လိုက်သည်။ ကိုးမိနစ်ဟု အဖြေ ရသည်။

‘...တို့ ရောက်လာဖို့က ခန့်မှန်းခြေ ကိုး မိနစ် လောက် ကြာဦးမယ်၊ နားလည် လား’

‘ရပြီ၊ ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ရဲ့ ရဟတ်ယာဉ်ကို ရေဒါမှာ ဖမ်းမိ ထားပြီ’

ကျွန်တော်က စကားပြော ခွက်ကို ရှေ့သို့ ပြန်ဝေး လိုက်ရင်း

‘ဘာမှ ဉာဏ်နို့ ဉာဏ်နက် မများ နှင့် နော်၊ တို့က လေယာဉ်ကွင်း အလယ်ကောင် တည့်တည့်ကို ဆင်းမယ်၊ အဲဒီမှာ လက်နက်ကိုင် အစောင့်တွေ ချထား လိမ့်မယ်၊ ငါ ဆင်းနေ ခဲ့မယ်၊ မင်းတို့ ရဟတ်ယာဉ်ကို အမေရိကန် ရေတပ်က စေတနာနှင့် လေယာဉ်ဆီ အလကား ဖြည့်ပေး လိုက်မယ်၊ မင်းတို့ကို မင်းတို့ရဲ့ စခန်း ပြန်သွားခွင့် ပေးမယ်၊ ငါ ပြောတာ ရှင်းပါတယ် နော်’

‘ရှင်းပါတယ်’ ဟု လေယာဉ်မှူးက ပြောသည်။ တွဲဖက် လေယာဉ်မှူးက ခေါင်းညိတ် ပြသည်။

သုံး လေး မိနစ်ခန့် ဆက်သွားမိသော အခါ အမေရိကန် မှူးမှ မီးရှောင်များကို မြင်လာရသည်။ လေယာဉ်မှူးက ကော် လေယာဉ်မှူးကို တစ်ချက် လှမ်း ကြည့်သည်။ နှစ်ဦး ဝေး ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးမှ လေယာဉ်မှူးက ‘ဗိုလ်မှူးကြီး ကာဘာ’ ဟု ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သည်။

‘ဘာလဲ’
‘ကျွန်တော်... ကျွန်တော်တို့ စခန်းကို မပြန်ချင် တော့ဘူး’
‘ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ဘာပြောနေ တာလဲ’

ကျွန်တော်တို့ စခန်းကို မပြန်ချင်တော့ ဘူးလို့ ပြော ခေါ်

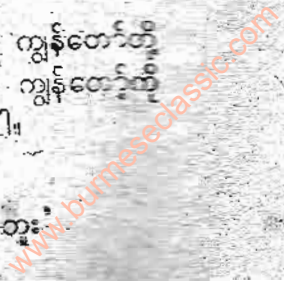
‘ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်တို့ အက်ကို ထွက်ပြေးချင် လို့လား၊ သလို ပြောတာ လား’

‘တွဲဖက် လေယာဉ်မှူးက ခေါင်းညိတ် ပြသည်။

‘ကျုပ် ဘေးက လူကို အယ်လို လုပ် မလဲ’
‘သူ လည်း ကျွန် တော် နှင့် အ တူ တူ လိုက် မှာ ပါ၊ အကြောင်းကို အစတုန်း က တည်း က ကျွန်တော်တို့ ဦးနှေးဖူး ပါတယ်’

မီးထွန်းထားသည့် လေယာဉ် ကွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ လျင်အမြန် ရောက်လာ ကြသည်။ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ ခံစိတ်ရိုက်ဖို့ ကြတာ များလား၊ မဖြစ် နိုင်ပါ။

‘ရဟတ်ယာဉ်ကို ဂရုတစိုက် ဆင်းနော်’
‘ကျွန်တော်တို့ နောက်ကြောင်း မပြန် ခွင့်ဘူး’

၂၂၀ ချစ်ခင်အောင်

‘အဲဒါကို ကျုပ် စဉ်းစားရ ဦးမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိစ္စဟာ ခင်ဗျားတို့ အနေနှင့် ဘယ်လောက် ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်သလဲ ဆိုတဲ့ အပေါ်မှာ တည်တယ်၊ နားလည်ရဲ့လား’

‘နားလည်ပါတယ် ဟု နှစ်ဦးက အဖြေ ပေးသည်။ လေ ယာဉ် များက လေ ယာဉ် ကွင်း အလယ် တေ တည့်တည့် ဆင်းဆက်သည်။ အင်ဂျင် စက်ကို ရပ်သည့် ကျွန်တော်တို့ကို လက်နက်ကိုင်များ လာဝိုင်းထားပြီး သေမုန်းများဖြင့် အသင့် ချိန်ရွယ် ထားသည်။ ကျွန်တော်က ရေယာဉ် တံခါးကို ဖွင့်ပြီး

‘ငါဟာ ဗိုလ်မှူးကြီး ကာတာ ပဲ’ ဟု အော်ပြော သည်။

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် အောက်ကို ဆင်းပြီး လစ်နေသည့် လူကို အောက်သို့ တွဲချ လိုက်သည်။ အရာရှိ တစ်ယောက်က

‘ဗိုလ်မှူးကြီး ကာတာ ပါလား၊ ဘယ်ကနေ အရောက်လာ တာလဲ’

‘ဆိုပီယက် စခန်းက ငါ ထွက်လာတာ၊ မင်းကို ရှင်အချိန် မရှိဘူး၊ ဒီ ရဟတ်ယာဉ်ကို လူ မမြင်နိုင်တဲ့ နေရာ သွားသိမ်းထား လိုက်စမ်း ကွာ၊ ဒီ လူသုံးယောက်ကို စစ်ချက် ယူလို့ ရမယ့် အခန်း တစ်ခန်းထဲ ပို့ထား လိုက် သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ကို ဆေးဝါး ကုသပေးဖို့ ဆောင် စစ်ခိုင်းပါ ခေါ်ပေး လိုက်ပါ၊ သူ နာခေါင်း ကျိုးသား

တို့ကို ထမင်း တင်းလည်း ကျွေးထား လိုက်ပါ။ နောက်ပြီး အနေနှင့် ဆက်သွယ်ရေး ခန်းမကို ချက်ချင်း အသုံးပြု ခဲ့တယ်၊ ငါ စားဖို့ တစ်ခုခု အဲဒီ အခန်းထဲကို လာဖို့ပါ’

‘နောက်ထပ် ဘာလိုချင်သေးသလဲ ဗိုလ်မှူးကြီး’

‘စီးကရက် တစ်ဘူးနှင့် ဘရန်ဒီ တစ်ပုလင်း လိုချင်တယ်၊ ခိုင်း သွားကြစို့၊ ငါတို့မှာ အချိန် သိပ် ရတာ မဟုတ်ဘူး’

ရေသပ် အရာရှိက ကျွန်တော့်ကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့် ပြီးမှ ခေါင်းခါသည်။ ပြီးမှ

‘ကောင်းပြီ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ပြောတာ မင်းတို့ ကြားတယ် နော်၊ လေယာဉ် အဖွဲ့က ဒီ ငှက် ကို သွား သိမ်း ထား လိုက်ကြ၊ စမစ်ဘီ...မင်းက လူနှစ်ယောက် ခေါ်ပြီး ဟောခိုက် လှူတွေကို အုပ်ချုပ်ရေးရုံးထဲ ခေါ်သွား၊ သူတို့ကို ပြုစုပြီး ကျွေးမွေး ထားလိုက်’ ဟု သူ လူများကို အမိန့် ပေးလိုက် သည်။

‘ဗိုလ်မှူးကြီး ကိုတော့ ဆက်သွယ်ရေး ရုံး ခန်း အထိ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် လိုက်ဖို့ပါမယ်’

သူ နောက်မှ နေ၍ စနိုက်က တစ်စီးဆီသို့ ကျွန်တော်

လိုက်သွားသည်။ စနိုက်က ပေါ် တက်ပြီး လေယာဉ် ကွင်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

‘ကိုင်း ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ ဆီမှာ ဘာတွေ ပြစ်ပျက်နေခဲ့သလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါလား၊ ဒု ဗိုလ်မှူးကြီး တံဘတ် ဘယ်ရောက် နေသလဲ ဆိုဘာက စပြီး ပြောပေါ့’

‘ပေါတိဘတ် သေသွားပြီ၊ သူ့မှာ လူသတ် ခံ လိုက် တာပဲ’

‘ဘုရားရေ၊ အဲဒီမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲဗျာ’

‘မင်း ဆီမှာ လက်နက်ကိုင် အားလုံး ဘယ် နှစ်ယောက် ရှိသလဲ’

‘၂၂ ယောက်၊ အဲဒီ လူ အားလုံးကို ဗိုလ် များ ငြိမ်းပြီး ပါပြီ’

‘ဒီပြင် လက်နက်တွေရော ရှိသေးသလား’

‘ဒီမှာ ရှိတဲ့ လူတွေဟာ သိပ္ပံ ပညာ ရှင်တွေ များတယ်’

‘နောက် တစ်နာရီ-နှစ်နာရီ အတွင်း မှာ ဒီ စခန်းကို လာပြီး တိုက်ခိုက်ခွင့် တိုက်ခိုက်ကြလိမ့်မယ်၊ မင်းရဲ့ ရေခဲ သမားတွေကို ဆိုဗီယက် စခန်း ရှိတဲ့ဘက်ကို သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်ခိုင်းပါ’

‘အဲသလို မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ’

‘ဖြစ်နိုင်လို့ ဖြစ်နေပြီပဲ ကွ၊ သူတို့ ငါ့ နောက်ကို လိုက်လာ ကြလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါက တစ်နာရီ အတွင်း ဇီကနေ ပြန်ထွက် သွားမှာ၊ ငါ့ အတွက် စနိုက်က ကောင်းကောင်း တစ်စီးပေါ့၊ ရိုင်ဖယ် နှစ်လက်နှင့် ကျည်ဆန်တွေရယ်၊ စားနပ် ရိက္ခာ၊ အသက်ကယ်ပစ္စည်းတွေ၊ ရေဒီယို အသံ ဖမ်း စက် တစ်လုံးနှင့် နေရာရှာတဲ့ ရေဒီယို စက် တစ်လုံး လိုချင်တယ်၊ ဒါမှ ငါ့ သုတေသနစခန်းကို ရောက်အောင် ပြန် သွား လို ရမှာ’

‘ဘာတွေ ဖြစ်နေလို့လဲ ဗိုလ် များ ကြီး၊ ဒုဗိုလ် များ ကြီး တို့ဘတ်ကို ဘယ်သူတွေက သတ်သွား တာလဲ၊ ရုရှားတွေ လား’

ဆက်သွယ်ရေး ခန်းမကို ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာကြ သည်။

‘ငါ့ ဝါရှင်တန်ကို သတင်း တစ်ပုဒ် ပို့ စ ရာ ရှိ တယ်၊ ငါ သတင်းပို့နေတုန်း ငါ့ လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အဆင် သင့် လုပ်သားပါ၊ ပြီးရင် ဟို ရုရှား သုံး ယောက် နှင့် ငါ စကား ပြောမယ်၊ အဲဒီ နောက် မှ အချိန် ရ ရင် မင်း ကို ငါ ရှင်းပြမယ်’

‘ကောင်းပါပြီ ဒါပေမယ့် ဗိုလ်များကြီး တွက်ကိန်း လွဲနေ ပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းပါတယ်’

‘ငါလဲ မင်းလိုပါပဲ ကွာ’

ကျွန်တော် ပြန်ဖြေ လိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန် တော် တွက်ကိန်း မလွဲပါချေ။

ဗိုလ်မှူး ဘော့သီရစ်ဆင်က ဆက်သွယ်ရေး ခန်းမအတွင်းရှိ လျှို့ဝှက်ဌာနစိတ်၏ တံခါးပေါ်မှ လူခေါ်ခေါင်း လောင်း ကို နှိပ်လိုက်သည်။ တစ်စက္ကန့်မျှ အကြာတွင် အသက် ငယ်ငယ် ဒုဗိုလ် တစ်ယောက်က ဘုမသိ ဘမသိ အမှုအရာဖြင့် တံခါး လာဖွင့်ပေးသည်။

ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို ပွတ်ဖြတ်လာပြီး အခန်းတွင်းသို့ တောက်လျှောက် တန်းဝင်လာသည်။ အခန်းထဲတွင် စကား ဝှက် ရေးသည့် ဖော်သည့် ကိရိယာ များနှင့် အ ဝေး နှင့် ကြေးနန်း ဆက်သွယ်သော တယ်လီပရင်တာ စက် ခြောက် လုံးခန့် ရှိနေသည်။ သီရစ်ဆင်က ဒုဗိုလ်လေးအား

‘ဒါဟာ ဗိုလ်မှူးကြီး ကာတာပဲ၊ ရေတပ် ထောက်လှမ်း ရေး ဌာနက။ လျှို့ဝှက် ကိစ္စ တွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ထိပ်တန်း စိတ်ချရသူ တစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ် ခံထား ရပြီးတဲ့ သူပဲ။ သူ လိုချင်တာ အားလုံး လုပ်ပေး လိုက်ပါ’

‘ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်မှူး
ဒုဗိုလ်လေးက ပြန်ဖြေပြီး ကျွန်တော့်ကို မရေ မရာဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ သီရစ်ဆင်က ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်၍

၂၃၄ နှစ်နည်း

‘ငိုသိမ့်ကြီး တောင်းထားတဲ့ ပစ္စည်းကို နာရီဝက် အတွင်း ရအောင် လုပ်ပြီး ကျွန်တော် လာခဲ့ ပါမယ်၊ ဒါဆို အချိန် လုံလောက်ပါတယ် နော်’

‘ကောင်းကောင်း လုံလောက် ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့ လူတွေကို စုထားလိုက်ရင် ကေအင်းမယ်၊ အရပ်သား ဘက်က ကိုယ်စားလှယ် တစ်ယောက် နှစ်ယောက်လည်း ပါပလေပေ၊ ငါ ဒေါ်လာတဲ့ လူသုံးယောက်ကို မေးမြန်းပြီးတာနှင့် မင်းတို့ အားလုံးကို အကျဉ်းရုံးပြီး ရှင်းပြမယ်’

‘သူတို့က ဒီမှာ ပစ်ခတ်ခံ ခတ်လား လုပ်ကြဦး မှာလား’

‘သူတို့ကို သာမန် ခုခံရုံလောက်ပဲ တုံ့ပြန်ခဲ့ ရင်တော့ ပစ်ခတ်ခံ ခတ်လား သိပ်ရှိမယ် မထင်ပါဘူး၊ ငါ မရှိတော့ မှန်း သိသာနှင့် သူတို့တွေ ပြန်တွက်သွားကြ မှာပဲ’

ကျွန်တော်က အခန်းထဲမှ ပစ္စည်းကိရိယာများကို ဝေ့ဝိုက် ကြည့်ရင်း

‘ငါ ဒီမှာ စကား ပြောဆိုလို့ ပြီးတာနှင့် ဝိက ပစ္စည်း တွေကို ဖျက်ဆီးပစ် လိုက်ပါ’

‘ဘာဖြစ်လို့...’ ဟု ဒုဗိုလ်က စကား စသည်။

‘ဒီ လူ ပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်ခမ်း ကွာ’

သီရစ်ဆင်က ဒုဗိုလ်လေးကို ငေါက်လိုက်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ကာ ပြန်ထွက် သွားသည်။

‘ပင်တဂွန်နှင့် စိတ်ချ လက်ချ ဆက်သွယ်လို့ ရတဲ့ နည်း တယ်နှစ်နည်း ရှိသလဲ’

‘နှစ်နည်း ရှိပါတယ် ဆရာ၊ တစ်နည်းက ရေဒီယိုနှင့် ဆက်သွယ်တဲ့ နည်းပါ၊ ဒုတိယ နည်းကတော့ တယ်လီဖုန်း တာနှင့် ဆက်သွယ်တဲ့ နည်းပါ’

‘ငါ့ ကို တယ် လီ ဝ ရင် တာ နှင့် လွတ် လွတ် လပ် လပ် ဆက်သွယ်သို့ ရမယ် လိုင်းကို ချိန်ပေးစမ်း ကွာ၊ ငါ အဆက် အသွယ် လုပ်ပြီးရင် ဒီမှာ ရှိတဲ့ ကိရိယာတွေကို ဖျက်ဆီး ပစ်၊ ပြီးရင် မင်းရဲ့ တန်းလျားမှာ သွားပြန်နေ ပေတော့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး’

ဒုဗိုလ်လေးက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ဖြေပြီး စက်တစ်လုံးဆီသို့ တွက်သွားသည်။ ပြီးမှ ခလုတ် တစ်ခု နှစ်ခုကို မိတ်ကာ ရုတ်တရက် အသံတိတ်သွားသည့် တယ်လီဖုန်းတာ တစ်လုံး ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ စားပွဲပေါ်မှ ကြေးနန်း စာရွက် အသွတ်တစ်ရွက်ကို ကျွန်တော် ကောက်ယူကာ အေအိတ်စ်အီး စစ်ဆင်ရေးရုံးခန်းသို့ ပင်တဂွန်မှ တစ်ဆင့် ဆက်သွယ်နိုင်မည့် အမှတ်အသားများကို ချရေး လိုက်သည်။

တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် အဆက် အသွယ် လုပ်၍ ရမည့် အမှတ် အသား များကို ကျွန်တော် လှမ်းပေး လိုက်စဉ် ဒုဗိုလ်လေးက ပင်တဂွန်ရှိ အော်ပရေတာနှင့် အဆက် အသွယ် ရသွားပြီ ဖြစ်သည်။

‘ပထမ ဂဏန်း လေးလုံးဟာ နည်းပညာ ထိန်းချုပ်ခန်း အတွက် ရေးပေး ထားတာလို့ ပြောလိုက်၊ အဲဒါ ဆိုရင် သူတို့က နေရာမှန်ကို ဆက်သွယ်ပေး လိမ့်မယ်’

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည့်အခါ ဒု ဝိုလ်လေးက မော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ် ပြသည်။ သူသည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင် နေသော်လည်း ကျွန်တော် ရေးပေးထားသည့် အတိုင်း တစ်ဖက်သို့ သတင်း ပို့ပေး လိုက်သည်။ စက္ကန့်ပိုင်းမျှ အကြာတွင် အိတ်စ် စာလုံး လေးလုံးနှင့် ခေါင်းလောင်းသံ လေးချက် ကြားရ မြင်ရပြီး တယ်လီပရင်တာတွင် အသင့် ဟူသော စာလုံး ပေါ်လာသည်။

‘ကောင်းပြီ ဝိုလ်လေး၊ မင်း ကော်ဖီ သွား သောက် ပေးတော့’

ကျွန်တော် နှင်လိုက်သည့်အခါ သူက ‘ဟုတ်ကဲ့’ ဟု ဆိုပြီး ကုလားထိုင်မှ ထသွားသည်။ တယ်လီပရင်တာ ရှေ့တွင် ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ခလုတ်များကို စနိပ်လိုက်သည်။

‘ဟော့ ကို ခေါ်ပေးပါ။ ကာတာ ဒီမှာ ရှိနေတယ်’
‘ဟော့ အထက် အရာရှိနှင့် သွား တွေ့နေသည်။ သတင်း စ ပို့ပါ ကာတာ’

ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ခလုတ်များကို ခပ်သွက်သွက် နှိပ်ကာ မက္ကမာဒို ရေလက်ကြားသို့ စ ရောက် ချိန်မှ စ၍ တွေ့ကြုံရသော အဖြစ်အပျက် အားလုံးကို သတင်း ပို့လိုက်သည်။ သည်ဗေသတွင် ဆိုဗီယက်တို့ အနေဖြင့် အ-ဗွီဘီ-အေ ကို ထုတ်လုပ်ပြီး မော်စကိုသို့ သယ်ဆောင်ရန် ကြိုးပမ်းနေသည်ဟု ဒု ဝိုလ်မျိုးကြီး တိဘတ် ခန့်မှန်း ခဲ့ပုံကိုပါ ထည့်ပြီး သတင်း ပို့ သည်။ ၄၈ နာရီအတွင်း အန္တာတိတ် ကမ်းခြေ တစ်နေရာတွင် ဆိုဗီယက် ရေငုပ်သင်္ဘော တစ်စင်း လာစောင့်

နေဖို့ အချိန်အချက် လုပ်ထားပုံလည်း ပါသည်။ အားလုံး ၁၅ မိနစ်ပင် မကြာပါ။ လူရွယ် ဒု ဝိုလ်ကလေးက အခန်း တစ်ဖက်ခြမ်းမှ စားပွဲတွင် ထိုင်ပြီး စိတ်ပူသည့် မျက်နှာပေး နှင့် ထိုင်စောင့် နေသည်။

‘သတင်း လက်ခံ ရရှိပြီး’ ဟု တစ်ဖက်မှ အကြောင်း ပြန်သည်။ ‘ဟော့ ဒီမှာ ရောက်နေပြီ၊ ဆိုဗီယက်တို့၏ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ပတ်သက်၍ သင်၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြပါ’

‘ဆိုဗီယက်တို့သည် မည်သည့် နည်းဖြင့် မဆို သူတို့၏ ရေငုပ်သင်္ဘောနှင့် ချိန်းထားရာသို့ ရောက်အောင် သွားကြ လိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်အား ရှာဖွေ ဟန့်တားနိုင်ရန် ဤစခန်း သို့ အတင်းအကျပ် ဝင်ရောက် သိမ်းပိုက် ကြမည်ဟု ယူဆ ရသည်’

‘ခေတ္တ ဆိုင်းငံ့ ထားပါ’ ဟု တစ်ဖက်မှ အကြောင်း ပြန်သည်။

ကျွန်တော် ကုလားထိုင်ကို နောက်ပြန် မှီပြီး ငီးကရက် တစ်လိပ် မီးညှိသည်။ လောလောဆယ် အေအိတ်စ်အီး စစ်ဆင်ရေး ဌာနချုပ် ရုံးတွင် ခေါင်းချင်း ရိုက်နေကြမည့် အရေးကို ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှ ခန့်မှန်း ကြည့်နေသည်။ အထဲခြတ် သမားများက ဖြစ်နိုင်သည့် စီမံကိန်း မှန်သမျှ ဆွဲကြည့်နေကြ လိမ့်မည်။ ဟော့က လက်လှမ်း မီသမျှ နေရာ အားလုံးမှ အကူအညီ တောင်းနေ ချော့မည်။

နောက်ဆုံး ၁၀မိနစ် အကြာတွင် တံခါးမှ လူခေါ် ခေါင်းသောင်းသံ မြည်လာသည်။ ဒု ဝိုလ်လေးက ထပြီး

ကံခါး ဖွင့်ပေးသည်။ ဗိုလ်မှူး သီရစ်ဆင်က လက်တစ်ဖက်
တွင် ထမင်းဘူးဟု ထင်ရသည့် စက္ကူဘူးကလေးကို ကိုင်ပြီး
နေ့က ကပ်ဖက်က ဘရန်ဒီ တစ်လုံးကို ဆွဲလာသည်။ ပစ္စည်း
များကို စားပွဲ ပေါ်တွင် ချပြီး ကျွန်တော့် ဆီသို့ လျှောက်
လာသည်။

အသားညှပ်မှန် နည်းနည်း ပါးပါးပဲ ရွာလို့ ရတယ်ဗျာ၊
အချိန် ရရင်တော့ နာရီပက်လောက် ကြာရင် မနက်စာ
ရလောက် ပါပြီ။

ငါ မှာထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ရပြီလား’
သီရစ်ဆင်က အယ်လီ ပရင်တာ ပေါ်မှ သတင်းကို
ငုံ့ကြည့်ရင်း ‘ရပြီ တု ဖြေသည်။
တယ်လီ ပရင်တာက အသက် ဝင်လာ ပြန်သည်။

‘မလဲဘုန်းမှ နေ၍ ရေအောက် အကူအညီ အဖွဲ့များ
လူကြီးမင်းထံ အစောဆုံး ရောက်ရှိလာမည့် အချိန်မှာ အနည်း
ဆုံး နာရီ ၆၀ လောက် ကြာဦးမည်။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်မှ
ရေခဲတောင် များကြောင့် သင်္ဘောများ စေလွှတ်၍ ရေ၊
လေကြောင်းမှ တိုက်ခိုက်ပေး၍ အကျိုး သက်ရောက်မှု မရှိဟု
ယူဆ၊ အကူ တပ်ဖွဲ့များ ရောက်သည်အထိ တစ်ဖက် ရန်သူတို့
အချိန်အချက် လုပ်ထားသည့် ကိစ္စကို ရပ်တန့် သွားအောင်
ဆို့မဟုတ် နှောင့်နှေးအောင် ဆောင်ရွက် နိုင်ပါဠင်လား၊
အကြံ ပေးပါ’

သီရစ်ဆင်က ကျွန်တော်ပို့ လိုက်သည့် သတင်းနှင့် တစ်ဖက်
မှ အကြောင်း ပြန်ပုံကို စောင့်ကြည့် နေသူ ဖြစ်ရာ လေ
တစ်ချက် ချွန်ပြီး

‘ကျွန်တော်တို့မှာ စစ်တပ် ရှေ့ဘူး နော်’ ဟု ဆိုသည်။
‘ဆောင်ရွက် နိုင်သည်’ ဟု ကျွန်တော် အကြောင်းပြန်
လိုက်သည်။
‘ကံကောင်း ပါစေ’ ဟု တယ်လီ ပရင်တာတွင် ပေါ်
လာသည်။

ကျွန်တော်သည် ကြေးနန်း စာရွက်ရှည်ကြီးကို ကပ်ထဲမှ
ထုတ်ယူ လိုက်ပြီး သေးခေါက် ခေါက်သည်။ ပြီးမှ မတ်တတ်
ထရွှင်၊ သီရစ်ဆင်ကို လှမ်းပေး လိုက်သည်။

‘ဒီ သတင်းဟာ ထိပ်တန်း လျှို့ဝှက် ဖြစ်နေတော့ ချက်
ချင်း ဖျက်ဆီး ပစ်လိုက်ပါ’

သီရစ်ဆင်က ကြေးနန်း စာရွက်ကို အခန်းထောင့်မှ ခရီး
ဆောင် စက်တစ်လုံးဆီသို့ သွားထည့်ပြီး စာရွက်ကို အပိုင်း
ပိုင်း အစစ ဖြစ်အောင် ဆုတ်ခြေ ပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်
က ဒုဗိုလ်လေး အား

‘ဒီ နေရာကို ဆိုဗီယက်တွေ လာပြီး တိုက်ခိုက် စရာ
အကြောင်း ရှိနေတယ်။ သူတို့က ငါ့ကို ရှာဖွေ လာကြမှာပဲ၊
ဒါပေမယ့် သူတို့ တွေ့သမျှ အားလုံး ဆီမီးပိုက်ထားဖို့ အမိန့်
ရချင် ရထားကြမယ်။ အဲဒီတော့ စက်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ပြီး
မင်းရဲ့ တန်းလျားကို ပြန်ပေးတော့’ ဟု အမိန့် ပေးလိုက်
သည်။ ဒုဗိုလ်လေးက သီရစ်ဆင်ကို နှောင့်ကြည့် လိုက်ရာ

သီရစ်ဆင်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ကျွန်တော်က ထမင်းဘူးနှင့် အရက်ခွက်ကို ဆွဲပြီး 'သွားကြစို့' ဟုဆိုလိုက်သည်။

သီရစ်ဆင်က ကျွန်တော်နှင့် အမိလိုက်လာသည်။ စောစောက ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပို့သည့် စနိုက်က ပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြသည်။ စနိုက်က နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော် မှာထားသည့် ပစ္စည်း ကိရိယာများ တင်ဆောင်ထားသည်။

'မင်းရဲ့ လူတွေကို ငါ ရှင်းစရာရှိတာ ရှင်းပြဖို့ အဆင်သင့် စုထားပြီး ပြီးလား'

'အစည်းအဝေး ခန်းထဲ ရောက်နေကြပါပြီ'

'ကောင်းပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဟိုရုရှား သုံးယောက်ကို ငါ အရင်ဆုံး မေးစရာ ရှိတာ မေးလိုက် ဦးမယ်'

သီရစ်ဆင် စက်နိုးသည်။ ကျွန်တော် ဆင်းဒဝစ် စားပြီး သွားချိန်တွင် အုပ်ချုပ်ရေး ရုံးခန်း ရှေ့သို့ ရောက်လာကြသည်။ ရုံးခန်း အတွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ဝင်ရောက်ပြီး ဒုပိုလ်မှူးကြီး တိဘတ်၏ ရုံးခန်း နံဘေးမှ အခန်း ထဲသို့ ဧကန်တော်လျှောက် တန်းဝင် ခဲ့ကြသည်။ တံခါး ဝ တွင် ရေတစ်သား တစ်ယောက် ကင်းစောင့် နေသည်။

'ရေဒါက ဘာတွေ ထူးခြားသေး သလဲ'

'ဘာမှ မထူးခြား သေးဘူး၊ သူတို့က လာခွင့်မှ လာ မှာပါ'

'လာမှာပါ ကွာ'

ရုရှား သုံးယောက် ထိုင်နေ ကြသည့် အခန်း ထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ ဝင်ရောက်သည်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော်

ညည်းတူ စားသောက် ပြီးခါစ ရှိသေးသည်။ တစ်ယောက် ယောက် ယူလာပေးသည့် ဗောဒကော တစ်ဝုလင်းကို ဝိုင်း သောက်နေကြကြောင်း တွေ့ရသည်။

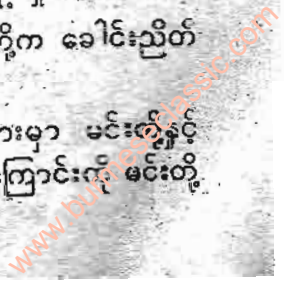
သူတို့က မော့ကြည့် လိုက်ရာ ကျွန်တော့်ကို ချက်ချင်း မှတ်မိသွား ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ကျွန်တော် ယူလာသည့် အရက်ခွက် တစ်ခွက် ငွဲ့ထည့်သည်။ သီရစ်ဆင်က တံခါးဝမှာ ရပ်နေသည်။

သည်လူတွေကို ကျွန်တော် အသုံးချ ရမည်။ ဒါကို ကျွန်တော် မနှစ်မြို့ပါ။ သို့သော်လည်း သည်စခန်းကို သူတို့ လူများ လာတိုက် လိမ့်မည်ဟု သံသယ ဝင်သွားလျှင် သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ဘာသတင်းမျှ ပေးတော့မည် မဟုတ်ပါ။ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့ ဘက်သို့ ထွက်ပြေး ခိုလှုံလာသူများ ကဲ့သို့ ပြုမူ ကြတော့သဲ သာမန် အဖမ်း ခံထားရသူများ လိုသာ ပြုမူ ကြတော့မည်။

'မင်းတို့နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲဆို တို့ ဘက်က မဆုံးဖြတ်သေးခင် မင်းတို့ဆီက မှန်မှန်ကန်ကန် နှင့် မြန်မြန်ဆန်ဆန် အဖြေ ပေးစရာ တချို့ ရှိတယ်'

ကျွန်တော် ရုရှားလို ပြောလိုက်ရာ သူတို့က ခေါင်းညိတ် ပြသည်။

'ကောင်းပြီ၊ ဆာဗိုင်း တောင်ခြေ နားမှာ မင်းတို့နှင့် တွေ့ဖို့ ရောက်လာမယ့် ရေငုပ်သင်္ဘော အကြောင်းကို မင်းတို့ ဘယ်လောက် သိထား သလဲ'

သူတို့က အချင်းချင်း လှမ်းကြည့် ပြီးနောက် လေယာဉ် များက

‘အာမှ မသိပါဘူး၊ အဲဒီ အကြောင်း မကြားမိ ပါဘူး ဟု အဖြေပေးသည်။ သူတို့ အမှန်အတိုင်း ပြောနေခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော် စိတ်ထဲက ထင်လိုက်သည်။

‘လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးငါးရက် အတွင်းက မင်းတို့ စခန်းမှာ ထူးထူးခြားခြား လှုပ်ရှား နေ တာ တွေ သတိ ထားမိ သလား’

အားလုံး ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။ တွဲဖက် လေယာဉ်မျိုးက ‘လောလောဆယ် ရက်ပိုင်း အတွင်း အများကြီး ထူးခြား တာ တွေ့ရပါတယ်’

‘အယ်လို ထူးခြားတာ မျိုးလဲ’
‘လုံခြုံရေးတွေ ပိုပြီး တင်းကျပ် ထားတယ်၊ ကမ်းတက် တပ်ဖွဲ့တွေ လက်နက်တွေ အများကြီး ထပ်ဖြည့်သားအယ်’
‘ကေဂျီဘီကလည်း ရုံးတစ်ရုံး ဖွင့်ထား သေးတယ်’ ဟု လေယာဉ်မျိုးက ဝင်ပြောသည်။

‘သူတို့က အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြကြသေး သလား’
အားလုံး ခေါင်းခါ ပြုသည်။
‘သိပ္ပံပညာရှင်တွေ ကြားတွေ မှာရော’
‘အခြေစိုက် စခန်းမှာ သိပ္ပံပညာရှင် သိပ်မရှိတော့ ပါဘူး’
‘သူတို့က ဘာဖြစ်သွား လို့လဲ’

‘လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်ကပဲ သူတို့ တစ်တွေ စပြီး ပြန်ကုန် ကြတယ်။ တစ်ခေါက်ကို နည်းနည်းစီ ပြန်သွားကြ တာပါ။ ဒါပေမယ့် လူစား ပြန်မရောက် လာဘူး’

ရုရှားတို့၏ သူ့ထောဆနလုပ်ငန်း ပြီးစီးသွား၍ ဖြစ်ရမည်။ သူတို့သည် အာဗီဘီ-အေ များကို လိုအပ် သလောက် ထုတ် လုပ်ယူ သွားခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ယခု ထုတ်လုပ်ထား သည့် အာဗီဘီ-အေများ ရုရှားသို့ ပြန်သယ်ပြီး အသုံးချဖို့ပဲ လိုတော့သည်။

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြီး တရန်ဒီ တစ်ခွက် ထပ်ငဲ့သည်။ ခွက်ကို မော့သောက်ပြီးမှ မတ်တတ် ရင်သည်။ ကျွန် တော် သည် ရုရှား သုံးယောက်အတွက် စိတ်မကောင်းပါ။ သူတို့မှာ ဆုပ်လျှင်စူး စာလျှင်ရူး အခြေအနေမျိုး ထဲတွင် ရောက်နေ သည်။ သို့သော်လည်း သူတို့သည် ကျွန်တော်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောခဲ့ကြသည်ဟု ယူဆမိရာ သူတို့ကိုလည်း အမှန်အတိုင်း အသိ ပေးသင့်သည်ဟု ထင်ပါသည်။

‘ဒီလိုရှိတယ်၊ မင်းတို့ အတွက် ပို ကောင်း အောင် ငါ ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့အတွက် သိပ် ကောင်းအောင် ငါလုပ်ပေး နိုင်ဘူး၊ မင်းတို့ရဲ့ လူတွေက ငါ့ကို အသေရရ အရှင် ရရ လိုအပ် နေကြတယ်။ ငါ့ရဲ့ အထင်အတိုင်း ဆိုရင် မင်းတို့ရဲ့ ကမ်းတက် တပ်သား တချို့ ဟာ မကြာခင် ဒီစခန်းကို ရောက်လာကြလိမ့် မယ်။ အဲဒီ အချိန်ကျရင် ငါက ဒီမှာ မရှိတော့ဘူး။ နယူး

ဇီလန်ကို ရောက်နေ လောက်ပြီ၊ သူတို့က မင်းတို့ကို ဒီမှာ တွေ့သွားရင်....'

ကျွန်တော့် ပြောစကားကို သူတို့ သဘော ပေါက် ကြ သည်။ မျက်နှာ အားလုံး သွေးဆူတ်သွားကြသည်။

'မင်းတို့မှာ ရွှေးစရာ နှစ်ခု ရှိတယ်။ ဒီမှာ တို့နှင့် အတူ နေပြီး တို့ ဘက်က ခံတိုက် မလား။ ဒါမှ မဟုတ် မင်းတို့ကို အချုပ်ခန်း တစ်ခန်းထဲမှာ ထည့်ပြီး ချုပ်ထားပေးရလော့။ တို့ရဲ့ အကျဉ်းသား အဖြစ်နှင့်ပေါ့ ကွာ၊ မင်းတို့ လူတွေ ရောက် လာလို့ မင်းတို့ ပြန်လွတ်သွားကြရင် တို့က မင်း တို့ ကို မေး ခွန်းတွေ မျိုးစုံ မေးတယ်။ မင်းတို့က ဘာမှ ပြန်မဖြေဘူးလို့ ပြောပြ ပေါ့၊ မင်းတို့ အချင်းချင်း နှာခေါင်းသွေး ထွက် အောင် လက်သီးနှင့် ထိုးထားကြပေါ့ ကွာ၊ သွား တွေ ပါ တစ်ချောင်း နှစ်ချောင်း ကျွတ်အောင် လုပ်ထားကြရင် ပိုပြီး ယုတ္တိရှိလိမ့်မယ်လို့ ငါ အကြံ ပေးချင်တယ်'

ရုရှား သုံးဦး အချင်းချင်း ပြန်ကြည့်နေကြသည်။ သီရစ် ဆင် က

'ဗိုလ်မှူးကြီး သူတို့ကို အဲသလို ထွတ်ပေးထားသို့ ဘယ် ဖြစ်ပါ့မလဲ'

အို...ဖြစ်တာပေါ့ကွာ၊ ဖြစ်အောင် ငါ လုပ်ပြမယ်'

'ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့ အတွက် လုပ်ပေးနေတာပဲ' ဟု လေယာဉ်မှူးက ပြောရာ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ် ပြလိုက် သည်။

'ဒါက သိပ်ပြီး အရာရောက်လှမယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒါက သိပ်ပြီး အရေးကြီးတယ်၊ ကမ္ဘာစစ် တစ်ခု တောင် ဖြစ်ချင် ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ ငါ သိသလောက်တော့ ဒါတွေဟာ အမှန် အကန့်ပဲ ရဲ့တော်တို့'

ရုရှားများ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက် ကြပြန်သည်။
'ကျွန်တော်တို့ကို အမေရိကန် စစ် ဝတ်စုံတွေ ပေးလို့မရ ဘူးလား'

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်စဉ် သီရစ်ဆင်က
'ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးပါမယ်' ဟု ဆိုသည်။

'ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ နေပြီး ခင် ဗျား တို့ နှင့် ဆုံးတူ ကောင်းဖက် မျှဝေ ခံစားကြပါမယ်'

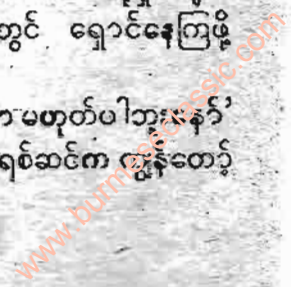
'မင်းတို့ သဘောပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ကို လက်နက်တွေ တော့ ထုတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး နော်'

'ကျွန်တော်တို့ နားလည် ပါတယ်'

'ဒါဆိုရင်လည်း ကံကောင်းကြပါစေ'

'ခင်ဗျားလည်း ကံကောင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်' သီရစ်ဆင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ အခန်းထဲမှ ထွက် လာ ကြ သည်။ သီရစ်ဆင်က သူ့ လူ တစ်ယောက်အား ရုရှားများ အတွက် ဝတ်စုံ ထုတ်ပေးဖို့နှင့် စေးရာတွင် ရှောင်နေကြဖို့ မှာလိုက်သည်။

'ဗိုလ်မှူးကြီးက နယူးဇီလန် သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူးနော်' ဆွေးနွေးခန်း အတွင်းသို့ မဝင်မီ သီရစ်ဆင်က ကျွန်တော့် ကို ပေးသည်။

၂၄၆ ရုပ်စင်းညွှန်

'ဟင်အင်း၊ ငါက သုတေသန စခန်းကို ပြန်သွားမယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းဆီက လူနှစ်ယောက်လောက် ကိုတော့ နယူးဇီလန်ကို လေယာဉ်တစ်စင်းနှင့် ပျံသွားခိုင်းပါ။ သူ့ စိတ်နှင့် သူ ပြန်သွားချင်တဲ့ လူမျိုး ပေါ့ကွာ'

'ဗိုလ်မှူးကြီး ပြောတာ တွေက မှန်နေပြီ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး လေယာဉ်နှင့် ပါသွားမယ်လို့ ရုရှားတွေ ယုံကြည်နေကြမယ် ဆိုရင် သူတို့က လေယာဉ်ကို ပစ်ချကြ လိမ့်မယ်'

'အဲဒါကြောင့် စိတ်လိုလက်ရ ပြန်သွားမယ့် လူနှစ်ယောက် ထည့်ပေးလိုက်ဖို့ ပြောတာပေါ့'

'ဗိုလ်မှူးကြီး နာရီ ၆၀ လောက် စောင့် နေ လိုက် ရင် ပြီးသွား မှာပါ'

'နာရီ ၆၀ ဆိုတာ အကြာကြီးပဲ ကွာ၊ အဲဒီ အချိန် အထိန်း အတာ အတွင်းမှာ အများကြီး ဖြစ်ပျက်လာနိုင်တယ်'

သီရစ်ဆင် ခေါင်းညိုက် ဖြပြီး ဆွေးနွေးခန်း အတွင်း ဝင်သွားသည်။ အခန်းထဲမှ စားပွဲတွင် လူ ခြောက်ယောက် ရှိနေသည်။ နှစ်ယောက်မှာ အရပ် သား များ ဖြစ် သည်။ သီရစ်ဆင်က ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက် ပေးရာ ကျွန်တော်က စကားစ ဖြတ်ခိုင်း လိုက်ပြီး -

'မိတ်ဆက် နေဖို့ အချိန် မရှိဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်း သိရလို့လည်း ဘာမှ ဖြစ်မလာဘူး၊ ကျုပ်ဟာ ရေတပ် ထောက်လှမ်းရေးက ဗိုလ်မှူးကြီး ကာတာ၊ ဒုဗိုလ် မှူးကြီး ပေါ်တီဘတ်နှင့် အတူ စုံစမ်းရေး ကော်မရှင်မှာ ပါဝင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ'

အရပ်သား တစ်ယောက်က ရှေ့ကို ကိုင်းရင်း

'ဗိုလ်မှူးကြီးက ဒီတို ပြန်ပြီး ဘာလာ လုပ်နေတာလဲ၊ ဘိမ္မာ လုပ်စရာ ရှိတာ လုပ်ပြီးသွား လို့လား၊ ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ် ဆိုတာ ရှာလို့ တွေ့ပြီလား'

'ဒု ဗိုလ်မှူးကြီး တိဘတ် ရော့ဟု နောက် တစ်ယောက် က ထပ်မေးသည်။

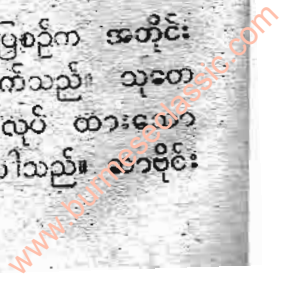
'ဒုဗိုလ်မှူးကြီး တိဘတ် သေဆွားပြီ'

'ဘုရားရေး ဒါဆို သူတို့ကို သတ်ပစ်လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းဟာ အငွေ အသက် မကုန်သေးလို့ ဖြစ်ရမယ်'

ထိုသူ စကားသံ စဲသွားသည် အထိ ကျွန်တော် စောင့် သည်။ စားပွဲ တစ်စိုက်မှ ထူများက ကျွန်တော် ပြောလာမည့် စကားကို စောင့်မျှော် နေကြသည်။ သူတို့က အကျိုး အကြောင်း သိချင် နေသည်။

'ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ် ပြောပြမယ့် စကားဟာ ထိပ်တန်း လျှို့ဝှက် သတင်း တစ်ခု ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီတော့ ကျုပ် ပြော ပြုမှာကို လေးသေး စားစား နားထောင် ကြပါ၊ ခင်ဗျား တို့ရဲ့ အသက်တွေ ဒီ စခန်းမှာ ရှိတဲ့ လူတိုင်းရဲ့ အသက် တွေဟာ ကျုပ် ပြောမယ့် စကားပေါ်မှာ တည်ခိုင် တည်နေ နိုင်တယ်၊ ကျုပ် ပြောတာ ရှင်းရဲ့လား'

ကျွန်တော်သည် ဒေးဗစ် ဟော့ကို ရှင်းပြစဉ်က အတိုင်း သူတို့ကို တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် ရှင်းပြ လိုက်သည်။ သုတေ သန စခန်းမှ မြေအောက်တွင် ဆောက်လုပ် ထားသော လျှို့ဝှက် ဓာတ်ခွဲခန်း အကြောင်းလည်း ပါသည်။ လာဗိုင်း

တောင် အနားသို့ ဆိုဗီယက် သင်္ဘော ရောက်လာပြီး နောက်ထပ် အနည်းဆုံး ၁၂ နာရီ ကြာသည်အထိ ကျွန်တော်တို့၏ အကူအညီ ရောက်မလာ နိုင်ကြောင်း ကိုလည်း ပြောပြလိုက်သည်။

ကျွန်တော့် စကား ဆုံးသွားသောအခါ အားလုံး တိတ်ဆိတ် သွားသည်။ အားလုံး အတွေး ကိုယ်စီ နစ်မျောပြီး ကြောက်လန့် နေကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ပထမဆုံး စကားစ ပြောသည့် အရပ်သား သိပ္ပံပညာရှင်က မတ်တတ်ရပ်ပြီး 'ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ တစ်တွေ ချေမှုန်း မခံရ သေးခင် လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်'

အားလုံး မတ်တတ် ရပ်လိုက် ကြသည်။ တစ်ယောက်က 'ဗိုလ်မှူးကြီး အနေနှင့် ရုရှား ရေငုပ် သင်္ဘောကို ဘယ်နည်းနှင့် ဟန့်တားမယ်၊ နှောင့် နှေး အောင် လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူး ထားသလဲ'

ကျွန်တော် မတ်တတ် ထရင်း ခေါင်းခါ ပြုလိုက်သည်။

'ရိုးရိုးသားသား ပြောရရင်တော့ ကျုပ် ကိုယ်တိုင်လည်း မသိဘူး၊ ခင်ဗျာတို့ အနေနှင့် ဟန့်ပြ လောက်ကလေး ခုခံခဲ့မယ် ဆိုရင် ဆိုဗီယက်တွေက ခင်ဗျားတို့ကို အနာတရ ဖြစ်အောင် လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က ကျုပ်ကို အလိုရှိနေ ကြတယ်၊ ကျုပ် နယူးဇီလန်ကို ပြန်သွားပြီ ဆိုတာ ရုရှားတွေကို ယုံလောက်အောင် ပြောနိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်'

'ကျုပ်တို့ တတ်နိုင်သလောက် ဆောင်ရွက်ပါ့မယ် ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ဒါပေမယ့် ဖြစ်မြောက် အောင်မြင်ဖို့က ဗိုလ်မှူးကြီး အပေါ်မှာပဲ မူတည်ပါတယ်၊ ဘုရားသခင် စောင်မပါစေ' 'ကျေးဇူး တင်ပါတယ်'

ထခြား ဘာပြောရမန်း မသိသောကြောင့် သည်လောက်ပဲ ကျွန်တော် ပြန်ပြော လိုက်သည်။ သီရစ်ဆင်နှင့် ကျွန်တော် တို့သည် စနိုက်ကဆီသို့ သွားရန် တံခါးမကြီး နားသို့ ထွက်လာ ကြသည်။ တံခါးမကြီးနား ရောက်သောအခါ

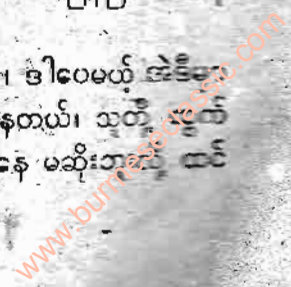
'ဗိုလ်မှူးကြီး အနေနှင့် သုတေသန စခန်းကို ပြန်သွားမယ် ဆိုတာ ရုရှားတွေ အနုရ သွားရင် ဗိုလ်မှူးကြီးကို တန့်တားကြ လိမ့်မယ်'

• 'မိုးလေဝသ အခြေအနေ ဘယ်လို ရှိသလဲ'

'နောက် ၂၄ နာရီ အတွင်းတော့ သာသာယာယာ ပါပ၊ ဒါပေမယ့် ရေခဲပင်လယ်ပြင် ကနေ မိုင် ၁၀၀ လောက် အကွာမှာ နောက်ထပ် မုန်တိုင်း တစ်ခု ဖြစ်လာ နိုင်တယ်၊ ဖို စခန်းမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ လူတွေ ကျတော့ ဘယ်လို လုပ်ကြမယ် ထင်သလဲ'

သူတို့ အကြောင်းကို ယခုမှ ကျွန်တော် ပြန်ပြီး သတိရလာသည်။

'အတိ အကျတော့ မပြော တတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီမှာ စတာနေ့က သူတို့ကို စောင့်ကြည့် နေတယ်၊ သူတို့ ငွေ့ထဲ ပြေးဖို့ မကြိုးစား သမျှတော့ အခြေအနေ မဆိုးဘူးလို့ ထင်ပါတယ်'

ကျွန်တော်လည်း အဲသလို ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်း ပါတယ်'

'ဗိုလ်မှူး သီရစ်ဆင်...ဗိုလ်မှူး သီရစ်ဆင်၊ ၃၁၅ ကို ပြန် ဆက်ပါ...၃၁၅ ကို ပြန်ဆက်ပါ'

တံခါးဝရှိ အသံချဲ့စက်မှ အသံ ပေါ်လာသည်။ သီရစ်ဆင် အုခချုပ်ရေး ရုံးခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင် သွားကာ တယ်လီဖုန်း တစ်လုံး ကောက်ကိုင်ပြီး နံပါတ်များ လှည့်သည်။ စတုရန်း အဘန်ကြာမျှ တယ်လီဖုန်းဖြင့် စကားပြောသည်။ တယ်လီဖုန်း ချလိုက်သော လူ မျက်နှာတွင် စိုးရိမ် ပူပန်နေပုံ ရသည်။

'ဗိုလ်မှူးကြီး ပြောတာ မှန်တယ်'

'ရေဒါ စခန်းကို ဖုန်းဆက်တာ လား'

'ဟုတ်တယ်၊ ဆိုဗီယက် စခန်းကနေ ဒီဘက်ကို ပျံသန်း လာတဲ့ လေယာဉ် အနည်းဆုံး ၁၂ စင်း လောက်ကို ရေဒါ ပေါ်မှာ မြင်ရတယ်တဲ့'

'ကောင်းပြီလေ ဘော့၊ ဝါ အချိန် ရတုန်း ဒီကနေ လစ် တော့မယ်၊ ခင်း အဘတ်နိုင်ဆုံး လေယာဉ် တစ်စင်းကို နယူး ဇီလန်ကို ခပ်မြန်မြန် ပြန်လွှတ်လိုက်ပါ'

'ဗိုလ်မှူးကြီးသာ သွားပါတော့'

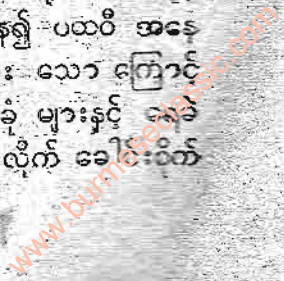
သီရစ်ဆင်က ခပ်ပြတ်ပြတ် မြှော့ပြီး နောက်ထပ် နံပါတ် တစ်ခုကို လှည့်သည်။

'ကံကောင်းပါစေ'ဟု ကျွန်တော် နှုတ် ဆက် ထွက် ခွာ လာသည်။ သီရစ်ဆင်မှာ ကျွန်တော့် စကားကို ကြားပုံမရှိဘဲ တယ်လီဖုန်းဖြင့် အမိန့်မေးရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အုခချုပ်ရေး ရုံးပြင်သို့ ကျွန်တော် ထွက်လာပြီး စနိုက်ကတ် ယာဉ်ပေါ်သို့ တက်သည်။ စက်နှိုးသည်။ လောလောဆယ် ဆီးနှင်းများ စယ်ရွားထားသည့် လမ်း အ တိုင်း စခန်း နှင့် ဝေးရာသို့ မောင်းလာသည်။ နေ့ အလင်းရောင်က မှေးမှိန်စ ပြုပြီ။ နောက် နှစ်နာရီလောက်ဆိုလျှင် မောင်လာရော့မည်။ ဒါက ကျွန်တော့်အတွက် အဆင်ပြေသည်။ ကျွန်တော့် အတွက် ရတတ်သမျှ အကာအကွယ် ယူထားဖို့ လိုသည်။

အမေရိကန် အခြေစိုက် စခန်းတွင် ကျွန်တော် မရှိမှန်း သိသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် နယူးဇီလန်သို့ ထွက်ခွာမည့် လေယာဉ်ဖြင့် ပါသွား လိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် သုတေသနစခန်းသို့ ပြန်သွားလိမ့်မည်ဟု ရရှိားတို့ ယူဆမှာ သေချာသည်။

သတို့ ကျွန်တော့်ကို လိုက်မရှာခင် သူတို့ ရှေ့မှ နှစ်နာရီမျှ ကျွန်တော် ကြာနေပါစေ ဟုသာ ဆုတောင်းရသည်။ စခန်း တွင် ကျန်ရစ်သူများ အထိအခိုက် မရှိပါစေနှင့် ဟုလည်း ဆုတောင်းရသေးသည်။ စခန်းမှ နောက်ပိတ်ဆုံး အဆောက် အအုံကို မိနစ်ပိုင်း အတွင်း ကျော်ဖြတ် လာသည်။ ရှင်းနေ သည့် လမ်းကြောင်း အတိုင်း ကုန်းတွင်းဘက်သို့ အသားကုန် မောင်းထွက်လာသည်။ ကမ်းရိုးတန်းမှ နေ၍ ပထဝီ အနေ အထားက တဖြည်းဖြည်း မြင့် တက် သွား သော ကြောင့် စနိုက်ကတ်ကလေးမှာ မညီညာသည့် ဆီးနှင်းခုံ များနှင့် ရေခဲ ဘောင်ပူစာလေးများပေါ်တွင် ဦးထောင်လိုက် ခေါင်းဝိတ် လိုက် ဖြစ်နေလေသည်။

၂၅၅ ချစ်ဝင်းညွန့်

အခြေစိုက် စခန်းသို့ ဆိုဗီယက် လေယာဉ်များ မရောက်မီ
သည် ရေခဲတောင်တန်းကလေးများကို ကျော်ဖြတ်မိပါစေ
ကျွန်တော် ဆုတောင်းသည်။ သည် မျှ လောက် ဝေးဝေး
ရောက်သွားခဲ့လျှင် တစ်လမ်းလုံး မည်သူမျှ သတိထားမိဘဲ
သူတေသနစခန်းကို အရောက် သွားနိုင်ဖို့ အခွင့် အရေးက
၅၀ ရာနှုန်း မက ပိုများလာနိုင်သည်။

သည် ရေခဲတောင်တန်းကလေးများကို ကျော်မိသည့်အခါ
ဘာတွေ ဖြစ်လာမလဲ ဆိုသည်က တွေးချင် သလို တွေး၍
ရသည့် ကိစ္စ မဟုတ်ပါလား။

အခြေစိုက် စခန်းမှ နှစ်မိုင်ခန့် ကွာသည့် ပထမ တောင်ကုန်း
ပေါ် အရောက်တွင် စနိုက်ကပ်ပေါ်မှ ကျွန်တော် ဆင်းပြီး
ကုန်းထိပ်သို့ ကျွန်တော် ပြန်လျှောက်လာသည်။ ကုန်း ထိပ်မှ
ကြည့်လျှင် အောက်ဘက်တွင် ပြန်ကြနေသည့် စခန်း တစ်ခု
လုံးကို မြင်ရသည်။

ကျွန်တော် အလာတုန်းက စီးလာသည့် စီ ၁၃၀ လေယာဉ်
ကြီးက လေယာဉ်ပြေး လမ်း အဆုံးသို့ လျှောတိုက်သွား
နေစဉ် ရောမ မန်ကာကြီးများက ဆီးနှင်းများကို မွေ့ထုတ်
နေလေသည်။ လေယာဉ်ကြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ကွေ့သွား
သည်။ ပြေးလမ်း အလယ်သို့ ရောက်လာသည်။ ဆိုဗီယက်
ရတတ်ယာဉ် တစ်စင်းကို ပထမဆုံး စမြင်ရချိန်တွင် လေယာဉ်
ကြီး အရှိန် ရလာသည်။

ရုရှား ရဟတ်ယာဉ် နှစ်စင်းက ဟာကြူလီ လေယာဉ်
ကြီး ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ပျံသန်းလာသည်။ ရုရှားတို့က
ဟာကြူလီ လေယာဉ်ကြီးကို ပစ်ချတော့မည်ဟု တင်တော့
ကျွန်တော် ထင်လိုက် မိသည်။ ထိုစဉ် ခိုက်တွင် စီ ၁၃၀
လေယာဉ်ကြီးက မြေပြင်မှ ကြွတက်လာသည့် ညာဘက်သို့

စောင်းပြီး အမြင့်သို့ ပျံတက်သည်။ ဆိုဗီယက် ရဟတ်ယာဉ်များက အုပ်ချုပ်ရေး ရုံးနားမှ လေယာဉ်ကွင်းတွင် ဆင်းသက်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ တပ်သားများက ရဟတ်ယာဉ်မှ ဆင်းလာသည့် ရုရှားများနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် ပြေးထွက်လာကြ ပုံကို အတန်ကြာအောင် ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေမိသည်။ ပစ်ခတ်ခတ်သံ မကြားရပါ။ ရုရှား အင်အားက ကျွန်တော်တို့ထက် အများကြီး သာသည်။ သီရစ်ဆင်မှာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ခုခံမှုမျိုးဖြင့် အချိန်ဆွဲနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်။

စနိုကက်ပေါ် ကျွန်တော့် ပြန်တက်ပြီး ကမ်းရိုးတန်းနှင့်ဝေးရာသို့ ကျွန်တော် မောင်းထွက် လာသည်။ မက္ခရာဒီ စခန်းမှ နေ၍ သုတေသန စခန်းသို့ သွားရမည့် ညွှန်ထောင်ကို နေရာရှာ ရေဒီယို စက်က ပြသပေး နေသည်။

အစတွင် မြေပြင်က ပြေပြေကလေး မြင့်တက်လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ပြန်ပြူးသည့် ရေခဲနှင့် ဆီးနှင်း ပြင်သို့ ရောက်လာရာ ရေခဲပြင် ပယ်ကြားအက် ထောက်လှမ်းနေကိရိယာမှ ဆက်ပေးသံက ချက်ချင်း ပေါ်ထွက် လာသည်။ စနိုကက်ကို ချက်ချင်းရပ်ပြီး သီရစ်ဆင် ဝေးလိုက်သည့် မြေပုံကို ထုတ်ကြည့် လိုက်သည်။ သုတေသန စခန်းသို့ သွားရမည့် လမ်းကြောင်းက လက်ရှိပယ်ကြားအက်ကြီးနှင့် နောက်ထပ်ပယ်ကြားအက် နှစ်ခုကြားမှ နေ၍ မြေလိမ် မြွေကောက် ဖြစ်ထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် မြေပုံကို နှစ်အေးတွင်ချပြီး လမ်းကြောင်းအသစ်ပြောင်းကာ နောက်ထပ် နှစ်မိုင်ခန့်ခရီးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်းလာခဲ့သည်။ နာရီဝက် အတွင်း ရေခဲပယ်ကြားအက်များရှိရာ နယ်မြေကို ချောချောမောမော ဖြတ်ကျော်မိသည်။ လောလောဆယ်တွင် စနိုကက်ကို မကြာခင် ရပ်တန့်ပြီး နေရာရှာ ရေဒီယိုစက်မှ ညွှန်ထောင်ကို ကြော့တေစစ်ဆေးသည်။

ဒုတိယ-ရေခဲပြင် ပယ်ကြားအက်များ နယ်မြေသို့ ကျွန်တော် ရောက်လာချိန်တွင် လမ်းမှန်ပေါ်သို့ ရောက်နေဖို့လိုအပ်သည်။ သို့မဟုတ်က ကြိုတင် တွက်ချက်ယူထားသည့် လမ်းကြောင်းကို ကျွန်တော် ရှာတွေ့တော့မည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် လေယာဉ်တစ်စင်းမှ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် မီးရောင်ကို မြင်လိုက်မိသည်ဟု ထင်သည်။ စနိုကက်ကို ရပ်ပြီး ရှေ့ မီးကြီးများကို ချက်ချင်း ဝိတ်ကာ ကျွန်တော် စောင့်နေလိုက်သည်။ ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရသည်မှာ လေယာဉ်တစ်စင်း ဖြစ်လျှင် လေယာဉ် ပေါ်မှ လူများက ကျွန်တော့်ကို မြင် သွား ကြ မည် ထင်ပါ။ အကြောင်းမှ လေယာဉ်က ထပ်ပြီး ပေါ်မလာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ညွှန်မိနစ်ခန့် စောင့်နေပြီးမှ ရှေ့ မီးကြီးများကို ပြန်ဖြင့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့် လမ်းကြောင်းအတိုင်း ဆက်မောင်းလာသည်။ ကေခင်းကင်တွင် မိုးသားများ အုံ့ဆင်းနေရာ

ကြယ်ရောင် များပင် ပျောက်သွားချေပြီ။ လောကလည်း ပြင်းစပြုလာသည်။

သုတေသန စခန်းမှ ၁၀ မိုင်ခန့် ဝေးသည့် ရေခဲပစ်ကြား အက်ကြီးများ ရှိရာ နယ်မြေကို နောက်ဆုံး ဖြတ်ကျော်လာ သည့် အချိန်တွင် ညနက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ သန်းခေါင်ယံပင် ကျော်နေ ချေပြီ။ ကျွန်တော်သည် သေလူဇောပေါင်း မောပန်း နွမ်းနယ်နေသည်။ မျက်လုံးများက ပူစပ်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင် ကိုက်ခဲနေသည်။ ကျွန်တော် မအိပ်ရသည်မှာ တစ်နှစ် ခန့်ရှိပြီ ဟုပင်ထင်မိသည်။ သို့သော် လောလောဆယ်တွင် နားရွှေ မရသေးပါ။ သုတေသန စခန်းတွင် အားလုံး အဆင်ပြေနေ သည်ဟု အသေအချာ မသိသေးမီ အနားမယူနိုင်သေးပါ။

တစ်နေရာ အရောက်တွင် မက္ကမာဒို စခန်းနှင့် ရေဒီယို အဆက်အသွယ် လုပ်ကြည့်လျှင် ကောင်းမလားဟု စဉ်းစား ကြည့်သေးသည်။ မဆက်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ ဆိုဗီယက် တို့က စခန်းမှာ ရှိနေသေးပြီး ကျွန်တော် အဆက်အသွယ် လုပ်သည်ကို ကြားဖြတ်ဖမ်းယူ သွားလျှင် သည် နေရာသို့ နာရီဝက်အတွင်း ရောက်လာ ကြလိမ့်မည်။ အင်နှင့်အားနှင့် ရောက်သာကြ လိမ့်မည်။

နောက်ဆုံး တောင်ကုန်းမှ ဆင်ခြေလျှောက်ကို ဆင်းလာ သည့်အခါ လျှပ်စစ်စက်ရုံ နောက်ဘက်သို့ ရောက်လာသည်။ တိဘတ်၏ အသောင်း ရှိနေသေးသည့် ရေဒီယို ဖွဲ့စည်းမှုကို ဖြတ်ကျော်လာပြီးနောက် အိပ်ချုပ်ရေးရုံး ရှေ့တွင် ရပ်တန့် လိုက်သည်။

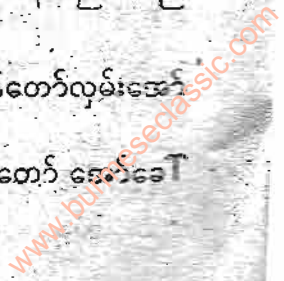
မည်သည့် ပြတင်းပေါက်တွင်မှ အလင်းရောင် မမြင်ရပါ။ အစတွင် ကျွန်တော် တွေးမိသေး။ အားလုံး အိပ်လျော်နေ ကြသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ စနိုက်ကံကို စက်ပိတ်ပြီး ခရီး သောင် ရေဒီယိုကို နောက်ဘက်မှ လှမ်းယူလိုက်သည်။ ဆီးနှင်း ဆကြားမှ နေရွှေ ရှေ့တံခါးမကြီးသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

လောက ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်နေသည်။ အပူချိန်က အနည်း ဆုံး သုညအောက် ငါးဆယ် ဒီဂရီတွင် ရှိမည်။ တကယ် မှန်ထိုင်းက နောက်ထပ် ၁၂ နာရီအထိ အင်အားပြည့်လာ ခြင်းမည် မဟုတ်ပါ။ မှန်တိုင်းကျလာလျှင်တော့ ပြင်ပလှုပ်ရှား မှုအားလုံး ရပ်တန့်သွား လိမ့်မည်။ ကျွန်တော့် အတွက် အနားယူရန် အချိန် ရနိုင် လောက်သည်။

တံခါးကို ဖွင့်ပြီး နေခင်း အလုပ်လုပ်သည့် အခန်းတွင်းသို့ စင်ရောက်သည်။ အတွင်းမှာ မှောင်မည်းပြီး အေးစိမ့်နေ သည်။ နေရာတွင် အတန်ကြာအောင် ရပ်ပြီး အပြင်မှလေသံကို နားစွင့်သည်။ ရေဒီယိုကို ဆမံတလင်းပေါ် ချပြီး မီးခလုတ်ကို လိုက်စမ်းသည်။ ရွာတွေ့သည့်အခါ မီးဖွင့်သည်။ ဘာမျှ ထူး ခြားပါ။ လျှပ်စစ်ဓာတ်အား ပြတ်တောက် နေသည်။ သည် နေရာမှာ အသက် ကင်းမဲ့လွန်း နေသည်။

‘စတာနေ့’ဟု လူဂါ ဆွဲထုတ်ရင်း ကျွန်တော်လှမ်းအော် လိုက်သည်။ အဖြေ မရပါ။

‘လာနာ၊ အေဘယ်၊ လင်းပယ်ရီ’ဟု ကျွန်တော် နေ့ခါခါ ကြည့်သည်။

အပြင်ဘက်တွင် တိုက်ခတ်နေသည့် လေသံမှလွဲ၍ ဘာသံမှ မကြားရ။ ကျွန်တော် အပြင်သို့ ပြန်ထွက်ပြီး စနိုက်ကပ်ပေါ် လက်နှိပ်ခတ်မီးကြီး တစ်လက် ဆွဲထုတ်သည်။ မီးဖွင့်သည်။ ရှေ့ တံခါးမကြီး ရှေ့မှ ရေခဲပြင်ထဲတွင် ခြေရာ အမြောက် အမြား တွေ့ရသည်။ လိုက်အနည်းငယ် လှမ်းသည့်နေရာတွင် အနောက်ဘက်သို့ ဦးတည် သွားသည့် စနိုက်ကပ်များ၏ ဝှပ် ကြောင်းများကို တွေ့ရသည်။

ရုရှား များ သည် နေရာကို ရောက်လာကြသည်။ စတာ နေ့က အချက်ပေးခဲ့သောကြောင့် စခန်းကို လာသိမ်းကြ ခြင်း ဖြစ်မည်။ ကျွန်တော် တစ်ဖက်လှည့်ပြီး တံခါးပေါက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ အားလုံးကို တစ်ပိတည်း ခေါ်သွားကြ သကဲ့သို့ သို့မဟုတ် သတ်ပစ်ခဲ့ကြလေ သကဲ့သို့။

ကျွန်တော်သာ သည်မှာဆက်နေခဲ့လျှင် သည်လိုဖြစ်လိမ့် မည် မဟုတ်။ သို့မဟုတ်ပဲ စတာနေ့ကို ကျွန်တော် နှင် တစ်ပိတည်း ခေါ်သွားခဲ့ပါကလည်း သည် ပြဿနာ ကို အစောကြီးကတည်းက ရှင်းပြီးလောက်ပြီ။

ဆိုပီယက် ရေငုပ်သင်္ဘောမှာ ချိန်းထားသည့် နေရာသို့ ၃၆ နာရီ အတွင်း ရောက်လာ တော့မည်။ မဲလဘုန်းမှ ထွက်လာမည့် ကျွန်တော် တို့၏ ရေငုပ်သင်္ဘောက ရုရှား ရေငုပ်သင်္ဘောထက် ၁၀ နာရီ နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လာ မည် ဖြစ်သည်။ အချိန် ရှိနေ သေးသည်။ လျှပ်စစ်စက်ရုံသို့ ကျွန်တော် လျှောက်လာစဉ် ထိုကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်တည်း ပြောမိ သည်။ အချိန် ရှိနေပါသေးသည်။

လျှပ်စစ်စက်ရုံထဲတွင် မိနစ် ၂၀ ခန့် ရောက်နေပြီးမှသာ ရုရှား တို့သည် လျှပ်စစ် ဓာတ်အားပေး စက်များ ပိတ်ရုံ ပိတ်သွားကြောင်း နားလည် မိသည်။ ဘက်ထရီ များမှာ ရေခဲမတတ် အေးစက်နေရာ လျှပ်စစ် ဓာတ်အားပေးစက် များမှာ အလုပ်လုပ်ချင်ပုံ မရပါ။ သို့သော်လည်း စက်နှိုး လှေကားကို ကျွန်တော် မလွတ်တမ်း လှည့်ထားခဲ့ရာ ဒီဇယ် အင်ဂျင် စက်ကြီးက နောက်ဆုံးတွင် တဖုန်းဖုန်း မြည်လာ သည်။ မနိုးစော့ ဆိုပြီး တင်းခံသည်။ နောက်ဆုံးကျမှ စက်သံ မှန်မှန်ဖြင့် ခိုးလာသည်။

အပြင်ဘက်သို့ ကျွန်တော် ကပျာကယာ ပြန်ထွက်ပြီး အဖျပ်ရေရုံးထဲသို့ ပြန်ဝင်လာ ခဲ့သည်။ သည်တစ်ခါတော့ မီးခလုတ်က ကောင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ ထမင်းစားဆောင်သည့် သွားသည့် စင်္ကြံနားမှ တံခါးနားတွင် လဲနေသူမှာ ဗြိတိသျှ အဏုဇီဝ သိပ္ပံပညာရှင် ဘီတီလီကောက် ဖြစ် သည်။ အနည်းဆုံး သေနတ်ဖြင့် ခြောက်ချက် အပစ်ခံထားရသည်။ သူ့နံဘေးတွင် ခဲနေပြီဖြစ်သော သွေးကွက် များကို တွေ့ရ သည်။ သူ၏ ညာဘက်လက်က ဒဿမ လေး ဆယ် ငါး အော်တိုမက်တစ် သေနတ် တစ်လက်ကို ဆုပ်ထားသည်။

ကျွန်တော် သူ့ အလောင်းနားသို့ လျှောက်သွားပြီး သူ့ လက်ထဲမှ သေနတ်ကို ဆွဲယူ လိုက်သည်။ သေနတ် ခဲ မောင်းထိန်းခယုတ်ဖွင့်ထား သော်လည်း မပစ်ခတ်ရေ ဖြစ်ပစ်ခတ်ရန် အခွင့်အရေး မရဟု ထင်သည်။

‘လာနာ ဟု ကျွန်တော် လှမ်းအော် လိုက်သည်။

၅၆၀ ချစ်ဝင်းညွန့်

တမင်းစားဆောင်သို့ သွားသည့် တံခါးနားတွင် ကြေးဝါးဖြင့် လုပ်ထားသော ကျည်ဆန်ခွံ ၁၀၀ ကျော် ကျော်လောက်က ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပြန်ကြ နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ခါးကုန်းပြီး ကျည်ဆန်ခွံ တစ်ခုကို ကောက်ယူ လိုက်သည်။ ဒသမ ၃၀ အရွယ်အစား ကျည်ဆန်ခွံ ဖြစ်သည်။ ဒါက ထူးဆန်း လှသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျည်ဆန်ခွံကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး ထမင်းစားဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာ ခဲ့သည်။ နံရံနှင့် မျက်နှာကြက်များတွင် ကျည်ဆန်ရာ များက ကျောက်ပေါက်မှာ ထသလိမ္မော်ဩ နေသည်။ အခန်း အလယ်တွင် တစ်ခြမ်းစောင်းပြီး ထောင်နေသည့် စားပွဲ တစ်လုံးမှာလည်း ကျည်ဆန်ရာ ဗလဖြစ်နေ လေသည်။

အနောက် ကျာမန် မျိုးရိုးဗီဇ ပညာရှင် ဒေါက်တာ ကတိအေတယ်မှာ ဓူးညွတ်ပြီး ခွေကျ နေသည်။ သူ၏ ဦးခေါင်းတစ်ပိုင်းမှာ မရှိတော့ပါ။ သူသည် လက်နက် ကိုင်ဆောင်ထားခြင်း မရှိ။

ကျွန်တော်သည် ပန်းကန်ခွက်ယောက် အကွဲများကို တွေ့ဖိနပ်ဖြင့် နင်းခြေရင်း နောက်ကြောင်း ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ သည်က လူသတ်မှုများကို စတာနော့နှင့် သူ၏ လူများက ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် သည်က လူသတ်လောက်ရာ အကြောင်းပြချက်များ မရှိပါ။ ဆိုဗီယက်တို့သည် သူ့ကို ချိန်းထားသည့် ရေငုပ် သင်္ဘောနှင့် အနှောင့်အယှက် ကင်းစွာ ဆွဲတွေ့လို ကြသည်။ ဆွဲတွေ့နိုင်အောင်

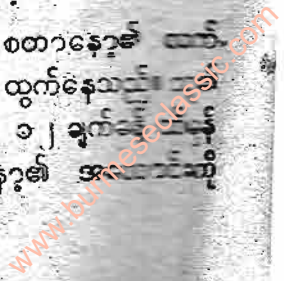
လည်း သေချာပေါက် ကြိုးစား ကြသည်။ သည် နေနေသည့် ပညာရှင်များတွင် ရေဒီယို အဆက်အသွယ် လုပ်ရာ မရှိသဖြင့် သူတို့ကို လုံးဝ အနှောင့်အယှက် မပေးနိုင်ပါ။ သို့ဆိုလျှင် အဘယ်ကြောင့် သူတို့ကို သတ်ပစ်ခဲ့ရ သနည်း။

မီးဖိုခန်း၊ ရေဒီယိုခန်းနှင့် ရုံးခန်းများတွင် မည်သူ မျှ မရှိပါ။ သို့သော်လည်း သည်နေရာများသို့ တစ်စုံတစ်ဦး ရောက်လာပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေ သွားသည် ကတော့ သေချာသည်။

အိပ်ခန်းဆောင်များဆီသို့ ကျွန်တော် ရောက်လာသော အခါ ပထမဆုံး အကြိမ် အဖြစ် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်စရာ တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ အရှေ့ ကျာမန် နိုင်ငံသား ဒေါက်တာ ပီတာစတရော့မှာ သူ၏ အစန်း ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ရန် ကြိုးစားနေစဉ် သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ခြင်း ခံရကြောင်း ထင်ရှားသည်။

ကျွန်တော် လုံးဝ မထင်မှတ် သည့် အံ့အားသင့်ရာ နောက်ထပ်တစ်ခုကို အိပ်ဆောင်များ အစပ်မှ တံခါးတွင် တွေ့ရသည်။ စတာနော့၏ ကျည်ဆန်ရာ ဗရပူ ဖြစ်နေသော အလောင်းကြိုကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပင်။

တံခါးမှာ အနည်းငယ် ဟနေပြီး စတာနော့၏ ထက်တစ်ဖက်က တံခါးအပြင်သို့ မသိမသာ ထွက်နေသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံးကို အနည်းဆုံး ကျည်ဆန် ၁၂ ခုကန် ထိထားသည်။ ကျွန်တော်သည် စတာနော့၏ အလောင်းဆွဲ

အခန်းတွင်းသို့ဆွဲသွင်းပြီး တံခါးကို ပိတ်သည်။ ပြီးမှ သူ့ အလောင်းကို ငုံ့ကြည့်သည်။

ရုရှားများက သည်စခန်းကို ဝင်ရောက် စီးနင်းသွားကြသည်။ သို့သော် အဘယ်ကြောင့် သူတို့ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ဖြတ်သွားရသနည်း။ ဒါက အဓိပ္ပာယ် မရှိပါ။ သည် စုံစမ်းရေး ကော်မရှင်က သူတို့ကို မည်မျှပင် အန္တရာယ် ပေးနိုင်စေကာမူ သူတို့၏ လူတစ်ယောက်ကို အဘယ်ကြောင့် ဖြန်သတ်သွားရသနည်း။ သူတို့၏ မဟာ မိတ် ဖြစ်သော အရှေ့ ဂျာမန် နိုင်ငံသား ထစ်ဦးကို သတ်ဖြတ် သွား ရသနည်း။

ကျွန်တော်သည် အဆောက်အအုံ တစ်ခုလုံးကို တစ်နာရီမျှ ကြာအောင် တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် လိုက်ရှာကြည့်သည်။ ဒေါက်တာ ဒီဟွန်း ဤ စခန်းမှ သိပ္ပံပညာရှင် ၂၇ ဦးနှင့် ရဟတ်ယာဉ်မှ အလောင်း နှစ်လောင်းကို ရောဂါရှာဖွေရေး ဓာတ်ခွဲခန်းထဲတွင် စီချထားသည်။ သို့သော်လည်း ပြင်သစ် လူမျိုး ဂျင်းပယ်ရီ၊ တရုတ် သမားတော်ကြီး တီရင်ဆင်းနှင့် လာနာအက်ဒွပ်တို့ကို မည်သည့် ဓနရာတွင်မှ ရှာမတွေ့ပါ။

ထမင်းစားဆောင်ထဲသို့ ပြန် အရောက်တွင် ကျည်ဆန်ခွဲ တစ်ခွဲကို ကျွန်တော် ကုန်းကောက်လိုက်မိပြန်သည်။ သည် ကျည်ဆန်ခွဲ ကလည်း ဒေသမှ သုံးဆယ် အမျိုး အစား ကျည်ဆန်ခွဲ ဖြစ်နေပြန်သည်။ ရုရှားတို့က သည် ကျည် ဆန် အရွယ်အစားမျိုးကို အသုံးမပြုပါ။

စကြိုအတိုင်း ကျွန်တော် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သည်။ နေ့ခင်း အလုပ်လုပ်သည့် အခန်းကို ဖြတ်လျှောက်ပြီး ဆီးနင်း ထုထဲမှ နေ၍ လျှပ်စစ်စက်ရုံသို့ ထွက် လာ ခဲ့ သည်။ လျှပ်စစ် ဓာတ်အားပေး စက်ကို နှိုးရန် သည် အခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် လာခဲ့စဉ်က ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ သွားရာ လျှို့ဝှက် ဝင် ပေါက် ကို ကျွန်တော် မစစ်ဆေးခဲ့ပါ။ သံဗီရိတံခါးက သေ သော ဟနေသည်။

တံခါးကို ကျွန်တော် ဖွင့်ပြီး အောက်ဘက် ဓာတ်ခွဲခန်းထဲ ဆင်းလာသည်။ အောက်ဘက်မှ တံခါးကလည်း အလားတူ ဖွင့်နေသည်။ သို့သော် သည် နေရာသို့ တိဘတ်နှင့် ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့စဉ်က တိဘတ်က တံခါးကို ပြန်ပိတ်သွားခဲ့သည်။

ရုရှားများ သည် နေရာသို့ ရောက်ခဲ့ခြင်းပင်။ သူ တို့ ၏ လှုပ်ရှားမှုကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း သဘော ပေါက် လိုက် သည်။ ရုရှားတို့သည် အမေရိကန် ကျည်ဆန်ဖြင့် ပစ်ခတ်သည့် လက်နက်များကို သုံးပြီး သူတို့ဘက်မှ လူများကိုပါ သတ်ဖြတ် ပစ်ခတ်ခြင်းဖြင့် အပြစ် အားလုံးကို အမေရိကန်တို့ အပေါ် ပုံချရန် မျှော်လင့်ခဲ့ခြင်းပါ ကလား။ သည် ကိစ္စက စုံစမ်း ရေး ကိစ္စကို အချိန် အတော် ကြာအောင် ရေလိုက် လွဲမှား နေစေမည် ဖြစ်ရာ အာဗြိဟိ-အေများကို သယ်ယူပို့ဆောင်ရန် အချိန် ရသွားကြပေ လိမ့်မည်။

သို့သော်လည်း သည် ကိစ္စအတွက် မျက်မြင်သက်သေတော့ ရှိရမည်။ ဤသည်မှာ သူတို့က လာနာ၊ ဂျင်းပယ်ရီ နှင့်

တီရင်ဆင်းတို့ကို ထွတ်ပေးလိုက်သည့် အဓိပ္ပာယ်ပင်၊ သို့သော်
ဘယ် နေရာသို့ ထွတ်ပေး လိုက်ပါသနည်း။

အပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သော အခါ သံ ဗီ ရို တံ ခါး ဟု
ကျွန်တော် ပြန်ပတ်ပြီး သော့ခတ်လိုက်သည်။ အပြင်ဘက်
ထွက်ပြီး ကျွန်တော် စီးလာသည့် စနိုက်ကန်ဆီသို့ လျှောက်လာ
ခဲ့သည်။ တီရင်ဆင်း ပေးလိုက်သည့် မြေပုံကို ထုတ်ပြီး နေ့ခင်း
အလုပ် လုပ်သည့် အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

လာနာတို့ သုံးဦးမှာ သည် စခန်းတွင် မရှိပါ။ အနည်း
ဆုံး သူတို့ကို ကျွန်တော် ရှာ၍ တွေ့သေးပါ။ ကားရုံ တဲ
ပျောက်နေသော စနိုက်ကန်လည်း မရှိ။ သူတို့သည် ဆိုဗီယက်
တို့၏ ဖမ်းဆီးခြင်း မခံရဘဲ ထွက်ခွာ သွားကြမည် ဆိုလျှင်
ခြေကျင် သွားကြဖို့ပဲ ရှိသည်။

မြေပုံကို စားပွဲပေါ် ဖြန့်ပြီး စခန်း တစ်ဝိုက်မှ နေရာများ
ကို ရှာဖွေကြည့်သည်။

ရုရှားတို့ ထွက်သွားသည့် နေရာနှင့် ဆန့် ကျင် ဘက်
အရှေ့ဘက် လေးမိုင်ခန့် အကွာတွင် မိုးလေဝသ စခန်းတူ
အမှတ်အသား ပြထားသော နေရာတစ်ခု ရှိသည်။ တောင်
ဘက်မှ အလာတူ အကွာအဝေးခန့်တွင်လည်း မိုးလေဝသ
စခန်း အမှတ်အသားတစ်ခု တွေ့ရသည်။

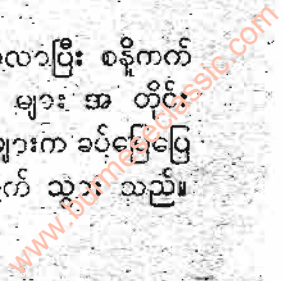
အဝေးမှ ထိန်းသိမ်းသည့် မိုးလေဝသ စခန်းများ ဖြစ်နိုင်
သည်။ ထိုနေရာသို့ ရံဖန်ရံခါ သွားရောက် စစ်ဆေးရသူများ
အတွက် အရိပ်အာဝါယ ရှိမှာတော့ သေချာသည်။

သို့သော် သည်နေရာများ ရှိမှန်းကို လာနာတို့မှ သိထား
ပါလော့။ သိပြန်လျှင်လည်း လေးမိုင် ခရီးကို ခြေကျင်
လျှောက်ပြီး သွားနိုင်ကြမိ၊ မလား။

စတာနော့၏ အလောင်းကို တွေ့ရသည့် စင်္ကြံ သို့ ပြန်
အရောက်တွင် တံခါးကို ဖွင့်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်သည်။ လက်နှိပ်
ဓာတ်မီးကို မီးဖွင့်လိုက်သည်။ ဆီးနှင်း ထဲတွင် ခြေရာများ
တွေ့ရသည်။ ခြေရာများက သည် နေရာမှ နေ၍ အရှေ့
ဘက်သို့ ဦးတည် သွားသည်။

ကျွန်တော် နောက်လှည့်ပြီး စင်္ကြံ တစ် လျှောက် ကို
လှမ်းကြည့်သည်။ တိုက်ပွဲက နေ့ခင်း အလုပ်လုပ်သည့် အခန်း
ထဲတွင် စတင် ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး သည် နေရာတွင် ထိခိုက်သေဆုံး
ခဲ့ကြသည်။ လာနာတို့က ကျွန်တော့်ရှေ့မှ လမ်းကြောင်း
အတိုင်း ထွက်ပြေးသွားကြဖွယ်ရာ ရှိသည်။ သူ ကိုယ် တိုင်
ဓားစာခံ တစ်ဦး ဖြစ်နေမှန်း မရိပ်မိသော စတာနော့ က
လာနာတို့ နောက်မှ လိုက်လာခြင်း ဖြစ်မည်။ သို့သော်
စတာနော့ လိုက်မသွားနိုင်ရှာပါ။ သည် နေရာသို့ စတာနော့
အရောက်တွင် နောက်မှ လိုက်လာသော လူများက ပစ်သတ်
သွားခြင်း ဖြစ်မည်။

ကျွန်တော်၏ စနိုက်ကန် ရှိရာသို့ ပြန်ထွက်လာပြီး စနိုက်ကန်
ပေါ် ဘက်ကား ကော်နှိုးလိုက်သည်။ ခြေရာ များ အ တိုင်း
အရှေ့ဘက်သို့ ခောင်းလာခဲ့သည်။ ခြေရာများက ခပ်ပြေပြေ
လေး ဖြစ်နေသည့် ကုန်းစောင်းအတိုင်း တက် သွား သည်။

ကုန်းထိပ် အရောက်တွင် မသိမသာ အောက်ဘက်သို့ လျှောဆင်းသွားသည်။

စန္ဒီကက်ပေါ်မှ ကျွန်တော် ဆင်ပြီး သုတေသန စခန်း ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့် မိသည်။ လာနာတို့ သည် နေရာတွင် ရပ်တန့်ပြီး အောက်ဘက်မှ အဖြစ်အပျက်ကို စောင့်ကြည့်သွားပုံ ရသည်။ လာရောက် တိုက်ခိုက်သူများက မည်သူ့ကိုမျှ အရှင်ထားမည် မဟုတ်မှန်း သေချာမှ ခရီး ဆက်သွားကြခြင်း ဖြစ်မည်။

စန္ဒီကက်ပေါ် ကျွန်တော် ပြန်တက်ပြီး သူတို့၏ ခြေရာ အတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့ ဆက်ထွက် လာခဲ့သည်။ နောက်ထပ် နှစ်မိုင်အတွင်း လာနာတို့ နှစ်ကြိမ် ရပ်နား သွားကြသည်။ ဒုတိယ နားနေရာတွင် ဆီးနှင်းပြင်ထဲ၌ ချိုင့်ခွက်ကြီး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ချိုင့်ခွက် ဆီသို့ ဦးတည် သွားသော ခြေရာများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ တစ်ဦးဦး ချော်လဲ သဖြင့် ကျန်သည့် လူများက အောက်သို့ ဆင်းပြီး တွဲခေါ် လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်ထပ် တစ်မိုင်ခန့် သွားမိသောအခါ မြေပြင်က အပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက် သွားပြန်သည်။ ရှေ့ဘက် ကိုက် သုံးလေးရာ ခန့်တွင် မိုးလေဝသ တိုင်းသည့် ရေဒါ ပစ္စည်းများကို မိုးကာ ထားသော အမိုးခုံးခုံး တစ်ခုကို လှမ်း မြင်ရသည်။

ကုန်းထိပ် အရောက်တွင် စန္ဒီကက်ကို ရပ်ပြီး စက်ကို ဝိတ်လိုက်သည်။ စန္ဒီကက်ပေါ်မှ ကျွန်တော် ဆင်းသက်ရန်

ဟန်ပြင် လိုက်စဉ် လေကာမုန် ရှေ့ဘက် နှစ်လက်ခေန့် အကွာမှ စက်ဖုံးကို ကျည်ဆန် တစ်ချက် ရုပ်မှန်ပြီး ဝိုးခနဲ ဖြတ်ထွက် သွားသည်။ မိုးလေဝသ စခန်းမှ နေ၍ ဒုတိယနှင့် ဒုတိယမြောက် အဖြစ် ပစ်ခတ်လိုက်စဉ် ကျွန်တော်က ညာဘက်မှ ခရီးသည် ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ထိုးမှောက် လိုက်သည်။ ကျည်ဆန် တစ်ချက်က ရှေ့ လေကာမုန်ကို ဖောက်ထွင်းပြီး စောစောက ကျွန်တော် ဦးခေါင်း ရှိနေခဲ့သည့် နေရာကို ယာမှန်သည်။

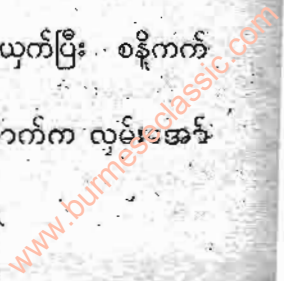
ကျွန်တော်သည် ခရီးသည် ထိုင်ခုံဘက်မှ တံခါးကို သတိကြီးစွာ ထားစွင့်ပြီး ဆီးနှင်းထဲသို့ ဒရောသောဝါး ခုန်ဆင်း လိုက်ရသည်။ နောက်ထပ် သေနတ်သံ သုံးချက် ဆက်တိုက် ပေါ့လာပြီး စန္ဒီကက်၏ နံဘေးသို့ တဖောက်ဖောက် လာမှန်သည်။

‘လာနာ၊ ကိုယ်ပါ၊ မပစ်နှင့်’
လေသံကို ကျော်အောင် ကျွန်တော် အော်ပြော လိုက်ရာ အပစ်အခတ် ရပ်သွားသည်။

‘ကိုယ်ပါ၊ နစ် ကာတာပါ’
ကျွန်တော်က စန္ဒီကက် နံဘေးတွင် ပုန်းနေရင်းမှ လှမ်း အော် ပြောလိုက်သည်။

‘လက် နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းပေါ်မှာ ယှက်ပြီး စန္ဒီကက် ဘေးကနေ ထွက်လာ ခဲ့ပါ’

မိုးလေဝသ စခန်းမှ နေ၍ လူတစ်ယောက်က လှမ်းအော် သည်။

‘ဂျင်း ပယ်ရီ လား’

‘လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းပေါ် ယှက်ထားပြီး လူမြင်ကွင်းကို ထွက်ခဲ့’

ဂျင်း ပယ်ရီ ဖြစ်မည်။ သူ့ အသံနှင့် တော်တော် တူသည်။ လှည့်ကွက်လား ဘာလား ဆိုသည် ကိုတော့ ကျွန်တော် မပြောနိုင်ပါ။

‘ခင်ဗျားနှင့် အတူ ဒေါက်တာ အက်ဗွပ် ရှိသလား’

စနိုကက်၏ စက်ဖုံးကို ကျည်ဆန် တစ်တောင့် ရုပ်မှန်သွား ပြီးနောက် မိန်းမ တယောက်၏ အော်သံ ပေါ်လာသည်။

‘မပစ်နှင့်၊ နစ် ဒီမှာ ကျွန်မ ရှိတယ်’

‘လာနာ လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် နစ်၊ ကျွန်မပါ’

‘မင်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူး နော်’

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က တခြား လူတွေ ကို သတ်ဖြတ် သွားကြတယ်၊ ကျွန်မက... ကျွန်မတို့က ဒီကိစ္စ မှာ ရှင်လည်း ကြံရာပါပဲလို့ ထင်နေ ကြတယ်’

‘ကိုယ် ထွက်လာခဲ့မယ်၊ မပစ်နှင့် နော်’

‘လက် နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းပေါ်တင်ခဲ့’ ဟု ဂျင်း ပယ်ရီက ဝင်ပြောသည်။

ကျွန်တော် လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းပေါ်တွင် ယှက်ပြီး ဖတ်တတ်ထကာ စနိုကက် ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ လက်နှိပ် ဓာတ်မီး တစ်လက်မှ အလင်းရောင်က ကျွန်တော့် မျက်နှာကို

ထိုးထားသည်။ စက္ကန့် အနည်းငယ် ကြာသောအခါ မိုးလေ ဝသ စခန်း နောက်ဘက်မှ လာနာ ထွက်လာသည်။

‘ရှင် ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် အုရားသခင်ကို ကျေးဇူး တင်ရ မှာပဲ’

လာနာက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျွန်တော့် ရင်ခွင် အတွင်း သို့ ပြေးဝင်သည်။ ဂျင်း ပယ်ရီက ခိုင်ဖယ်တစ်လက် ကိုင်ရင်း ညာအက်မှ ပေါ်လာသည်။ တီရင်ဆင်းက လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ကိုင်ရင်း ဘယ်ဘက်မှ ပေါ်လာသည်။

‘ဟိုမှာ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့တာလဲ ကွာ’

‘အဲဒါကို ခင်ဗျားက ပြောပြရမှာပါ ဗိုလ်မှူးကြီးကား’ ဟု ဂျင်း ပယ်ရီက ငေါက်လိုက်သည်။

‘အားလုံး သေကုန် ကြပြီ’

‘အဲဒါကို ကျွန်မတို့က စောင့်ကြည့်ခဲ့လို့ သိပြီးသားပါ’

‘သူ ပြောတာ မှန်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ လူတွေ ဝင်လာ တာကို ကျုပ်တို့က စောင့်ကြည့် နေတာပျ၊ အစတော့ ကျုပ် တို့ကို ကူညီဖို့ လာတာပဲလို့ ထင်လိုက် သေးတယ်၊ လျှပ်စစ် ဓာတ်အားပေး စက်တွေကို ပိတ်ပစ်လိုက်မှ တစ်ခု တော့ မှားယွင်း နေမှန်း ကျုပ်တို့ နားလည်လိုက် တာပဲ’

ကျွန်တော်က ခေါင်းကို ဘယ်ဖြန့် ညှာပြန် ခါရင်း

‘အဲဒါ အမေရိကန်တွေ မဟုတ်ဘူး ဂျင်းပယ်ရီ၊ အဲဒါဟာ ရုရှားတွေ ပျ’

‘ဒါဆိုရင် သူတို့က စတာနော့ကို ဘာဖြစ်လို့ သတ်သွား ရတာလဲ’

ကျွန်တော်က ဂျင်းပယ်ရီ၏ နောက်ကိုကျော်ပြီး မိုးလေဝသ စခန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟို နေရာမှာ နားစရာ ခိုစရာ မရှိဘူးလား’

‘ကျုပ် မေးနေ တာကို ဖြေပါ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ မဖြေရင် ခင်ဗျားကို ဒီ နေရာမှာတင် အခု ချက်ချင်း သတ်ပစ်လိုက်မယ်’ ဂျင်းပယ်ရီက အော်ရင်း ဟစ်ရင်း ရိုင်းဖယ်ကို မြှောက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က အယ်ဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ ခုန်ထွက်ပြီး သူ့လက်ထဲမှ ရိုင်းဖယ်ကို အလွယ်တကူ လုယူ လိုက်သည်။ ပြီးမှ နောက်ကို ခုန်ဆုတ် လိုက်သည်။

‘မပစ်နှင့် နော်’ ဟု လာနာက လှမ်းအော်သည်။

‘ငါက ဘယ်သူ့ကိုမှ ပစ်မသတ်ဘူး၊ ဘယ် အမေရိကန်က မှလည်း လူတွေကို ပစ်မသတ်ဘူး၊ စခန်းက လူတွေကို သတ် သွားတာက ရုရှားတွေကွ၊ အချိန် မနှောင်းခင် သူတို့ကို ဟန်တား ပစ်ရမယ်’

ကျွန်တော် အော်ဟစ် ပြောလိုက်သည့် အခါ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေ ကြသည်။

‘အထဲကို သွားရအောင်’ ကျွန်တော်က ရိုင်းဖယ် သေနတ်၏ မောင်းထိန်း ခလုတ်ကို ပြန်ဖွင့်ရင်း ဂျင်းပယ်ရီကို သေနတ် ပြန်ပေး လိုက်သည်။ ‘အထဲကို သွားရအောင်၊ ခင်ဗျားတို့ကို ပြောစရာတွေ ရှိနေတယ်၊ စိတ်ချမ်းသာ စရာတွေ မကောင်း လှဘူး’

ဂျင်းပယ်ရီက သေနတ်ကို တစ်လှည့်၊ ကျွန်တော့် ကို တစ်လှည့် ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်း

‘ကျုပ် စိတ်မကောင်းပါဘူး’

‘ကျုပ် နားလည်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့မှာ စားစရာများ မရှိ ဘူးလား’

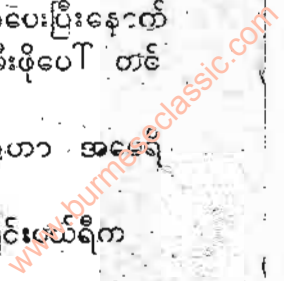
‘အများကြီး ရှိတယ်’

‘လာနာက အဖြေ ပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ လေးယောက် တောင် ကုန်းပေါ် တက်ပြီး မိုးလေဝသ စခန်း ထဲသို့ ဝင်လိုက် ကြသည်။ မိုးလေဝသ စခန်းမှာ အခန်း သုံးခန်းပဲ ရှိသည်။ အနွေးဓာတ် ပေးမထားသည့် အခန်း တစ်ခန်းထဲတွင် ရေဒါ ဖမ်းယူသည့် ကောင်းကင် ကြိုးတိုင် ရှိသည်။ တစ်ခန်းတွင် မိုးလေဝသနှင့် ဆိုင်သည့် အီလက်ထရောနစ် ကိရိယာများ ရှိသည်။ တတိယအခန်းကိုမူ စခန်း ထိန်းသိမ်းရေး ဝန်ထမ်း များ၊ မုန်တိုင်းကျ၍ သောင်စင် နေလျှင် အရေး ပေါ် အိပ်ခန်းအဖြစ် အသုံးပြုနိုင်အောင် ဖန်တီး ထားသည်။

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းစွပ် ပါသော အနွေး ထည်နှင့် လက်အိတ်များကို ချွတ်လိုက်ပြီး စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ စီးကရက် တစ်လိပ် မီးညှိသည်။ ဂျင်းပယ်ရီနှင့် တီရင်ဆင်း တို့က ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ လာနာက ကျွန်တော်တို့ အားလုံးအတွက် ကော်ဖီယူလာပေးပြီးနောက် ကျွန်တော့် အတွက် စွပ်ပြုတ်-တင်အိုးကို မီးဖိုပေါ် တင် လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ကို လာပြီး တိုက်ခိုက်တဲ့ သူတွေဟာ အရေး ကန်တွေပါလို့ ဘာဖြစ်လို့ ယူဆကြတာလဲ’

ကျွန်တော် မေးကြည့် လိုက်သည့်အခါ ဂျင်းပယ်ရီက

၂၇၂ ချစ်ဝင်းညွန့်

‘သူတို့က အမေရိကန် ရေတပ်ဝတ်စုံတွေ ဝတ်ထားတယ်။ သူတို့စီးလာတဲ့ စနိုက်ကံတွေမှာ အမေရိကန်ရေတပ်မတော်ရဲ့ အမှတ်အသားတွေ ရေးထားတယ်’

‘သူတို့ စကား ပြောသံတွေကိုရော ကြားလိုက်မိကြသေး သလား’

‘ဟင့်အင်း’ဟု ကျင်းပယ်ရီက ပြောလိုက် သလို တီရင် ဆင်းက ခေါင်းခါပြသည်။

‘သူတို့က စခန်းကို ဝင်လာပြီး တာနှင့် တစ်ခါတည်း တန်းပြီး ပစ်ခတ်ကြတာပဲ နစ်’ ဟု လာနာက လှမ်းပြော သည်။ ‘အဖြစ်က တော်တော်ကို ဆိုးပါတယ်၊ ကျွန်မတော့ ယုံတောင် မယုံချင်ဘူး’

လျှပ်စစ် စက်ရုံ အောက်မ လျှို့ဝှက် ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ကိစ္စကို ဖုံးဖိမှုနဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့အစိုးရ ကိုယ်တိုင်ကပင် တစ်ပတ်ရိုက် လုပ်ကြခဲ့လေသလားဟု ဧကမ္မာ ကျွန်တော် ထင်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ အတွေးကိုဖျောက်လိုက် သည်။ စတာနော့မှာ ဧကရီဘီ အရာရှိ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ရုရှားများက ကျွန်တော့်ကို ပြောသွားသည့် စကား အရ ဆိုလျှင် သူတို့ ဆီတွင် တစ်စုံ တစ်ခု ဖြစ်ပျက်နေခြင်းမှာ ထင်ရှားသည်။

‘သူတို့ဟာ ရုရှားတွေပဲ’

‘သူတို့က ရုရှားတွေ ဆိုရင် စတာနော့ကို ဘာဖြစ်လို့ သတ်ပစ်ကြရ တာလဲ၊ စတာနော့ဟာ သူတို့ လူတစ်ယောက် ပဲဗျ’

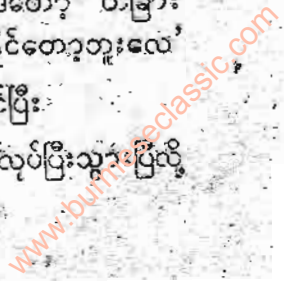
ကျင်းပယ်ရီက ပြန်မေးသည့်အခါ ကျွန်တော် ကြုံတွေ့ရ သမျှ ကျွန်တော် ကြားရ သမျှ အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို တတိယအကြိမ် အဖြစ် ပြန်ပြီး ရှင်းပြလိုက်ရ ပြန်သည်။ အစ တွင် သူတို့က ခေါင်းမာနေကြသေးသည်။ ကျွန်တော် ဆက်ကာ ဆက်ကာ ပြောနေမှ ခေါင်းမာမှုက မယုံနိုင်စရာ အဖြစ်သို့ ပြောင်းသွားပြီး နောက်ဆုံးတွင် ဒေါသထွက်လာ ကြသည့် အဆင့်သို့ ရောက်ရှိသွား လေသည်။

‘လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က ဂျီနီဗာမှာ ကျင်းပတဲ့ မျိုးရိုးဗီဇ သိပ္ပံ ဗညာရှင်များ ကွန်ဂရက်မှာ အသလို ဗီဇတော်တဆ ဖြစ်ပွား နိုင်တဲ့ အလားအလာတွေကို ကျွန်မတို့ ဆွေးနွေးခဲ့ကြသေး တယ်’ ဟု လာနာက ကျွန်တော့်ထံသို့ စွပ်ပြုတ်နှင့် ပေါင်မုန့် ထောပတ်သုတ် ယူလာရင်း ရှင်းပြသည်။ အဲဒီတုန်းကတော့ အသံအကျယ်ဆုံး ဝေဖန် ပြောကြားသွားတဲ့ လူတွေဟာ ဆိုဗီယက် ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ပဲပေါ့ရှင်’

‘အဲဒါက သဘော ပေါက်လောက်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ ဒီနေရာမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို အောင်အောင်မြင်မြင်နှင့် တီထွင် နိုင်ဖို့ နီးစပ်နေမုန်း သိနေကြတယ်။ အဲဒီတော့ တခြား လူတွေက သူတို့ကို အလဲထိုးသွားမှာ မခံနိုင်တော့ဘူးလေ’

လာနာက ကျွန်တော့် ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး

‘ရုရှား တွေဟာ အဲဒီ ပစ္စည်းကို ထုတ်လုပ်ပြီး သွားပြလို့ ရှင် ပြောနေ တာဇာ’

ဒီမှာရှိတဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်တွေကို အဲဒီ ပစ္စည်းက သာ
သွားတာပဲ။ ဒီ စခန်းကနေ သိပ်မဝေးတဲ့ နေရာမှာ မထေ
တဆ ထိခိုက်မှု တစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့တယ်လို့ ကိုယ် ထင်တယ်။
အဲဒီ ပစ္စည်းထဲက တချို့ တစ်ဝက်က သိုလှောင်ထားရာက
စိမ့်ထွက်လာပြီး ဒီက လူတွေကို သတ်ပစ်လိုက်တာ ထင်ရ
ပါတယ်။

ဒါဆိုရင် အဲဒီ ပစ္စည်းက အပြင်မှာ ရှိနေသေးတယ်
ဆိုပါတော့ ဟု တီရင်ဆင်းက ဝင်မေးသည်။

အဲသလို တွက်ကြည့်ရတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ပစ္စည်းထဲ
လာသွယ်ဖို့ ဆိုဗီယက် ရေငုပ်သင်္ဘောဟာ ချိန်းထားတ
နေရာကို ချွတ် နှာရီ အတွင်း ရောက်လာ လိမ့်မယ်။

အဲဒီ ကိစ္စကို တားမှ ဖြစ်မယ် နစ်။ အဲဒီ ပစ္စည်းက
ဖျက်ဆီးပစ် ရမယ်။

အဲဒီ ကိစ္စအတွက် ကိုယ် ဒီကို ရောက်နေတာပဲ လေ။
ဒါပေမယ့် ကိုယ့် အနေနှင့် တချို့ သတင်း အချက် အလက်
တွေ သိထားဖို့ လိုတယ်။ မင်းတို့ရဲ့ အကူအညီလည်း နည်း
နည်း လိုတယ်။

ခင်ဗျားက တာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားလို့လဲ' ဂျင်းယယ်ရီက
မေးသည်။

ဒီလို ရာသီဥတုမျိုးထဲမှာ ဆိုရင် အာဗိုဘီ-အေ ဟာ
ဘယ်လောက် ဝေးဝေး အထိ ရောက်အောင် လွင့်သွားနိုင်
သလဲ။

လာနာက ခေါင်းခါပြီး

အတိအကျ ပြောလို့ရတဲ့ နည်းလမ်းတော့ မရှိသေးဘူး
နစ်။ အဲဒီ ပစ္စည်း နမူနာ မရှိဘဲနှင့်တော့ ပြောလို့ မရဘူး။

အာဗိုဘီ-အေ လွင့်သွားနိုင်တဲ့ ခရီး အကွာ အဝေးကို
ကိုက်နှင့် ပြောမလား။ မိုင်နှင့် ပြောမလား။ အဲဒီ ပစ္စည်း
ဟာ ဘယ်လောက် ဝေးဝေးက လွင့်ထွက်လာပြီး ကိုယ်တို့ရဲ့
လူတွေကို သတ်ပစ်သွား သလဲ ဆိုတာ ခန့်မှန်း ကြည့်ချင်လို့ပါ။

မိုင်နှင့်ချီပြီး မြောလို့ ရတာတော့ သေချာတယ်။ ငါးမိုင်
အများဆုံး ဆယ်မိုင်ပေါ့။

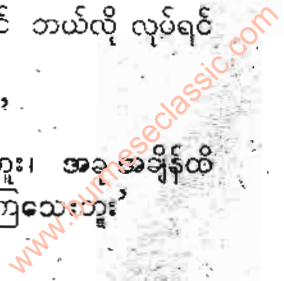
ကောင်းပြီဆယ်မိုင်ပဲ ထားလိုက်ပါတော့။ ဒီစခန်းကနေ
ဆယ်မိုင် မတ်လည် အတွင်းမှာ အဲဒီ ပစ္စည်းတွေကို ဆိုလျှင်
ထားတယ်။ ဒါမှ မဟုတ် အပြင်မှာ မောက်ချင် လည်း
မှောက်ကျနေ လိမ့်မယ်။ ဒီစခန်းရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ ရှိဖို့က
ပိုပြီး ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီ ပစ္စည်းဟာ ဘယ်လို အမျိုးအစားလဲ။
အမုန်လား ဓာတ်ငွေ့ လား။

ဓာတ်ငွေ့ ဖြစ်ဖို့ များတယ်။ သံဘူးတွေထဲ ထည့်သိမ်း
ထားတဲ့ ဓာတ်ငွေ့မျိုးပါ။

အဲဒီ ဓာတ်ငွေ့ကို ဓာတ်ပြယ်အောင် ဘယ်လို လုပ်ရင်
ရမလဲ။

လာနာက ချက်ချင်း ခေါင်းခါပြပြီး

ဓာတ်ပြယ်အောင် လုပ်လို့ မရနိုင်ဘူး။ အခု အချိန်ထိ
တော့ ဓာတ်ပြယ်အောင် လုပ်လို့ မရကြသေးဘူး။

၂၇၆ ချစ်စမ်းညွန့်

‘ဒါဆိုရင် အဲဒီ ပစ္စည်းကို ဖျက်ဆီးရုံ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်လို့ မရဘူးပေါ့။ ဒါဆိုရင် အဲဒီ ပစ္စည်းတွေကို ရုရှား ရေငုပ် သင်္ဘောပေါ် မတင်ရသေးခင် ရုရှားတွေဆီကနေ လူယူနိုင် အောင် ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကြိုးစားရတော့ မှာပဲ’

‘မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ’ဟု ဂျင်းပယ်ရီက ဆိုသည်။

‘အဲသလိုတော့ ထင်ရတာပေါ့ဗျာ’ဟု ကျွန်တော် ပြန်ဖြေ လိုက်သည်။

မုန်တိုင်း အင်အား ပြည့်မလာမီ သုတေသန စခန်း သို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ မုန်တိုင်းက ခန့်မှန်းသည်ထက် စောပြီး ကျရောက်လာခြင်းပင်။

တစ်နာရီအတွင်း ကျွန်တော်တို့သည် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသည့် ပစ္စည်းများကို ရှင်းလင်းလိုက် ကြသည်။ အလောင်း လေး လောင်းကိုလည်း ရောဂါရှာဖွေရေး ဓာတ်ခွဲခန်းထဲသို့ သွင်း ပေးထား လိုက်သည်။ အာဗီဘီ-အေနှင့် ဖတ်သက်ရှို သံသင်္ဂ သီထိုက်သည့် သဲလွန်စများ ရှာဖွေရန် လာနာနှင့် ဒေါက်တာ တီရင်ဆင်းတို့က ဓာတ်ခွဲခန်းထဲတွင် ဒေါက်တာ ဒီဟွန်း၏ မှတ်စုများကို လှန်လှော ရှာဖွေနေကြသည်။ ဂျင်းပယ်ရီနှင့် ကျွန်တော်တို့က ကားရုံထဲသို့ သွားကာ စနိုကက် ယာဉ် တစ်စီးကို အသင့်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ထားကြသည်။

‘ကျုပ် လာနာ့ကို မက္ကမာဒို စခန်း ပြန်လွှတ် လိုက်မယ်’

‘ရုရှားတွေ ကိစ္စကို ဘယ်လို လုပ်မလဲ မွန်ဆီယာ၊ ခင်ဗျား ပြောတော့ အခြေစိုက် စခန်းကို ရုရှားတွေ သိမ်းပိုက်လိုက် ကြပြီ ဆို’

ကျုပ်ကို ရွာတွေဖို့ ဝင်သိမ်းကြတာပါ။ ရုရှားတွေ အခြေစိုက် စခန်းမှာ ရှိနေသေးတယ် ဆိုရင်တောင်မှ လာနာဟာ စခန်းကို ရောက်ဖို့ ဆယ်နာရီလောက် ကြာလိမ့်ဦးမယ်။ အဲဒီအချိန် ကျရင် ကျုပ်တို့ဘက်ကဲ့ စတင် လှုပ်ရှားနေ သလို ဆိုဗီယက်တွေကလည်း ကျုပ် နယူးဇီလန်ကို မ သွား ဘူး ဆိုဘာ သိနေလောက်ပြီ။

ဂျင်းပယ်ရီက ကျွန်တော်၏ စနိုကက် ပေါ်မှ နေရာရွာ ရေဒီယိုစက်ကို လာနာ အသုံးပြုမည့် စနိုကက်တွင် ပြောင်းရွှေ့ တပ်ဆင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ အလုပ်ခဏ ရပ်ပြီး ကျွန်တော့် ကို မော့ကြည့်သည်။

ခင်ဗျား ဘာလုပ်ဖို့ ပိတ်ကူးထားမှန်း ခုထက်ထိ ကျွန်တော် တို့ကို မပြောသေးဘူး။

ဒီကို ရောက်တဲ့အထိ ဘာ လုပ်ရမှန်း ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မသိ သေးလို့ပါ။

အခုတော့ သိပြီလား။

ကျွန်တော်သည် စက်ကို ဆီဖြည့်ပြီးနောက် ဆီပုံးကိုအောက် ချလိုက်သည်။ လက်များကို အဝတ်စုတ်ဖြင့်သုတ်ပြီး ဂျင်းပယ်ရီ အနားသို့ လျှောက်သွားသည်။

ကျုပ်တို့နှင့် ပါလာတဲ့ ဇီဝ ဝတ်စုံ တွေဟာ အာဗိုဘီ-အေရဲ့ ဒဏ်ကို ခံနိုင်ချင် ခံနိုင်လိမ့်မယ်လို့ လာနာက ပြောပြ တယ်။

ဂျင်းပယ်ရီ ခေါင်းခါပြီး

ဒဏ် ခံနိုင်တယ်လို့ပဲ လာနာက ပြောခဲ့ တာပါ။ အတိ အကျ သိနိုင်တဲ့ နည်းတော့ မရှိဘူးဗျ။ ဒေါက်တာ ဒီဟွန်းရဲ့ တစ်စုံတစ်ခုမှာ တစ်ခုခု မှတ်ချက်ချထားရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။

ရုရှားတွေဟာ ဟောဒီ ရေခဲပြင်ရဲ့ တစ်နေရာ ရှာမှာ တော်တဆ ထိခိုက်မှု တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပုံ ရတယ်။ ရုရှားတွေဟာ အာဗိုဘီ-အေ တွေကို ရေငုပ်သင်္ဘောနှင့် ချိန်းထားတဲ့ နေရာ ဆောက်အောင် သယ်သွားရင်း မတော်တဆ ထိခိုက်မှုတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တာ နေမှာပဲ။ အဲဒီ ပစ္စည်း သယ်သွားတဲ့ ယာဉ် တိုင်း မောက်ပြီး ဓာတ်ငွေ့ဘူး တစ်ဘူးဘူးက စိမ့်ထွက် လာတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။

အဲဒါက ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး။ သူတို့ တီ ထွင် ထုတ်ဖော်ထားတဲ့ မစ္စည်းရဲ့ အာနိသင် ဘယ်လောက်ရှိသလဲ ဆိုတာ စမ်းသပ်ဖို့ အတွက်လော့က် နှင့်တော့ ဒီ စခန်းက ထူတွေကို သတ်ပစ်လိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး။

ဒါဆိုရင် သူတို့က ရေခဲပြင် ပေါ်မှာ ရောက် နေ တဲ့ ဓာတ်ငွေ့ဘူးတွေကို ပြန်ကောက်ပြီး ရေငုပ် သင်္ဘောနှင့် ချိန်းထားတဲ့ နေရာကို သွားပို့ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြ လောက်ပြီ။

ရုရှားတွေကို ဘယ်လိုနည်းနှင့် ဟန့်တားကြ မလဲ။

ကျုပ်တို့ လုပ်နိုင်သမျှကတော့ အဲဒီ ဓာတ်ငွေ့ဘူးတွေ ပြန်ကြနေတဲ့ နေရာနား ရောက် အောင် သွား။ သူတို့ကို ရိုက်ဖယ်နှင့် ချိန်၊ သူတို့က ကျုပ်တို့ ပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်ဘူး ဆိုရင် ဓာတ်ငွေ့ဘူးတွေကို ဖောက်ခွဲခဲရုံပဲ ရှိတယ်။

ဘုရားရေ ခင်ဗျားက အဲဒီအတိုင်း လုပ်လေ့လား၊ ဒါဆိုရင် အဲဒီက စစ်သားတွေ အားလုံး သေကုန်ကြမှာပေါ့

ဒီနေရာမှာ သောလောဆယ် ဘာတွေ ဖြစ်နေ သလဲ ဆိုတာ ခင်ဗျား အသိပါ။ ခင်ဗျား ဆိုရင် ဘာလုပ်မလဲ

ကုလသမဂ္ဂကို ရေဒီယိုနှင့် သတင်းပို့ပြီး ဒီမှာ ဖြစ်နေတာတွေကို တစ်ကမ္ဘာလုံးကို အသိပေးမှာပေါ့ဗျာ

အဲသလို လုပ်ဖို့ အချိန် မရှိဘူး ဗျာ အာဗွီဘီ-အေ တွေကို ဓရငုပ်သင်္ဘောပေါ် တင်ပြီး သွားတာနှင့် အချိန် နှောင်းသွားပြီ၊ အာဗွီဘီ-အေ တွေကို သင်္ဘောပေါ် တင်နိုင်ခင် ဟန်တားပစ် ရမယ်

မဟုတ်သေးဘူး မွန်ဆီယာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ စီမံကိန်းမှာ ကျုပ်ဘော့ ဝင်ပြီး မပတ်သက် ချင်ဘူး

ကောင်းပြီလေ၊ လာနာနှင့် အတူ မက္ကမာဒို စခန်းကို ခင်ဗျား ပြန်လိုက်သွားလို့ ရတယ်၊ လိုအပ်ရင်တော့ မုန်တိုင်း စဲတာနှင့် ကျုပ် တစ်ယောက်တည်း လုပ်သင့်ရင် လုပ်ရမှာပဲ

ကျွန်တော် တစ်ဖက် လှည့်ပြီး အိပ်ခန်းဆောင် များသို့ သွားသည့် ထံခါးပေါက်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ခင်ဗျား မလုပ်ရဘူး

ဂျင်းပယ်ရီက လှမ်း အော်သည်။ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် အခါ သူက ကျွန်တော့်ကို မစွတိုဖြင့် ချိန်ထားသည်။

ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဆတ်ပစ် မှာလား ဂျင်းပယ်ရီ

လိုအပ်ရင်တော့ သတ်ပစ်ရ မှာပဲ

ရောဂေါ ချာဖွေရေး ဓာတ်ခွဲခန်း ထဲကို နောက်ထပ် အလောင်း တစ်လောင်း ထပ်ဖြည့်ပေး မလို့လား၊ ကြောခင်မှာ နောက်ထပ် အခန်း တစ်ခန်းကို ရေခဲတိုက် အဖြစ်နှင့် ကျုပ်တို့ အသုံးပြုလာရ လိမ့်မယ်၊ ဒီမှာ အလောင်း ထားစရာ နေရာ မရှိ တော့ဘူး

ခင်ဗျားကို အဲသလို လုပ်ခွင့် မပေးနိုင်ဘူး ဗိုလ်မှူးကြီး၊ မုန်တိုင်း စဲစဲချင်း ကျုပ်တို့ အားလုံး မက္ကမာဒို စခန်းကို ပြန်သွား ကြမယ်၊ အဲဒီကျွန်ုပ် ကုလသမဂ္ဂ အတွင်းရေးမှူး ချုပ်ဆီကို ရေဒီယိုနှင့် ဆက်သွယ်ပြီး အစီရင်ခံမယ်၊ ဘာလုပ်ရမလဲ ဆိုတာက သူ ဆုံးဖြတ်ရမယ့် ကိစ္စပဲ

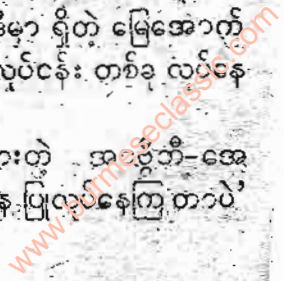
အဲသလို ဆိုရင် အချိန်နှောင်းသွား လိမ့်မယ်

နောက်ထပ် လူသတ်စရာ မလိုတော့ဘူး ဗျာ

ဒါဆိုရင် ခင်ဗျား ကရော ရဲရူးတွေ အတွက် အလုပ် လုပ်ပေးနေတဲ့ လူလား

ဒီမှာ ရှိတဲ့ လူတွေကို ရဲရူးတွေ သတ်ပစ် လိုက်တယ် ဆိုတဲ့ အထောက် အထား ဆိုလို့ ခင်ဗျားရဲ့ ပါးစပ် စကားပဲ ရိတယ်၊ ဒီကို ဝင်လာတဲ့ လူတွေဟာ အမေရိကန် ရေတပ် ဝတ်စုံတွေ ဝတ်ထားပြီး အမေရိကန် ရေတပ်က စနီကက် တွေကို စီးလာ ကြတယ်၊ နောက်ပြီး ဒီမှာ ရှိတဲ့ မြေအောက် ဓာတ်ခွဲခန်းမှာ လျှို့ဝှက် သူတေအန လုပ်ငန်း တစ်ခု လုပ်နေတာကိုလည်း ခင်ဗျား စိန်ခံ ခဲ့တယ်

သုတို့က ရဲရူးတွေ ထုတ်ဖော်ထားတဲ့ အာဗွီဘီ-အေ အတွက် ဖြေဆေးရအောင် သူတေအန ပြုလုပ်နေကြတာပဲ

‘ခင်ဗျား ပြောတာက စကားလောက်ပဲ အရာထင်တာပါ ဗိုလ်မှူးကြီး’

‘ရောကိ ရွာဖွေရေး ဓာတ်ခွဲခန်း ထဲမှာ အလောင်းတွေ တောင်လို ပုံနေတာ ခင်ဗျား မတွေ့ဘူးလား’

‘ခင်ဗျား လူသတ်မယ် အလုပ် ကျိတော့ ကျုပ် တားဆီး ရမှာပဲ’

‘ဆိုဗီယက် တွေသာ အာဇီဘီ-အေကို ဆိုဗီယက်ယူနီယံ ရောက်အောင် သယ်သွားနိုင်မယ် ဆိုရင် နောက်ထပ် လူသတ် ပွဲက အစပျိုးလာ လိမ့်မယ် ဂျင်းပယ်ရီ’

ကျွန်တော် သူ့ ကိုပြန်ပြောပြီး တံခါးပေါက် ဆီသို့ လှည့် ထွက်ခဲ့သည်။ အိမ်ခန်းဆောင်များ ဘက်သို့ ပြန်ဝင် လာစဉ် လာနာ အက်ဒွပ်က ဓာတ် ခွဲခန်း ထဲမှ ထွက်လာသည်။ လာနာမှာ ပင်ပန်းနေပုံ ရသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်သွား သော အခါ ခေါင်းခါ ပြသည်။

နှစ်ဦးသား ထမင်းစားဆောင်ထဲ ဝင်သွားပြီး ကော်ဖီ တစ်ခွက်စီ သောက်လိုက်ကြသည်။ စားပွဲ တစ် လုံး တွင် ဝင်ထိုင် ကြသည်။

‘အာဇီဘီ-အေဟာ ဇီဝ ဝတ်ရုံကို ဖောက်မဝင် နိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ အာမခံချက်မျိုး အတိအကျ မပေးနိုင်ဘူး နစ်’

ကျွန်တော်က နှစ်ယောက်လုံး အတွက် စီးကရက် များကို မီးညှိပြီး

‘မင်းအတွက် စနိုက်ကို အဆင်သင့် လုပ်ထား ပြီးပြီ၊ အား လုံး ခံကာ လောက် အပန်းဖြေ ကြမယ်၊ ပြီး ရင်

မက္ကမာဒိုကို မင်း သွားပေးတော့၊ ဂျင်းပယ်ရီလည်း မင်းနှင့် လိုက်လာ လိမ့်မယ်’

‘ရှင် ကျွန်မ ပြောတာ မကြား ဘူးလား၊ ဇီဝ ဝတ်စုံ ဝတ်ထားလို့ စိတ်ချရပါ မလား ဆိုတာ ကျွန်မ အတိအကျ ပြောတတ်ဘူး’

‘ဒါက ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ကို တားစရာ ရှိတာ တော့ တားကို တားရ မှာပဲ’

‘ဂျင်းပယ်ရီက မက္ကမာဒိုကို ကျွန်မနှင့် ပြန်လိုက် လာလိမ့် မယ်လို့ ရှင် ပြောတယ် နော်’

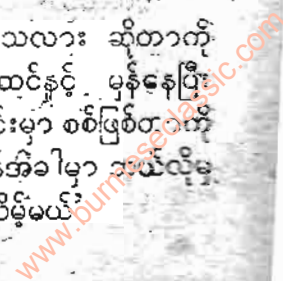
‘ဟုတ်တယ်၊ ဆူက ကုလသမဂ္ဂ အထွေထွေ အတွင်း ရွေးမှူးချုပ် ဆီကို အစီရင်ခံချင် လို့တဲ့’

‘ကျွန်မ ကြားခဲ့တဲ့ စကားတွေထဲ မှာတော့ နားဝင် အချို့ ဆုံးလို့ ဆိုရ မှာပဲ’

‘ဒါပေမယ့် အဲသလို လုပ်ဖို့ အချိန် မရှိဘူး ကွ’

‘ရှင် တွက်ကိန်း မှားနေရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ၊ ကျွန်မတို့ လုံးဝ မသိတဲ့ ကိစ္စ တစ်ခုခုက ဒီမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ’

‘ကိုယ့် အနေနှင့်က မှန်သလား မှားသလား ဆိုတာကို စဉ်းစား မနေနိုင် တော့ဘူး၊’ ကိုယ့် အထင်နှင့် မှန်နေပြီး ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး ဆိုရင် တစ်လ အတွင်းမှာ စစ်ဖြစ်တာကို ရင်ဆိုင်ရ လိမ့်မယ်၊ ဒီ စစ်ပွဲဟာ ဒီ အချိန်အခါမှာ ဘယ်လိုမှ ကိုယ်တို့ ဘက်က မနိုင်နိုင်တဲ့ စစ်ပွဲဖြစ် လိမ့်မယ်’

အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ် သွားသည်။ နောက်ဆုံး တွင်မ
လာနာက

‘ဒေါက်တာ တီရင်ဆင်းက ရှင့်ကို ကူညီပါလိမ့်မယ်၊ ဒုက္ခ
ရရှားတွေကို သိပ် မုန်းတတ်ပဲ’

‘ဟင့်အင်း သူ့ ကိုလည်း မင်းတို့နှင့် အတူ ပြန်ထည့်
လိုက်မယ်’

လာနာ တွန့်ကွက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်ရာ ကျွန်တော် လက်ကာ
ခြံပြီး

‘မင်းတို့ အားလုံးဟာ သိပ္ပံ ပညာရှင်တွေ ဖြစ်တယ်။
စစ်သားတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီ ကိစ္စကို ကိုယ် တစ်ယောက်တည်းပဲ
လုပ်မယ်။ မင်းတို့ အားလုံး မက္ကမာဒိုစခန်းကို ရောက်သွား
တာနှင့် ဂျင်းပယ်ရီ ဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း ဆက်လုပ်ကြ။ ကုလသမဂ္ဂ
ကို ဆက်သွယ်။ ဒီမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲ ဆိုတာ ပြောကြ။
ကိုယ် အနေနှင့် မအောင်မြင်ဘူး ဆိုရင်တောင်မှ ဆိုပီယက်
တွေ ဘာတွေ တြိစည်နေသလဲ ဆိုတာ လူတိုင်း သိသွားမှာပဲ။
အဲဒါ ဆိုရင် အရထောက်အကူတွေ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်’

‘ရှင့် တွက်ကိန်း မှားပါစေ့ကို ဆုတောင်းပါတယ် နစ်’
‘ကိုယ်လည်း မင်းလိုပါပဲ’

ကျွန်တော် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်
မှားလိမ့်မည် မထင်ပါ။ ကျွန်တော် မတ်တတ် ထရပ်သည်။

‘ကိုယ် တစ်ရေးလောက် အိပ် လိုက် ဦး မယ်။ မုန်တိုင်း
စဲတာနှင့် သွားကြတာ ပေါ့’

‘ဒေါက်တာ တီရင်ဆင်းကို ကူညီဖို့ မာတ်ခွဲခန်းကို ကျွန်မ
ပြန်သွားလိုက်ဦးမယ်။ ရှင့် အတွက် နောက်ဆုံးပိတ် ရလဒ်
တစ်ခု လောက်တော့ ထပ်ပြီး သိချင်လည်း သိရမှာပေါ့’

လူသွား စကြာ ထဲတွင် ဂျင်းပယ်ရီနှင့် ကျွန်တော် သွားဆံ
သည်။ သူက ကျွန်တော်နှင့် မျက်လုံးချင်း ဖဆံ လှိပ်ဖြင့်
မျက်နှာ တစ်ဖက်သို့ လှဲသွားသည်။ နေ့ခင်း အလုပ်လုပ်သည့်
အခန်းထဲသို့ လှစ်ခနဲ ဝင်သွားသည်။ သူ့စာ နောက်မှ အကွေး
တစ်ဖျား ပေါက်ပြီး စောစောက ကျွန်တော်အား ဝေခနဲဖြင့်
ချိန်မိခဲ့ခြင်းကို အားနာနေ၍လား မသိ။

ကျွန်တော် အရင် အိပ်ခဲ့သည့် အခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည်။
ဘွတ်ဖီနပ်ကို ချွတ်ပြီး ခုတင်ပေါ်သို့ တက်အိပ် လိုက်သည်။
ဝမ်းစောင် ထူထူကို ဆွဲခြုံလိုက်ရာ မကြာမီ အိပ်ပျော်သွား
လေသည်။

တိတ်ဆိတ် မည်းမှောင် နေသည့် အခန်းထဲတွင် ကျွန်တော်
နိုးလာသည်။ အစစ အရာရာ တိတ်ဆိတ် နေသည်။ အပြင်
ဘက်မှ လေတိုက်သံ မကြားရ။ မုန်တိုင်း စဲသွားချေပြီ။

စောင်ကို တွန်းထုတ်ပြီး အိပ်ရာပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။
မှောင်ထဲတွင် အဝတ်အစား ခပ်မြန်မြန် ဖတ်သည်။ ချော
ခန်းသို့ သွားပြီး မျက်နှာကို ရေအေးအေးဖြင့် ပွတ်ဆင်လိုက်
သည်။ ကျွန်တော် နာရီ အိမ် နံနက် လေးနာရီ ကျော်ကျော်

ရှိပြီ။ ဆာဗိုင်း ထောင်ခြေမှ အန္တာတိကာ ကမ်း ခြေ သို့
နာရီ ၂၀ အတွင်း ဆိုဗီယက် ရေငုပ် သင်္ဘော ရောက်လာ
တော့မည်။ ထိုနေရာသို့ ကျွန်တော် ရောက်အောင် မသွား
နိုင်ခင် လုပ်စရာတွေ တစ်ပုံကြီး ရှိသေးသည်။ သွားရမည့်ခရီး
ကလည်း ဝေးလွန်းလှသည်။

တခြားသူများ အိပ်ရာမှ ထကြသေးပုံ မရပါ။ ခက်ခဲ
ခန်း၊ နေခင်း အလုပ်လုပ်သည့် အခန်းနှင့် ထမင်းစားဆောင်
တို့မှာ လူ ရှင်းနေသည်။ အေးစက်နေသည့် ကော်ဖီ တစ်ခွက်
ငဲ့သည်။ ကောင်တာပေါ်ရှိ ဘရန်ဒီ ပုလင်း ထဲမှ အရက်
ဘော်ဘော်များများကိုပါ လောင်းထည့် လိုက်သည်။ ထို
နောက် အိပ်ခန်းဆောင်များသို့ သွားပြီး လာနာ၏ အခန်း
တံခါးကို ခေါက်သိုက်သည်။

ပြန် ထူးသံ ပေါ်မလာ။ ခဏ အကြာတွင် ကျွန်တော်
တံခါးဖွင့်ပြီး အတွင်းသို့ ချောင်းကြည့်သည်။ အခန်းထဲတွင်
လာနာ မရှိပါ။ သူမ၏ အိပ်ရာမှာလည်း လူဝင်အိပ်ထားသည့်
ပုံစံ မရှိ။

ကျွန်တော် အိပ်ပျော် နေစဉ် ဘာတွေ ဖြစ်ပျက် ခဲ့မှန်း
သိလိုက်သောကြောင့် ကျွန်တော် ရင်ထဲတွင် ဖြုန်းခနဲ ဟာ
သွားသည်။ ဂျင်းပယ်ရီနှင့် တီရင်ဆင်း တို့၏ အခန်းကို
ချောင်းကြည့်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးလည်း မရှိတော့။

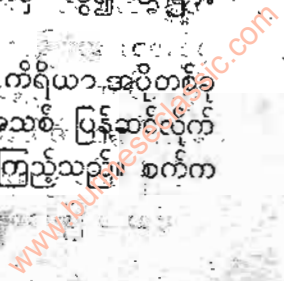
ကျွန်တော်သည် ကော်ဖီ ပန်းကန်ကို ပစ်ချပြီး ကားရံ
ဆီသို့ ပြေးလာမိသည်။ ကားရံ အဝင် တံခါးမကြီးက ပွင့်နေ

သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဂျင်းပယ်ရီတို့ အဆင်သင့် လုပ်ထားခဲ့
သည့် စနိုက်က မရှိတော့။ ဒုတိယ တစ်စီး၏ စက်ဖုံးက ပွင့်နေ
သည်။ အင်ဂျင်စက်မှ ပလတ်များ ခုတ်စေသည့် ကိရိယာ၏
အဖုံးက ကြမ်းမြင်ပေါ်တွင် ပြုတ်ကျ နေသည်။ အဖုံးကို
အထစ်ထစ် ဖြစ်အောင် ထုခြေထားသည်။

ကျွန်တော်သည် နေခင်း အလုပ်လုပ်သည့် အခန်းတွင်း
ဝင်ပြီး ခေါင်းစွပ်ပါသည့် အနွေးထည်ကို ဝတ်သည်။ အပြင်
ပြန်ထွက်ပြီး မက္ကမာဒို စခန်းမှ ကျွန်တော် စီး လာ သည့်
စနိုက်က ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ သည် စနိုက်ကမှ စက်ဖုံးမှာ
လည်း ပွင့်နေပြီး စက်နိုးသည့် သော့ ပေါက်မှ ဝါယာကြိုး
များကို ဆွဲဖြတ် ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ပလတ်များ
ပီး ကူးစေသည့် ကိရိယာမှ အဖုံးကိုလည်း ထုခြေထားသည်။
မက္ကမာဒိုမှ ကျွန်တော် သယ်လာသည့် ပစ္စည်း များလည်း
တစ်ခုမျှ မရှိတော့။

ကားရံထဲ ကျွန်တော် ပြန်ဝင်ပြီး ဂျင်းပယ်ရီ ဖျက်ဆီး
ထားသည့် စနိုက်ကို အသေးစိတ် စစ်ဆေးသည်။ ပလတ်
မီးကူးသည့် ကိရိယာကို ထုခြေထားပြီး စက်နိုးသည့် သော့
ပေါက်မှ ဝါယာကြိုးများ ဖြတ်ထားခြင်းမှ လွဲ၍ အခြား
အပျက်အစီး ရှိပုံ မရပါ။

ဆယ်မိနစ်အတွင်း ပလတ် မီးကူးအည့် ကိရိယာ အပိုတစ်ခု
ကို ဗီရိုထဲမှ ရှာတွေ့သည်။ ဝါယာကြိုး အသစ် ပြန်ဆင်လိုက်
သည်။ စနိုက်ကို ဆွဲဖြည့်ပြီး စက်နိုး ကြည့်သည်။ စက်က
ချက်ချင်း ဆိုသလို နိုးလာသည်။

စနိုကက် အင်ဂျင် ပူလောင်လာအောင် နှမ်းမိနှစ်ခန့် နှိုးထားပြီးမှ ကားရုံထဲသို့ မောင်းထွက်ခဲ့ရာ မဏ္ဍမာဒိမှ ကျွန်တော် စီးလာသည့် စနိုကက် နံဘေးတွင် ရပ်ထားလိုက်သည်။ စနိုကက်ကို စက်နှိုးလျက် ထားခဲ့ပြီး စတိုခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် ဝင်သည်။ အမိ ၂ ကာဘိုင် တစ်ရွက်နှင့် ကျည်ကပ်နှစ်ကပ် တွေ့ရသည်။ ရိက္ခာနည်းနည်း၊ အရေးပေါ် တံတစ်လုံးနှင့် လက်နှိပ်ခတ်မီး တစ်လက်ကို ထုတ်ယူခဲ့သည်။ နှစ်ခေါက်တိတိ သယ်ချသည်။ ဇီဝဝတ်စုံ ယူရန် တက်ယ အကြိမ် အဖြစ် အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သည်။

ရောဂါရှာဖွေရေး ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပုံအုနေသော ဇီဝဝတ်စုံများကို တွေ့ရသည်။ တစ်ဦးဦးက ဇီဝဝတ်စုံများကို ဓားမြှောင် တစ်လက်ဖြင့် ထိုးခွဲသွားသည်။ ဂျင်းဖယ်ရိပဲ ဖြစ်မည်။ ဇီဝဝတ်စုံ များမှာ အသုံးမကျတော့ပါ။

ဂျင်းပယ်ရီက ကျွန်တော့်ကို ဟန့်တားပစ်ချင်နေသည်။ သူက စိတ်ကူးတည့်ရာ အားလုံး လျှောက်လုပ်သွားခဲ့သည်။ သူသည် ဆိုဗီယက် သူလျှို တစ်ဦး ဖြစ်မည် ဟုတော့ ကျွန်တော် မသင်ပါ။ သူသည် အန္တရာယ်ပြု လောက်အောင် စဉ်းစား ဆင်ခြင်ဉာဏ် ကင်းမဲ့ သွားခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သူ၏ လုပ်ရပ်က ကျွန်တော့်ကို မဟန့်တား နိုင်သော်လည်း ကျွန်တော့် အသက်ကိုတော့ သေစေနိုင်လောက်သည်။

လိုအပ်မည် ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် ဇီဝဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည် ဖြစ်စေ၊ ဝတ်မထားသည် ဖြစ်စေ အာဇီဘီ-အေ

ဂတ်ငွေ သူး တစ်သူးကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခွဲရန် စိတ်ကူး စားသည်။ ဘာပဲဖြစ်လာလား ဆိုဗီယက် တွေ ကို တော့ စနိုတား ရမည်။

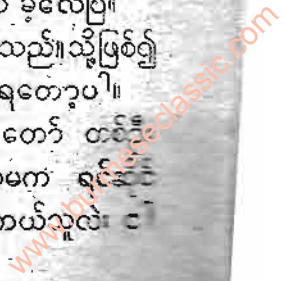
ကျွန်တော်သည် ခေါင်းစွပ်ပါသည့် အနွေးထည်ကို ခပ်တပ်လိုက်သည်။ လက်အိတ်များကို စွပ်သည်။ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်သည်။ ပြီးလျှင် စနိုကက်၏ စတီယာရင်နောက်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

ဆိုဗီယက် စနိုကက်များ ချန်ထားခဲ့သည့် စွပ်ကြောင်း များကို ဆီးနှင်းများ ဖုံးအုပ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ သူတို့က အနောက်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ ရှေ့ ငါးမိုင် ဆယ်မိုင်လောက် ကြောနေ လိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်နည်းတူ သူတို့မှာလည်း မှန်တိုင်းမိပြီး ရှေ့မဆက် နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြ လိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ သူတို့သည် ရေခဲပြင် ပေါ်မှာပင် ရှိနိုင်သေးသည်။

စနိုကက်ကို ကျွန်တော် ဝီယာထိုး လိုက်သည်။ စက်ကို ကွဲပြီး အနောက်ဘက်သို့ ခေါင်းတည်သည်။ သုတေသန ခန်းမှ ဝေးရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သုတေသန စခန်းမှာ ခု အချိန်တွင် လူသေများသာ မင်းမှ ကျန်ရစ် ခဲ့လေပြီ။

နှစ်မိနှစ်အတွင်း ခရီး အတော် ပေါက်လာသည်။ သို့ဖြစ်၍ နောက်လှည့်ကြည့်သည့် အခါ စခန်းကို မမြင်ရတော့ပါ။

ကျွန်တော်သည် အမြဲတမ်းလိုလို တစ်ကိုယ်တော် ထင်ခဲ့ရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သေမင်းနှင့် အကြိမ်တစ်ရာမက ရင်ဆိုင် နှိုးပြီ။ သို့သော်လည်း သည်နေရာတွင် ငါ့ဘယ်သူလဲ ဟု

တယ်သူ့ကို တိုက်ခိုက်နေသလဲ၊ သာကြောင့် တိုက်ခိုက် နေသလဲ ဆိုသည် တို့ကို ခြေရာ ကောက် ရန်ပင် ခဲယဉ်းနေလေသည်။

ရှေ့မီးကြီး များကို ပိတ်ပြီး စနိုက်ကတ်ကို ကျွန်တော် မောင်းနှင် လာသည်။ ဖန်သားတမျှ ကြည်လင် နေသည့် မိုးကောင်းကင်မှ ကြယ်တာရာ များက အလင်းရောင်များ ဖြန့်ကြက်ပေးနေရာ ရေခဲတောင်ကုန်းလေးများနှင့် အဝေးမှ ဆင်ခြေလျှောများမှ သရဲသဘက် များ၏ အရိပ်များနှင့်ပင် တူနေသည်။

ခဏမျှ အကြာတွင် ကျွန်တော်၏ ညမြင်ကွင်း ပိုကောင်းလာစေရန် စက်ခလုတ်ခုံပေါ်မှ မီးများကို ပိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် တွေးနေသည့် ကိစ္စများက ပို၍ပင် စိတ်ဓာတ်ကျစရာ ကောင်းလာသည်။

ကျွန်တော့် အနေဖြင့် အာဇီဘီ-အေ ဓာတ်ငွေ့ တူးများကို မပျက်မစီးဘဲ သိမ်းဆည်း နိုင်မည် ဆိုလျှင်ပင် ထို ဓာတ်ငွေ့ များကို မည်သို့ လုပ်ပစ်ရပါမည်နည်း။ အာဇီဘီ-အေ များကို ဓာတ်ပြယ်သွားအောင် လုပ်နိုင်သည့်နည်း မရှိသေးပါဟု လာနာက ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ဓာတ်ငွေ့ တူးများကို အမေရိကန်သို့ သယ်သွားဖို့က ပိုပြီး အန္တရာယ်ကြီးသည်။ ဓာတ်ငွေ့ တူး တစ်တူးတူးသာ ယိုစိမ့်ထွက်လာလျှင် ဘေး ဥပဒ် တစ်ခု သင့်လာလိမ့်မည်။

အာဇီဘီ-အေများကို သည်နေရာမှာပင် ပြန်ပြီး စွန့်ပစ်ခဲ့ရမည်။ ဓာတ်ငွေ့ တူးများမှ ယိုစိမ့်ထွက်လာသည် ဆိုလျှင်ပင်

အန္တာတိကာ၏ ရာသီဥတု အခြေအနေနှင့် အန္တာတိကာတွင် လူနေမရှိသလောက် နည်းပါးခြင်းတို့ကြောင့် အန္တရာယ် မဆိုသလောက်သာ ရှိလိမ့်မည်။

ကျွန်တော် မောင်းနှင်လာခဲ့သည်မှာ နာရီပေါင်း များစွာ ကြာမြင့်ပြီဟု ထင်ရသော်လည်း တကယ်တမ်းတွင် နာရီပတ်ပင် မကျော်လောက် သေးပါ။ ထိုအခိုက်တွင် ကျွန်တော့် ရှေ့အက်မှ မီးရောင် တစ်ချက် လက်သွားပုံကို တွေ့လိုက်ရသည်။ စနိုက်ကတ်ကို ဘရိတ်နှင့် လိုက်သည်။ စက်သတ်ပြီး အောက်သို့ ဆင်းသည်။ ခေါင်းစွပ်ကို နောက်သို့ လှန်ချလိုက်သည်။ စက်များ၏ အသံနှင့် သတ္တုချင်း ထိခတ်သံများ၊ အော်ဟစ် ပြောဆိုနေကြသည့် စကားသံ များကို ချက်ချင်း ကြားရသည်။

အအေး လွန် သည့် လေထဲတွင် အသံ အနီး အဝေးကို ခန့်မှန်းရန် ခက်ခဲသည်။ သို့ဖြစ်၍ အသံလာရာ နေရာမှာ ကျွန်တော်နှင့် မည်မျှဝေးသည်ကို ခန့်မှန်းရန် မလွယ်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်နှင့် သိပ်ပြီး ဝေးမည်တော့ မဟုတ်။ မိုင်ဝက် လောက် ရှိချင် ရှိမည်။

ခေါင်းစွပ်ကို ပြန်စွပ်ပြီး စနိုက်ကတ်ဆီသို့ ပြန်လာ ခဲ့သည်။ စနိုက်ကတ်ထဲမှ အမ် ၂ ကာဘိုင်နှင့် လက်နှိမ့်ဓာတ်မီးကို ယုတ်ယုတ် အမ် ၂ ကို အတောင့် ၃၀ ပါသည့် ကျည် ကပ် တစ်ကပ် တပ်လိုက်သည်။ ငုတ်ယ ကျည်ကပ်ကို အိတ်ထဲ ထည့်သည်။ အသံကြားရာဆီသို့ ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော့်ဦးစည်

ချက် မှန် မမှန် သိနိုင်ရန် လေး ငါး ရှစ်ကိုက်ခန့် သွားမိတိုင်း ခဏ ရပ်တန့်သည်။

နှစ်ဖာလုံခန့် အဝေးတွင် မြေပြင်က အပေါ်သို့ စောင်း တက်ဆွားသည်။ ကုန်းထိပ်တွင် စနိုက်ကံများမှ မီးရောင်များ ကို ဒါဇင်နှင့် ချီ၍ တွေ့ရသည်။ လူ့နှစ်ဆယ် သုံးဆယ်ခန့်ကို လည်းကောင်း၊ ခရီးဆောင် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးစက်နှင့် သုံးချောင်းထောက်များပေါ်မှ နေ၍ အောက်ဘက်ရှိ ရေခဲ မြင် ပပ်ကြားအက်ထဲသို့ ထိုးပြထားသော မီးရောင် များကို လည်းကောင်း မြင်နေရသည်။

ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေစဉ် ပပ်ကြားအက်ကြီး ထဲမှ နေ၍ တစ်စုံတစ်ရာကို အပေါ်သို့ ဝန်ချီစက်ဖြင့် ဆွဲတင် နေ ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထို တစ်စုံတစ်ရာကို လူ့နှစ်ယောက်က သတိကြီးစွာ ထိန်းကိုင်ရင်း စနိုက်ကံ တစ်စီး နောက်မှ စွပ်ဖား ပေါ်သို့ သွားပို့ကြသည်။

သည် နေရာ တစ်စိုက်တွင် ဘာများ ဖြစ်ပျက် ခဲ့၍ သည် လူတွေ ဘာလုပ် နေကြ သလဲ ဆိုသည့် ကိစ္စကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း နားလည် သွားသည်။

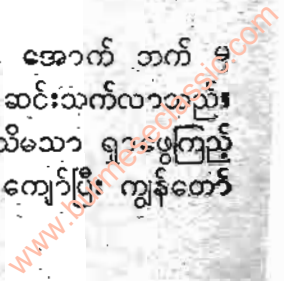
တစ်စုံတစ်ယောက်က အာဇီဘီ-အေ များ ကို စနိုက်ကံ တစ်စီးဖြင့် သယ်လာပြီး ရေငုပ်သင်္ဘောနှင့် ချိန်းထားသည့် နေရာသို့ သွားပို့မည်။ လမ်းတွင် စနိုက်ကံက ရေ ခဲ ပြင်မှ ပပ်ကြမ်းအက်ကြီးထဲသို့ ထိုးကျ သွားမည်။ ဓာတ်ငွေ့ဘူး တစ်ဘူး နှစ်ဘူး ပွင့်ထွက်ပြီး ယာဉ်မောင်းကို သတ်ပစ်လိုက်

မည်။ နောက်ဆုံးတွင် အမေရိကန် သူတေသနစခန်းမှ သိပ္ပံ ပညာရှင်များကို သတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်မည်။ ဆိုဗီယက် ယာဉ်မောင်းက လမ်းပျောက်ပြီး အမေရိကန် စခန်းနားသို့ မောင်းလာမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်ဟုသာ ကျွန်တော် စဉ်းစား၍ ရသည်။

ယခု အချိန်တွင် ရုရှားများက ဓာတ်ငွေ့ ဘူး များ ကို ရှာတွေ့သွားပြီး စနိုက်ကံများပေါ်သို့ တင်နေကြပြီ။ ၁၈ နာရီ ၁၉ နာရီ အတွင်း ရေငုပ်သင်္ဘောဆီသို့ ရောက် သွားတော့ မည်။

ကျွန်တော် နောက်ပြန်ဆုတ်လာသည်။ သို့ဖြစ်၍ တောင် ဇုန်းထိပ်က ကျွန်တော်နှင့် ရုရှားများ ကြားတွင် ရောက် သွားသည်။ ထို နောက် ညာဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ပန်းပြီး တောင်ကုန်းထိပ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ရုရှား များ၏ ညာဘက် အထက် နှစ်ဖာလုံခန့် အမြင့်သို့ ရောက်လာ သည်။ အလင်းရောင်ထဲတွင် အလုပ် လုပ်နေကြခြင်းနှင့် သူတို့ အလုပ်ကို အာရုံ စူးစိုက်နေကြခြင်းကြောင့် သူတို့ အတွက် ည မြင်ကွင်း သိပ် မကောင်းနိုင်ဟု ကျွန်တော် တွက်ထား သည်။

ကျွန်တော်သည် ခါးကို ညွတ် ရင်း အောက် ဘက် မှ စနိုက်ကံ နှစ်စီးဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဆင်းသက်လာသည်။ အနီးအနားမှ စစ်သားများကိုလည်း မသိမသာ ရှားဖွေကြည့် သည်။ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးစက်သံကို ကျော်ပြီး ကျွန်တော်

၏ခြေသံကို ကြားသွားကြမလား။ ကျွန်တော် မသိနိုင်ပါ။ မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်တော် ခြေလှမ်းတိုင်းကို သတိ ထားပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းလာသည်။ အနီးဆုံး စနိုက်ကံမှ ကိုက် ၅၀ ခန့် အကွာတွင် လက်နက်ကိုင် တစ်ယောက်က ကျွန်တော့် ဘက်သို့ လှည့်ကြည့် လိုက်ရာ ကျွန်တော်မှာ ကျောက်ရုပ် ကဲ့သို့ မလှစ်မယှက် ရပ်နေလိုက် ရသည်။

ထိုသူက ကျွန်တော့်ကို စက္ကန့် များစွာ ကြာသည် အထိ လှမ်းကြည့် နေသည်။ သူ့အနေဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့မြင် သွားနိုင်သည်။ သို့သော်လည်း မီးလုံးများမှ အ လင်း ရောင် ကြောင့် ည မြင်ကွင်းက ခပ်ဝါးဝါး ဖြစ်နေမည် ဖြစ်ရာ သူသည် တောင်ပူစာ တစ်ခု အရိပ် တစ်ခုကို မြင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ထင်သွားပုံ ပေါ်သည်။ တစ်ဖက်သို့ လှည့် သွား သည်။

အတန်ကြာအောင် ကျွန်တော် စောင့်ဆိုင်းပြီး အနီးဆုံး စနိုက်ကံကို ကျွန်တော်နှင့် စစ်သား ကြားတွင် ထားကာ ညှာဘက်သို့ လေးဖက်တွား ထွက်လာခဲ့သည်။ စနိုက်ကံ နံဘေး ကွယ်ရာသို့ ရောက်လာမှ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ရှေ့ကို အသာ ချောင်းကြည့်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် အလုပ် လုပ်နေသော ရုရှားတို့မှာ ပေ သုံး ဆယ် ခန့်ပဲ ဝေးတော့မည်။ သို့သော် သူတို့က ဓာတ်ငွေ့ ဘူး များကို ဆွဲတင်နေသည့် ပပ်ကြားအက်ကြီး၏ တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ ရှိနေကြသည်။ သည်မျှ အကွာအဝေးကို လူ မမြင်ဘဲ သေနတ်

ဖြင့် ပစ်ခတ်ခဲ့ရဘဲ ရောက်အောင် သွားဖို့ရာ မဖြစ်နိုင်ပါ။ အမေရိကန် ရေတပ်မှ ခေါင်းစွပ်ပါသော အနွေးထည် ဝတ် ဆားသူ ကျွန်တော့် အတွက် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါ။

ကျွန်တော်သည် အနွေးထည်အတွင်း လက်နိုက်ပြီး သွယ် လှလှ ဓားမြှောင်လေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ စနိုက်ကံ နောက် ဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့ရာ စောစောက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့် နေသည့် စစ်သားနှင့် ၁၅ ပေ ခန့်ပဲ ဝေးတော့သည်။ ဒုတိယ အနီးဆုံး လူမှာ ကိုက် ၂၀ ခန့် အဝေးမှ မထမဆုံး မီးလုံး နားတွင် ရှိသည်။ စနိုက်ကံ နောက်ပိုင်းကို ကျွန်တော့်ဖွင့်လိုက် ရာ စစ်သားက ချုံခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး ရိုင်ဖယ်ကို မြှောက်လိုက် သည်။

‘ဒီကို လာခဲ့စမ်း’ ရုရှားလို ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။ ‘မြန်မြန် လာခဲ့ကွာ’

စစ်သားမှာ တစ်ခဏမျှ တုန်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်သွားသည်။ စနိုက်ကံ၏ ဘေး ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် ကျွန် တော် ကို မြင်နေရမည် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော် ဝတ် ထား သည့် အနွေးထည် ကိုတော့ ခွဲခြား၍ ရ လိမ့် မည် မ ဟုတ် ပါ။ ကျွန်တော်က စနိုက်ကံ နောက်ပိုင်းမှ သေတ္တာ တစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်ပြီး

‘ဟေ့ကောင် လာခဲ့၊ တို့မှာ တစ်ညလုံး အလုပ်လုပ်ပြီး အချိန် မရှိဘူး’

စစ်သားက ရိုင်ဖယ်ကို ပခုံးတွင် လွယ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော် စောင့်ဆိုင်းနေသည့် နေရာသို့ လျှောက်လာသည်။ စနိုက်က၏ နောက်ပိုင်းကို သူ့ ပတ်လျှောက် လာသောအခါ ကျွန်တော်က ဘယ်လက်ကို ဆန့်ပြီး အနွေးထည်ကို လှမ်းဆွဲကာ တခြား လူများ မမြင်နိုင်သည့် ဘက်သို့ ဆွဲချ လိုက်သည်။ ပြီးမှ သူ၏ လည်မျိုကို ဓားမြှောင်ဖြင့် ထောက်ထား လိုက်သည်။

‘မင်း အသံ နည်းနည်းလေး ထွက်လိုက်တာနှင့် သေသွား လိမ့်မယ် ရဲဘော်’

ကျွန်တော်က လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ စစ်သားမှာ မျက်လုံး ပြူးနေပြီး ကျွန်တော့် လက်ထဲမှ အလွတ် ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ကျွန်တော့်ကို ရှေ့သို့ အတင်း ဆွဲနေသည်။ ကျွန်တော်သည် တစ်ခဏမျှ ဟန်ချက် ပျက်သွားသောကြောင့် ဓားမြှောင်သွားက သူ၏ လည်မျို ထဲသို့ ဝင်သွား လေသည်။ စစ်သားက ချောင်း တစ်ချက် ဆိုး လိုက် သည်။ ဒဏ် ရာ မှ သွေးများ ပန်းထွက် လာသည်။ ဘယ်ဘက်သို့ ရောက်အောင် ဆန့်ဝင် ဆန့်ဝင် ရုန်းကန်နေရာ လည်ပင်းမှ ဒဏ်ရာက ပိုကျယ် သွားသည်။

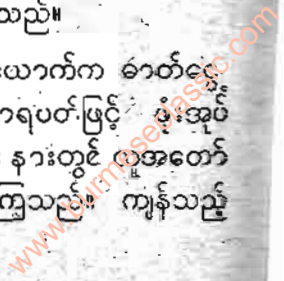
စစ်သားကို စနိုက်က နောက်တွင် ချလိုက်သည်။ စစ်သား၏ ရုန်းကန် လှုပ်ရှားမှုက တဖြည်းဖြည်း အားပျော့ သွားပြီး နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော့် လက်ထဲ၌ ခွေကျ သွားသည်။ သူ့ကို ဆီးနှင်းတော ထဲတွင် အသာ အသာ ချထား လိုက် လည်။

ကျွန်တော် တောက်ခေါက် လိုက်မိသည်။ သူ့ ကို ကျွန်တော် သတ်မပစ် ချင်ပါ။ သည် နေရာမှ အဖြစ်အပျက်ကို တခြား လူများ ရိပ်မိသွား သလားဟု ကျွန်တော် စစ်ဆေးသည်။ စစ်သား၏ အ နွေး ထည် ကို ဇစ် ဖြုတ် ပြီး ချွတ် ယူ လိုက်သည်။

စစ်သားလေးမှာ လူငယ်လေးဖြစ်သည်။ ၂၂ နှစ် ၂၃ နှစ် ထက် ပိုမည် မထင်ပါ။ သူ သည်လို သေသွားရခြင်း အတွက် ကျွန်တော် ဒေါသ ဖြစ်မိသည်။ လူသတ်မှုတွေက များလွန်း သည်။ အားလုံးကလည်း အဓိပ္ပာယ်မဲ့ အသတ် ခံကြရ ခြင်းသား သို့သော်လည်း ရေခဲ ပပ်ကြားအက် ထဲမှ ရုရှား များ သယ်တင်နေသည့် ဓာတ်ငွေ့ ဘူးများ အကြောင်းကို ဆက်ပြီး စဉ်းစားရ ဦးမည်။ ဓာတ်ငွေ့ ဘူး များကို ဆိုဗီယက် လူနီယံသို့ မရောက်အောင် တားဆီးနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့လျှင် လူသန်းပေါင်း များစွာ သေကျေ ပျက်စီးသွား နိုင်သည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ အနွေးထည်ကို ချွတ်ပြီး ရုရှား စစ်သား၏ အနွေးထည်ကို လဲဝတ် လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဓားမြှောင်ကို ဓားအိမ်ထဲ ပြန်သည့်ကာ စစ်သား၏ ကလက် ရှုန်ကော့ ရိုင်ဖယ်ကို ကောက်ကိုင် လိုက်သည်။

ကိုက် ငါးဆယ် အကွာတွင် လူနှစ်ယောက်က ဓာတ်ငွေ့ ဘူးများ တင်ထားသည့် စွပ်ဖားကို တာရပတ်ဖြင့် ဖွဲ့အုပ် နေကြသည်။ ရေခဲပြင် ပပ်ကြားအက်ကြီး နားတွင် လူအတော် များများက ဝန်ချီစက်ကို ဖြုတ်နေ ကြသည်။ ကျန်သည့်

လူများက မီးလုံးကြီး များကို တစ်လုံးချင်း ပြန်သိမ်း နေကြသည်။

သူတို့ လုပ်ငန်း ပြီးဆုံးသွားပြီ။ ကျွန်တော် ချက်ချင်း လှုပ်ရှားရ တော့မည်။

ကလက်ရှနီကော့၏ မောင်းထိန်း ခလုတ်ကို ဖွင့်ပြီး သူတို့ ရှိရာသို့ ရည်ရွယ်ချက် အပြည့်ဖြင့် လျှောက်လှမ်း လာခဲ့သည်။ ဆယ်ကိုက်ခန့် သွားမိသည်။ အထိ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူမှ သတိမထားမိကြပါ။ ထို့နောက် ကျွန်တော့် ညာဘက်မှ လူတစ်ယောက်က လှမ်းအော်သည်။ သူ ဘာ ပြော မှန်း ကျွန်တော် မသိလိုက်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော် ဆက်လျှောက်သည်။

‘တပ်ကြပ်ကြီး’ ဟု တစ်ယောက်က လှမ်း အော် သည်။ ကျွန်တော် လမ်းတစ်ဝက် အရောက်တွင် စနိုက်က နားရှိ လူအုပ်ထဲမှ လူ နှစ်ယောက်က ကျွန်တော့် ဆီသို့ သေနတ်များ မြှောက်ရင်း ပြေးဆင်း လာသည်။ သူတို့ကို သေနတ်ဖြင့် အတွဲလိုက် ဆွဲပစ်ရင်း ပပ်ကြားအက်နှင့် ဓာတ်ငွေ့ဘူးတင် ထားသည့် စနိုက်ကတို့ ကြားထဲသို့ ရောက်အောင် ဦးတည်၍ ညာဘက်သို့ ပြေးထွက် ခဲ့သည်။ စွပ်ဖားနှင့် ကျွန်တော့် ကြားတွင် ဣဒြောက်ယောက် သွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော် ညာဘက်သို့ ကျွေ ပြေး ရသည်။ ထို အခိုက်တွင် သူတို့က ရိုင်ဖယ်များကို မြှောက်ပြီး ပစ်ခတ် တော့သည်။

ကျွန်တော်၏ ဘယ်ဘက် နံဘေးကို တစ်စုံတစ်ခု လာဆောင် သောကြောင့် ကျွန်တော် ဟန်ချက်ပျက် သွားသည်။ မြေချော် ပြီး ဇူးညွတ်ကျ သွားသည်။

နားထဲတွင် သွေး တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။ ကျွန်တော့် သေနတ်ကို မြှောက်ရန် ဟန်ပြင်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်တော့် အောက်မှ ရေခဲပြင် ကွဲထွက်သွားပြီး ရေခဲပြင် ပပ်ကြားအက်ကြီး၏ နှုတ်ခမ်းစပ်မှ နေ၍ အောက်ဘက်သို့ ကျွန်တော် ပြုတ်ကျသွား လေသည်။

အတန်ကြာ၍ ကျွန်တော် သတိ ပြန်လည် လာသော အခါ
 ကျွန်တော်သည် ဆီးနှင်းများ တစ်ဝက် တစ်ပျက် ပုံးအုပ်ရင်း
 ပပ်ကြားအက်ကြီး၏ နံရံနှင့် မာကျောသည့် အရာဝတ္ထု တစ်ခု
 ကြားတွင် ညှပ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့် အထက်
 တန်းတွင် ရောင်ပြန် ဟပ်နေသည့် အလင်းရောင် များကို
 မြင်ရသည်။ စက်နှိုးပြီး အဝေးသို့ မောင်းနှင် သွားသော
 ရွှေများ စနိုက်ကန် များ၏ စက်သံကို ကြားရသည်။

သေနတ်မှန်ထားသည့် ကျွန်တော့် ခါးစပ်က နာကျင်
 နေသည်။ သို့သော်လည်း ထူထဲသည့် အနွေးထည်က ကျည်ဆန်
 ကို လမ်းချော်သွားစေ သောကြောင့် နံရိုးများကို ချွတ်
 ရုံသာ ထိမှန်သွားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဆီးနှင်းပုံ ထဲမှ
 ကျွန်တော် လူးလဲထလိုက်စဉ် အပေါ်မှနေ၍ အားကောင်း
 သည့် မီးရောင် တစ်ခုက ကျွန်တော့်ကို လှမ်း ထိုး ထည့်
 အပေါ်မှ တစ်ယောက်ယောက်က တစ်စုံတစ်ရာ လှမ်းအောင်
 လိုက်သဖြင့် မီးမှိတ် သွားသည်။ တစ်မိနစ်နှင့် နှစ်မိနစ်ခန့်
 ကြာသောအခါ နောက်ဆုံး စနိုက်ကန်ယာဉ် ထွက်ခွာသွား

သောကြောင့် တိတ်ဆိတ်သည့် ပတ်ဝန်းကျင် ထဲတွင် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြည့်နေဖို့ လူတစ်ယောက်ယောက် ချန်မထားခဲ့ကြောင်း သေချာစေရန် ငါးမိနစ်တိတိ ကျွန်တော် စောင့်နေ လိုက်သည်။ ကျွန်တော် သေသေ ရှင်ရှင် သူတို့ အတွက် အရေးမကြီးတော့ကြောင်းကို ကျွန်တော် ဖြည်း ဖြည်းချင်း ရိပ်မိလာသည်။ ပပ်ကြားအက်ကြီး၏ တွင်းနှုတ်ခမ်း မှာ ကျွန်တော့် အထက် ပေ ၅၀ အမြင့်ခန့်တွင် ရှိသည် သည်တွင်းထဲမှ ထွက်စရာလမ်း မရှိပါ။ အနည်းဆုံး ကျွန်တော် ရောက်နေသည့် နေရာမှာတော့ ထွက်ပေါက် မရှိပါ။

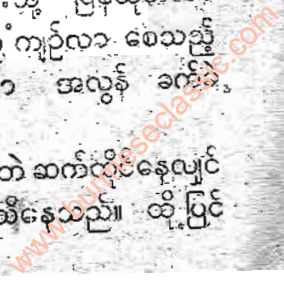
နောက်ဆုံးတွင် ဆီးနှင်းပုံထဲမှ ကျွန်တော် ထွက်လိုက် သည်။ လက်နှိပ် ဓာတ်မီးကို ထုတ်ပြီး မီးဖွင့် လိုက်သည်။ ပပ်ကြားအက်ကြီး၏ နံရံဘစ်ဖက်နှင့် စနိုက်ကတ် ယာဉ်ပျက် တစ်စီးကြားတွင် ကျွန်တော် ရပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ စနိုက်ကတ်၏ အပေါ် ဘယ်ဘက်ခြမ်းတွင် စွပ်ဖားတစ်စီးက ဘေးတစ်ခြမ်း ထောင်လျက်သား တင်နေသည်။

သည် စနိုက်ကတ်မှာ ရေငုပ် သင်္ဘောနှင့် ချိန်းထားသည့် နေရာသို့ အာဇီဘီ-အေ များကို သွား ဝို့ သော စနိုက်ကတ် ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ကျွန်တော့် အထင် မှန်ခဲ့ချေပြီ။ အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် စနိုက်ကတ် ယာဉ်မောင်းသည် လမ်းပျောက်ကာ သူ၏ ယာဉ်ကို ရေခဲပြင် ပပ်ကြားအက် ကြီးထဲသို့ မောင်းချခဲ့မိခြင်းပါ တကား။

ဆိုဗီယက် ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသူ တစ်ယောက်က ယာဉ် မောင်း ထိုင်ခုံနဲ့ဘေးမှ တံခါးကို မှီပြီး လဲနေသည်။ သူ၏ မျက်လုံးများမှာ ပြူးကျယ် နေပြီး လျှာကြီးက တစ်လစ် ထွက်နေသည်။ သူ၏ အနွေးထည်-ရှေ့ပိုင်းတွင် အေးခဲနေပြီ ဖြစ်သည့် သွေးကွက်များကို တွေ့ရသည်။ သို့ သေနေသည့် ဝတ်စုံမှာ ကျွန်တော်တို့ ခန်းမှ သိပ္ပံ ပညာရှင် များနှင့် အတူတူလို့ ဖြစ်နေသည်။ စနိုက်ကတ် ပျက်ကုရာမှ အာဇီဘီ-အေ ဓာတ်ငွေ့ဘူး တစ်လုံး ဝေ စီမံထွက်လာ သော ကြောင့် အရင်ဆုံး သေရသည့်လူ ဖြစ်သည်။

စနိုက်ကတ် ခေါင်းခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် ဝင်လိုက်သည်။ ဝေ၏ နောက်ပိုင်းမှ ထိုင်ခုံများ ပေါ်သို့ တွားထက်ခဲ့သည်။ အစားအစာများ ထည့်ထားသည့် အထုပ် ကစ်ထုပ်၊ ရှေးဦး သူနာပြု သေတ္တာ၊ မီးသတ်ဆေးဘူး တစ်ဘူးနှင့် ယာဉ် ပြင်ဆင်သည့် ကိရိယာများ၊ အပိုပစ္စည်းများ ထည့်ထားသော သေတ္တာငယ် တစ်လုံး တွေ့ရသည်။ အဝတ်ကြီး၊ သံကြိုး စသည့် ဘောင်တက် ဗစ္စည်းမျိုး တစ်ခုမျှ မတွေ့ရပါ။ ရိက္ခာ ထုပ် နှစ်ထုပ်ကို ကောက်ယူပြီး အနွေးထည် အင်္ကျီ အိတ်ထဲ ထိုးထည့် လိုက်သည်။ မြီးမှ ယာဉ်ရှေ့ပိုင်းသို့ ပြန်ဆုတ်လာ ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံးကို ထု ကျဉ်လာ စေသည့် အအေးဓာတ်ထဲတွင် လှုပ်ရှား ရသည်မှာ အလွန် ခက်ခဲ လှသည်။

သို့သော်လည်း သည်မှာ ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ဆက်လိုင်းနေလျှင် သွေးခဲပြီး သေရမည်ကို ကျွန်တော် ဆီနေသည်။ ထို့ပြင်

ရေငုပ် သင်္ဘောနှင့် တွေ့ဆုံရန် သွားနေကြသည့် ရုရှားများ အား တားမြစ်မည့် သူလည်း ရှိတော့မည် မဟုတ်ပါ။

စနိုက်က တံခါးပေါက်မ ထွက်ပြီး စက်ဖုံးပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ ပြီးမှ ရေခဲပြင် ပေါ်သို့ ခုန်ဆင်း လိုက်သည်။ ရေခဲပြင် ပပ်ကြားအက် ကြီး၏ နံရံများက ပေ ၅၀ လောက် မြင့်ပြီး အောက်ဘက်တွင် နံရံ တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် ၁၅ ပေ လောက် ကွာသည်။ ပပ်ကြားအက် ထိပ်တွင်မူ ပေ လေးငါး ဆယ်လောက် ကွာသည်။ တက်သွားဖို့ရန် မတ်စောက်လွန်း လှသည်။

ကျွန်တော် ရှေ့ကို တိုးသွားသည်။ ပပ်ကြားအက်ကြီး၏ တစ်ဖက်စွန်းတွင် ကြမ်းပြင်က အပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်ချင် မြင့်တက်သွား နိုင်သည်။ သို့မဟုတ်ကလည်း ကျွန်တော် တက်သွားနိုင် လောက်အောင် ဆင်ခြေလျှောက် ပြေပြစ်ချင် ပြေပြစ် နိုင်သည်။

စနိုက်က ယာဉ်ပျက်မှ ကိုက် ၁၀၀ ခန့် အရောက်တွင် အပေါ်မှ အသံတစ်သံ ကြားလိုက်မိသည် ဟု ထင်သည်။ စနိုက်က တစ်စီး၏ အသံ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် 'တကယ် သေသွားကြောင်း သေချာအောင် လုပ်ဖို့ ရုရှား များ ပြန်လာကြ ချေပြီ။

လက်နှိပ် ဓာတ်မီးကို မှိတ်ပြီး ယာဉ်ပျက်ဆီသို့ ကျွန်တော် ပြန်ပြေး လာသည်။ အပေါ်မှ စက်သံက တဖြည်းဖြည်း ပိုနီးလာသည်။ စက်ဖုံးပေါ်သို့ ကျွန်တော် ခုန်တက်လိုက်ပြီး

နံဘေးမှ နေ၍ စနိုက်က အတွင်းသို့ ကျွန်တော် ဝင်လိုက်ခဉ် မီးရောင် တစ်ချက် လက်လာသည်။

လူဂါကို ထုတ်ပြီး ပြောင်းတွင်းသို့ ကျည်တစ်တောင့် တုတ်သွင်းသည်။ ပြီးမှ မောင်းထိန်း ခလုတ်ကို ကျွန်တော် ဖွင့်သည်။ အပေါ်မှ ကြည့်လျှင် စနိုက်က အတွင်း ထိုင်နေ သည့် ကျွန်တော့်ကို မမြင်နိုင်ပါ။ သူတို့က တစ်ယောက် ယောက်ကို အောက်သို့ ဆင်းခိုင်း လိမ့်မည်။

စနိုက်က ကျွန်တော့် အထက် တည့်တည့်နားသို့ ရောက် လာသည်။ စက်ကို အသာ နှိုးထားသည်။ မီးရောင် တစ်ချက် က ပပ်ကြားအက်ကြီး၏ အခြေ တစ်ဝိုက်ကို လျှောက်ထိုး သည်။ နောက်ဆုံးတွင် မီးရောင်က စနိုက်ပေါ် ပြာကျ လာသည်။ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်း သွား သည်။

‘နစ်’

အပေါ်မှနေ၍ မိန်းမ အသံ တစ်သံ ပေါ်လာသည်။

‘နစ်... ကျွန်မ ခေါ်နေတာ ကြားရ သလား’

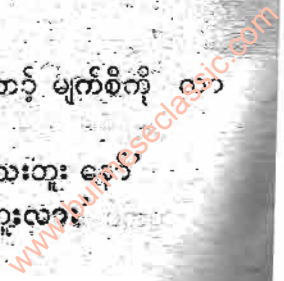
လာနာ၏ အသံပါ ကလား။ တံခါးပေါက်မှ ထွက်ပြီး စက်ဖုံးပေါ် ကျွန်တော် တက်သည်။

‘လာနာလား ဟေ့’

ဓာတ်မီးရောင် တစ်ချက်က ကျွန်တော့် မျက်စိကို လာ တိုးသည်။

‘နစ်... ဘုရား ရေ... နစ်... ရှင် မသေသေးဘူး နော်’

‘ခင်းဆီမှာ ကြိုးတစ်ချောင်း မပါဘူးလား’

‘ပါတယ်’ဟု လာနာ အော်ပြောသည်။ ‘ခဏလေး နေဦး’
‘ခင်ဗျား ဘာမှ မဖြစ်ဘူး နော် ဗိုလ်မှူးကြီး’
ဂျင်း ပယ်ရီ၏ အသံ ဖြစ်သည်။ သူလည်း ပြန်လိုက်လာပါ
ကလား။

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဒီမှာ ရှိမှန်း ဘယ်လို
လုပ်ပြီး သိကြသလဲ’

‘ဒီ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုလုံးကို ကျုပ်တို့ စောင့်ကြည့်နေ
တာပဲ ဗျ၊ ခဏလေး စောင့် နော်’

‘မီးမှိတ်သွား သဖြင့် ကျွန်တော် မှောင်ထဲ ရောက်သွား
သည်။ ပြီးမှ မီး ပြန်လင်း လာသည်။’

‘ကျုပ် အောက်ကို ကြိုး ပစ်ချ လိုက်ဖယ်၊ ခါးမှာ ချည်
ထားလိုက်၊ အပေါ်က တစ်စကို စနိုက်ကန်မှာ ချည်ပြီး
ခင်ဗျားကို ဆွဲတင်ပေးမယ်’

‘ဆက်လုပ်’
ကျွန်တော် အော်ပြောပြီး လူဂါမောင်းထိန်း ခလုတ်ကို
ပိတ်သည်။ အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်သည်။ ခဏ အကြာ တွင်
အောက်ဘက်သို့ ကြိုးတစ်ချောင်း ကျလာသည်။ ကြိုးစကို
ကျွန်တော် ခုန်ဆွဲပြီး ခါးတွင် ချည်သည်။

‘အောက်မှာ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ’

‘ကိုင်ထား’

စနိုက်ကန်၏ စက်သံ မြင့်လာသည်။ ကြိုး တောင့်သွားပြီး
ကျွန်တော် အပေါ်သို့ မသိမသာ ကြွတက်လာသည်။

‘ဆွဲတင် စော့မယ်’

ဂျင်းပယ်ရီက အော်ပြောသည်။ အပေါ်သို့ ကျွန်တော်
တဖြည်းဖြည်း ပါသွားသည်။ ရေခဲပြင် ပပ်ကြားအက်ကြီး၏
မညီညာသော နံရံနှင့် မထိခိုက် အောင် ခြေထောက်ဖြင့်
ကန်ထား ရသည်။ အပေါ်သို့ ကျွန်တော် ရောက်လာသည်။
ဂျင်းပယ်ရီနှင့် တီရင်ဆင်းတို့က ကျွန်တော်ကို ဆွဲထူပေးသည်။
ခါးမှ ကြိုးကို ဖြုတ်ပေးသည်။ ပြီးလျှင် စနိုက်ကန်ဆီသို့ တွဲခေါ်
သွားကြသည်။ ခရီးသည် ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ကျွန်တော် တက်ထိုင်
လိုက်သည်။

ဂျင်း ပယ်ရီက ယာဉ်မောင်း ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။
တီရင်ဆင်းနှင့် လာနာတို့က နောက်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။
ကြိုးခွေကို နောက်ခုံတွင် မစ်တင် လိုက်သည်။ မိနစ်များစွာ
ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေမိကြသည်။ နောက်ဆုံး
တွင် ကျွန်တော်က

‘ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာကြတာလဲ’
ဂျင်း ပယ်ရီက တစ်ဖက်သို့ ဝေးကြည့်ရင်း ‘ဒေါက်တာ
အက်ဒွပ်က ကျုပ်ကို ယုံလောက်အောင် ပြောလို့ပေါ့ဗျာ’ဟု
မပွင့်တပွင့် ပြောသည်။

‘လာနာက ဘာကို ယုံလောက်အောင် ပြောလို့လဲ’

‘ခင်ဗျားဆီကို ပြန်လာပြီး ခေါ်ဖြစ်အောင် လို့ပေါ့၊
ဒါပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် မှားပါတယ်လေ၊ ကျုပ် မှားတယ်
ဆိုတာ အခု သိပါပြီ’

‘ကျွန်မတို့ ထွက်သွားတာ နှစ်နာရီတောင် မကြာသေးဘူး၊
စခန်းကို ကျွန်မတို့ ပြန်ရောက်တော့ ရှင်က မရှိတော့ဘူး လေ’

‘အဲဒီတော့ မင်းတို့က ငါ့ရဲ့ လမ်းကြောင်းကို ကြည့်ပြီး လိုက်လာခဲ့ကြတယ် ဆိုပါတော့’

‘ကျုပ်က အပိုပစ္စည်းတွေကို ဖျက်ဆီးဖို့ မေ့ သွားတာကိုး ဟဲ့၊ ဂျင်းပယ်ရီက မချီသွားပြီ ရယ်ရင်း ပြောသည်။ ခင်ဗျားရဲ့ စနိုက်က ဆီ ပြန်သွားဦး မလား’

‘ခင်ဗျားတို့မှာ လက်နက်တွေ ပါလာကြ သလား’

‘နောက်မှာ တင်လာတယ်’

‘ဒါဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့ စနိုက်ကို မလိုတော့ပါဘူး’

‘နောက်ထပ် ဘာ လုပ်ကြမလဲ’

‘သူတို့ နောက်က လိုက်သွားမယ်။ ဓာတ်ငွေ့ ဘူးတွေကို ရေငုပ်သင်္ဘောပေါ် မတင်ရသေးခင် ဟန့်တားကြရမယ်’

‘ကျုပ် လူ ရေကြည့်ခဲ့တာ အနည်းဆုံး ၅၀ တော့ ရှိလိမ့် မယ် ဟဲ့’

‘အစ်အားချင်းတော့ ကွာတယ်ပေါ့ဗျာ၊ ဒါ ပေ မယ် ကျုပ်တို့က ကျုပ်တို့ဘက်က ရေငုပ်သင်္ဘော ရောက်မလာခင် သူတို့ကို ဆယ်နာရီလောက် ထိန်းထားနိုင်ရင် ပြီးစာပါပဲ’

‘အဲသလောက် လုပ်ရင် ပြီးရောလား ဗျာ’

‘ခင်ဗျား အနေနှင့် မက္ကမာဒို စခန်းကို ပြန်ချင် ပြန်သွား ပါ။ ကျွန်တို့ စနိုက်ကို ကျုပ်တို့ ယူသွားလို့ ရပါတယ်’

ကျွန်တော် သူ့ကို ငေါက်ပစ် လိုက်သည်။ ဂျင်းပယ်ရီက ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ စနိုက်ကို ဂီယာထိုး လိုက်သည်။

‘ရှေ့မီးကြီးတွေ ပိတ်ထား လိုက်ပါ’

တစ်မိုင် နှစ်မိုင်ခန့် သွားမိသော အခါ ကျွန်တော် မီးမိုက် ခိုင်း လိုက်သည်။ ဂျင်းပယ်ရီက ရှေ့မီးကြီး များကို ပိတ်လိုက် သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကြယ်တာရာများ၏ အလင်းရောင် ဖြင့် ဆိုဗီယက် စနိုက်ကများ ချန်ထားခဲ့သော စွပ်ကြောင်း များ နောက်မှ အလွယ်တကူ လိုက်လာခဲ့ကြ လေသည်။

နှစ်နာရီခန့် ကြာသွားသည်။ ရုရှားတို့နှင့် ယခုထိ မဆုံနိုင် သေးပါ။ ဂျင်းပယ်ရီ စနိုက်ကို ရပ်တန့်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အောက်ခဏ ဆင်းပြီး ခြေဆန့် လက်ဆန့် လုပ်သည်။ စားစရာ နည်းနည်း ပါးပါး စားလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ရပ်နားနေစဉ် မက္ကမာဒို စခန်းမှ ကျွန်တော် ထူလာခဲ့သည့် လက်နက်များကို စစ်ဆေးသည်။ လက်နက် များကို ကျည်ဖြည့်သည်။ သည်မျှ နိမ့်ပါးသည့် အပူချိန်တွင် ကျည်ခွံ ထုတ်သည့် မောင်းတံများ အလုပ် လုပ်ခြင်း ရှိ မရှိ သေချာအောင် စစ်ဆေးသည်။

ရေဒီယိုများ ကိုလည်း ကျွန်တော် စစ်ဆေးသည်။ အမေ ရိကန်တို့ အသုံးပြုသည့် လေလိုင်း များတွင် အသံ မကြား ရပါ။ နေရာ ရှာစက်ကို လမ်းညွှန်သည့် ရေဒီယို စခန်းမှ အသံ လွှင့်ထုတ် နေသံကိုသာ ကြားရသည်။ မက္ကမာဒို စခန်းထိ ရုရှားများ ဆက်လက် သိမ်းဖိုက်ထား၍ ဖြစ်မည်။ သို့တော့ စခန်းမှ ရေဒီယို ဆက်သွယ်ရေး ပစ္စည်းများကို ဖျက်ဆီး သွားခဲ့ကြပြီး ကျွန်တော်တို့၏ စက်သမား အနေဖြင့် ငတ်ဗာ ပြန်မပြင်နိုင်သေးသော ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဘယ်လို

ဖြစ်ဖြစ် သည်နေရာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ကိုယ့် အား ကိုယ် ကိုးကြရတော့ မည်သာ။

နောက် နှစ်နာရီခန့် ကြာသော အခါ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခါ ရပ်နားကြ ပြန်သည်။ ဂျင်းပယ်ရီက နောက်ဘက်သို့ ပြောင်းသွားပြီး လာနာက ကျွန်တော် နံဘေး ရောက်လာ သည်။ စန္ဒီကက်ကို ကျွန်တော် မောင်းနှင် လာသည်။ အချိန် အတန်ကြာသည်အထိ ကျွန်တော်တို့ တိတ်ဆိတ်စွာ မောင်းနှင် စီးနင်းလာ ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ လာနာက

‘ဒီ ကိစ္စပြီးသွားရင် ဘာတွေ ဖြစ်လာ မလဲ’

‘မင်းက ဘာကို ဆိုလို တာလဲ’

‘ကျွန်မတို့ လုပ်ငန်း အောင်မြင် သွားရင် ပြောတာပါ။ ဓာတ်ငွေ့ ဘူးတွေကို ရေငုပ် သင်္ဘောပေါ် မတင်နိုင်အောင် ကျွန်မတို့ ဟန့်တားနိုင်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်လာ မလဲ’

‘ကိုယ့် တာဝန် ကိုယ် ထမ်းဆောင် ပြီးပြီလို့ ဆိုရမှာပေါ့ ကွာ’

‘ကျွန်မ ဆိုလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင် သိပါတယ် နစ်။ အဲဒီ ဇီဝ အကျ ပစ္စည်းတွေကို ဘာလုပ်ပစ်ရမှာ လဲလို့ မေးနေ တာပါ’

‘ကိုယ်လည်း မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဟောဒီ အန္တာတိကာတိုက်ပေါ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တာတွေ သေချာတယ်။ ဒီ ဓာတ်ငွေ့ ဘူးတွေကို ရွှေ့ပြောင်းဖို့က သိပ်ပြီး အန္တရာယ် များတယ်’

‘ကျွန်မတို့ အစိုးရက အဲဒီ ပစ္စည်းကို အသုံးမပြု ဘူးလား’

‘အသုံးပြုလိမ့် မယ်လို့ ကိုယ်တော့ မထင်ဘူး လာနာ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ပစ္စည်းတွေကို ဖျက်ဆီးနိုင်မယ့် ပစ္စည်း တစ်မျိုး တီထွင်ဖို့က မင်းတို့ သိပ္ပံပညာရှင်တွေရဲ့ အလုပ်’ လာနာ အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ

‘ရှင် ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်းဆိုရင် သုတေသန စခန်းက လူတွေ ဟာ အာဗီတီ-အေ အတွက် ဖြေဆေးကို ထုတ်ဖော် နိုင်ခါနီး ပြီလို့ ဒု ဗိုလ်မှူးကြီး တိဘတ်က ယုံကြည်ထားတယ် မဟုတ် လား’

‘သူက အဲသလို ပြောခဲ့ တာပဲ’

‘ဒါဆိုရင် အာဗီတီ-အေတွေကို သုတေသန စခန်းဆီ ပြန်သယ်ပြီး ဖြေဆေးကို ကျွန်မတို့ ဖော်ထုတ်နိုင်တဲ့ အထိ သိမ်းထားလိုက် ရုံပေါ့။ အဲဒီ ဖြေဆေးကို အာဗီတီ-အေ ကို ဖျက်ဆီးဖို့ အသုံးချရ မယ်လေ’

‘အဲဒီ ဖြေဆေးကို ဖော်တဲ့ နေရာမှာ မင်းလည်း ပါဦး မှာလား’

‘ဒီမှာတော့ သုတေသန မလုပ်ချင် ပါဘူး။ ကျွန်မက ကယ်လီဖိုးနီးယားကို ပြန်သွားမယ်။ ကယ်လီဖိုးနီးယားက ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ပိုင် ဓာတ်ခွဲခန်းမှာ အလုပ် လုပ်ရရင် ပိုပြီး ထိရောက် လိမ့်မယ်’

‘ကိုယ်တို့ အောင်မြင်မှာပါကွာ။ သူတို့ကို တားဆီး ဖန်နိုင် မှာပါ’

‘သေချာတာပေါ့ ရှင်’

လာနာက ထိုသို့ ပြောသော်လည်း ကျွန်တော့် စကားကို မယုံကြည်မှန်း ထင်ရှားသည်။ နောက်ထပ် ခြောက်နာရီ အချိန်အတွင်း နှစ်ကြိမ် ထပ်နားသည်။ တစ်ခါတွင် လာနာက စနိုကက်ကို မောင်းပြီး ကျွန်တော် အိပ်လိုက် လာသည်။ နောက်တစ်ကြိမ်တွင် တီရင်ဆင်းက မောင်းလာသည်။

နံနက် သုံးနာရီ အချိန်တွင် ခဏ အနားယူပြီး စားစရာ ရှိသည်ကို စားသောက် ကြသည်။ အဝေးမှ ဆာဝိုင်းတောင်ကို လှန်ခဲ့သည့် နှစ်နာရီက ကျွန်တော်တို့ လှမ်းမြင်ခဲ့ ကြသည်။ ရုရှား စနိုကက်များ၏ စွပ်ကြောင်းများက မြောက်ဘက်သို့ တွေ့ချိုး သွားသည်။ ကမ်းခြေနှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးလာ သောကြောင့် သတိဝီရိယထားကာ စနိုကက် စွပ်ကြောင်းများ အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ လိုက်သွားသည်။

ဆိုပီယက် ရေငုပ်သင်္ဘောမှာ နောက်ထပ် ခြောက်နာရီ ကြာသည်အထိ ချိန်းဆိုထားသည့် နေရာသို့ ရောက်လာကြ ဦးမည် မတုတ်ပါ။ သို့သော်လည်း ရေငုပ် သင်္ဘောမှာ မျှော် လင့် ထားသည်ထက် အချိန် စောပြီး ရောက်လာ နိုင်သော ကြောင့် ကျွန်တော်က ဖြစ်နိုင်လျှင် အမြန်ဆုံး နေရာ ယူထား နေချင်သည်။

ကျွန်တော် စနိုကက် မောင်းလာသည့် အချိန်တွင် ရေခဲပြင် ပပ်ကြားအက် ထောက်လှမ်းရေး ကိရိယာက တတိတီ အသံ မြည်လာသည်။ စက်ကို ကျွန်တော် ရပ်လိုက်သည်။ ရေခဲပြင် ပပ်ကြားအက်များကြားမှ တန်းတန်း မတ်မတ် ထွက်သွားပြီး မိုင်ဝက်ခန့် အကွာမှ တောင်ကုန်းပေါ်တွင် လမ်းစပျောက်

သွားသော ရုရှား စနိုကက်များ၏ စွပ် ကြောင်း များ ကို ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တွင် အထင်းသား မြင်နေရသည်။

‘ကမ်းခြေနှင့် ကျုပ်တို့ တော်တော်နီးလာလို့ ဖြစ်ရမယ်ဗျ’

‘အဲဒီ တောင်ကုန်းကျော်ရင် ကမ်းခြေကို ရောက်ပြီ’

‘ဂျင်းပယ်ရီ၏ မှတ်ချက်ကို ကျွန်တော် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ အပေါ်မှ မီးရောင် မှိန်မှိန်အောက်တွင် မြေပုံကို ကျွန်တော် လေ လာသည်။ ရေခဲ တောင်ကုန်းက ပင်လယ်ပြင် ဆီသို့ ပြေဆင်းမသွားခင် ရေခဲပြင် ပပ်ကြားအက် ကျဉ်းကျဉ်းတစ်ခု ရှိနေသည်။ ထိုနေရာသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာကြပြီ။

မြေပုံကို ပြန်ခေါက်ပြီး နံဘေးတွင် ချထား လိုက်သည်။ စနိုကက်ကို ဂီယာထိုးပြီး ရေခဲပြင် ပပ်ကြားအက်ကြီးကိုဖြတ်၍ ချွှား စနိုကက်များ၏ စွပ်ကြောင်းအတိုင်း လိုက်လာသည်။ တုန်းထိပ် မရောက်ခင် စနိုကက်ကို ရပ်တန့်သည်။

ကျွန်တော် အနွေးထည်ကို ဖော်ပိတ်ပြီး တခြားလူများကို လှမ်းကြည့်သည်။

‘ကျုပ် တောင်ထိပ်ကို ခြေကျင် တက်သွားပြီး အခြေအနေ ကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ ခင်ဗျားတို့ အားလုံး ဒီမှာ နေခဲ့ ကြပါ’

အားလုံးက တိတ်ဆိတ်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။ စနိုကက် ပေါ်မှ ကျွန်တော် ဆင်းသည်။ ခေါင်း စွပ် ကို စွပ် သည်။ ခြေကျင် လျှောက်ပြီး ကုန်းထိပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ အနောက် အောက်က မယုံနိုင်လောက်အောင် ပြင်းပြ လွန်းသည်။ ယခင်က ထက် အများကြီး ပိုဆိုးသည်။ ဒါက ကျွန်တော်တို့ ထပ်ငန်းကို ပိုပြီး ခက်ခဲစေလိမ့်မည်။ သို့သော် တခြား ရှေးရူးလမ်းနေပါ။

တောင်ကုန်းထိပ်သို့ ရောက်ရုံမျှ ရှိသေးသည်။ လျှပ်ပြက် သလို အလင်းရောင် တစ်ချက်က အောက် ဘက် မှ နေ ၏ ကောင်းကင်ထဲသို့ ထိုးတက်လာသည်။ တစ်စက္ကန့် နှစ်စက္ကန့်မျှ အကြာတွင် ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်ချက် ပေါ်လာရာ ပေါက်ကွဲ သံက တောင်ထိပ် အထိ လိမ့်တက်လာသည်။

ကျွန်တော်၏ အောက်ဘက် ပေတစ်ထောင်ခန့် အကွာမှ နေ၍ အပေါ်သို့ ထိုးတက်လာသော ရေလုံး ရေခဲစိုင်ကြီး တစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ရသည်။ အောက်ဘက်မှ ပြန်ကြနေသည့် အဆောက်အအုံ ကလေးများမှ ကိုက် ၁၀၀ ခန့် အကွာတွင် ရပ်တန့်ထားသော ရုရှား စနိုက်ကန်များ ကိုလည်း မြင်တွေ့ လိုက်သည်။

ရေနှင့် ရေခဲများ အနည် ပြန်ထိုင်သွားဖို့က မိနစ်များစွာ ကြာသောကြောင့် အောက်ဘက်မှ အဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မြင်နေရသည်။ ရေခဲပြင်ကြီးထဲတွင် ရေငုပ် သင်္ဘော တစ်စင်း၏ ကင်းထောက် မျှော်စင် တစ်ခုကောင်း ကောင်း တိုးဝင်သာသည့် အပေါက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ ရုရှားတို့သည် ကင်းထောက်မျှော်စင် နံဘေးရှိ တံခါး တစ် ချပ်မှ နေ၍ ဓာတ်ငွေ့ဘူးများကို တင်သွင်းကြလိမ့် မည်မှာ မလွဲပါ။

ပေါက်ကွဲသံကြီး ပေါ်လာစဉ်က စနိုက်ကန် တစ် စီး ၏ နောက်ကွယ်တွင် ပုန်းအောင်းနေခဲ့သူများမှာ ပုန်းအောင်း ရှာမှ ထွက်ပြီး တွင်းပေါက်ကြီးဆီသို့ အပြေးအလွှား ဆင်း လာနေကြသည်။ တွင်းနားသို့ ကပ်သွားကြပြီး တွင်းနားတွင်

တစ်စုံတစ်ခု လုပ်နေကြသည်။ ပြီးမှ စနိုက်ကန်များ ဆီသို့ ပြန် ဆုတ်သွားကြပြီး စနိုက်ကန်များကို အဆောက်အအုံများဆီသို့ ပြန် မောင်းသွားကြသည်။

တွင်းပေါက်ကြီး အနားမှ ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ခု ထို ချထားခဲ့ကြသည်။ တွင်းပေါက်ကို ထပ်ချဲ့ ရန် ဖောက်ခွဲ ရေး ပစ္စည်းများ ထပ်ချထားသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။ ထို့နောက်တွင်မှ ရေခဲပြင် ပေါ်တွင် ချထားသော ပစ္စည်း များ ရေငုပ်သင်္ဘောကို အပေါက် ရှိရာသို့ လာနိုင်အောင် လမ်းပြသည့် ကိရိယာ တင်ခဲ့ဖြစ်မှန်း ကျွန်တော် ရိပ်စား မိသည်။

အောက်ဘက်တွင် တခြား လှုပ်ရှားမှု မရှိပါ။ ကျွန်တော် ဆီသလောက်ဆိုလျှင် အစောင့်လည်း ချမထားခဲ့ကြပါ။ ထူတို့ နောက်ကို လိုက်လာမည့်သူ မရှိနိုင်ဟု ထင်ထားသောကြောင့် ဖြစ်မည်။

ကုန်းထိပ်မှ နေ၍ ကျွန်တော် အသာ ပြန် ဆုတ် လာ ခဲ့ သည်။ လာနာတို့ စောင့်နေကြသည့် စနိုက်ကန်ဆီသို့ ခပ်သုတ် သုတ် ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။

ရုရှားတွေ အောက်မှာ ရှိနေသလား စနိုက်ကန်၏ စတီယာရင်နောက်တွင် ကျွန်တော် ဝင်ထိုင် လိုက်စဉ် ဂျင်းပယ်ရိုက် လှမ်းမေးသည်။

‘အောက်မှာ ရှိတာ ကျိန်းသေလှပေါ့ ဗျာ’ ကျွန်တော် ပြန်ဖြေပြီး မြေပုံကို ဖြန့်သည်။ လာနာက ‘စောစောက် ထပေါက်တဲ့ အသံက ဘာသံကြီးလဲ’

‘ရေငုပ်သင်္ဘော’ ရေပေါ် ဖော်နိုင်အောင်လို့ တွင်းပေါက်ကြီး တစ်ခု ဖောက်ပေးတာ’

ကျွန်တော်က မော့မူကြည့်တဲ့ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ကမ်းခြေအထက် ငါးမိုင်ခန့်တွင် ရေစပ်သို့ ဆင်းသွားသည့် နောက်ထပ် လမ်းကြောင်း တစ်ခု ရှိနေပုံ ရသည်။ ထို လမ်းကြောင်း အတိုင်း လိုက်သွားလျှင် ဆိုဗီယက်တို့ စခန်း ချထားသည့် နေရာသို့ သူတို့ မရိပ်မိဘဲနှင့် ရောက်သွားနိုင် လောက်သည်။ ကျွန်တော်သည် မြေပုံကို ဘေးချပြီး စနိုကက်ကို ဂီယာထိ လိုက်သည်။ ကမ်းခြေမှ ဝေးရာသို့ တောင်ကုန်း ထိပ်နှင့် ပြိုင်ပြီး ထွက်လာသည်။ တီရင်ဆင်းက

‘ကျုပ်တို့ ဘယ်ကို သွားနေကြတာလဲ ဗိုလ်မှူးကြီး ကာတာ၊ ကျုပ်တို့က ရုရှား တွေကို သတ်ပစ် ရအောင် ဒီတို လာခဲ့တာလို့ ထင်ခဲ့တယ်’

‘ကျုပ်တို့ဟာ ရုရှားတွေ ဓာတ်ငွေ့ဘူး တွေကို လယ်ပြောင်းမပေးနိုင်အောင် ဟန့်တားဖို့ ဒီကို လာခဲ့ကြတာပဲ’

ကျွန်တော် ပြန်ဖြေလိုက်သည့် အခါ ဂျင်းပယ်ရိုက

‘ဘယ်လိုနည်းနှင့် ဟန့်တား မှာလဲ’
‘ဘယ်လို နည်းနှင့် ဟန့်တားမလဲ ဆိုတာ ၁၅ မိနစ်အတွင်း မှာ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ် ပြပယ်’

ကျွန်တော်က စနိုကက်ကို ဝရုတစိုက် မောင်းနှင်ပြီး ပြန်ဖြေ လိုက်သည်။ နှစ်မိုင်ခန့် သွားမိလျှင် တောင်ကုန်း ပြန်သွားသည်။ နောက်ထပ် တစ်မိုင်ခန့် သွားမိသော အခါ ရေမျက်နှာပြင်နှင့် အမြင့်ညီသို့ ရောက်သည်အထိ ပြေး

သွားသည်။ ရေခဲပြင် ထိပ်စွန်းနားသို့ ကျွန်တော် မောင်း သာခြီးမှ ပြန်ကွေ့ကာ ဆိုဗီယက် စခန်းသို့ ဦးတည်သည်။ တီရင်ဆင်းက စနိုကက် နောက်ပိုင်းမှ ရိုင်ဖယ် တစ်လက်ကို ဘေးယူပြီး ကျည်ထိုးသည်။

‘ကျုပ်အီက အချက် မပေးမချင်း ပစ်လား ခတ်လား သူပဲရသွား နော်’

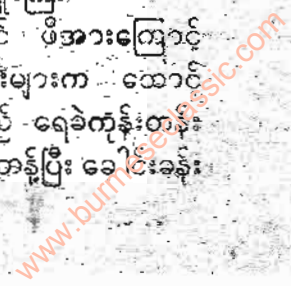
ကျွန်တော် ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်လျှင် တီရင်ဆင်းက

‘သူတို့က လူကောင်းတွေ အများကြီးကို သတ်ပစ်ခဲ့ပြီးပြီဗျ သူတို့က လူ ၅၀ လောက် ရှိတယ်၊ လက်နက် အပြည့်အစုံ ပစ်ခတ်ဆားတယ်၊ ကျုပ်တို့ ပစ်ရင်း ခတ်ရင်း ဝင်သွားရင် အသက် ရှင်ဖို့ အခွင့်အလမ်း မရှိဘူး၊ ဒီကိစ္စကို ကျုပ် သို့ချင်တဲ့ ပုံစံနှင့် လုပ်ရလိမ့်မယ်၊ နားလည်သလား’

စနိုကက် ခေါင်းခန်းထဲတွင် အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ် သွားသည်။

‘သူ ပြောတာ အမှန်ပဲ’
လာနာက သိမ်မွေ့စွာ ပြောလိုက်ရာ တီရင်ဆင်း ခေါင်း ညိတ်သည်။

‘ခင်ဗျားက ဘယ်လို လုပ်မှာလဲ ဗိုလ်မှူးကြီး’
ရေခဲပြင် ကြီး၏ နေရာ များစွာတွင် ဖိအားကြောင့် ကြောက်လာသော ရေခဲကုန်း တန်းလေးများက ထောင် မြီးခံသို့ ထိုးထွက်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် ရေခဲကုန်းတန်း များ တစ်ခု နောက်တွင် စနိုကက်ကို ရုပ်တန်ပြီး ခေါင်းခန်း ထဲမှ မီးကို ဖွင့်သည်။

‘ဆိုဗီယက် ရေငုပ်သင်္ဘောဟာ ငါးနာရီအတွင်း ဒီနေရာကို ရောက်လာလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ရဲ့ ရေငုပ်သင်္ဘောက ည ခုနစ်နာရီအထိ ဒီကို ရောက်မှာ မဟုတ်သေးဘူး။ ကျုပ်တို့ သင်္ဘောအလာကို စောင့်ဖို့က အကြာကြီးပဲ။ လူငါးဆယ်ထိ ဘယ်လိုမှ ထိန်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဒါဆိုရင် သူတို့ကို သတ်ပစ်ရမယ်’

‘ကျုပ်တို့မှာ အဲသလောက် ပစ်ခတ်နိုင်တဲ့ အင်အားလည်း မရှိဘူး။ သူတို့ထဲက လူ နည်းနည်းပါးပါး လောက်သာ စနိုက်ကတွေပေါ် ပြန်တက်နိုင်ခဲ့ရင် ကျုပ်တို့ နောက်ထပ် အလွယ် ကလေးနှင့် ရောက်လာ လိမ့်မယ်။ ကျုပ် တို့မှာ ဘယ်လိုမှ ဖျက်ဆီးခွင့် ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘အဲဒီတော့ ခင်ဗျားက ဘယ်လို အကြံပေးချင် သလဲ’

‘အဲဒီတော့ ကျုပ်က သူတို့ဆီကို ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး နေရောက်အောင် သွားပြီး စနိုက်က အားလုံးက ပလတ်တို မီးကူးပေးမယ့် ကိရိယာတွေကို အားလုံး ဆွဲဖြတ်ပစ် ခဲ့မယ်’

‘တီရင်ဆင်းက အသံထွက်အောင် ရယ်မောပြီး’

‘ဓာတ်ငွေ့ ဘူး တင်ထားတဲ့ စွပ်ဖားနှင့် ဆက်ထားတဲ့ စနိုက်က တစ်စီးကိုတော့ ချန် ထား ပီး မှ ဖြစ် မှာ ဆိုလိမ့်မူးကြီး’

‘မှန်တယ်။ သူတို့က ခြေကျင် လျှောက်လာရပြီး ကျုပ်တို့က ဓာတ်ငွေ့ ဘူး တွေကို ခိုးယူနိုင်ခဲ့ရင် သူတို့ အနေနဲ့ ဘာမှ တတ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘သူတို့က ကင်းချထားရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ’ ဟု ထာနာက မေးသည်။

‘ကိုယ်တော့ ကင်းသမား တစ်ယောက်မှ မမြင်မိဘူး’

‘ဒါပေမယ့် သူတို့က အစောင့် ချထားရင်ရော’

‘အစောင့် ချထားရင် အစောင့် တွေကို သတ်ပစ်ရမှာ ပေါ့ကွာ’

‘လာနာက ဇွတ်အတင်း မေးနေသဖြင့် ကျွန်တော်အဖြေ ပေးလိုက်ရသည်။’

‘ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားနှင့် လိုက်ခဲ့မယ်’

‘တီရင်ဆင်းက ဝင်ပြောရာ ဂျင်း ပယ်ရီ ကလည်း’

‘ကျုပ်လည်း လိုက်ခဲ့မယ်။ စက်တွေကို လူတစ်ယောက်

‘ဒီဗီယက် တည်းနှင့် ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ဆိုတာက တော်တော် ကြာမယ့် အလုပ်ဗျ။ နောက်ပြီး ကျုပ်က ဒီ အလုပ်ကို

‘တော်တော်လည်း ကျွမ်းကျင် နေပြီ’

‘ကောင်ပြီလေ’ ဟု ကျွန်တော် ပြောပြီး လာနာ့ကို လှမ်း

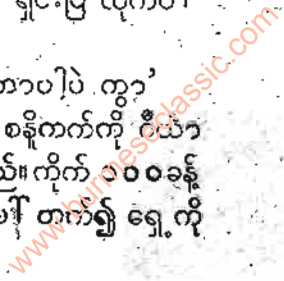
‘ညှိ လိုက်သည်။ ‘မင်း ကတော့ စနိုက်က နားမှာ နေခဲ့။

‘အခု လွဲချော် သွားခဲ့ရင် မက္ကမာဒို စခန်းကို ရောက်အောင်

‘သွားပြီး ဒီမှာ ဖြစ်ပျက် နေတာတွေကို ရှင်းပြ လိုက်ပါ’

‘ကျွန်မ ကြောက်တယ် နစ်’

‘ကိုယ်တို့ အားလုံး ကြောက်နေကြ တာပါပဲ ကွာ’

၃၂၀ ချစ်ဝင်းအိမ်

လှမ်းကြည့်သည်။ မိနစ် အနည်းငယ် ကြာသည့်အခါ ရေခဲ ကုန်းတန်းလေး တစ်ခု၏ အစပ်တွင် စနိုက်ကန်ကို ရုပ်ဟန် လိုက်သည်။ ခေါင်မိုးပေါ်တက်ကြည့်လိုက်သောအခါ ရုရှား စခန်းကို မြင်ရသည်။ စခန်းမှ အဆောက်အအုံများ တစ်ဝိုက် တွင် စနိုက်ကန် ၁၂ စီးခန့် ရပ်ထားသည်။ စနိုက်ကန် ထဲသို့ ကျွန်တော် ပြန်ဝင်ပြီး

‘ကိုင်း ဒီ နေရာက စပြီး ခြေကျင် သွားကြမယ်’
‘စခန်းနှင့် ဘယ်လောက် ဝေးသေး သလဲ’
‘နှစ်ဖာလုံလောက် ရှိလိမ့်မယ်။ ကြည့်ရုံ တာတော့ တိတ် တိတ် ဆိတ်ဆိတ် ရှိနေမယ့် ပုံပဲ။ မီးတွေလည်း မိုက်ထား တယ်။ အားလုံး အိပ်ပျော် နေကြပြီ ထင်ပါရဲ့’
‘သတိ ထားပြီး သွားနော် နစ်’
‘အင်းပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့ တစ်ခုခု လွဲချော်သွားရင် မကြာခင် စခန်းကို ရောက်အောင် ပြန်သွား နော်’
လာနာ ခေါင်းညိတ် ပြသည်။ ကျွန်တော်က ကျန်သည် လူနှစ်ဦးကို ခေါင်းညိတ် ပြရင်း
‘အဆင်သင့် ပြစ်ပြီလား’

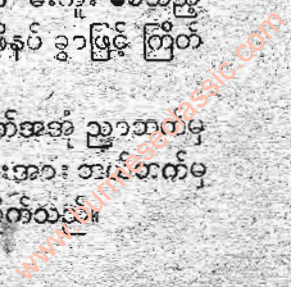
သူတို့က ခေါင်းညိတ် ပြကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် စနိုက်ကန်ပေါ်မှ ဆင်းပြီး ဆီးနှင်းထု ထဲမှ နေ၍ ဆိုဗီယက်တို့ အချိန်း အချက် လုပ်ထားသည့် နေရာသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ခဲ့ကြ လေသည်။

ရုရှား စနိုက်ကန်များ ဆိုက်ထားသည့် ပထမဆုံး ယာဉ်တန်း ဆီသို့ ရောက်အောင် ဆယ်ခန့် လာခဲ့ရသည်။ အဆောက် အအုံ တစ်ခု အတွင်းမှ ပျံ့လွင့် လာသော ဝိတသံကို ကျွန်တော်တို့ ကြားနေ ကြရသည်။

အဘန်ငယ်ကြာသည့်အခါ ကျွန်တော်က စနိုက်ကန်တစ်စီး၏ ခေါင်းကိုသွား၍ စက်ဖုံးကို ဖွင့်ကြည့် လိုက်သည့်အခါ စက်ဖုံးက အလွယ်တကူ ပွင့်သွားသည်။ လ ရောင်ကို အလုံ အလောက် ရနေ သောကြောင့် ပလတ်များ မီးကူးပေးသည့် ကိရိယာကို အသွယ်ဘက် ရှာတွေ့သည်။ ပလတ် မီးကူးသည့် ဝါယာကြိုး အားလုံးကို ဆွဲပြတ်သည်။

ဂျင်း ပယ်ရီနှင့် တီရင်ဆင်းတို့က ကျွန်တော်ကို စောင့် ကြည့် နေကြသည်။ ကျွန်တော်က ပလတ် မီးကူး စေသည့် ကိရိယာကို ရှေ့ခံပြင်ပေါ် ပစ်ချပြီး ဘွတ်ဖိနပ် ခွာဖြင့် ကြိတ် ခြေပစ် လိုက်သည်။

ကျွန်တော်က ဂျင်း ပယ်ရီကို အဆောက်အအုံ ညွှာဘက်မှ စနိုက်ကန်များအား ဖျက်ဆီးဖို့နှင့် တီရင်ဆင်းအား ဘယ်ဘက်မှ စက်များကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ အရိပ်အကဲ ပြလိုက်သည်။

နာရီဝက်ခန့် လှုပ်ရှားပြီးသောအခါ နောက်ထပ် ဖျက်ဆီးစရာ စက်နှစ်စီး ကျန်သေးသည်။ ထိုနှစ်စီးမှာ ဓာတ်ငွေ့ဘူးများ တင်ထားသည့် စွပ်ဖား တွဲထားသော စနိုက်ကတ် ယာဉ်အနားတွင် ရှိလေသည်။

ကျွန်တော် ဖျက်ဆီးရမည့် ယာဉ်အုပ်စုထဲမှ နောက်ဆုံး စနိုက်ကတ်ကို ဖျက်ဆီးပြီးသွားချိန်တွင် ဂျင်းပယ်ရီနှင့် တီရင်ဆင်းတို့က စွပ်ဖား ဘက်သို့ လျှောက်သွားနေကြသည်။ ကျွန်တော့် စနိုက်ကတ်ကို ပုတ်လျှောက်ပြီး သူတို့နှင့် သွားရောက်ပူးပေါင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် အဆောက်အအုံထဲမှ ဂီတသံက ပို၍ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဝါဖျော့ဖျော့ အလင်းရောင် တစ်ချက်က ဆီးနှင်းပြင်ပေါ်သို့ မြှာကျလာသည်။

တစ်စုံ တစ်ယောက်က တစ်စုံ တစ်ရာ အော်ပြော လိုက်စေမီးရောင်ပျောက် သွားသည်။ အနွေးထည်များ ဝတ်ထားသူ တစ်ဦးက အဆောက် အအုံ ရှေ့တွင် ရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ဘက်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လှမ်းကြည့်နေသည်။ ထို သူနှင့် ဂျင်းပယ်ရီတို့ ကြားတွင် စွပ်ဖားတွဲနှင့် တခြား စနိုက်ကတ်များ ခြားထားသည်။ ကျွန်တော့် ဘက်ကမူ သူတို့ နှစ်ဦး၏ ကောင်းစွာ မြင်နေရသည်။ ဂျင်းပယ်ရီ တို့မှာ ဂီတသံကိုရော အလင်းရောင်ကိုပါ ကြားပုံ မြင်ပုံ မရပါ။ သူတို့က ဖျက်ဆီးရမည့် စနိုက်ကတ်များ ဆီသို့ ဆက်သွားနေကြသည်။

ဂျင်းပယ်ရီနှင့် တီရင်ဆင်းတို့ စနိုက်ကတ် များ နားသို့ ရောက်သွားချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ရှုရှား စစ်သားနှင့် ကိုတီ

၅၀ ခန့် ဝေးနေသေးသည်။ သူတို့က စနိုက်ကတ် တစ်စီး၏ နောက်ဖုံးကို လှန်လိုက်ကြသည်။

ဘယ်သူတွေ့လဲဟေ့ဟု ရှုရှားက ရှုရှားလို လှမ်းအော်သည်။

ခပ် သွက် သွက် ကလေး ကျွန်တော် လှမ်း သွားသော အခါ ရိုင်ဖယ်ကို ပခုံးနား ကပ်တင်လိုက်သော ရှုရှားအနားသို့ လျှောက်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘယ် လက်ဖြင့် သူ့ မျက်နှာကို လှမ်းဆွဲပြီး ခေါင်းကို နောက်သို့ ဆွဲလှန်ကာ သေးမြောင်ဖြင့် ထိုးလိုက်သည်။

ကျွန်တော့် ထိုးချက်က သိပ်ပြီး မထိမိပါ။ အကြောင်းမူ ရှုရှားက ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ပြီး ကျွန်တော့် လက်ထဲမှ နားထွက်ရန် ကြိုးစားနေသော ကြောင့်ပင်။ ကျွန်တော်က သေးမြောင်ဖြင့် နောက်တစ်ချက် ထပ်ထိုးသည်။

ရှုရှားမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်ပြီး ကျွန်တော့် လက်ပေါ်တွင် ခွေကျ သွားသည်။ ရှုရှား စစ်သားကို ရေခဲပြင်ပေါ်သို့ ဆွဲပြီး စနိုက်ကတ် နှစ်စီးနားတွင် ဋူးထောက် ထိုင်နေသည့် ဂျင်းပယ်ရီနှင့် တီရင်ဆင်းတို့ ဆီသို့ ကျွန်တော် ပြေးလာသည်။

ဖျက်ပစ်လိုက်တော့လေဟု ကျွန်တော် လှမ်းအော် ပြောလိုက်သည်။

ဂျင်းပယ်ရီ ခုန်ထပြီး စနိုက်ကတ်မှ ဝါယာကြိုး များကို ခြွတ်နေစဉ် စွပ်ဖား ဆီသို့ ကျွန်တော် ပြေးသွားသည်။ တီရင်ဆင်းက သူ့ စနိုက်ကတ်မှ ပလတ် မီးကူး ကံရိယာကို

၃၂၄ ချစ်ဝင်းညွန့်

ဖျက်ဆီး ပြီးသွား သောကြောင့် ရိုင် ဖယ် ကို မြောက် ပြီး အသင့် ချိန်ရွယ် လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဥဒြသံ တစ်ချက်က ည အမှောင်ထု၏ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်း လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ လှည့်ကြည့် လိုက်ရာ ရေထဲမှ ထိုးထွက် လာသော ရေငုပ်သင်္ဘော တစ်စင်း၏ ကင်းထောက် မျှော်စင်ကို တွေ့ကြ ရသည်။ တူနှင့် တံစဉ် အမှတ် အသား ကိုလည်း ထင်ရှားစွာ မြင်ရသည်။

တီရင်ဆင်းသည် သူ ပုန်းအောင်း နေသည့် စနိုကက် နံဘေးမှ ခုန်ထွက်ပြီး ပွင့်လာသည့် တံခါးပေါက်မှ ထွက်လာ ကြသော လူအုပ်ထဲသို့ စတင် ပစ်ခတ်သည်။ ရုရှား နှစ်ယောက် လဲကျ သွားသည်။ ကျန်သည့် လူများ အထဲ ပြန်ဝင်ပြေး ကြသည်။ ခဏအကြာတွင် အထဲမှ ပစ်ခတ်သံ ပေါ်လာပြီး တရုတ် သမားတော်ကြီးကို ဓားဖြင့် ပိုင်းသလို ပစ်ချလိုက် ကြသည်။

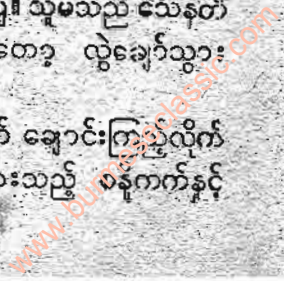
ဂျင်းပယ်ရီသည် စက်ဖုံး ဖွင့်ထားသည့် စနိုကက် ပေါ် နေ၍ နောက်ပြန် ဆုတ်ပြီး အင်ဂျင်ခန်း ထဲသို့ ရိုင်ဖယ်ဖြင့် ပစ်ခတ်သည်။ ပြီးမှ ညာဘက်သို့ လှည့်ကာ အဆောက်အအုံ ဆီသို့ ပစ်ခတ်နေ လေသည်။ စွပ်ဖားကို ကျွန်တော် ပတ်ပြေး လာပြီး အနီးဆံ့ အဆောက်အအုံ တစ်ခုအနီးသို့ ကပ်သွားစဉ် ဂျင်းပယ်ရီမှာ ကျည်ဆန် ၁၂ ချက်ခန့် ထိမှန် သွားသည်။ ထို့ နောက် ပစ်ခတ်သံများ စဲသွားသည်။ ရေငုပ် သင်္ဘော၏ ဥဒြသံ ပေါ်လာပြန်သည်။

ကျွန်တော် လူဂါကို ထုတ်ပြီး မောင်းထိန်း ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အဆောက်အအုံ၏ တစ်ဖက် အစွန်းသို့ ပြေးပြီး အပြင်ဘက်သို့ ချောင်း ကြည့်သည်။ ရေငုပ် သင်္ဘော ဥဒြသံ ပေါ်လာ ပြန်သည်။ အပြင်တွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေကြ ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်ကို မြင်တွေ့သွားပုံ မရ သေးပါ။ ကျွန်တော် ရှိမှန်းပင် သိချင်မှ သိကြဦးမည်။ အကြောင်းမူ ထိုက်လံ ရှာဖွေနေကြသူများကို မတွေ့ရသော ကြောင့်ပင်။ ရုရှားများမှာ ကျွန်တော်ကို လိုက်မရှာဘဲ ဓာတ်ငွေ့ ဘူးများ တင်ထားသည့် စွပ်ဖားဆီသို့ ဦးစည်သွား နေကြသည်။

ကျွန်တော်တွင် လက်နက်ဆီ၍ လူဂါတစ်လက်၊ ဓားမြှောင် တစ်ချောင်းနှင့် ဓာတ်ငွေ့ ဗူးကလေး တစ်လုံးသာ ပါလာရာ လက်နက် အပြည့်အစုံ ကိုင်ဆောင်ထားသည့် လူအုပ်နှင့် တိုက် ၁၀၀ ခန့် အဝေးမှ ရေငုပ် သင်္ဘောသား များကို ဘယ်လိုမှ အန်မတု နိုင်ပါ။

ကျွန်တော်သည် အဆောက်အအုံ နောက်သို့ ပြန်လာကာ နံရံကို မှီပြီး စဉ်းစားသည်။ လာနာသည် ကျွန်တော် ပြော သည့် အတိုင်း လှစ်ခဲမည် ဆိုလျှင် ယခု အချိန်တွင် မက္ခရာဒီ စခန်းသို့ ရွေးရှု ပြန်ထွက်သွားလောက်ပြီ။ သူမသည် သေနတ် သံများကို ကြားခဲ့ရမည် ဖြစ်ရာ ထစ်ခဲခဲတော့ လွှဲချော်သွား မှန်း ရိပ်စားမိပေ လိမ့်မည်။

အဆောက်အအုံ နံဘေးမှ ကျွန်တော် ချောင်းကြည့်လိုက် ပြန်သည်။ သူ့ဘို့သည့် စွပ်ဖား တွဲထားသည့် စနိုကက်နှင့်

ပတ်သက်ပြီး ဒုက္ခတစ်ခုခု ဖြစ်နေပုံ ရသည်။ သူ့ တို့ သည် ဓာတ်ငွေ ဘူးများကို စွပ်ဖားပေါ်မှ ချပြီး လက်ဆင့်ကမ်း သယ်နေ ကြသည်။

ရေငုပ်သင်္ဘောပေါ်တွင် ဝတ်စုံထူထူများ ဝတ်ထားသည့် လူ အများအပြား တွေ့ရသည်။ ဓာတ်ငွေ ဘူးများကို လက် ဆင့်ကမ်း သယ်လျှင်ပင် သိပ်ကြာလှမည် မဟုတ်ပါ။ ဓာတ်ငွေ ဘူးများသာ ရေငုပ်သင်္ဘောဆီ ရောက်သွားလျှင် တစ်စုံတစ်ခု လုပ်ဖို့ရာ အချိန် နှောင်းသွားပေ တော့မည်။

ကျွန်တော့်အတွက် လုပ်စရာတစ်ခုပဲ ရှိတော့သည်။ လာနာ လည်း ထွက်သွားပြီ။ အသုံးပြု၍ရသည့် ယာဉ်လည်း တစ်စီးမှ မရှိတော့။ ကျွန်တော် သည်မှာ ဆက်နေလျှင်လည်း သွေးခဲပြန် သေရမည်။ သို့ဖြစ်၍ သည်မှာ ဆက်နေလျှင်လည်းအကြောင်း မထူးပါ။

နံဘေးမှ အဆောက်အအုံတစ်လုံးဆီသို့ ကျွန် တော် ပြေး သွားသည်။ ကျွန်တော့်ကို သတိထားမိသူ မရှိမှန်း သေဒု ခ်အောင် ခဏ စောင့်ကြည့်သည်။ ကျန်သည့် အဆောက်အအုံ နှစ်လုံး၏ နောက်ကျောဘက် အတိုင်း ခပ်သွက်သွက်လျှောက် လာသည်။ ထို့နောက် စခန်းမှ ဝေး ရာ သို့ ဦး တည် ကာ အဆောက်အအုံများကို ကျွန်တော်နှင့် ရုရှားများ အကြား တွင် ထားပြီး ထွက်လာ ခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်ကို မည်သူမျှ သတိပြုမိကြလိမ့်မည် မထင်ပါ။ ရုရှားများက ခရီးဆောင် မီးမောင်းများကို ဖွင့်လိုက်သည်။ သူတို့သည် ကိုယ့် အလုပ်ကိုယ်သာ ဂရုစိုက်ကြလိမ့်မည်။ နောက်

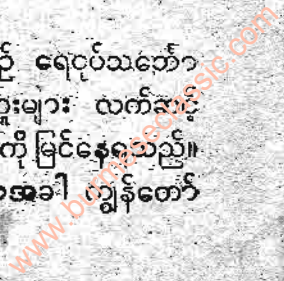
ထပ်ငါးမိနစ်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့် အလို ဆန္ဒ ပြည့်မြောက် တော့မည်။ ကိုက်ငါးရာခန့် လာမိသော အခါ ကျွန်တော်သည် ရေခဲပြင်နှင့် အပြိုင် လျှောက်ရင်း စောစောက လာနာကျန် ခဲ့သည့် နေရာသို့ ထွက်လာသည်။

လာနာ ရှိနေလိမ့်မည်ဟု မထင်ပါ။ သို့ သော် လည်း သေဒုခါအောင် ကျွန်တော် ကြည့်ချင်သေးသည်။ လာနာ မရှိ တော့ပါ။ နေရာတွင် အတန်ကြာ ရပ်ပြီး အသက် ရှူရန် ကြိုးစားသည်။ ကျွန်တော့်တွင် အ ချိန် သိပ် မ ရှိ တော့။ အဝေးကြီး ပြန်သွားရဦးမည်။

ကျွန်တော် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ပြန်ပတ်လာသည်။ နောက် ဆုံးတွင် ရုရှား ရေငုပ်သင်္ဘောနှင့် ဆိုဗီယက် စခန်း တို့နှင့် အစီတန်းတည်း ကျနေသော နေရာ တစ် ခု သို့ ရောက်လာ သည်။ ထို့နောက် ကမ်းခြေဘက်သို့ ပြန်လျှောက် လာသည်။

ရေငုပ်သင်္ဘော၏ ကင်းထောင့် မျှော်စင်မှ နေ၍ တစ် သောက်ယောက်က ကျွန်တော်ရှိရာ ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေမည် သို့ပါက အဖြူရောင်ကို နောက်ခံထား၍ ရွေ့လျားနေသော ကျွန်တော့် အရိပ်မည်းမည်းကို မမြင်ချင်မှ အဆုံး ဖြစ်နေပေ သိမ့်မည်။

ရေခဲပြင်ပေါ်မှ ကျွန်တော် ပြေးလာစဉ် ရေငုပ်သင်္ဘော နှင့် ရေငုပ်သင်္ဘောနောက်မှ ဓာတ်ငွေ ဘူးများ လက်ဆင့် ကမ်း သယ်ယူနေသော ရုရှား စစ်သားများကို မြင်နေရသည်။ ဇူလိုင် ၁၀၀ ခန့် အကွာသို့ ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော်

အပြေးရပ်ပြီး အသက်ရှူသည်။ ပြီးမှ သတိထားပြီး ရေထဲ
တိုးလာခဲ့သည်။

ရေငုပ်သင်္ဘောနှင့် ရိုက် ၅၀ ခန့် အကွာသို့ ရောက်သော
အခါ ရေငုပ်သင်္ဘော၏ ပင်မ မျှော်စင်ကြီး နှစ်ဘေးရှိ တံခါး
ပေါက်မှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော် ချွေးထောင့်
ချပြီး လျှပ်ယှက် ငြိမ်နေ လိုက်သည်။

ထိုသူက ရေပြင်ထဲသို့ ငုံ့ကြည့်သည်။ ရေငုပ် သင်္ဘော
ပဲ ပိုင်းသို့ လျှောက်သွားသည်။ ဦးပိုင်းသို့ ပြန် လာ သည့်
ပြီးမှ တံခါးဝသို့ ပြန်သွားပြီး တစ်စုံ တစ်ခု အော် ပြော
သည်။

သုံး လေး စက္ကန့် ကြာသော အခါ ရေခဲပြင် တွင်းပေါ်
ထဲမှ ရေများ ဆူပူကဲတက်လာသည်။ အတန်ကြာသောအခါ
ထိုသူက ကျေနပ်သွားသည့် ဝံ့စံဖြင့် တံခါးပေါက်ထဲ ငြိမ်
သွားပြီး တံခါးကိုပိတ်လိုက်သည်။ တွင်းထဲတွင် ရေများ ခြေ
လာသောကြောင့် အရည် ပြန်ပျော်ရန် ရေငုပ် သင်္ဘော
လေဖိအားဖြင့် မှတ်ထုတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်။ သို့ဆိုလျှင် နေထိုင်
သင်္ဘော ရေပြန်ငုပ်သွားရန် သိပ် ကြာတော့မည် မဟုတ်။

ကျွန်တော် ခုန်ထပြီး တတ်နိုင်သလောက် အ မြန်
ပြေးလာခဲ့သည်။ ကမ်းခြေမှ မီးမောင်းများ တစ် လုံး
တစ်လုံး ပြန်မှိတ်သွားသည်။ သူတို့လုပ်ငန်း ပြီးစီးသွားသော

ရေငုပ်သင်္ဘော၏ ကုန်းပတ်က ရေစပ်နှင့် ငါးပေလေး
ကွာသည်။ ကျွန်တော်သည် လုံးဝ တုံ့ဆိုင်မနေဘဲ ကုန်း
ပေါ်သို့ ထွားခနဲ ခုန်တက် လိုက်သည်။ ခြေချော် လဲ

ပြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ ပင်မ မျှော်စင်ကြီး အစပ်သို့ တစ်လှမ်း
ချင်း လျှောက်လာ ခဲ့သည်။

ကိုက် ၃၀ နေ့ အကွာတွင် စစ်သား လေး ငါး ခြောက်
ယောက်က အဆောက်အအုံဘက်သို့ ပြန်လျှောက် သွားကြ
သည်။ သူတို့ ထွန်းညှိ ထားသည့် နောက်ဆုံး မီးမောင်း
တစ်လုံးကလည်း ဖျတ်ခနဲ ငြိမ်းသွားပြီ။

ဓာတ်ငွေ့ သွားများ ရေငုပ်သင်္ဘောထဲ ရောက်သွားပြီ။
သူတို့လုပ်ငန်း ပြီးဆုံး သွားပြီ။

ရေငုပ်သင်္ဘော၏ အင်ဂျင် စက်သံ ပေါ် လာ သည်။
ကျွန်တော့် ခြေထောက် အောက်ဘက်တွင် တုန်ခါနေသည်။
ရေငုပ်သင်္ဘောမှာ ဘယ်ညာဏးလွန်နေပြီး သင်္ဘော နှံဘေးမှ
ရေပြင်မှာ ပင်မီထ နေလေသည်။ ရေငုပ်သင်္ဘော ရေငုပ်စ
ပြုသည်။ ကုန်းပတ်ကို ရေပြင် ပုံးလာသည်။

ရေငုပ်သင်္ဘော ပဲ စင်ပေါ်သို့ သွားသည့် လှေကားဆီသို့
ကျွန်တော် လျှောက်လာစဉ် ရေက ကျွန်တော့် ချွေးထိ
နက်လာသည်။ လှေကားကို ကျွန်တော် စတက် သည်။
လှေကားထိပ်သို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားစဉ်တွင် သင်္ဘောက
ရေထဲသို့ မြန်ဆန်စွာ ငုပ်လျှိုးနေသည်။ ကျွန်တော်သည်
ထွက်ကြို ထုတ်ပြီး မောင်းထိန်း လှေတို့ကို ဖွင့်ကာ လှေဝင်
ပေါက် တံခါးဖွင့်သည့် ဘီးကြိုးကို ဆွဲလှည့် လိုက်သည်။

တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သော အချိန်တွင် အောက်ဘက်မှ
သတိပေး ဥဩသံ တစ်ခုက ပေါ်လာပြီး ကင်းထောက်
မျှော်စင်တံခါးထဲမှ မျက်နှာ တစ်ခု ပြုလွတ် လာသည်။

ကျွန်တော် သေနတ်ဖြင့် ပစ်ထည့်လိုက်ရာ ထိုသူ၏ မျက်နှာ ပွင့်ထွက်သွားပြီး သွေးများ ဖွာခနဲ ပန်းထွက် လာသည်။ ကျွန်တော် အတွင်းသို့ ဆင်းပြီး တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

ထိန်းသိမ်းရေးကုန်းပတ်ပေါ်တွင် လူအတော်များများက အော်ဟစ် အမိန့်ပေးနေ ကြသည်။ လှေကားမှ နေ၍ ကျွန်တော်သည် စောစောက သင်္ဘောသား ပြုတ်ကျသွား သည့် အောက်တံခါး နားသို့ တစ်ထစ်ချင်း မှန်မှန်ဆင်းသက် လာသည်။

အပေါက်ဝမှ ဆင်းလာသော ကျွန်တော့်အား မော့ကြည့် နေကြသည့် ရေယာဉ်မှူးနှင့် အရာရှိများကို သေနတ်ဖြင့် ချိန်လိုက်ရင်း

‘မင်းတို့ရဲ့ ရေယာဉ်မှူးဟာ သေလူ ဖြစ်နေပြီ’ ဟု ရုရှားလို အော်ပြော လိုက်သည်။

သင်္ဘောသား တစ်ယောက်က ပဲ့ပိုင်းမှ လှေကား အတက် အဆင်း နားတွင် ရှိင်ဖယ် တစ်လက်ဖြင့် ပေါ်ထွက်လာသည်။ သူ သေနတ်ကို မြှောက်လိုက်ချိန်တွင် ကျွန်တော်က လူဂါဖြင့် ပစ်ထည့်လိုက်ရာ ရင်ဘတ်ကို တည့်တည့် မှန်သွားသည်။ သင်္ဘောသား တံခါးပေါက်မှ နေ၍ နောက်ပြန် လွင့်ထွက် သွားသည့် အချိန်တွင် ကျွန်တော်က ရေ ယာဉ် မှူး ကို သေနတ်ဖြင့် ပြန်ချိန် လိုက်သည်။

‘ငါပြောတဲ့ အတိုင်း အဘိအကျ မလုပ်ရင် မင်းတို့ရဲ့ ရေယာဉ်မှူးကို သတ်ပစ် လိုက်မယ်’

အားလုံး ဖြည်းဖြည်းချင်း လက်မြောက်ကြသည်။ ရေငုပ် သင်္ဘောကို ပဲ့ကိုင်နေသည့် ပဲ့နင်းကြီးမှ လွဲ၍ အားလုံးက ကျွန်တော်ကို မော့ကြည့် နေကြသည်။ ရေယာဉ်မှူးက

‘လောလောဆယ်တော့ ကျုပ်ထို့ဟာ ခင်ဗျား လက်ခုပ် ထဲကပဲ၊ ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ချင် လို့လဲ’

‘ခင်ဗျားက လွဲပြီး ကျန်တဲ့ လူတွေ အားလုံး ထွက်သွား ကြပါ၊ ပဲ့နင်းကြီးနှင့် ရေဒီယို အော်ပရေတာတော့ နေခဲ့လို့ ရတယ်၊ ပြီးရင် ဒီ ရေငုပ်သင်္ဘောထဲမှာ ရှိတဲ့ တံခါးပေါက် အားလုံးကို ချက်ချင်း ပိတ်ပစ် လိုက်ပါ’

‘ခင်ဗျား ပြောသလို ကျုပ်က မလုပ်ဘူး ဆိုရင် ရော’

‘ခင်ဗျားကို ရော၊ ကျန်တဲ့ အရာရှိ တွေကိုပါ သတ်ပစ်မှာ ပေါ့၊ ကျုပ် ပြောတာကို ယုံပါ ဗိုလ်မှူးကြီး’

‘အဲသလိုဆိုရင် ခင်ဗျား အပါအဝင် အားလုံး သေကုန် ကြမှာပေါ့ ဗျာ’

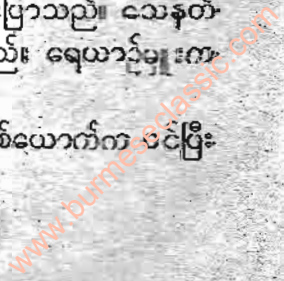
‘မှန်တာပေါ့၊ ကိုင်း ခင်ဗျားကို သုံးစက္ကန့် အချိန်ပေးပေး၊ သုံး၊ နှစ်၊ တစ်’

သေနတ် မောင်းကို ကျွန်တော် ဖြည်းဖြည်းချင်း ညှစ်စ ပြုသည်။

‘နေပါဦး’ ဟု ရေယာဉ်မှူးက အော်ပြောသည်။ သေနတ် မောင်းကို ကျွန်တော် ပြန်လျှော့လိုက်သည်။ ရေယာဉ်မှူးက

‘သူ ပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်လိုက်’

‘ဒါပေမယ့် ဗိုလ်မှူးကြီး...’ ဟု လူတစ်ယောက်က မင်းပြီး ထန်ကွက်သည်။

‘ဒါဟာ အပိန့်ပဲ မစ္စတာ ရာဘော့’

‘ဟုတ်တဲ့၊ ဟုတ်တဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး’

သင်္ဘောသားများ တစ်ယောက်ချင်း ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ရေယာဉ်မှူး၊ ရေဒီယိုအော်ပရေတာနှင့် ဝဲဒိုင်းကြီးတို့သာ ကျန်ခဲ့သည့် နောက်တွင်တံခါး အားလုံး ပိတ်သွားသည်။

‘ဆိုင်း ခင်ဗျားက ဘာလုပ် ချင်လို့လဲ’

‘ခင်ဗျားရဲ့ ရေဒီယိုအော်ပရေတာကို ကျုပ်တို့ရဲ့ စခန်းနှင့် ချက်ချင်း ဆက်သွယ် ခိုင်းပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေကို ပြောပြ၊ ကျုပ်တို့ အားလုံး အမေရိကန် စခန်းကို နှစ်နာရီအတွင်း ရောက်အောင် သင့်လျော်သလို အမိန့်ပေး ညွှန်ကြားပါ။ နှစ်နာရီနှင့် တစ်မိနစ် ရှိလို့မှ အမေရိကန် စခန်းထိ မရောက်ရင် ခင်ဗျား ကိုရော ရေဒီယို အရာရှိကိုပါ ကျုပ်တို့ သတ်ဝင်မယ်၊ ပြီးရင် ခင်ဗျားရဲ့ ပထမ အရာရှိနှင့် ပထမ အင်ဂျင်နီယာကို ခိုင်းရော ရှိတာ ကျုပ် ဆက်ခိုင်း ယော်ရင်းရဲ့ လား’

ရေယာဉ်မှူး မျက်မှောင် ကုတ်သွားသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ရင်း

‘ဒီ သင်္ဘောပေါ်မှာ ဘာပစ္စည်းတွေ ပါလာမှန်း ခင်ဗျား သိနေတယ် ပေါ့’

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည့်အခါ သူက

‘ဒါဆိုရင် ဒီပစ္စည်း တွေကို လူသား တွေရဲ့ အထူးအတွက် မော်စကိုကို အမြန်ဆုံး ပြန်သယ်ဖို့ လိုအပ်ကြောင်း သိရင် ခင်ဗျား သိရမှာ ပေါ့၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို တောင်းမန့်...

‘ခဏလေး ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ရေငုပ်သင်္ဘောပေါ် တင်ပေး ထိုက်တဲ့ ဘူးတွေ ထဲမှာ ဘာတွေ ပါသလဲ ဆိုတာ ကျုပ် သိတယ်၊ ခင်ဗျားက ရော ကျုပ်လို့ သိလို့လား’

ရေယာဉ်မှူးက ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ခြေလှမ်း ပြင်သည်။

‘ခင်ဗျားကို ကျုပ် မသတ်မီရစေနှင့် ဗျာ၊ သတ်ဆို့လည်း အသကား နေမှာပေါ့’

ရေယာဉ်မှူး ရပ်တန့် သွားသည်။ ကျွန်တော်က ဆက်ပြီး

‘အဲဒီ ဘူးတွေထဲမှာ ဇီဝ ပိုးမွှား စစ်ပွဲတစ်ခုပဲ ဆင်နွှဲနိုင် သောက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပါနေတယ် ဗျ’

‘ခင်ဗျား ညာပြော နေတာပဲ’

‘ကျုပ် ပြောနေတာ အမှန်တွေပေါ့ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ခင်ဗျား သိရဲ့ လူတွေက အဲဒီ ဘူးတွေကို ခင်ဗျားနှင့် ချိန်းထားတဲ့ လာပိုရင်း မတော်တဆ ထိခိုက်မိလို့ ကျုပ်တို့ စခန်းက ပြုစု ယောက် သေခဲ့ရတယ်၊ ဘာတွေ ပြစ်ဖျက်ခဲ့သလဲ သိတာ စုံစမ်းဖို့ နိုင်ငံတကာ ကော်မရှင် ဖာစ်ရပ်တို့ ဖွဲ့စည်း သေးသလို ကော်မရှင် အဖွဲ့ဝင်တွေကို ခင်ဗျားတို့ တက်က ထွက်က သတ်ဖြတ် သွားတယ်’

‘ဒီ ခာဘ်တွေ ဘူးတွေထဲမှာ ခင်ဗျားတို့ အမေရိကန်တွေ ထုတ်ပေးထားတဲ့ ဇီဝ ခာဘ်က ပစ္စည်းတွေကို သုတ်သင်ဖို့ လိုအားတွေ ထည့်ထားတာပေါ့ ဗျာ’

‘ဘုတ်ဘူး၊ မက္ကမာဒို စခန်းကို ရောက်ရင် ခင်ဗျား သိသလို ချုတ်ကြောင်း ကျုပ် ဆက်ဆေး ပြမယ်၊ ဒါနှင့်

ပတ်ဆက်ပြီး ခင်ဗျား စိတ်ကျေနပ်မှု မရမချင်း အဲဒီဓာတ်ငွေ ဘူးတွေကို သင်္ဘောပေါ်က ချေခိုင်းပါဘူး။

ရေယာဉ်မှူးက ဘာမျှ မပြောပါ။ ကျွန်တော် အလွန် ပင်ပန်းလှပြီ။ ဒါကို သည်လူ သိနေသည်။ သူသည် ရေတပ် အရာရှိ တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့ ကြားခဲ့သည့် ဇာတ်လမ်းကို ရိုးရိုး သား သား ယုံ ကြည် နေ ခြင်း သာ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်က

‘ဒီမှာ ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သလဲ ဆိုတာ စုံစမ်းဖို့ ကျွန်ုပ်ကို လွှတ်လိုက်ကြ တာပဲ။ ကျွန်ုပ်ကလည်း အဖြစ်အပျက်ကို စုံစမ်း လို့ ရခဲ့တယ်လေ’ ဟု သူ့ကို ပြော လိုက် သည်။ လူဂါကို မောင်းထိန်း ပိတ်ပြီး အိတ်ထဲ ပြန်ထည့် ထား လိုက် သည်။ ရုရှား ရေဒီယို အရာရှိက ကျွန်တော့် အနား တိုးလာသည်။ ရေယာဉ်မှူးက သူ လူကို လက်ကာ ပြုပြီး

‘မလုပ်နှင့်’ ဟု ငေါက် လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်တော့်ကို အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်သည်။

‘လောလောဆယ်တော့ ခင်ဗျား ပြောသလို လုပ်ပေး မှာပါ ဗျာ’

စက်ခန်းထဲကို ကျွန်တော် လှည့်ပတ် ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ထိုင်မှ လိုက်ပြီး

‘ဓာတ်ငွေ ဘူးတွေ သိမ်းထားတဲ့ အခန်းကို လုံးဝ လိုအောင် ပိတ်ထားဖို့ အကြံပေး ပါရစေ။ ဓာတ် ငွေ ဘူးက နည်းနည်းလေး လေစိမ့်လာတာနှင့် အားလုံး သေကုန် လိမ့်မယ်’

ရေယာဉ်မှူးက နေမသိ ထိုင်မသာ ဖြစ်သွားပုံ ရသည်။ ‘ဒီပစ္စည်းတွေကို ချိပ်ပိတ်ထားတဲ့ သေတ္တာနှင့် ထည့်ပြီး ထုခွဲဖို့ ကျွန်ုပ်ကို အမိန့် ပေးထားကြ ပြီးသားပါ’

‘ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်’

ကျွန်တော် သက်ပြင်း တစ်ချက် ရှိက်ပြီး ထွက်သက်တို့ နည်းဖြည်းချင်း ပြန်မှတ်ထုတ် လိုက်သည်။

ဗန္ဓုမာဒို ရေလက်ကြားရှိ အမေရိကန် အခြေစိုက် စခန်းရှိရာ ငမ်းခြေအလွန်လေးမှ အန္တာတိကာ ရေခဲပြင်ထဲတွင် အမေ ရိကန် နျူးကလီးယား တိုက်ခိုက်ရေး ရေငုပ်သင်္ဘော ‘တိုင်ရန် နိုဆောရပ်’သည် ဆိုဗီယက် နျူးကလီးယား ရေငုပ် သင်္ဘော ‘ဆီလေးကင်’နှင့် ဘေးချင်း ယှဉ်၍ နွေဦးပေါက်သည် အထိ သောင်တင်နေခဲ့ လေသည်။

ရေခဲပြင်ထဲ ပိတ်မိနေသည့် ဆိုဗီယက် ရေငုပ် သင်္ဘောကို ထိန်းသိမ်းရန် ဆိုဗီယက် ကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ကို လေ့လာ လိုက်ကြသည်။ အမေရိကန်တို့ဘက်မှ ကိုယ်စားလှယ် ငယ်ဖွဲ့ကလည်း ‘တိုင်ရန်နိုဆောရပ်’ ပေါ်တွင် တာဝန်ဖြင့် ရောက်နေ ကြသည်။

ရေငုပ်သင်္ဘော နှစ်စင်း ဘေးချင်း ယှဉ်၍ သောင်တင် နေသည့် ကိစ္စကို သံစာမန် နည်းဖြင့် ဖြေရှင်း ကြ ရာ တွင် အာဇီဘီ-အေ ဓာတ်ငွေ ဘူးများ အကြောင်းကို လုံးဝ မသော်ပြ ကြပါ။ နောင်တွင်လည်း ဖော်ပြကြလိမ့်မည် မဟုတ်

၃၃၆ ချစ်ဝင်းညွန့်

ပါ။ အန္တာတိကာတိုက်တွင် ဆိုဗီယက်တို့ သုတေသန ပြုလုပ် ထုတ်ဖော်ခဲ့သည် ဇီဝ အကူ ပစ္စည်းကြောင့် လူများ သေခဲ့ရ ပုံကိုလည်း လုံးဝ မဖော်ပြပါ။

‘ပိုနေမြ ကျားနေမြပေါ့ တွာ’

ပင်တဂွန်နှင့် အဆက် အသွယ် ပြန် ရ သည့် အ ခါ တွင် တစ်ဖက်မှ ဟော့က ပြောလာသည်။

‘ယုံနိုင်စရာ လုံးဝ မရှိဘူး ဟု လာနာက ဒေါသ တကြီး ပြောလိုက်သည်။

သို့သော်လည်း သည်ကိစ္စမှာ ကမ္ဘာကြီးကို ကြီးစိုးရေး အတွက် ယှဉ်ပြိုင် ကစားသည့် ပွဲတွင် နောက်ထပ် ပွဲငယ် တစ်ပွဲမျှသာ ဖြစ်သည်။ သည် တစ်ချို့ ပြိုင်ပွဲတွင် တွန်တော်တို့ တက်ခဲ့ ချုံးမလို ဖြစ်ခဲ့သည်။ သည်အကြောင်းကို စဉ်းစား မိဘိုင်း ကျွန်တော် ကျောချမ်း မိသည်။

သို့သော်လည်း ကမ္ဘာကြီးကို စိုးမိုးနိုင် ရေး အတွက် နောက်ထပ် ယှဉ်ပြိုင်ပွဲ တစ်ရပ်က အချိန်တန်လျှင် ပေါ်ပေါက် လာပေလိမ့် ဦးမည်။

ချစ်ဝင်းညွန့်